NORA ROBERTS

J. D.

WRITING AS

ROBB

FĂRĂ LIMITE

BIBLIOTECA ALEPH

J. D. ROBB

(**Nora Roberts**)

FĂRĂ LIMITE

[In the Death #2]

Traducerea de
PETRUȚA IONESCU

Editura ORIZONTURI
București, 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Fără limite / J.D. Robb; trad.: Petruța Ionescu. -
București: Orizonturi, 2011

ISBN 978-973-736-142-4

I. Ionescu, Petruța (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactor: Mirela Stoian
Tehnoredactor: Bogdan Coscaru
Coperta: Magda Bitay

GLORY IN DEATH
Copyright © 1995 by J.D. ROBB (Nora Roberts)

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
EDITURII ORIZONTURI

Bd. Libertății nr…bl. 117, s c. 1, et.7, ap. 20
Sector 4, cod 040128, București
Tel. 021 317 76 79, 0744 531 333; fax: 021 317 76 78
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

„La urma urmelor, prețul faimei nu era deloc unul mare… Iar ele o păstraseră, murind."

Dryden

„Nemernicul se îneacă întotdeauna în propria ambiție."

Shakespeare

1

Profesia avea strânsă legătură cu moartea. Făcea parte din destinul ei, din meseria ei, cercetând-o cu mare atenție. Își visa victimele. Și din această pricină, ca și cum nu ar fi fost suficient, într-un colțișor secret și profund al sufletului său, le compătimea.

Zece ani petrecuți în poliție o căliseră, o făcuseră să privească moartea și multiplele sale cauze cu sânge rece, asemenea unui clinician, ba, de multe ori, cu o doză de cinism. Astfel că locuri ca acestea, o noapte ploioasă, o stradă mizerabilă și plină de gunoaie, deveniseră o rutină. Dar, cu toate astea, ea o simți.

Crima nu o mai șoca, dar ea continua să o stârnească.

Femeia aceea fusese atrăgătoare până nu demult. Pe trotuarul acela murdar, șuvițele părului său blond se răspândiseră asemenea unor raze de soare. Ochii săi, mari și plini de neliniște, ca un semn distinct prin care moartea își făcea adesea simțită prezența, aveau o nuanță violet, în contrast cu albul obrajilor uzi de ploaie din care dispăruse și ultima picătură de sânge.

Purta un costum scump și elegant în nuanța bogată a ochilor săi. Taiorul era închis, cuminte, cu nasturi, în comparație cu fusta-mini care lăsa la vedere coapsele bine făcute. Bijuteriile sclipeau ademenitor pe degetele mâinilor ei, la urechile sale, atârnând peste gulerul îngust al hainei. Lângă palma ei întinsă zăcea o geantă din piele în formă de sac cu închizătoare din aur.

Cineva îi tăiase gâtul, dar fără prea multă măiestrie.

Locotenentul Eve Dallas se lăsă pe vine lângă cadavru, studiindu-l cu mare atenție. Imaginile de la locul crimei și aromele specifice îi erau familiare, dar de fiecare dată, în fiecare caz în parte, apărea ceva nou. Atât victimele, cât și ucigașul își lăsau acolo propria amprentă, propriul stil, dând acelei crime un caracter personal.

Locul producerii asasinatului fusese deja înregistrat. Senzorii montați de poliție și cea mai delicată atingere a ecranului de supraveghere fuseseră deja montate, astfel ca mulțimea curioșilor să fie ținută la distanță, baricadată, scena producerii crimei putând fi păstrată intactă. Traficul străzii, atâta cât era el în zona respectivă, fusese deviat. La ora aceea târzie, traficul aerian era unul lejer, deranjându-i cât mai puțin posibil. Muzica ritmată ce răzbătea dinspre sex-clubul situat pe partea opusă a străzii se răspândea cu putere în aerul nopții, punctată de uralele ocazionale ale petrecăreților. Luminile multicolore ale pancartei pulsau deasupra ecranului, aruncând nuanțele sale de prost gust deasupra trupului victimei.

Eve ar fi putut ordona ca acesta să fie închis pen tru noaptea aceea, dar lucrul acesta ar fi constituit un stres inutil. Chiar și în anul de grație 2058, o perioadă în care armele erau interzise, cu toate că testele genetice demonstrau că genele responsabile cu violența erau din ce în ce mai numeroase, putând exploda în orice moment, crimele aveau loc. În plus, ele se petreceau cu destulă regularitate, astfel încât căutătorii de distracții de vizavi să fie alungați din acel local din cauza unui inconvenient atât de minor precum moartea.

Un polițist în uniformă stătea de pază lângă echipamentele audio și video care înregistrau în permanență. În aproprierea ecranului, doi dintre tehnicienii de la echipa de amprentare se adăpostiseră de ploaia ce continua să cadă, discutând despre sport și cumpărături. Deocamdată, nu se sinchisiseră să arunce nici măcar o privire asupra cadavrului, așa că nu o recunoscuseră pe femeie.

Oare ce e cel mai grav, se întrebă Eve, privirea sa căpătând un aspect mult mai dur în timp ce urmărea atent picăturile de ploaie care spălau dârele de sânge, *atunci când știi cine este victima?*

Ea întreținuse o relație strict profesională cu procurorul Cicely Towers, dar lucrul acesta fusese suficient pentru a-și forma o opinie concludentă despre o femeie puternică, așa cum fusese ea. Despre o *femeie de succes,* cugetă Eve, o *luptătoare, o femeie care de dragul dreptății, era în stare să meargă până în pânzele albe.*

Oare ce o determinase să vină aici, în cartierul aceia mizer?

Oftând, Eve se aplecă și deschise geanta elegantă și scumpă, pentru a avea la îndemână și varianta vizuală a cărții de identitate.

— Cicely Towers, spuse ea special pentru înregistrare. Sex: feminin, 45 de ani, divorțată. Domiciliu: East Eighty-third, la nr. 61. Punctul B: nu i s-a furat nimic. Victima are asupra ei bijuteriile. Are aproape…Ea se uită repede la conținutul portofelului. Douăzeci de bancnote, cincizeci de dovezi de credit, șase cărți de credit au fost lăsate la locul crimei. Nu există semne că ar fi avut loc o altercație fizică sau un viol.

Ea privi din nou spre femeia ce zăcea pe trotuar. *Ce dracu' căutai tu aici, Towers?* se întrebă ea. *Aici, departe de centrul puterii, de apartamentul tău amenajat în stil clasic?*

Și îmbrăcată ca o veritabilă femeie de afaceri, cugetă ea. Eve cunoștea foarte bine garderoba plină de autoritate a lui Cicely Towers, cea pe care o admirase atât la tribunal, cât și la primăria orașului. Culori puternice - veșnic pregătite pentru obiectivul camerei de filmat - accesorii pe măsura ținutei, având întotdeauna un aer feminin.

Eve se ridică, frecându-și absentă genunchii uzi de ploaie.

— Departamentul Omucideri, introduceți cadavrul în sac.

Pe Eve nu o surprinsese deloc faptul că mass-media luase deja urma asasinatului, astfel că era deja la fața locului înainte ca ea să

ajungă la clădirea aceea strălucitoare în care locuise Cicely Towers. Câteva care de televiziune și o mână de reporteri nerăbdători și curajoși se postaseră deja pe trotuarul curat. Faptul că era ora 3:00 dimineața și că ploua torențial nu reprezenta niciun impediment pentru ei.

În ochii lor, Eve citi lăcomia sângeroasă a lupilor. Prada era povestea, iar trofeul era reprezentat de ratinguri.

Reuși să ignore camerele de filmat care-și îndreptaseră atenția asupra ei, în vreme ce întrebările semănau cu niște săgeți aprinse care încercau să atingă ținta. Într-un fel, se obișnuise cu ideea că ea nu mai era de mult o anonimă. Cazul pe care-l anchetase și-l rezolvase în iarna precedentă o propulsase în atenția publicului. Cazul, gândi ea, aruncând o privire de gheață în direcția reporterului care avea îndrăzneala să se interpună în drumul ei, și relația sa cu Roarke.

Cazul cu pricina fusese o crimă. Iar o crimă comisă prin violență, oricât de mare ar fi fost interesul pe care-l stârnea, pierdea cât se poate de repede interesul publicului.

Când venea vorba, însă, de Roarke, noutățile erau întotdeauna prezente.

— Ce dovezi aveți, dnă locotenent? Aveți deja un suspect? A existat un mobil al crimei? Puteți confirma că procurorul Towers a fost decapitat?

Eve domoli o clipă ritmul extrem de grăbit al pașilor, privind o secundă spre masa aceea de reporteri uzi până la piele ce o priveau nerăbdători și cu înfrigurare. Ea era udă, obosită și revoltată, dar, în același timp, prevăzătoare. Dacă făceai imprudența să-i oferi mass-mediei o bucățică din tine, aceasta începea s-o zgâlțâie, s-o întoarcă pe toate fețele, până reușea să stoarcă din ea și ultima fărâmă de energie.

— Departamentul nu are nimic de comentat, în afara faptului că ancheta privind moartea procurorului Towers e în curs de desfășurare.

— Dv. anchetați cazul respectiv?

— Da, eu conduc ancheta, răspunse ea grăbit, după care se strecură printre cei doi ofițeri care făceau de pază în dreptul intrării.

Holul de la intrare era plin de flori, șiruri lungi și dese de flori cu înflorescențe în culori vesele și cu parfum proaspăt ce o duseră cu gândul la primăvara petrecută într-o locație exotică - la insula unde ea și Roarke petrecuseră trei zile amețitoare, în timp ce se recupera după o rănire prin împușcare și după o perioadă lungă de epuizare.

Nu-și dădu răgaz pentru a zâmbi cu gândul la o asemenea amintire, așa cum ar fi procedat în cu totul alte circumstanțe, scoțându-și, în schimb, cu o mișcare rapidă legitimația și traversând în fugă pavajul de teracotă ce ducea către primul dintre ascensoare.

Înăuntru dădu peste alți polițiști. Doi dintre ei se aflau în spatele biroului de la recepție, ocupându-se de monitorizarea pe computer a sistemului de securitate, alții supravegheau intrarea în clădire, în vreme ce alte personaje în uniformă se postaseră în preajma cabinelor ascensoarelor.

Personalul era mai numeros decât ar fi fost necesar, dar ca procuror, dna Towers fusese una de-a lor.

— Ați securizat apartamentul ei? întrebă ea pe polițistul situat cel mai aproape.

— Da, șefa. Nimeni nu a mai intrat sau ieșit din momentul în care am primit apelul dumneavoastră, ahhh, adică de pe la ora două.

— Vreau copii după CD-urile sistemului de securitate. Ea urcă în lift. Pentru început, cele aferente ultimelor douăzeci și patru de ore. Se uită atent la numele inscripționat pe uniforma lui. Vreau m

să cunosc în detaliu ce s-a petrecut aici în ultimele 6 zile, asta însemnând demararea unei anchete din ușă în ușă, începând cu ora

7:00, Biggs. La etajul 61, ordonă ea în clipa următoare, iar ușile curate ale liftului se închiseră silențios.

Păși apoi pe covorul gros și moale ce orna etajul 61, acesta fiind la fel de liniștit precum un spațiu de muzeu. Coridoarele erau înguste, la fel ca în majoritatea blocurilor de locuit dotate cu foarte multe apartamente ce fuseseră construite în ultimii cincizeci de ani. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță crem-pal, oglinzile fiind montate la intervale fixe, încercând să dea impresia de spațiu.

Spațiul dintre apartamente nu reprezenta defel o problemă, cugetă Eve. Pe întregul etaj nu existau decât trei asemenea locuințe. Decodă yala apartamentului 61-B, folosindu-se de mașterul oferit de Departamentul Poliției și al Securității, pătrunzând apoi în spațiul acela liniștit și elegant.

Cicely Towers își aranjase o viață cât se poate de frumoasă, concluzionă Eve. În plus, îi plăcuse să ducă o viață de lux. În timp ce Eve scoase din trusa de teren mini-camera video și o prinse de reverul hainei, aruncă o privire rapidă de-a lungul livingului. Recunoscu de îndată două tablouri semnate de un faimos pictor al secolului douăzeci și unu, acestea fiind expuse pe peretele în nuanță roz-deschis, deasupra unui spațiu larg, construit în forma literei *U*, unul destinat discuțiilor, acesta fiind decorat în dungi palide roz-verzui. Relația ei cu Roarke o ajutase să identifice cu atâta ușurință proveniența acelor picturi și semnul distinct al bogăției în alegerea unui decor dominat de simplitate și de alegerea cu gust a decorațiunilor.

Cam cât câștiga pe an un procuror? se întrebă ea, în vreme ce camera video înregistra de zor.

Totul era curat, ordonat cu meticulozitate. Dar la urma urmelor, reflectă Eve, din câte știa ea, Towers era o fire meticuloasă, în privința garderobei, a profesiei, a vieții sale, pe care o ținuse cât mai departe de ochii lumii.

Prin urmare, ce căuta o femeie atât de elegantă, de deșteaptă și de meticuloasă într-un cartier mizer, într-o noapte friguroasă și urâtă ca aceea?

Eve făcu câțiva pași prin încăpere. Podeaua era capitonată cu lemn de culoare albă, strălucind precum oglinda pe dedesubtul covoarelor nespus de frumoase ce se asortau de minune cu nuanțele dominante în care era zugrăvit spațiul cu pricina. Pe măsuță erau înșirate holograme înrămate ale copiilor, surprinși la vârste diferite, începând de la stadiul de bebeluș și până la anii de colegiu. Un băiat și o fată, amândoi frumoși, amândoi conștiincioși.

Ce ciudat, își zise Eve. De-a lungul anilor rezolvase nenumărate cazuri alături de dna Towers. Oare știuse că avea copii? Clătinând din cap, ea se îndreptă spre o mică stație-PC, amenajată cu gust în unul din colțurile încăperii. Își folosi din nou maștercardul pentru a o porni.

— Afișează lista de întâlniri ale dnei Cicely Towers aferente zilei de 2 mai. Eve făcu o grimasă citind datele afișate. O oră petrecută într-un club de sănătate privat și faimos, restul timpului fiind împărțit între activitățile curente la tribunal, o întâlnire la ora șase, și o cină care fusese programată cu mult înainte. Eve ridică din sprânceană. Cină în compania lui George Hammett.

Roarke făcea afaceri cu Hammett, își aminti Eve. Până în momentul de față, ea îl întâlnise de două ori, astfel că știa că acesta era un bărbat încântător și chibzuit care ducea o viață de-a dreptul exorbitantă bazată pe afacerile din domeniul transportului.

Prin urmare, Hammett fusese ultima persoană cu care se întâlnise Cicely Towers în ziua aceea.

— Printează, rosti ea încet, vârând apoi copia datelor în geanta sa.

Pasul doi fu verificarea tele-linkului, solicitând toate transmisiile, atât cele primite, cât și cele efectuate în ultimele patruzeci și opt de ore. Era posibil ca pe viitor să fie necesară o cercetare mult mai

aprofundată, dar deocamdată ceru o înregistrare a tuturor acelor apeluri, puse CD-ul deoparte, apucându-se apoi să verifice cu mare atenție apartamentul, centimetru cu centimetru.

La ora cinci a dimineții, ochii ei erau deja obosiți și parcă plini de fire de nisip, iar capul o durea îngrozitor. Ora aceea de somn, împărțită între orele de plăcere fizică și analizarea noului caz, începuse să-și arate efectele.

— Potrivit informațiilor pe care le avem la dispoziție, rosti ea cu o voce sfârșită pentru înregistrarea oficială, victima locuia singură. Investigația preliminară nu dispune de date care să susțină contrariul. Nu există niciun indiciu care să dea de înțeles că victima ar fi părăsit apartamentul altfel decât de bunăvoie și nu există programată nicio întâlnire care să demonstreze de ce victima a plecat în cartierul în care a fost ucisă. Ancheta din ușă-n-ușă va demara la ora 7:00, CD-urile sistemului de securitate a clădirii urmând a fi confiscate. Anchetatorul principal se pregătește să părăsească apartamentul victimei, îndreptându-se apoi spre birourile pe care victima le deținea la primăria orașului. Locotenent Dallas Eve. Ora 5 și 8 minute.

Eve închise miniaparatura audio și video, închise trusa de serviciu, după care se îndreptă spre ieșire.

Când ajunse din nou la Departamentul Central al Poliției, era deja trecut de ora zece. Încercând să-și cumințească stomacul gol, ea dădu o fugă pe la bufet, dar nu fu deloc surprinsă să constate că toate bunătățile dispăruseră deja în totalitate la ora aceea.

În aceeași secundă aceea linkul ei sună.

Își înăbuși un oftat, privind atent la fața prelungă și la privirea sobră a lui Whitney.

— Domnule comandant.

— La mine în birou, în secunda asta.

Nici nu avu vreme să închidă gura, că ecranul se și înnegri brusc.

La dracu', cugetă ea. Își frecă fața cu palmele, trecându-și apoi degetele prin șuvițele scurte și castanii, aranjate și tunse cam alandala. Nu mai avea cum să-și verifice mesajele, să-l sune pe Roarke ca să-l pună la curent, la fel ca și moțăiala de zece minute la care visase în van.

Se ridică din nou de pe scaun, își alungă prin câteva mișcări încordarea din umeri. Da, avu timp să-și scoată haina. Materialul de piele îi apărase cămașa de ploaie, dar blugii erau și acum uzi. Printro atitudine mentală, ignoră senzația de disconfort, adunând apoi puținele date de care dispunea. Cu puțin noroc, avea să bea o altă ceașcă fără gust, cafeaua cu care erau obișnuiți deja cei din poliție, în biroul comandantului.

În numai zece secunde, Eve realiză că, de fapt, cafeaua aceea mai trebuia să aștepte.

Whitney nu stătea la birou, așa cum îi era obiceiul. Stătea în picioare, în fața singurului paravan ce-i oferea o priveliște cu un oarecare caracter personal asupra orașului pe care-l slujea și-l apăra de ani și ani de zile. Mâinile erau împreunate la spate, dar poziția relaxată era negată de nuanța albă a încheieturilor.

Eve studie câteva clipe umerii lați, părul cărunt și spatele lat al bărbatului din fața ei, cel care, cu doar câteva luni în urmă, refuzase postul de șef al poliției orașului, preferând să rămână în postura de comandant.

— Dle comandant.

— Ploaia s-a oprit.

Ea îl privi câteva secunde nedumerită, înainte de a acționa cu precauție, ascunzând orice posibilă reacție.

— Da, domnule.

— Una peste alta, e un oraș cumsecade, Dallas. De aici, de la noi, e ușor să dai uitării lucrul acesta, dar, la urma urmei, e un oraș bun. În clipa asta mă străduiesc din răsputeri să nu uit lucrul acesta.

Ea nu spuse nimic, fiindcă nu era nimic de spus. Aștepta.

— Ți-am oferit rolul de anchetator principal în cazul de față. Din punct de vedere tehnic, Deblinschy e la curent cu întreaga situație, așa că vreau să știu dacă ți-a oferit ajutorul.

— Deblinschy e un bun polițist.

— Da, ai dreptate, e un polițist bun. Dar tu ești mult mai bună ca ea.

Pentru că sprâncenele erau încă ridicate, se bucură să 1 știe încă cu spatele la ea.

— Vă mulțumesc mult pentru încrederea acordată, dle comandant.

— O meriți. Am ocolit anumite proceduri obligatorii pentru a te pune în fruntea acestei anchete, și asta dintr-un motiv personal. Am nevoie de cel mai bun om al meu, de cineva care să meargă până la capăt și chiar dincolo de el.

— Majoritatea dintre noi o cunoștea pe dna procuror Towers, dle comandant. Cred că nu e polițist în New York care să nu facă tot posibilul să descopere cine a ucis-o.

El oftă lung, iar aerul inhalat se strecură în trupul lui firav, cutremurându-l, chiar înainte de a se întoarce cu fața către ea. Câteva clipe, el nu adăugă absolut nimic, studiind-o atent pe femeia căreia-i oferise o asemenea însărcinare. Era zveltă, într-un mod care te decepționa de-a dreptul, dar el știa că în trupul acela înalt și slab exista mai multă hotărâre și îndrăzneală decât ai fi crezut la prima vedere.

În clipa aceea părea destul de obosită, judecând după cearcănele de sub ochii de culoarea coniacului, sau după paloarea feței osoase.

Nu trebuia să se îngrijoreze din pricina asta, nu într-un asemenea moment.

— Cicely Towers mi-a fost prietenă - o prietenă foarte apropiată.

— Înțeleg. Eve se întrebă dacă înțelegea cu adevărat. Îmi pare nespus de rău, dle comandant.

— O cunoșteam de ani de zile. Am început cariera asta împreună, un polițist dat naibii și temperamental și un procuror plin de elan și îndrăzneală. Eu și soția mea suntem nașii de botez ai fiului ei. Se opri o

EQ

secundă, părând că se străduie să-și recapete controlul. Eu am fost cel care le-a dat cumplita veste copiilor ei. Soția mea e acum în drum spre ei. Or să locuiască la noi până după înmormântare.

Își drese glasul, strângând cu putere din buze.

— Cicely era una dintre cele mai vechi prietene ale mele, și dincolo de aprecierea și respectul meu față de ea din punct de vedere profesional, am iubito foarte mult. Soția mea a fost devastată de vestea morții ei; copiii lui Cicely sunt de-a dreptul distruși. Tot ce mi-a stat în putință a fost să le promit că voi face totul, că voi face orice e necesar, astfel încât să descopăr autorul crimei, făcând ceea ce a făcut și ea o viață: adică dreptate.

Se așeză în cele din urmă pe scaun, dar nu ca un gest de autoritate, ci ca unul prin care-și demonstra îngrijorarea.

— Îți spun toate aceste lucruri, Dallas, ca să fii prevenită: în cazul acesta eu nu am cum să fiu obiectiv. Deloc. Și pentru că nu sunt, trebuie să mă las pe mâna ta.

— Vă mulțumesc pentru franchețe, dle comandant. Ea ezită, o secundă, nu mai mult. În calitate de prieten apropiat al victimei, va trebui să vă interoghez cât mai curând posibil. ÎI observă clipind pe neașteptate, în timp ce căutătura lui deveni brusc mult mai dură. Și

pe soția dumneavoastră, dle comandant. Dacă vi se pare mult mai potrivit, aș putea să vă interoghez acasă, nu aici.

— Înțeleg. EI inspiră din nou adânc și cu putere. De aceea ești anchetator-principal, dragă Dallas. Nu mulți polițiști ar avea să-ți spună verde în față chestiuni de genul acesta. Dar ți-aș fi recunoscător dacă ai avea răbdare până mâine, sau poate încă vreo două zile, ca să te întâlnești cu soția mea, mai ales dacă urmează să vă întâlniți la noi acasă. O să aranjez eu totul.

— Bineînțeles, șefu'.

— Ce informații deții până în acest moment?

— Am făcut o recunoaștere atât la apartamentul victimei, cât și la biroul acesteia. Am în posesia mea dosarele la care lucra și pe cele pe care le-a rezolvat în ultimii cinci ani. Trebuie să verific lista numelor, ca să văd dacă există persoane pe care le-am închis, eliberate recent din închisoare, verificând, de asemenea, și familiile și partenerii lor. Îndeosebi, pe cei violenți.

— În sala de judecată, Cicely era un adevărat tigru, și din câte știu eu, nu-i scăpa nici cel mai mic detaliu. Până acum.

— Oare de ce s-a dus acolo, dle comandant, la miezul nopții? Raportul preliminar al autopsiei specifică că decesul a avut loc la ora 01:16 a.m. E vorba de un cartier rău famat - dărâmături, mizerii, cluburi de sex. La câteva străzi distanță de locul în care a fost găsită se află un cunoscut centru de tranzacționare a produselor chimice.

— Nu știu. Ea era o femeie prevăzătoare, dar, în același timp, și…arogantă. Surâse slab, admirabilă, de altfel. A mers umăr la umăr cu cele mai mai mari infracțiuni comise în acest oraș. Dar ca să se pună în pericol în mod intenționat…nu știu ce să spun.

— Ea tocmai investiga un caz, cazul Fluentes, omor de gradul II. E vorba de o prietenă care fusese strangulată. Avocatul pledase pentru crimă pasională, dar se zvonea că Towers avea de gând să- I trimită la plimbare. Voi verifica.

— EI e liber, pe stradă, sau la închisoare?

— E liber. Fiind la prima ofensă violentă, cauțiunea a fost una extrem de mică. Având în vedere că a fost implicat într-o crimă, i s-a cerut să poarte o brățară de supraveghere, dar ea nu avea nicio valoare dacă știa câte ceva despre tehnică și electronică. Oare s-a întânit cu el?

— E absolut imposibil. Dacă s-ar fi întâlnit cu un client în afara sălii de judecată, ar fi însemnat compromiterea cazului. Gândindu-se la Cicely, imaginându-și-o, Whitney clătină din cap. Nu cred că ar fi riscat vreodată una ca asta. Dar poate că el a folosit alte mijloace pentru a o atrage în locul acela.

— Cum spuneam, o să verific. Aseară a luat cina în compania dlui George Hammett. ÎI cunoașteți?

— Din punct de vedere social. Cei doi s-au întâlnit ocazional. În opinia soției mele, nimic serios. Ea a încercat întotdeauna să găsească partenerul ideal pentru Cicely.

— Comandante, e mai bine ca întrebarea mea să fie una neoficială. Ați avut o relație de ordin intim cu victima?

Maxilarul lui zvâcni nervos, dar nu coborî privirea.

— Nu, nu am avut o relație de ordin sexual. Eram foarte buni prieteni, iar prietenia dintre noi a fost una neprețuită. De fapt, ea a făcut parte din familie. Tu nu știi ce înseamnă să ai o familie, Dallas.

— Nu. Vocea ei era una plată. Cred că nu știu.

— Îmi cer iertare. Închizând ochii și strângând ploapele cu putere, Whitney își frecă fața cu palmele. A fost o remarcă aiurea, nedreaptă. Iar întrebarea ta era una întemeiată, relevantă. EI lăsă mâinile în jos. N-ai pierdut pe cineva drag, nu am dreptate, Dallas?

— Din câte îmi amintesc eu, nu.

— Te sfărâmă în mii de cioburi, crede-mă.

Ea presupuse că el spusese adevărul. De zece ani de zile, de când îl cunoștea pe Whitney, îl văzuse nerăbdător, furios, ba chiar capabil de o cruzime rece. Dar nu-l văzuse niciodată devastat.

Dacă genul acela de apropiere și o asemenea pierdere îl lăsa în halul acela pe un bărbat puternic ca el, Eve presupuse că era mult mai bine că ea nu se afla într-o postură ca aceea. Nu avea o familie pe care ar fi putut să o piardă, iar amintirile legate de copilăria ei erau sporadice, vagi și oribile. Viața sa, așa cum era ea acum la momentul actual, debutase la vârsta de opt ani, atunci când o găsiseră, bătută și abandonată, în Texas. Ceea ce se petrecuse înainte de ziua aceea nu conta. Își spunea constant că nu conta. Ea singură se străduise să devină ce era astăzi, cine era astăzi. Cât despre prieteni, avea câțiva la care ținea destul de mult și în care avea destulă încredere. Cât despre o relație care să fi însemnat mult mai mult decât o simplă prietenie, îl avea pe Roarke. El îi tot dăduse târcoale până ce ea se decisese și-i oferise mai mult, destul de mult ca să se sperie ea însăși în clipele acelea ceva mai ciudate - era atât de speriată fiindcă știa că el nu avea de gând să se lase până nu avea să obțină absolut totul.

Și dacă ar fi reușit asta, ea ar fi fost, oare, devastată dacă, la un moment dat, l-ar fi pierdut?

În loc să aprofundeze subiectul, Eve se îndopă cu cafea până la refuz și cu conținutul unei cutii de bomboane rămase la ea pe birou, pe jumătate consumată. Ideea de a lua prânzul era la fel de fantasmagorică ca petrecerea unei săptămâni de vacanță pe o insulă exotică, la Tropice. Sorbi din cafea și ronțăi bomboane, cercetând cu privirea raportul autopsiei afișat pe monitorul ei.

Momentul morții nu fusese încă stabilit în ancheta preliminară. Cauza fusese o severă rană jugulară, la care se adăugase pierderea unei mari cantități de de sânge și lipsa oxigenului. Victima se bucurase la cină de o porție de melci de mare, salată, vin, cafea

adevărată și fructe proaspete. Se estima că fuseseră consumate cu cinci ore înaintea producerii asasinatului.

Apelul urmase destul de repede. Cicely Towers murise doar la o distanță de zece minute după ce un șofer de taxi, ori curajos, ori disperat, dacă era în stare să lucreze într-un asemenea cartier, observase cadavrul și raportase apoi crima la poliție. Primul echipaj de poliție sosise la numai trei minute de la preluarea apelului.

Ucigașul se mișcase al naibii de repede, cugetă Eve. Dar la urma urmei, își zise ea din nou, era destul de simplu să te faci nevăzut într-un cartier ca acela, să intri repede într-o mașină, dincolo de o ușă, întrun club. În mod sigur fusese vorba de o cantitate mare de sânge. Din gaura aceea din jugulară țâșnise mult sânge, care se împrăștiase peste tot. Dar probabil că ploaia jucase rolul unui șervețel, făcându-l să dispară de pe palmele ucigașului.

Ea era obligată să cerceteze cu de-amănuntul zona cartierului cu pricina, să adreseze multe întrebări, deși era foarte puțin probabil că va primi răspunsurile așteptate. Cu toate astea, acolo unde nu funcționau metodele legale sau amenințările, aveai la dispoziție mita.

În momentul în care ea tocmai studia atent fotografia lui Cicely Towers, cea pe care o avea la dispoziție poliția, și în care aceasta avea un „colier" de sânge în jurul gâtului, sună pager+ul.

— Dallas, Departamentul „Omucideri".

Pe ecran apăru rapid un chip, tânăr și zâmbitor și perfid ori atotcunoscător.

— Locotenente, ce se aude?

Eve nu înjură, deși tare ar mai fi avut chef. Nu prea avea ea o părere tocmai bună despre reporteri, dar C.J. Morse era chiar la coada scalei aprecierii sale.

— Nu cred că ai vrea să auzi mesajul pe care îl am pentru tine, Morse.

Pe fața lui rubicondă apăru un zâmbet.

— Fii serioasă, Dallas. Știi foarte bine că publicul are dreptul să fie informat. Ai uitat?

— Nu am nicio veste pentru tine.

— Nimic? Tu chiar vrei ca eu să apar pe post, în transmisie directă, și să anunț că dna lt. Eve Dallas, cel mai bun polițist din New York, nu are nicio dovadă în cazul asasinării celei mai respectate, proeminente și cunoscute personalități ale orașului nostru? Chiar sunt în stare să fac asta, Dallas, replică el, plescăind din limbă. Eu pot, dar cred că imaginea ta ar avea de suferit.

— Și tu îți închipui că mie îmi pasă de chestia asta. Rânjetul ei era subțire și sarcastic precum raza laser, în vreme ce degetul ei coborî încet spre tasta „deconectare". Ei bine, te înșeli.

— Da, poate că pe tine nu te interesează, dar asta ar avea repercusiuni asupra departamentului vostru. Genele lui lungi precum ale unei domnișoare se zbătură ușor. Ar avea repercusiuni pentru dl. comandant Whitney, cel care a mutat și munții din

Ioc pentru ca tu să fii anchetator principal în acest caz. Ca să nu mai zic că asta îl va afecta și pe Roarke.

Degetul ei se îndoi și se ascunse imediat în podul palmei.

— Cazul morții lui Cicely Towers e o prioritate pentru departament, pentru dl. comandant Whitney și pentru mine.

— O să te citez.

Nemernic nesuferit ce ești!

— Iar munca mea din cadrul departamentului nu are nicio legătură cu Roarke.

— Hei, ochi căprui, tot ce are de-a face cu tine, are de-a face și cu Roarke și viceversa. Iar tu știi foarte bine că iubitul tău a făcut afaceri cu victima, cu fostul soț al acesteia, iar ultima ei „relație" îl leagă „frumușel" de persoana lui.

Palmele se strânseră de îndată în pumni în semn de frustrare.

— Roarke face afaceri cu multă lume. Nu știam că ești adeptul bârfei ieftine, C.J.

Remarca ei șterse de îndată zâmbetul arogant de pe chipul lui atotștiutor. Nu mai rămăsese nimic din acel C.J. pe care-I știa ea. Morse nu ura nimic mai mult decât să i se amintească că adora bârfa și știrile mondene, cele două „etaloane" din care își trăgea seva. Mai ales acum, când încerca să-și facă loc către departamentul poliției.

— Am și eu relații, Dallas.

— Da, sigur, dar ai și un coș în mijlocul frunții. Dacă aș fi în locul tău, m-aș ocupa puțin de el. Cu această replică josnică, dar satisfăcătoare, Eve încheie conversația.

J D ROBB

Sărind în fugă de pe scaun, ea începu a se plimba de-a lungul și de-a latul biroului ei mic și cu formă cubică, vârându-și, scoțându-și mâinile din buzunare. La dracu', de ce a trebuit să reiasă că Roarke a avut de-a face cu victima acestui caz? Oare cât de mult era el implicat în afacerile Towers și cu asociații acestora?

Eve se trânti din nou pe scaun, privind cruciș și cu ciudă la rapoartele de pe biroul ei. Trebuia să afle, și asta cât se poate de repede.

Cel puțin acum, în cazul acestui asasinat, el avea un alibi. În momentul în care i se tăiase gâtul lui Cicely Towers, Roarke făcea dragoste pasional cu ea, anchetatorul-principal al acestui caz.

2

Eve ar fi preferat sa revină ia ea în apartament, fiindcă, în ciuda faptului că își petrecea cele mai multe nopți în casa lui Roarke, ea nu renunțase la acesta. Acolo, cugetă ea, ar fi putut să lege evenimentele unele de altele, să doarmă, să se gândească la ultimle zile din viața lui Cicely Towers. Brusc, o porni spre casa lui Roarke.

Era prea obosită ca să se mai ocupe de controlul mașinii, așa că activă funcțiile de autocontrol ale acesteia, lăsând-o să se descurce în traficul de la orele serii. Mai întâi și mai întâi, trebuia să mănânce ceva, decise Eve. Și dacă putea să „fure" și ea zece minute ca să-și limpezească mintea, atunci cu atât mai bine.

Primăvara se decisese și ea să iasă la rampă și era chiar una frumoasă. O tentă să deschidă larg geamurile, ignorând zgomotul asurzitor al traficului, huruitul maxi-taxiurilor, nemulțumirile trecătorilor și șuierul avioanelor în aer.

Pentru a evita ecoul indicațiilor oferite turiștilor de către ghizii lor, ea o coti spre Bulevardul 10. Dacă ar fi dat o raită rapidă prin centrul orașului, și ar fi cotit apoi în viteză pe lângă zona Park, ar fi ajuns la destinație într-un timp mult mai scurt. Dar în cazul acesta ar fi nimerit în mijlocul atracțiilor turistice ale New Yorkului, în mijlocul istoriei și tradiției specifice Broadway, a muzeelor pline de strălucire, a magazinelor de tot felul.

Din moment ce bulevardul acela o cotea ușor dincolo de apartamentul ei, ea auzise de nenumărate ori haosul acela de glasuri

și agitația. Nu o deranja să audă cum oamenii discutau despre convenienta scărilor rulante care legau elegantele magazine de modă de pe Fifth cu cele de pe Madison sau cu noua pasarelă aeriană care aparținea lui Empire State Building.

Din pricina unei mici încurcături în trafic pe Fifth-second, ea nimeri în fața unei pancarde publicitare unde o femeie cu o înfățișare nespus de atrăgătoare și un bărbat chipeș care se sărutau pasional de fiecare dată, afirmau că veniseră pe calea aerului, de pe trecătoarea montană Breath Freshner.

Automobilele se înghesuiseră bară la bară, doi taximetriști înjurându-se de mama focului. Un maxibus care trecea în goana mare pe lângă ei, plin ochi cu pasageri, apăsă tare pe claxon, sunetul lui asurzitor și ascuțit zgâriindu-le timpanele, astfel că pasagerii scărilor rulante și trecătorii de pe trotuare clătinară din cap nemulțumiți sau strânseră cu putere din pumni.

Un elicopter care supraveghea circulația se apropie ceva mai mult de șosea, comunicându-le în forță ordinul legal standard: în cazul în care nu se puneau în mișcare, aveau să fie citați la tribunal. Traficul se mișcă încet-încet spre centrul orașului, plin de zgomote și de temperamente.

Centrul orașului se schimbase de când se mutase la periferia acestuia, acolo unde își contruiseră case îmbogățiții și privilegiații orașului. Străzile erau acolo mai curate și mai largi, iar șirurile de copaci și arbori porneau din zona insulelor și continuau până în zona parcurilor. În zona respectivă, automobilele se deplasau cu mai puțin zgomot, acesta devenind un huruit cât se poate de fin, iar cei care se deplasau pe jos, aveau toalete elegante și pantofi de calitate.

Depăși un personaj care-și plimba câinele, purtând la mână o brățară din aur masiv și înaintând cu pasul sigur și calm al unui android sezonier.

În clipa în care ajunse la porțile proprietății lui Roarke, mașina ei rămase în așteptare până ce un program special conceput îi permise accesul înăuntru. Copacii proprietății lui înfloriseră deja. Florile erau fie albe, fie roz, puse în evidență de nuanțe de roșu și albastru-închis, iar covorul de iarbă în tonuri de smarald completa minunat peisajul.

Casa propriu-zisă se înălța semeață spre bolta cerului, ferestrele ei strălucind în lumina apusului, piatra mare din care fusese construită fiind de nuanță gri. Trecuseră deja câteva luni de când o văzuse prima dată, însă nu reușise să se obișnuiască cu aerul său de grandoare, cu somptuozitatea sa, cu bogăția simplă și nealterată. Dar nu trebuia să se mai întrebe întruna ce căuta acolo, alături de el.

Lăsă automobilul chiar la baza treptelor din granit, după care se apucă să le urce. Nu avea de gând să bată la ușă. Era vorba de mândrie și de ceva cu care se obișnuise deja. Majordomul lui Roarke o disprețuia și nu se străduia să ascundă acest lucru.

Așa cum se aștepta, Summerset își făcu apariția în hol, asemenea unui fuior de fum de culoare neagră, părul lui argintiu având o strălucire aparte, iar pe fața prelungă zărindu-se deja încruntarea, ca semn al dezaprobării.

— Dnă locotenent. Ochii lui păreau să o „zgârie" în timp ce o cercetau, făcând-o să-și dea seama că purta aceleași haine cu care plecase de acolo ultima dată, acestea arătând destul de șifonate.

— N-am știut când vă veți întoarce și dacă vă veți întoarce.

— „Noi n-am știut"? Ea ridică din umeri și, știind că așa îl va jigni, își scoase haina de piele, depunând-o în mâinile lui elegante. Roarke e acasă?

— Tocmai are o convorbire interspațială.

— E vorba de Resortul Olympus?

Buzele lui Summerset căpătară cât ai clipi forma unei prune.

— Eu nu mă amestec în treburile lui Roarke.

Știi tot ce face și când face, cugetă ea, însă părăsi holul spațios și plin de lumină, îndreptându-se spre curba scărilor.

— Mă duc sus. Am nevoie de o baie. Aruncă o privire peste umăr. După ce termină de vorbit, anunță-l unde sunt.

Intră apoi în dormitorul principal. La fel ca și Roarke, folosea arareori ascensoarele. În momentul în care trânti ușa băii în urma sa, începu să se dezbrace, lăsând în urma ei cizmele, jeanșii, cămașa și lenjeria intimă, pornind-o apoi spre cadă.

Comandă ca apa să aibă 102 grade Farenheit, după care aruncă în apă o cantitate din sărurile pe care Roarke i le adusese din Silas Three. Ele deveniră de consistența spumoasă a unui val marin, având aroma proaspătă a pădurii.

Se roti, intrând în cada mare, de marmură, scufundându-se în apa fierbinte care părea că-i topește oasele pline de durere. Inspirând adânc, se cufundă sub apă vreme de trei secunde, după care reveni la suprafață, oftând lung și eliberator, ca într-un moment de plăcere sexuală. Ținu ploapele închise și se cufundă din nou în apă.

Exact în postura aceea o găsi el.

Mulți ar fi crezut că era complet relaxată. Dar realitatea era, gândi Roarke, că mulți nu o cunoșteau și, cu siguranță, nu o înțelegeau pe Eve Dallas. Relația lui cu ea era una cu mult mai intimă, înțelegându-i gândul și sufletul așa cum nu i se întâmplase cu nimeni, niciodată. Dar asta nu însemnase că o cucerise definitiv, ci că mai avea de luptat.

Ea reprezenta pentru el o lecție întotdeauna fascinantă.

Era goală, vârâtă până la bărbie în apa fierbinte, învăluită în spuma aceea parfumată. Fața ei era îmbujorată din pricina căldurii, ochii îi ținea închiși, dar nu era relaxată. Tensiunea se observa în încordarea mâinii care strângea brâul lat al căzii, în cuta ușor vizibilă dintre sprâncene.

Nu, Eve era căzută pe gânduri, își zise el. Și era îngrijorată. Plănuia ceva. EI se mișcă fără zgomot, așa cum făcea și pe străzile din Dublin, unde crescuse, pe străzile ca fuiorul ori înguste din orice parte de lume. În clipa în care se așeză pe marginea căzii ca să o poată privi în voie, preț de câteva clipe, ea nu avu nicio reacție. Dar realiză de îndată că ea îi simțise prezența.

Ploapele ei se deschiseră pe neașteptate, ochii limpezi aurii-căprui, ageri, se oglindiră în privirea lui albastră și amuzată. Ca de obicei, simpla privire a unui înger căzut din cer, desenat cu măiestrie, ca semn al perfecțiunii. Frumusețea aceea răvășitoare a chipului încadrat de părul negru bogat, o surprindea de fiecare dată.

Ea înălță capul, ridicând din sprâncene.

— Pervers.

— E cada mea. Privind-o fix și intens, el strecură palma elegantă prin balonașele de spumă, lăsând apoi degetele să mângâie partea laterală a unuia dintre sânii ei.

— Tu fierbi, practic, în apa asta.

— Ador apa fierbinte. Simt nevoia să fie fierbinte.

— Ai avut o zi grea.

O să afle el, cugetă ea, luptându-se să nu-i poarte pică. *O să afle totul.* Ea ridică din umeri în vreme ce el se duse la barul încastrat în peretele placat cu dale din faianță. Acesta începu să sfârâie ușor, servind vinul în două pahare din cristal.

El reveni lângă ea, se așeză din nou pe brâul placat cu marmură, oferindu-i unul din pahare.

— N-ai dormit, n-ai mâncat.

— E ceva obișnuit.

Vinul era o adevărată comoară.

— Și cu toate astea, mă îngrijorezi.

— Prea îți faci griji din orice.

— Te iubesc.

Vocea aceea plăcută cu care el rosti aceste vorbe o emoționă, datorită acelor inflexiuni specific irlandeze, dându-și seama, într-un mod de-a dreptul incredibil, că vorbele lui erau sincere. Cum nu avea

FARA LIMITE

nimic de spus, ea se încruntă, privind în paharul cu vin.

El nu scoase niciun cuvânt, și asta până ce nu reuși să alunge din gând iritarea produsă de tăcerea ei.

— Poți să mi povestești despre cele ce i s-au întâmplat lui Cicely Towers?

— O cunoști, punctă Eve.

— Nu prea bine. E o cunoștință, dar una mai îndepărtată, am încheiat câteva afaceri, dar mare parte dintre ele prin intermediul fostului său soț. El sorbi din vin, privind la aburii ce se ridicau din apa ei de baie. O consideram o femeie admirabilă, înțeleaptă și periculoasă.

Eve se ridică din apă până ce apa îi atinse marginea de jos a sânilor.

— Periculoasă? Pentru tine?

— Nu neapărat pentru mine. Buzele lui se curbară ușor înainte ca lichidul să fie sorbit. Pentru practicile „necurate", pentru ilegalități, fie ele mici sau mari, pentru mintea aceea care gândea ca un om al legii. Din punctul acesta de vedere, ea seamănă mult cu tine. Din fericire, am apucat-o pe căi legale.

Eve nu era foarte sigură de asta, dar nu insistă asupra subiectului.

— Ei, lăsând la o parte afacerile și faptul că nu ai cunoscut-o decât din vedere, știi cumva dacă există cineva care i-a dorit moartea?

Ea sorbi din nou, cu mai mult nesaț.

— E un interogatoriu, dnă locotenent?

În vocea lui se ghicea un amuzament care o călca, practic, pe nervi.

— S-ar putea, răspunse ea concis.

— Fie. El se ridică, lăsă paharul de-o parte, apucându-se să-și descheie cămașa.

— Ce faci?

— Mă arunc în valuri, ca să spunem așa. Își aruncă cămașa alături, după care își desfăcu pantalonii. Dacă tot voi fi interogat de o polițistă în costumul Evei, care stă în cada mea, atunci cel puțin să stau și eu lângă ea.

— La dracu', Roarke, vorbim despre un asasinat.

El clipi în momentul în care apa fierbinte îl cuprinse din toate părțile.

— Mie îmi spui?! Se așeză cu fața la ea, despărțiți de spuma marină. Oare ce parte perversă a ființei mele mă tentează să te „călăresc" chiar în secunda asta? în afară de asta, continuă el, înainte ca ea să-i dea o replică șchioapă și scurtă, ce te împinge pe tine în brațele mele, chiar și în clipa asta când stai acolo, având parcă o legitimație de polițist înfiptă între minunații tăi sâni?

El strecură mâna sub apă, urcând-o încet pe glezna ei, pe gamba ei, pe partea interioară a genunchiului ei, știind că ea se va preda necondiționat.

— Te doresc, șopti el. Te vreau acum.

Mâna cu care ținea paharul aburit se înmuie brusc, înainte ca ea să-i schimbe poziția.

— Povestește-mi despre Cicely Towers.

Roarke se retrase, adoptând o atitudine filozofică. Nu avea de gând s-o lase să iasă din cadă până nu avea să-și ducă gândul la bun sfârșit, așa că putea să aibă răbdare.

— Ea, fostul ei soț și George Hammett au făcut parte din consiliul de administrație al uneia dintre fir mele mele, ale unei filiale,

Mercury, purtând numele zeului vitezei. În parte, afaceri de import-export: vase, livrări, transport rapid.

— Știu cu ce se ocupă Mercury, zise ea, punându-l la încercare, făcând față cu brio nemulțumirii de a nu fi știut că firma respectivă era proprietatea sa, ca multe altele.

— Acum zece ani, când am cumpărat-o, era prost organizată și în pragul falimentului. Marco Angelini, fostul soț al lui Cicely a investit în afacere, la fel ca și ea. La momentul respectiv, cred că erau încă soț și soție, sau divorțaseră, cel puțin. Despărțirea, după toate aparențele, a fost una cât se poate de amicală. Hammett era și el unul dintre investitori. Cred că abia după câțiva ani a existat ceva între el și Cicely.

— Și triunghiul „Angelini, Towers, Hammett" a fost unul la fel de…

— Se pare că da. El atinse ușor o dală de faianță. După ce aceasta se deschise încet, dând la iveală panoul ascuns în spatele ei, programă puțină muzică. Ceva tandru și învăluitor…

— Dacă îți făceai griji pentru soarta mea în privința acestei afaceri, am transformat-o într-una de succes.

— Câte afaceri „murdare" face Mercury?

El rânji.

— Vorbesc serios, dnă locotenent.

Apa se agită în momentul în care ea se aplecă în direcția lui.

— Nu încerca să te joci cu mine, Roarke.

— Îmi place la nebunie să mă joc cu tine.

El scrâșni din dinți, alungând mâna ce se cățăra abil de-a lungul piciorului ei.

— Cicely Towers avea reputația unui procuror, a unui procuror nebunatic, devotat, fără ascunzișuri. Dacă ar fi aflat că făceai o cât de mică ilegalitate la

„Mercury", s-ar fi repezit asupra ta, în semn de răzbunare.

— Prin urmare, ea mi-a descoperit firea perfidă, iar eu am ademenit-o într-un cartier periculos, ordonând cuiva să-i taie gâtul. Ochii lui îi susținură privirea, fiind cât se poate de sinceri. Asta e părerea ta, dnă locotenent?

— Nu, fir-ar să fie, știi bine că nu, dar…

— Dar mai urmează niște îndoieli, încheie el în locul ei. Unele care te pun într-o poziție foarte delicată.

— Nu asta e ceea ce mă preocupă. În clipa aceea, singura ei grijă era el. Roarke, trebuie să știu. Trebuie să știu dacă există ceva, un amănunt cât de infim care te-ar putea implica în ancheta de față.

— Și dacă există?

Ea simți cum îi îngheață sângele.

— Atunci voi preda cazul unui coleg.

— Oare nu am mai trecut și altădată prin asta?

— Nu seamănă deloc cu cazul DeBlass. Deloc. Tu nu ești unul dintre suspecți. Văzându-l cum ridică din sprâncene, încercă să adopte un ton rațional, lipsit de iritare. Oare de ce devenea totul atât de complicat când era vorba de Roarke? Eu nu cred că tu ai avut de-a face cu asasinarea lui Cicely Towers. Am spus-o într-o manieră suficient de simplă?

— Dar nu ți-ai dus gândul până la capăt.

— Ai dreptate. Eu sunt polițist. Trebuie să-ți pun o întrebare. Trebuie să adresez aceste întrebări fiecăruia, fiecărei persoane care a avut de-a face cătuși de puțin cu victima. E inevitabil.

— Cât de multă încredere ai în mine?

— N-are legătură cu asta.

FARA LIMITE

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Privirea lui deveni rece, distantă, ea realiză că o pornise cu stângul. Dacă până acum nu ți-am câștigat încrederea, atunci pe noi doi ne leagă doar niște partide toride de sex.

— Ocolești răspunsul. Ea se lupta să rămână calmă fiindcă atitudinea lui o speria. Eu nu te acuz de nimic. Dacă lucram la cazul de față fără să știu cine ești sau să-mi pese de tine, te-aș fi pus pe lista suspecților principali. Dar eu te cunosc foarte bine și, în plus, nu asta e problema. La dracu'!

El închise ochii și-și frecă fața cu palmele ude. Era extrem de neplăcut să fie obligată a încerca cumva să-și explice sentimentele.

— Încerc să găsesc niște răspunsuri care să mă ajute să te țin cât mai departe de cazul acesta, și asta pentru că îmi pasă cu adevărat. Și mă tot gândesc la diverse căi prin care m-ai putea ajuta fiindcă ai cunoscut familia Towers. Doar atât. E destul de greu pentru mine să fac și una, și alta.

— Nu era chiar așa de greu să o spui, pur și simplu, șopti el, după care clătină din cap. Mercury e o firmă perfect legală - acum - fiindcă chiar nu trebuie să fie altfel. Merge bine, obține un profit acceptabil. Și dacă tu crezi că am avut destulă aroganță să fac afaceri ilegale având în consiliul director al firmei un procuror, ar trebui să știi că nu sunt chiar atât de idiot, încât să fac așa ceva.

Și crezând cu adevărat în vorbele lui, greutatea pe care o simțea de ore bune în pieptul ei se risipi.

— Bun. Dar tot va trebui să-ți adresez câteva întrebări, îi spuse ea. Și oricum mass-media a făcut deja legătura.

— Da, știu. Regret. Îți fac multe greutăți?

— Nici măcar nu au început. Într-un gest de manifestare lejeră a afecțiunii, un lucru care i se întâmpla deja destul de rar, ea îi luă mâna și i-o strânse. Și mie îmi pare rău. După toate aparențele, suntem din nou „prinși la mijloc".

— Pot să-ți vin în ajutor. Se aplecă încât să poată aduce mâinile lor împreunate spre buzele lui. În clipa în care ea zâmbi, el își dădu seama că era pregătită să se relaxeze. Nu e nevoie să mă ții deoparte, indiferent despre ce ar fi vorba. Mă descurc singurel. Și nici nu

trebuie să te simți prost sau vinovată la gândul că ți-aș putea fi de folos la rezolvarea cazului.

— O să te anunț în momentul în care o să-mi dau seama cum m-ai putea ajuta. De data asta ea ridică pur și simplu din sprâncene în momentul în care el o strânse cu putere cu brațul rămas liber. Dacă încerci să scoți „cocoșelul" aici, cred că vom avea nevoie de echipament de scufundare.

El se ridică și veni lângă ea, deasupra ei, așa că apa se agită, amenințând să dea peste marginea căzii.

— Ei, eu cred că ne vom descurca de minune și singuri.

Drept dovadă îi cuprinse într-un sărut buzele care se deschiseseră într-un zâmbet larg.

Noaptea târziu, în vreme ce ea dormea lângă el, Roarke stătea cu ochii deschiși, privind la stelele ce se roteau dincolo de fereastra de deasupra patului. Îngrijorarea aceea pe care o ascunsese față de ea, se oglindea acum în ochii lui. Destinele lor se împletiseră deja, atât personal, cât și profesional. Crima îi adusese împreună, continuând, se pare, să se strecoare în viețile lor. Femeia de lângă el lupta contra morții, sfidând-o, încercând să facă dreptate.

Așa cum a făcut și Cicely în majoritatea cazurilor, cugetă el, întrebându-se dacă nu fusese chiar acesta motivul pentru care i se curmase viața.

El intenționase să nu se preocupe prea des de stilul de viață al lui Eve. Cariera era o parte definito rie a destinului ei, era cât se poate de conștient de acest aspect.

Amândoi se străduiseră să devină ce erau astăzi - să se „reinventeze", să renască - ori din puținul, ori din nimicul ce-l reprezentau atunci. El era acum un bărbat care achiziționa și vindea, care controla, care se bucura de puterea pe care o deținea, de profitul obținut.

Dar își dăduse seama că existau și „dedesubturi" ale afacerilor lui care ar fi putut să-i dăuneze, asta dacă ceva ascuns ar fi ieșit la iveală. Era adevărat că Mercury era o afacere legală, dar nu fusese întotdeauna astfel. Mai avea și alte holdinguri, alte afaceri care nu aparțineau acelei zone „curate". El crescuse în cele mai negre unghere ale acestei „zone gri", la urma urmelor. Avea o înclinație aparte pentru afacerile de felul acesta.

Afacerile murdare, terestre sau interstelare, erau atât profitabile, dar și distractive. Vinurile excelente de la Taurus 5, uimitoarele diamante albastre extrase din peșterele din Rafini, neprețuitul și frumosul porțelan transparent care se producea în Coloniile Artiștilor de pe planeta Marte…

Da, era adevărat, dar nu mai era nevoie să păsească dincolo de granița legii ca să poată trăi, ca să poată trăi bine. Însă de vechile obiceiuri te debarasezi foarte greu.

Problema rămânea. Dacă nu reușise să transforme „Mercury" într-o afacere cu adevărat legală? Ceea ce pentru el reprezenta, poate, o furtunoasă diversiune a afacerilor sale, putea atârna acum ca o povară foarte grea pe umerii lui Eve.

La toate astea se adauga un fapt cât se poate de neplăcut: în ciuda relației pe care se străduiseră să o construiască, ea nu era defel sigură de el.

El șopti ceva, răsucindu-se. Chiar și în somn, gândi el, ea ezita să se întoarcă cu fața la el. Pe el îl deranja rău de tot lucrul acesta. Amândoi trebuiau să facă niște schimbări și asta cât mai repede.

Deocamdată avea să rezolve acele lucruri asupra cărora deținea controlul. Era foarte simplu pentru el să dea câteva telefoane și să pună câteva întrebări în legătură cu Cicely Towers. Însă ar fi durat mult mai mult și ar fi fost mult mai greu să transforme „zonele gri" ale afacerii într-unele „curate", de un alb strălucitor.

Privi în jos, studiind-o cu mare atenție. Ea dormea profund, cu palma deschisă, rezemată relaxat pe pernă. Știa că uneori avea vise, coșmaruri. Dar în noaptea asta, mintea ei era liniștită. Având încredere că va rămâne astfel pe tot parcursul nopții, el se coborî din pat cu gândul să se apuce de treabă.

Pe Eve o trezi aroma proaspătă și bogată a cafelei. O cafea adevărată, cu o aromă deosebită, cultivată de pe plantațiile lui Roarke din America de Sud. Luxul acesta, trebuia să recunoască, era unul din primele lucruri cu care se obișnuise Eve, devenind ia chiar dependentă de el, de când stătea acasă la Roarke.

Ea făcu o grimasă și abia deschise ochii.

— Doamne, Dumnezeule, mai bine de așa nici că se putea.

— Mă bucur să aud asta din partea ta.

Ochii ei erau, poate, puțin mai împăienjeniți, dar totuși reuși să-l privească. Purta unul din acele costume de culoare neagră care-i confereau un aer de om capabil, dar periculos. În micul spațiu amenajat pentru servirea mesei chiar lângă platforma înaltă pe care trona patul, el părea să savureze din plin micul dejun, citind în grabă știrile afișate pe monitor.

Motanul de culoare gri, pe care ea îl botezase Galahad, se tolănise pe brațul fotoliului, greoi și mare, studiind invidios și lacom, cu ochii lui bicolori, conținutul farfuriei lui Roarke.

— Ce oră e? întrebă ea, și în secunda următoare, ceasul aflat pe noptieră șopti: Acum e ora 6:00. Dumnezeule, dar tu de când ești treaz?

— De ceva vreme. Nu mi-ai spus la ce oră trebuie să pleci la serviciu. Ea își frecă obrajii cu palmele, după care le trecu ușor prin păr.

— Mai am vreo două ore. Cu o mișcare ușoară, se coborî jos din pat, privind nemulțumită în toate părțile după ceva de îmbrăcat.

Roarke se uită la ea câteva secunde. Era întotdeauna o plăcere să o privească pe Eve, dis-dedimineață, când era goală și avea privirea aceea sticloasă. El făcu semn către halatul pe care androidul de cameră îl ridicase de pe podea, atârnându 1 apoi, ordonat, pe capătul patului.

Eve se înfășură în el, prea somnoroasă încă pentru a lua seama la senzația de înviorare pe care io produse de îndată materialul de mătase la contactul cu pielea.

Roarke îi turnă o ceașcă de cafea, așteptând ca ea să ia loc în scaunul de vizavi, ca apoi să o savureze. Pisicul, gândindu-se că va avea, probabil, ceva mai mult noroc, sări în poala ei, și fiind destul de greu, îi provocă un mormăit nemulțumit de durere.

— Ai dormit bine?

— Da.

Ea bău cafeaua parcă dintr o înghițitură, clipind abia simțit în secunda în care Galahad se ghemui în poala ei, înfingându-și gheruțele în coapsele sale.

— Parcă mă simt din nou om, măcar parțial.

— Ți-e foame?

Ea mormăi iar, știind că bucătăria lui era plină cu artiști în ale gastronomiei. Luă un pateu de pe platoul din argint, înfulecându-l din trei mușcături rapide, pline de entuziasm. Când se întinse după ibricul de cafea, ochii îi erau larg deschiși și limpezi. Simțindu-se generoasă, rupse o bucățică de pateu și i-o oferi lui Galahad.

— Am o plăcere nespusă să privesc cum te trezești, întotdeauna, comentă el. Dar am momente când mă întreb dacă m-ai ales doar de dragul cafelei.

— Ei bine…Ea rânji spre el, sorbind din cafea. Și mâncarea îmi place la fel de tare. Și nici sexul nu-i rău deloc.

— Aseară, după toate aparențele, ți-a plăcut destul de mult. Azi trebuie să ajung în Australia. S-ar putea să nu revin până mâine sau poimâine.

— Ahh.

— Dar aș prefera să rămâi aici cât sunt eu plecat.

— Am mai discutat despre asta.

— Și cred că ai face-o, dacă ai considera locul acesta ca fiind casa ta, asemenea mie. Eve…El îi puse palma pe mână înainte ca ea să adauge ceva. Când o să accepți ceea ce simt pentru tine?

— Ideea e că eu mă simt confortabil la mine acasă atâta vreme cât tu ești plecat. În momentul acesta am foarte mult de lucru.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, șopti el. Bine, fie. O să te anunț când mă întorc. Vocea lui era acum seacă, distantă, iar el răsuci monitorul cu fața la ea.

— Și dacă tot vorbim despre munca ta, cred că ai vrea să vezi care e opinia mass-mediei.

Citi primul titlu cu un fel de resemnare îngrijorată. Cu gura făcută pungă, derulă imaginea de la o publicație la alta. Titlurile principale semănau, în cea mai mare parte, unele cu altele. Renumitul procuror al orașului New York a fost omorât. Poliția ezită. Existau, desigur, și imagini cu dna Towers, atât din sala de judecată, cât și din afara acesteia. Fotografii ale copiilor ei, citate, comentarii.

Eve mârâi ușor văzându-și fotografia și citatul care o desemna ca cel mai bun anchetator al Departamentului „Omoruri".

— Pentru chestia asta o să mă supăr rău, rău de tot, mormăi ea. Bineînțels că ziarele publicaseră mult mai mult. Se ofereau date rezumative referitoare la cazul pe care ea îl rezolvase în iarna precedentă, caz în care fuseseră implicați un faimos senator al S.U.A și trei prostituate, care fuseseră ucise. Așa cum era de așteptat, fiecare publicație pomenise despre relația dintre ea și Roarke.

— De ce mama naibii comentează ce sunt și cu cine sunt?

— Ai devenit deja o figură publică, locotenente. Numele tău vinde în prezent foarte bine tabloidele.

— Eu sunt polițist, nu figură publică. Plină de nervi și bombănind, se roti cu fața către grilajul care se întindea pe distanța unui perete întreg. Deschide ecranul de vizionare, ordonă ea. Canalul TV 75.

Grilajul se deschise brusc, lăsând ecranul la vedere. În încăpere se răspândiră pe neașteptate sunetele specifice emisiunii de știri matinale. Eve miji privirea, scrâșnind din dinți.

— Uită-te și la nemernicul ăsta cu colți de lup.

Amuzat, Roarke sorbi din cafea, privind atent la

C.J. Morse care prezenta știrile de la ora 6:00 a.m. Era conștient că disprețul Evei față de mass-media se transformase într-un dezgust fără margini în ultimele două luni de zile. Un dezgust care-și avea originea în faptul că, orice ar fi făcut, fie pe plan profesional, fie pe cel personal, în ultima vreme dădea musai nas în nas cu mass-media. Dar și dacă nu ar fi fost altfel, nu ar fi avut de ce să condamne disprețul ei profund față de Morse.

— Și uite așa, o carieră proeminentă s-a sfârșit crud și violent. O femeie cu convingeri, dedicată muncii sale, o persoană integră a fost ucisă pe una din străzile marelui oraș, lăsată să zacă în ploaie, într-o baltă de sânge. Cicely Towers nu va fi uitată, ci ne vom aminti de ea ca despre o femeie care a luptat pentru dreptate, într-o lume în care aceasta se obține foarte greu. Și nici moartea nu-i va putea micșora legitimitatea.

— Dar oare ucigașul ei va fi adus în fața justiției pe care a servit-o devotat o viața întreagă? Departamentul Poliției și Securității orașului New

York nu ne oferă, deocamdată, nicio speranță în acest sens. Anchetatorul principal al cazului, loco tenent Eve Dallas, bijuteria departamentului susmenționat, nu a reușit să dea un răspuns întrebării noastre.

Eve mârâi pur și simplu în momentul în care imaginea ei „umplu" ecranul. Morse își continuă comentariul.

— În momentul în care a fost contactată, dra lt. Eve Dallas a refuzat să facă comentarii legate de această crimă și de mersul anchetei aflate în desfășurare. Nu a negat, însă, speculația că s-ar fi încercat o „acoperire" în privința…

— Ce dracu' bâlbâi tu acolo, deșteptule? Nu mi a adresat o asemenea întrebare. Și la ce fel de „acoperire" se referă? în momentul în care ea pocni cu palma peste brațul scaunului, Galahad sări din poala ei, căutând un „teritoriu" ceva mai lipsit de pericole. Nici nu s-au împlinit treizeci de ore de când am preluat cazul acesta.

— Sâââât, zise Roarke, pe un ton blând, lăsând-o să se ridice de la locul ei și să se plimbe cu pași mari prin încăpere.

— Lista lungă a numelor de vază care au legătură cu dna procuror Towers, conține și pe dl. comandant Whitney, superiorul locotenentului Dallas. Dl. comandant a refuzat recent postul de șef al Poliției și al departamentului securității din New York. Dat fiind faptul că el a fost un vechi și foarte bun prieten al victimei…

— Aici voia să ajungă! Furioasă, Eve, închise ecranul fără a se folosi de telecomandă. O să-l tai bucățele pe jegosul ăsta. Unde dracu' e Nadine Furst? Dacă tot trebuie să existe un reporter care să se amestece în treburile noastre, atunci măcar să fie unul cu cap.

— Cred că acum se află la închisoarea de pe planeta Omega, e vorba despre un soi de reformă a închisorilor. Cred că ar trebui să te gândești serios la organizarea unei conferințe de presă, Eve. Exaltările de genul acesta se tratează doar folosind metoda potrivită.

— La dracu'! De fapt, ce a fost asta, un reportaj sau un editorial?

— Nu prea mai are importanță, din moment ce genul acesta de categorisiri nu se mai folosesc de aproape treizeci de ani. Un reporter are acum dreptul să asezoneze povestea cu propria sa opinie, atâta vreme cât specifică că aceasta îi aparține.

— Cunosc foarte bine prevederile legii. Halatul de casă, într-o nuanță strălucitoare, se învârti spectaculos în jurul picioarelor ei în clipa când ea își schimbă poziția. Nu o să mai dea zor cu ideea asta cu „acoperirea". La departamentul lui Whitney nu se fac matrapazlâcuri. Eu conduc o anchetă curată. Și nu va scăpa așa ușor dacă va încerca să murdărească și să bulverseze ancheta, folosindu-se de numele tău, continuă ea. Cam asta intenționa el cu amărâtele alea de știri pe care le-a prezentat. Asta trebuia să urmeze.

— Eu nu-mi fac griji, Eve. N-ar trebui să-ți faci nici tu.

— Dar nu mă îngrijorează. Mă scoate din minți. Ea închise ochii, inspirând adânc ca să se liniștească, încet, încet și șmecherește, începu a zâmbi. Știu cum să i-o plătesc. Deschise din nou ochii. Cum crezi că ar reacționa șopârla asta dacă eu aș suna-o pe Furst și i-aș oferi informații în exclusivitate?

Roarke lăsă ceașca de-o parte.

— Vino aici.

— De ce?

— Las-o baltă. Se ridică și se duse lângă ea. Îi prinse fața în palme și o sărută apăsat.

— Sunt mort după tine.

— O să iau declarația asta ca pe o aprobare tacită a planului meu.

— Ultimul meu tată, cel pe care nu l-am regretat deloc, m-a învățat una din cele mai valoroase lecții. „Băiiiiete", mi-a zis el după o beție ca la carte, „în viață nu poți lupta altfel decât murdar. Și nu poți lovi decât sub centură." Ceva îmi zice mie că până la sfârșitul zilei, îl vei face pe Morse să-și doftoricească testicolele.

— Nu, nu va fi nevoie. Mulțumită de ea însăși, Eve îl sărută la rândul ei. Pentru că i le tai, și uite așa am rezolvat problema.

Roarke se prefăcu că o înghiontește.

— OOOau, ce atractive sunt femeile rele și pline de vicii. Nu ziceai că mai ai vreo două ceasuri la dispoziție?

— Acum s-au dus.

— Exact de ce mă temeam. El se retrase din îmbrățișare după care scoase un CD din buzunar.

— S-ar putea să-ți fie de folos.

— Despre ce e vorba?

— Am pus laolaltă niște date, referitoare la fostul soț al dnei Towers, și despre Hammett. Dosarele firmei Mercury.

Degetele ei simțiră un fior în momentul în care se strânseră în jurul CD-ului.

— Nu te-am rugat să faci asta.

— Așa e. Ai fi avut acces la ele, dar ar fi durat mai mult să le obții. Dar știi bine că dacă ai nevoie, echipamentul meu îți. stă la dispoziție.

Ea înțelese că vorbea de încăperea aceea specială pe care o avea, despre echipamentul acela neînregistrat, cel pe care senzorii Compuguard-ului nu reușiseră să-l detecteze.

— Prefer să acționez pe căile obișnuite, legale, cel puțin deocamdată.

— Cum dorești. Dacă te rezgândești cât timp sunt eu plecat, atunci Summerset îți va înlesni accesul.

— El mi-ar înlesni mai de grabă drumul spre Iad, mormăi ea.

— Poftim?

— N-are importanță. Acum trebuie să mă îmbrac. Ea se răsuci pe călcâie, după care se opri.

— Roarke, să știi că lucrez la chestia aceea.

— La care?

— Mă străduiesc să accept ceea ce se pare că simți tu pentru mine.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci, ar fi cazul să te străduiești cu mai multă convingere, îi sugeră el.

3

Eve nu pierdu nicio clipă. Primul lucru pe care-l făcu atunci când ajunse la birou, fu acela de-a o contacta pe Nadine Furst. Linkul începu să bâzâie, plini de paraziți, având în vedere că era vorba de o convorbire intergalactică. Soarele, interferența datorată prezenței unui satelit sau, pur și simplu, vechimea echipamentului folosit făcură ca legătura să fie făcută abia peste câteva minute. În cele din urmă, pe ecran apăru o imagine neclară, care se limpezi la fel de neașteptat cum apăruse.

Eve se simți satisfăcută în secunda în care dădu cu ochii de chipul palid și somnoros al unei Nadine evident nemulțumite. Ea nu ținuse cont defel de diferența de fus orar.

— Dallas. Vocea, de obicei fluidă, era acum slabă și răgușită. Dumnezeule, aici e miezul nopții!

— Iertare. Te-ai trezit, Nadine?

— Da, sunt suficient de trează, astfel încât să te urăsc.

— Au ajuns și la tine ultimele vești de pe Terr?

— Am fost cam ocupată. Nadine își dădu pe spate părul răvășit și rebel, căutând nervoasă o țigară.

— Dar de când fumezi?

Clipind, Nadine trase adânc primul fum.

— Dacă polițiștii tăi ar veni și ei pe aici, ar fi cazul să încerci și tu un fum, două. În gaura asta de șobolani, poți să cumperi până și porcăria asta. Și cam tot ce ți-ai putea dori. E o adevărată nenorocire.

Ea mai trase câteva fumuri. Cam trei într-o coliviecelulă, majoritatea din ei ocupându-se sau consumând droguri. Facilitățile medicale sunt cele de la nivelul secolului al XX-lea. Pacienții încă sunt legați cu chingi.

— Și le sunt interzise facilitățile video, continuă Eve fraza. Imaginează-ți, nenorociții ăia tratați ca niște criminali. Mi se frânge inima, nu altceva.

— În toată colonia asta nu am găsit nici măcar o farfurie cu mâncare cât de cât acceptabilă, se încăpățână Nadine să sublinieze. Dar ia zi, ce naiba vrei?

— Să-ți aduc zâmbetul pe buze, Nadine. Când termini ce ai de făcut acolo și revii pe Terra?

— Depinde. Cum începuse deja să se trezească de-a binelea, simțurile lui Nadine se ascuțiseră deja. Cred că ai o veste pentru mine.

— Dna procuror Cicely Towers a fost asasinată cu treizeci de ore în urmă. Ignorând suspinul plin de mirare a lui Nadine, Eve continuă pe un ton precipitat, fără prea multe menajamente: i-au tăiat gâtul, iar cadavrul ei a fost descoperit pe trotuar, pe bvd. 144, între străzile 9 și 10.

— Towers! Sfinte Dumnezeule! M-am întâlnit cu ea, acum două luni, după încheierea cazului DeBlass. În zona bulevardului 144? Rotițele minții ei funcționau deja. A fost jefuită?

— Nu. Bijuteriile, jetoanele și cărțile de credit erau la locul lor. Dacă ar fi fost jefuită într-un cartier ca acela, i-ar fi luat până și pantofii, fii sigură de asta.

— Da, ai dreptate. Nadine închise ochii preț de câteva secunde. Doamne, ce nenorocire! Era o femeie și jumătate. Ai fost desemnată anchetator-șef?

— Ai nimerit-o din prima.

— Bravo. Nadine expiră lung. Prin urmare, de ce mă caută anchetatorul-principal al cazului care amenință să devină cel mai important din țară?

— Dracul acela pe care tu-l cunoști atât de bine, ilustrul tău asociat, Morse, și-a propus să-mi taie capul.

— Măgarul dracului!, mormăi Nadine, stingând țigarea prin câteva mișcări rapide și nervoase. De aia nu am auzit eu niciun cuvânt despre cele întâmplate. M-a blocat, nefericitul.

— Dacă joci cinstit, Nadine, la fel fac și eu.

Privirea lui Nadine deveni ceva mai pătrunzătoare, iar nările ei fremătară, adulmecând.

— Știri în exclusivitate?

— Când revii, vom stabili ce și cum. Dar să o faci cât mai repede.

— Gata, consideră că am ajuns deja.

Eve surâse privind la ecranul de pe care imaginea dispăruse deja. *Ei da, uite o lovitură bună pentru lăcomia din tine, C.J.,* cugetă ea. Scoase câteva zgomote ciudate în vreme ce se ridică de la birou. Avea câteva întrevederi de rezolvat.

La ora 9:00, Eve își răcorea călcâiele în livingul plușat al lui George Hammett, apartamentul său fiind situat în centrul orașului. Avea un gust dramatic, notă ea. Dalele mari de gresie în tonuri de crem și alb stăteau cuminți și reci sub tocurile sale. Din zona hologramei, imensă cât un întreg perete, înfățișând o zonă tropicală, se auzea o muzică plăcută ce imita susurul unei ape. Pernele argintii înșirate pe sofaua foarte lungă străluceau ademenitor și, în secunda în care împunse cu degetul în una dintre ele, materialul prinse sclipiri de mătase.

Decise că era mult mai bine să rămână în picioare.

Obiectele de artă erau aranjate selectiv de-a lungul întregii încăperi. Turnul sculptat reprezenta, în realitate, ruinele unui castel,

la acesta adăugânduse și o mască de femeie, încorporată într-un suport de sticlă translucid de culoare roz, părând a fi, de fapt, o sticlă care, datorită căldurii mâinii ei, își schimba culorile, toate în nuanțe extrem de vii.

În clipa când Hammett apăru brusc dintr-o cameră ce comunica direct cu livingul, Eve decise că înfățișarea lui era una la fel de dramatică ca și ambientul.

Era palid, privirea îi era obosită, încercănată, dar asta îi conferea o imagine și mai impunătoare. Era înalt, iar silueta lui zveltă avea o eleganță aparte. Chipul avea un aspect poetic, mai ales în privința pomeților. Spre deosebire de alți domni de vârsta lui - Eve știind bine că avea peste 60 de ani - își lăsase părul să încărunțească.

O alegere excelentă, care-l prindea, cugetă ea, coama lui leonină și deasă strălucind precum argintul unuia din sfeșnicele lui Roarke, confecționate, desigur, în stil georgian.

Privirea lui avea o culoare la fel de impunătoare, cu toate că acum era oarecum estompată de ceea ce putea fi considerată fie durere, fie preocupare.

El traversă livingul, venind lângă ea, prinzându-i mâna într-a lui.

— Eve. În clipa în care buzele lui îi atinseră abia simțit obrazul, ea tresări. El făcea din vizita asta ceva personal. Își închipui că amândoi erau conștienți de lucrul acesta.

— George, răspunse ea, retrăgându-se delicat câțiva pași. Îți mulțumesc că-mi acorzi câteva clipe.

— Prostii. Eu îmi cer scuze că te-am lăsat să aștepți. A trebuit să închei o conversație telefonică. Făcu semn către sofa, mânecile cămășile sale de casă fluturând în momentul respectivei mișcări. Eve nu avu de ales și se așeză. Cu ce te servesc?

— Cu nimic, nu-ți face griji.

— Cafea. Zâmbi câteva secunde. Mi-amintesc cât de mult îți place. Am și eu soiul acela pe care-l cultivă Roarke. Apăsă pe butonul

încastrat în brațul canapelei. Apăru imediat un ecran. Un ibric de „Gold Argentine", comandă el, două cești. După care, păstrând pe buze acel surâs sobru care nu dispăruse, el se întoarse din nou cu fața la ea. O să mă relaxeze, explică el. Nu mă surprinde prezența ta aici, mai ales în dimineața aceasta, Eve. Ori poate că ar trebui să-ți spun „lt. Dallas", având în vedere situația de față.

— Prin urmare, ai înțeles motivul prezenței mele aici.

— Desigur. Cicely. Încă nu mă pot obișnui cu ideea. Vocea lui foarte blândă tremură brusc. Am auzit vestea de nenumărate ori în programele de știri. Am stat de vorbă cu copiii săi și cu Marco. Dar se pare că nu mă pot obișnui cu gândul că ea nu mai e printre noi.

— Te-ai întâlnit cu ea chiar în seara când a fost ucisă.

Maxilarul lui se încorda.

— Da. Am cinat împreună. O făceam destul de des atunci când aveam timp. Cel puțin o dată pe săptămână. Dacă reușeam, atunci ne vedeam ceva mai des. Eram apropiați.

El se opri în secunda în care un android-servitor intră, aducând tava cu cafea. Elammett se apucă să toarne cafeaua în cești, ocupându-se de sarcina respectivă aproape cu obstinație. Cât de apropiați? murmură el, iar Eve observă cum îi tremură mâna ușor atunci când ridică ceașca. Prieteni intimi. Am fost iubiți, iubiți fideli, mai mulți ani. Am iubit o foarte mult.

— Dar ați continuat să locuiți separat.

— Da - ea - amândoi am preferat această variantă. Estetic vorbind, aveam gusturi extrem de diferite, și adevărul gol-goluț e acela că ne plăcea să ne păstrăm libertatea și spațiul intim. Cred că ne am dorit și mai tare unul pe altul păstrând oarecare distanță. Inspiră cu putere. Dar nu era un secret că aveam o relație, cel puțin pentru familiile și prietenii noștri. Expiră aerul cu nesaț. Dar din punct de vedere public, ne am dorit să ne ferim viața privată de ochii lumii. Cred că acum ne va fi imposibil să facem acest lucru.

— Mă îndoiesc că ar mai fi posibil.

El clătină din cap.

— N-are importanță. Important e să-l prindem pe ucigaș. Eu nu pot să înțeleg cum de a fost posibil așa ceva. Da, ea nu mai poate fi readusă la viață. Cicely a fost, zise el în șoaptă, cea mai admirabilă femeie pe care am cunoscut-o eu vreodată.

Instictul îi comunica, atât ca femeie, cât și ca polițist, că el căzuse pradă unei suferințe amarnice, însă, în același timp, Eve nu scăpa din vedere că și ucigașii puteau să afișeze suferința față de victimele lor.

— Trebuie să-mi spui la ce oră ai văzut-o ultima dată. George, voi înregistra declarația ta.

— Bineînțeles. Cred că era în jurul orei zece. Am lua cina la Robert, în cartierul Est 12. După aceea am luat amândoi același taxi. Eu am fost cel care a condus-o pe ea la destinație. Cam pe la zece, repetă el. Știu că am ajuns acasă aproape cu un sfert de oră mai târziu fiindcă acolo mă așteptau deja câteva mesaje.

— Care era programul vostru obișnuit?

— Poftim? Aaaa. El păru că se chinuie să revină la realitate, după ce se pierduse într-o lume proprie. Noi doi nu aveam un program prestabilit. Adesea veneam aici sau ne duceam în apartamentul ei. Din când în când, când voiam să gustăm puțin din aventură, rezervam o cameră, pentru o noapte, la Hotel Palace. Tăcu pe neașteptate, ochii lui privind în gol, ca semn al unei suferințe sfâșietoare: se lăsă pe canapeaua moale și argintie. Oooo, Doamne! Doamne, Dumnezeule!

— Îmi pare rău. Neputincioasă, ea încercă să depășească clipele acelea pline de durere. Chiar îmi pare foarte rău.

— Uite că încep să cred, zise el pe un ton răgușit și scăzut. E mai rău când începi să crezi, după părerea mea. Când a coborât din taxi, râdea, oferindu-mi un sărut din vârful degetelor. Avea niște mâini

superbe. Iar eu am plecat acasă și am dat-o uitării din cauza acelor mesaje pe care le primisem.

La miezul nopții eram deja în pat, după ce înghițisem un sedativ ușor, fiindcă a doua zi, foarte devreme, aveam programată o întâlnire. În timp ce eu eram în pat, ea zăcea acolo, moartă, în ploaie. Nu știu dacă voi putea purta pe umeri povara asta. Se întoarse cu spatele, obrajii lui fiind acum îmbujorați. Nu știu dacă voi face față acestui gând.

Ea nu avea cum să-l consoleze. Chiar dacă suferința lui era atât de tangibilă, încât i se transmisese și ei, nu avea cum să-l aline.

— Aș vrea să amân toate astea, să-ți ofer un răgaz, dar mi-e imposibil. Din câte știm, tu ești ultima persoană care a văzut-o în viață.

— Cu excepția ucigașului. El se strădui să se ridice în picioare. Asta dacă nu cumva eu sunt ucigașul.

— Ar fi minunat pentru toată lumea dacă aș reuși să dovedesc cât mai curând că nu ești.

— Da, bineînțeles că ar fi - dnă locotenent.

Ea acceptă amărăciunea ce răzbătea dincolo de replica lui, făcându-și mai departe datoria.

— Aș vrea să-mi oferi numele companiei de taxi, ca să-ți pot verifica traseul.

— Cei de la restaurant au făcut comanda. Cred că era un „Rapid".

— Între miezul nopții și ora două a.m. te-ai întâlnit sau ai discutat cu cineva?

— Ți-am spus deja, am luat o pastilă, așa că la miezul nopții eram deja în pat. Singur…

Ea putea verifica informația cu ajutorul CD-urilor înregistrate de sistemul de securitate al clădirii, cu toate că știa că multe echipamente de felul acesta puteau fi modificate.

sa

— Poți să-mi spui care era starea ei de spirit în momentul în care v-ați despărțit?

— Era oarecum preocupată, de vină fiind cazul pe care-l instrumenta. Dar era destul de optimistă în privința lui. Am discutat puțin despre copiii ei, în mod special despre fiica sa. Mirina are de gând să se căsătorească la toamnă. Cicely era mulțumită, ba chiar încântată de idee, fiindcă Mirina voia o nuntă mare, organizată după tipicul vechilor tradiții.

— A pomenit de vreo idee care nu-i dădea pace, despre vreo nemulțumire? își făcea griji pentru ceva, pentru cineva anume?

— Nimic care să te ducă cu gândul la situația actuală. Despre rochia de mireasă care i s-ar potrivi cel mai bine fiicei ei, despre flori. Cât despre caz, spera să obțină pedeapsa maximă.

— A pomenit de vreo amenințare, despre o transmisie mai aparte, mai ciudată, despre mesaje, contacte?

— Nu. El duse o secundă palmele la ochi, după care le lăsă să cadă pe lângă corp. Nu crezi că aș fi luat legătura cu tine dacă aș fi avut și cea mai mică presimțire că urma să se întâmple ceea ce s-a întâmplat?

— Dar de ce crezi tu că s-a dus în Upper West Side la ora aceea târzie?

— Habar nu am.

— Obișnuia să se întâlnească cu informatori, cu oameni rău famați care spionau?

El vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Nu știu, murmură el, uimit la culme de ideea cu pricina. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că…dar ea era încăpățânată, foarte sigură pe sine.

— Dar relația cu fostul ei soț. Cum ai descri-o?

— Una de amiciție. Puțin cam rezervată, dar amiabilă. Erau extrem de devotați copiilor care reprezentau o legătură foarte strânsă între ei doi. El s-a cam supărat în clipa în care noi doi am devenit iubiți, dar…Hammett se opri, uitându-se în ochii lui Eve. Doar nu îți închipui că…Scoțând un sunet care semăna cu un hohot de râs, el își îngropă fața în palme. Că Marco Angelini s-a furișat în cartierul acela cu un cuțit ca să-și înjunghie fosta nevastă? Nu cred, lt. El lăsa iar brațele pe lângă corp. Marco își mai ieșea din fire, dar nu ar fi fost niciodată în stare să-i facă rău lui Cicely. Vărsarea de sânge nu era defel una din concepțiile sale. E prea distant, prea conservator, ca să apeleze la violență. În plus, nu avea niciun motiv, fie el unul cât de mic, ca să-i facă rău, ca să-i dorească moartea.

Asta urma să afle ea, decise Eve.

Trecu parcă dintr-o lume în alta în clipa în care părăsi apartamentul lui Hammett și păși, ceva mai târziu, în West End. Aici nu aveai cum să te aștepți la pernițe argintii din mătase sau la muzica ambientală ce imita susurul vreunei cascade, ci mai degrabă trotuare ciobite, neluate în seamă de ultima remodelare generală a orașului, clădiri unde graffitiul devenise literă de lege, mesajele invitând „grațios" pe fiecare să se dedea plăcerilor trupești, fie că era ființă umană ori animal. Vitrinele magazinelor erau protejate de grilaje, care erau mult mai ieftine, dar și mai puțin eficiente decât echipajele de poliție angajate să supravegheze asemenea zone.

Nu ar fi fost surprinsă să observe și niște rozătoare urmărite de pisici-android ce mișunau peste tot.

Cât despre rozătoarele cu două picioare, observă o mulțime. Un vânzător de produse chimice zâmbi în direcția ei, dezvelindu-și mândru dantura și scărpinându-și „cocoșelul".

Vagabondul afacerist o „mirosi" de îndată ca făcând parte din tagma copoilor, așa că își vârî capul sub hainele ce se ridicau ceva

mai sus decât șuvițele lui ce păreau magnetizate, căutând apoi un Ioc de „desfășurare" ceva mai sigur.

Exista și acum o listă a drogurilor considerate ilegale. Iar unii polițiști îi acorda încă atenție.

Pentru moment, Eve nu era unul dintre ei. Asta dacă nu o va ajuta să obțină o parte din răspunsuri.

Ploaia spălase aproape în întregime petele de sânge rămase. Probabil că tehnicienii de la amprentare strânseseră deja toate probele posibile, din zona adiacentă producerii evenimentului, acestea putând fi folosite ca dovezi. Se opri câteva momente în dreptul locului în care dna procuror Towers își găsise tragicul sfârșit, fără a fi tulburată de faptul că trebuia să cerceteze cu mare atenție locul respectiv.

Trebuia să privească lucrurile retrospectiv. *Oare ea se oprise chiar aici,* cugetă Eve, *stând față în față cu propriul său ucigaș? Se pare că da. Văzuse ea cuțitul înainte ca lama sa să se înfigă adânc și circular în gâtul ei? Tot ce-i posibil. Dar nu-l obsevase suficient de repede, astfel încât să reacționeze, singura reacție posibilă fiind o tresărire urmată, probabil, de un țipăt înfundat.*

Ridicând privirea de pe trotuar, Eve cercetă strada de la un capăt la celălalt. Pielea deveni pe dată ca de găină, dar ea nu luă seama la privirile curioase și insistente ale celor care stăteau rezemați de bl zidurile clădirilor sau se foiau de colo-colo pe lângă mulțimea autoturismelor devenite de mult adevărate epave.

Cicely Towers trebuie că venise singură până acolo. Dar fără a se folosi de un taxi. Tocmai de aceea nu existau date de la companiile oficiale că ar fi preluat-o de la o anumită adresă sau că ar fi conduso până în această zonă. Iar Eve se îndoia că ar fi fost atât de nebună, încât să apeleze la un gipsy.

Metroul, deduse ea. Era mult mai rapid și având în vedere prezența scanner-elor și a polițiștilor-androizi, era la fel de sigur

precum o biserică, cel puțin până pășeai din nou în stradă. Eve zări indicatorul stației de metrou la nici jumătate de stradă mai încolo.

Da, cu metroul, decise ea. *Poate că se grăbea? Nemulțumită că trebuie să iasă în oraș pe o vreme ploioasă ca aceea, la o oră târzie. Dar sigură pe sine, așa cum declarase și Hammett. Probabil că nu-i fusese teamă.*

Ea urcase treptele care o ajutau să iasă din nou pe stradă, îmbrăcată în costumul ei elegant și sobru, purtând pantofi la fel de moderni și fini. Ea…

Întrerupându-și reflecțiile, Eve miji privirea. *Fără umbrelă? Unde naiba era umbrela? O femeie meticuloasă, organizată, practică nu iese în ploaie fără a se proteja.* Cu mișcări rapide, Eve scoase reportofonul din buzunar, dictând repede o frază pentru a nu uita să verifice acest aspect.

Oare ucigașul o așteptase în stradă? O așteptase într-o încăpere? Studie atentă cărămizile pe alocuri sfărâmate ale clădirilor din jur, acestea nemaifiind renovate de o veșnicie. *Într-un bar? într unul din cluburile acelea cu firmă ademenitoare?*

— Salutare ție, domniță albă.

Încruntată, Eve se întoarse să descopere cui se datora acea întrerupere. Bărbatul era înalt cât o clădire și, potrivit constituției și tenului său, un afroamerican în toată regula. La fel ca mai toți locuitorii acestui cartier, frizura sa era una stranie, mai precis purta pene în păr. Pe obraz purta un tatuaj verde aprins ce reprezenta un craniu, acesta întâmpinându-te, desigur, cu un zâmbet pe măsură. Purta o vestă descheiată de culoare roșie și o pereche de pantaloni asortați, suficient de strâmți pentru a-i pune în evidență mărimea penisului.

— Salutare și ție, domnule negru, zise ea pe același ton neglijent și ironic.

El zâmbi larg și nespus de atrăgător, în contrast cu chipul său uimitor de urât.

— Cauți puțină „distracție”? El făcu semn cu capul către plăcuțele viu-colorate ale cluburilor celor dornici de nuduri focoase, situate vizavi. Ești cam subțirică, ce-i drept, dar precis te vor angaja, precis. Nu au parte prea des de fete albe ca tine. Majoritatea sunt mulatre. O ciupi sub bărbie cu degetele lui soioase. Dacă vrei, pun eu o vorbă bună pentru tine.

— Și de ce mă rog?

— Lăsând la o parte faptul că am o inimă generoasă, va trebui să-mi cedezi 5% din bacșișurile tale, dulceață mică. O lungană ca tine, și albă, unde mai pui, cred că se descurcă de minune, înnebunindu-i pe toți.

— Apreciez ideea ta, dar eu am deja o slujbă. Aproape regretând, ea scoase legitimația la vedere.

El fluieră lung printre dinți.

— Băiii, cum de nu mi-am dat seama? Hei, albișoară, să știi că nu miroși deloc a copoi.

— Cred că vinovat e săpunul cel nou pe care îl folosesc. Dar tu ai un nume?

— Cei de aici îmi zic Crack. De vină e sunetul acela care se aude când mai pocnesc câte o căpățână. El rânji iar, ilustrând gestul și sunetul prin împreunarea degetelor și a palmelor sale uriașe. Poooc! Te-ai prins?

— Daaap. Erai cumva prin zonă acum două nopți, Crack?

— Oooo, chiar îmi pare rău că trebuie să-ți declar că aveam o cu totul altă treabă, așa că am pierdut distracția. Era noaptea mea liberă, așa că, de obicei, profit și mă culturalizez.

— Adică?

— La Festivalul Vampirilor de la Grammersy, cu cea mai recentă iubițică a mea. Mă distrez pe cinste uitându-mă la aspiratoarele alea de sânge, fii sigură de asta. Dar am auzit că și la noi în cartier a avut loc un show. Se pare că ne-am trezit pe capu’ nostru cu un procuror

mort. Un procuror mare, de vază, elegant, pe deasupra. Tot o albă și ea, nu? Ca tine, dulceață.

— Da. Și, ia zii, ce ai mai auzit?

— Eu? El se plimbă ușor cu degetul pe partea fron tală a vestei sale. Unghia indexului era foarte lungă, ascuțită și vopsită în negru. Eu sunt un om cu prea multă demnitate ca să trag cu urechea la ce se bâr fește pe stradă.

— Ei, sunt convinsă de asta. Înțelegând care sunt regulile, Eve scoase ușor din buzunar jetoanele însu mând 100 de dolari. Ce zici dacă ți-aș cumpăra eu o părticică din demnitatea aceea?

— Ei, dap, după preț, cred că arată destul de bine. Mâna lui mare acoperi în grabă jetoanele, făcându-le să dispară cât ai clipi. Am auzit că pe la miezul nopții, ea se tot învârtea de colo-colo pe lângă „Five Moon", fie voia ceva, fie că aștepta ceva. Adică părea că așteaptă pe cineva care nu mai venea. După aia, a dispărut de acolo.

El își fixă privirea asupra dosarului.

— Dar nu a ajuns prea departe, nu?

— Nu a ajuns, ai dreptate. A întrebat de cineva?

— Din câte am înțeles eu, nu.

— A fost văzută în compania cuiva?

— Era o noapte tare urâtă. Și majoritatea a stat pe acasă. Or mai fi fost pe afară câțiva vânzători de „ierburi", dar afacerea precis a mers, în noaptea aia, slăbuț.

— Cunoști pe aici vreun „cuțitar" pasionat de „meseria" lui?

— Mulți poartă la ei, lame și beț igașe, domniță albă. El își dădu ochii peste cap, amuzat. De ce naiba să le mai porți la tine, dacă n-ai de gând să le folosești?

— Cineva căruia îi place să taie, repetă ea. Cineva căruia să nu-i pese dacă „marchează" au ba.

El rânji iarăși. Craniul de pe braț păru să aprobe, odată cu mișcarea în cauză.

— Fiecare om vrea să marcheze, să-și atingă scopul. Tu nu faci la fel?

Ea acceptă observația lui.

— Cunoști pe cineva de aici care să fi ieșit de curând de la închisoare?

Hohotul lui de râs se înălță în aer cu puterea mortarului turnat pe foc.

— Mai bine m-ai întreba dacă știu pe cineva care n-a făcut închisoare. Și să știi că asta e tot ce-am putut să-ți spun de banii ăștia.

bS

— Perfect. Spre dezamăgirea lui, ea extrase din buzunar un card în loc de bani cash. Ei bine, dacă mai auzi pe aici ceva ce mi-ar putea fi cu adevărat de folos, atunci să știi că s-ar putea să mai primești ceva.

— O să țin minte. Și dacă te decizi să mai câștigi și tu câțiva bănuți, dând cu spor din țâțișoarele celea albe ale tale, atunci e suficient să-i dai de știre lui Crack. Zicând acestea, traversă cu pași mari spre partea opusă a străzii, cu grația surprinzătoare a unei gazele uriașe și negre.

Eve se răsuci pe călcâie, ducându-se să-și încerce norocul ceva mai încolo, la „Five Moons".

Vizuina aia poate că avusese parte și de zile mai înfloritoare, cu toate că ea se îndoia de lucrul acesta. Era, în sensul strict al expresiei, un local unde se serveau băuturi: fără dansatori, fără ecrane, fără mese dotate și cu echipament video. Clientela obișnuită nu venea la „Five Moons" ca să socializeze. Judecând după aroma care o pocni pe Eve imediat ce păși dincolo de ușă, arderea stomacului era singura îndeletnicire.

Chiar și la ora aceea, încăperea mică și de formă dreptunghiulară, era plină de mușterii. Tăcuții împătimiți ai alcoolului stăteau cocoțați pe piedestalele înguste, dând pe gât otrava pe care o

aleseseră de bună voie. Alții se învârteau de colo-colo pe lângă bar, ca să fie mai aproape de băuturi. Eve captă câteva priviri curioase în timp ce traversă podeaua îngustă și tare, după care oamenii reveniră la „meseria de bază": băutul pe săturate.

Barmanul era un android, așa cum era majorita tea acestora, dar ea se îndoia că cel de față fusese programat să asculte cu zâmbetul pe buze tragicele povești de viață ale clienților. Cred că mai degrabă e programat să rupă câte un braț-două, cugetă ea, măsurându-l atentă în timp ce înainta spre bar. Constructorul alesese doi ochi proeminenți, un ton al pielii ciocolatiu, exact ca în cazul unui mulatru.

Androizii nu obișnuiau să poarte haine tip sport sau podoabe, singurul lor artificiu fiind un abur alb care le învăluia trupul subțire.

Mașinăriile nu puteau fi mituite, gândi ea cu oarece regret. Iar amenințările trebuiau să fie clare și logice.

— Vă ofer ceva de băut? întrebă androidul. Vocea lui avea un aer ușor nefiresc, ca un soi de ecou ce sugera că mașinăria aceea avea un anumit defect tehnic care nu fusese remediat la vreme.

— Nu. Eve voia să aibă grijă de sănătatea ei. Ea îi arătă legitimația, astfel că o parte dintre clienți se furișară repejor pe la colțurile încăperii.

— Acum două nopți, în zonă a avut loc o crimă.

— Dar nu la noi în local.

— Da, dar victima a trecut pe aici.

— În momentul acela era vie. În urma unui semnal, pe care Eve nu-l sesiză, androidul luă un pahar murdar de la un client care părea să fi consumat jumătate din băuturile oferite de barul cu pricina, turnă în el un lichid cu aspect extrem de toxic și straniu, după care i-l înapoie.

— Lucrai și în seara respectivă.

— Lucrez non-stop, îi răspunse el, indicându-i că era programat să lucreze în continuu, fără a avea nevoie de odihnă sau reîncărcare.

— Ai mai văzut-o pe victimă, pe aici, prin zonă, prin local, și înainte?

L?

— Nu.

— Cu cine s-a întâlnit?

— Cu nimeni.

— Eve bătu cu degetul pe suprafața murdară și plină de fum a barului.

— Bun, hai să simplificăm lucrurile. Spune-mi, te rog, la ce oră a sosit în local, ce a făcut, când a plecat și cum anume a plecat?

— Eu nu mă ocup cu supravegherea clienților.

— În regulă. Cu mișcări încete, Eve lăsă degetul să alunece pe lemnul barului. Când îl ridică, ea se strâmbă văzând mizeria, praful adunate pe vârful acestuia. Eu lucrez la Departamentul „Omucideri", dar asta nu înseamnă că trec cu vederea nerespectarea regulilor de igienă, care sunt destinate să apere sănătatea clienților. Cred că imediat ce îi voi chema pe cei de la Deratizare, iar ei vor face o curățenie generală, vor fi, cu siguranță, șocați. Și așa șocați o să vă anuleze licența de vânzare a băuturilor.

Imediat ce rosti aceste amenințări, nu fu foarte sigură că fuseseră unele neapărat inteligente, dar în mod sigur avuseseră logică.

Androidul cugetă câteva clipe asupra variantelor prezentate.

— Femeia a sosit pe la și șaisprezece minute. Nu a băut nimic. A plecat de aici la ora 12 și un minut. Singură.

— A stat de vorba cu cineva?

— Nu a scos un cuvânt.

— Căuta pe cineva?

— N-am întrebat-o.

Eve ridică din sprânceană.

— Dar ai observat comportamentul ei. Ți s-a părut că ea aștepta, căuta pe cineva.

bfl

— Așa se pare, dar persoana aceea nu a venit ori nu era aici.

— Dar a stat în local aproape o oră. Ce a făcut?

— A stat, a tot privit încolo și încoace, s-a încruntat, nemulțumită. S-a uitat la ceasul ei aproape în continuu. Apoi a plecat.

— A urmărit-o cineva?

— Nu.

Gânditoare, Eve își șterse degetul murdar pe materialul blugilor.

— Avea umbrelă?

Androidul păru surprins de întrebarea ei, atât cât era în stare o mașinărie de tipul lui, bineînțeles.

— Da, avea cu ea o umbrelă purpurie, la fel ca și costumul pe care-l purta în seara aceea.

— La plecare, a luat-o cu ea?

— Da, afară ploua.

Eve aprobă printr-o mișcare a capului, după care se plimbă prin bar, punând întrebări nefericiților săi clienți.

Singurul lucru pe care și-l dori, odată ce ajunse la Departamentul Central al Poliției, fu un duș, unul care să dureze cât mai mult. Ora petrecută la „Five Moon" îi creease senzația unui strat de mizerie întins pe toată suprafața pielii. Chiar și pe dinți, cugetă ea, trecând cu limba pe suprafața acestora.

Dar prioritate avea raportul asupra cazului. Făcu stânga împrejur pentru a păși în biroul ei, se opri dintr-odată și studie atent chipul bărbatului cu părul zburlit care stătea la biroul ei și mânca praline dintro pungă.

— Munca e chiar frumoasă, dacă ai parte de ea.

Feeney încrucișa picioarele pe care le cocoțase pe biroul ei. Mă bucur să te văd, Dallas. Ești extrem de ocupată.

— Unii polițiști chiar muncesc pentru a-și câștiga existența. Alții se joacă pe computer cât e ziua de lungă.

— Trebuia să-mi fi ascultat sfatul și să îți perfecționezi abilitățile în privința lucrului pe computer.

Mai degrabă cu afecțiune decât cu supărare, ea îi dădu picioarele jos de pe marginea biroului, după care își așeză dosul în locul rămas vacant.

— Erai, pur și simplu, în trecere?

— Am venit să mă pun la dispoziția ta, draga mea fostă colegă și amică. Generos, îi întinse punga cu praline.

Ea începu să mestece, studiindu-l atent. Fața lui era prelungă și plină de cute, având în vedere că nu se preocupase niciodată să folosească creme pentru întreținerea tenului. Ochii erau blegi, cu pungi dedesubtul lor, gușa, în fază incipientă, făcându-și, de asemenea, simțită prezența, iar urechile erau ușor cam mari pentru capul lui. Dar Eve îl plăcea exact așa cum era.

— De ce?

— Ei bine, am trei motive. În primul rând, am primit o rugăminte neoficială din partea comandantului; în al doilea rând, o admiram și o admir mult pe dna procuror.

— Te-a sunat Whitney?

— Neoficial. Feeney reluă explicațiile. A fost de părere că, date fiind abilitățile mele în domeniul IT, prin colaborarea cu mine, vei rezolva mult mai repe de ancheta în curs. Nu e niciodată rău să colaborezi cu cei de la Departamentul Detectării Electronice.

Reflectă o clipă asupra ofertei și, știind că Feeney era într-adevăr un as în materie, fu pe dată de acord cu propunerea sa.

?

— Și cum vei lucra la cazul acesta, oficial sau neoficial?

— Asta tu hotărăști.

— Atunci hai să colaborăm în mod oficial, Feeney.

El rânji satisfăcut, făcându-i cu ochiul.

— Exact cum mi-am imginat că vei alege.

— În primul rând, aș vrea să verifici transmisiile de pe linkul victimei. Nu există nicio dovadă, nici pe canalul de logare, dar nici pe CD urile sistemului de securizare, că ar fi primit pe cineva în vizită în seara în care a fost ucisă. Așa că presupun că a primit un apel în urma căruia a stabilit o întâlnire.

— Consideră ca și rezolvat.

— În afară de asta, vreau o listă completă a celor cu care a avut de-a face mai înainte…

— Completă? o întrerupse el, chipul devenindu-i ușor livid.

— Da, completă. Fața ei însă deveni radiantă, toată numai un surâs. Sunt sigură că poți rezolva sarcina asta de două ori mai repede decât mine. Am nevoie de numele rudelor, foștilor ei iubiți, asociați, în plus, una care să conțină cazurile deja soluționate și pe cele la care lucra în prezent.

— Dumnezeule, Dallas! Totuși, el își roti umerii, își îndoi degetele de câteva ori, exact ca un pianist înaintea unui concert. Soției o să-i fie dor de mine, să știi.

— Ei, niciodată nu-i ușor să fii căsătorită sau căsătorit cu un polițist.

— Roarke e de aceeași părere?

Ea lăsă brațul să alunece pe lângă corp.

— Nu suntem căsătoriți.

Feeney scoase un sunet gutural. Savura din plin ușoara agitație și încruntare de care dădea dovadă Eve în acele clipe.

— În concluzie, el ce mai face?

— E bine mersi. E plecat în Australia. Reuși să vâre mâinile în buzunare. Da, e OK.

— Ahhhh-ahhhhh. Cu vreo două săptămâni în urmă, v-am văzut la tv La o petrecere cu ștaif organizată la Hotel Palace. Arătai trăsnet în rochia aceea, Dallas.

Se fâțâi stânjenită, surprinsă, după care încercă să se adune înălțând din umeri.

— Nu știam că urmărești programele tv care transmit bârfe și mondenități.

— Le ador, replică el fără urmă de regret. Cred că e destul de interesant să duci o astfel de viață.

— Da, câteodată, mormăi ea. Dar ce facem noi aici, Feeney, discutăm despre statutul meu social sau investigăm un asasinat?

— Va trebui să ne facem timp pentru ambele subiecte. Se ridică de pe scaun și apoi se întinse. O să verific mai întâi transmisiile de pe link și abia apoi mă ocup de activitatea ei ceva mai veche. Ținem legătura.

— Feeney…în secunda în care el întoarse capul din dreptul ușii, ea îl privi, înclinându-l pe al ei într-o parte. Spuneai că ai trei motive pentru care vrei să colaborăm. Mi-ai oferit numai două.

— În al treilea rând, mi-a fost dor de tine, Dallas. Rânji. Să fiu eu al naibii dacă nu mi-a fost dor.

În momentul în care se apucă serios de treabă, așezată la biroul ei, încă mai zâmbea. Fir-ar să fie, și ei îi fusese dor de el.

4

Veveriţa albastră era situată la doar câţiva paşi distanţă de localul „Five Moons". Iar Eve îi purta o afecţiune oarecum precaută. Cu mult timp în urmă, ea agrease zgomotul, înghesuiala şi clientela mereu îmbrăcată altfel ce popula acest loc. Şi de foarte multe ori admirase în mod deosebit spectacolele prezentate acolo.

Interpreta angajată aici era una dintre rarele persoane pe care Eve le putea considera ca fiindu-i prietene. Chiar dacă prietenia sa cu Mavis Freestone îşi făcuse debutul acum câţiva ani, când ea o arestase pe dna în cauză, prietenia lor devenise, cu timpul, mult mai puternică. Mavis o pornise, poate, pe calea cea dreaptă, dar cu siguranţă nu era un om obişnuit.

În seara aceea, femeia aceea subţirică şi plină de viaţă interpreta cu o voce înaltă versurile melodiei, acoperind sunetul tânguit al trompetelor şi al celor trei doamne, ce alcătuiau hologramа pe fundal. Atât melodia, cât şi vinul de calitate, recoltat dintr-un soi viticol unic în lume, riscau să o facă pe Eve să lăcrimeze.

Pentru spectacolul din seara respectivă, părul lui Mavis avea o nuanţă incitantă şi uimitor de verdesmarald pentru păr. Eve ştia ce culori prefera Mavis când venea vorba de bijuterii. Venise în continuarea temei alese alegând o vestimentaţie dintr-o piesă, în nuanţa strălucitoare a safirului, materialul reuşind să cadă în mod maiestuos pe trupul ei, acoperindu-i astfel sânul generos şi curbura dintre coapse. Cel deal doilea sân era decorat cu nişte pietre

strălucitoare, în dreptul sfârcului fiind plasată, strategic, o stea de argint.

Un singur ornament așezat aiurea, o singură piesă de vestimentație indecentă, și cei de la „Veverița Albastră" puteau să-și închidă localul sub acuzația de exercitare a unor activități ce nu erau conforme cu licența. Proprietarii nu doriseră să plătească taxa cuvenită pentru show-urile de tip nud.

În momentul în care Mavis execută o întoarcere, Eve băgă de seamă că fiecare fesă beneficia exact de aceeași ornamentație ca cea descrisă anterior, dosul cântăreței având formă de inimă. Da, exact la limita legii, cugetă ea.

Publicul o adora. Imediat ce-și încheie reprezentația și coborî de pe scenă, urmară aplauze furtunoase, acompaniate de uralele zgomotoase ale consumatorilor de băuturi alcoolice. Patronii, așezați și ei în separeul pentru fumători, bătură entuziaști cu pumnul în mesele lor de mici dimensiuni.

— Cum poți să te așezi purtând rochia asta?

— Încet, cu grijă și cu mare chin. Mavis îi făcu o demonstrație, după care scoase un oftat lung de ușurare. Ce părere ți-a făcut ultima melodie?

— O delectare pentru public, pe bune.

— Eu am scris-o.

— Ei, nu mă înnebuni, chiar așa? Eve nu înțelesese nici măcar un cuvințel, dar mândria ieși, în cele din urmă, învingătoare. Bravooo, Mavis! Sunt impresionată.

— S-ar putea să obțin un contract cu o casă de discuri. Pe sub machiajul plin de strălucire, obrajii lui Mavis deveniră ca para focului. Și mi au mărit și leafa.

— Ei, ce veste bună! Toastând, Eve ridică paharul.

— Nu am știut că vei fi aici astă-seară. Mavis apăsă pe tastele meniului, formând propriul său cod și comandând o apă minerală.

Trebuia să-și protejeze corzile vocale pentru următoarea intervenție muzicală.

— Mă întâlnesc cu cineva.

— Cu Roarke? Ochii lui Mavis, în secunda aceea verzi, licărire. Vine și el încoace? Atunci voi interpreta din nou ultima melodie.

— El e în Australia. Eu mă întâlnesc cu Nadine Furst.

Dezamăgirea lui Mavis că nu va reuși să-l impresioneze pe Roarke se transformă foarte repede în surpriză.

— Te întâlnești cu un reporter? Oficial?

— Pot avea încredere în ea. Eve ridică din umăr. Mă pot folosi de abilitățile ei.

— Cum spui tu. Hei, crezi că o să scrie ceva și despre mine?

Eve nu voia cu niciun chip să ucidă lumina entuziastă din privirea lui Mavis.

— O să-i pomenesc despre asta.

— O, mi se pare fair-play. Știi, mâine e seara mea liberă. Vrei să cinăm împreună sau să ieșim pe undeva?

— Dacă pot, da. Dar credeam că te întâlnești cu artistul ăla, cel cu maimuța.

— I-am dat papucii. Mavis exemplifică trecând cu degetul rapid peste umărul ei dezgolit. Era prea static, atâta tot. Hai că trebuie să plec. Ieși cu greu din spatele măsuței, ornamentele de pe fese scoțând un scârțâit ce semăna cu un vaiet. Părul ca smaraldul străluci în lumina becurilor rotative, în timp ce ea își făcea loc prin mulțime.

Eve decise că nu voia să afle ce anume considerase Mavis ca fiind prea static.

În clipa în care stația începu să huruie ușor, o scoase și formă codul. Pe ecranul mic apăru de îndată chipul lui Roarke. Prima ei reacție, una sinceră, nereprimată, fu aceea de a-i oferi un surâs larg, larg de tot, plin de încântare.

— Locotenente, uite că am reușit să dau de tine.

— Așa se pare. Se străduí să micșoreze zâmbetul. M-ai contactat pe un canal oficial, Roarke.

— Da? Roarke ridică din sprânceană. Ambientul nu pare deloc unul oficial. „Veverița Albastră".

— Am o întâlnire. Cum e în Australia?

— Aglomerație mare. Cu puțin noroc, mă întorc acasă în aproximativ treizeci și șase de ore. Te găsesc eu.

— Nici nu-s greu de găsit. Ea surâse iar. Evident. Ia ascultă aici. Ca să se amuze împreună, ea înclină aparatul în timp ce Mavis atacase deja cel de al doilea recital al serii.

— E unică, reuși Roarke să replice după câteva momente muzicale. Transmite-i toate cele bune din partea mea.

— Desigur. Ne - aaah - vedem când te întorci.

— Să fii sigură. Să te gândești la mine.

— Cum să nu. Drum bun, Roarke.

— Eve, te iubesc.

Ea expiră lung, impresionată, emoționată, de îndată ce imaginea lui dispăru de pe ecran.

— Ei, ei. Nadine apăru din spatele lui Eve, de lângă umărul ei, strecurându-se în locul de vizavi. A fost tare drăguț, nu?

Stânjenită, dar și rușinată, Eve își vârî stația în buzunar.

— Credeam că ești o femeie mult mai educată și nu tragi cu urechea.

— Orice reporter își câștigă pâinea trăgând cu urechea, dră locotenent. La fel ca și polițiștii de top. Nadine încercă să se relaxeze în locul ei de la măsuță. Deci, cum te simți știindu-te iubită de un bărbat ca Roarke?

Chiar dacă i-ar fi putut explica, Eve prefera să nu o facă.

— Te lași de știrile „grele" și te reorientezi către știrile care au în vizor viața de cuplu și iubirea, Nadine?

Nadine abia dacă reuși să ridice mâna, după care scoase un oftat în vreme ce aruncă o privire curioasă prin club.

— Nu-mi vine a crede că ai vrut să ne întâlnim aici. Mâncarea e groaznică.

— Ia seama la atmosferă, Nadine, nu uita de atmosferă.

Mavis atacă o notă înaltă, iar Nadine se cutremură.

— Perfect, e alegerea ta.

— Dar ce repejor ai revenit pe Terra.

— Am prins o cursă rapidă. Una a băiețelului tău iubit.

— Roarke nu e băiețel.

— Ca și cum nu aș ști. În fine…Nadine flutură din mână. Se vedea bine că era obosită și ușor defazată.

Trebuie să mănânc ceva, chiar dacă ar fi să mor din asta. Ea aruncă o privire fugară asupra preparatelor din meniu, hotărându-se, cu mari îndoieli, asupra unor scoici umplute, declarate ca fiind excelente. Tu ce bei?

— Numărul 55 se presupune că e un chardonnay. Experimental, Eve sorbi din nou din paharul ei. Măcar e de trei ori mai gustos decât urina cabalină. Ți-l recomand.

— Bun. Nadine tastă comanda după care se relaxă din nou. În timpul călătoriei, am reușit să analizez toate datele referitoare la cazul Towers. Tot ceea ce a apărut în mass-media până acum.

— Morse știe că te-ai întors?

Zâmbetul lui Nadine fu unul reținut și feroce.

— Preiau frâiele în cazul de față. Am venit eu, pleacă el. Și bineînțeles că e furios nevoie mare!

— Atunci misiunea mea are un succes teribil.

— Dar nu s-a încheiat. Mi-ai promis exclusivitate.

— Ca atare, o ofer. Eve studie atent platoul care alunecă prin dispozitivul de servire. Mâncarea nu arăta nici pe departe atât de rău. Totul se va derula potrivit regulilor impuse de mine, Nadine.

Ceea ce-ți voi divulga va apărea pe sticlă doar în momentul în care voi fi eu de acord.

— Noutăți? Nadine gustă prima scoică, hotărând că era aproape comestibilă.

— O să am grijă să primești informații noi, și asta înaintea „celor mulți".

— Și, în mod special, când vei avea un suspect.

— Vei fi prima care va afla numele acestuia.

Având încredere în vorbele lui Eve, Nadine atacă cu furculița scoica nr. 2.

— Plus o întrevedere între patru ochi cu persoana și o alta cu tine.

— Întrevederea cu suspectul nu ți-o pot garanta. Știi bine că nu am cum, continuă Eve înainte ca Nadine să poată adăuga ceva. Vinovatul are dreptul să și aleagă singur canalul media sau să-l refuze, evident. Eu nu pot decât să-i sugerez o asemenea întrevedere ori să o încurajez, asta în cel mai bun caz.

— Vreau fotografii. Să nu-mi spui că nu-mi poți garanta așa ceva. Găsești tu o cale prin care să pot realiza un film cu persoana arestată. Vreau să fiu și eu prezentă la momentul cu pricina.

— O să cântăresc propunerea ta la momentul potrivit. În schimb, trebuie să-mi oferi toate informațiile care vor ajunge în posesia ta, orice indiciu sau pont, fiecare zvon care ajunge la urechea ta, orice fel de indiciu. Și fără surprize mediatice.

Nadine strecură câteva paste dincolo de buze.

— Nu pot să-ți garantez așa ceva, răspunse ea pe un ton drăgălaș. Pentru că asociații mei au o agendă proprie.

— Tot ce știi, imediat ce știi ceva, zise Eve cu hotărâre și fără menajamente. Și tot ce poți obține prin spionarea altor mijloace media, o practică curentă. Observând mimica inocentă a lui Nadine, Eve mârâi. Posturile se spionează unele pe altele, iar reporterii la fel. Fiecare vrea să fie primul care difuzează știrea - asta e „cheia"

jocului. Ori te arăți la înălțime, Nadine, ori nu-mi mai bat capul cu tine.

— Același lucru pot să-l spun și eu. Nadine sorbi din paharul cu vin. Și să știi că în mare parte, am încredere în tine, chiar dacă nu te pricepi deloc când vine vorba de vinuri. Chestia asta chiar are gust de urină cabalină.

Eve se rezemă de banchetă și pufni în râs. Totul era relaxat, simplu și, în secunda în care îi răspunse cu un rânjet, înțelegerea lor fu ca și parafată.

— Oferă-mi tu, îi ceru Nadine. Și-ți voi da și eu.

— Cea mai importantă veste de până acum, își începu Eve relatarea, e că lipsește o umbrelă.

Eve se întâlni cu Feeney la apartamentul lui Cicely Towers, la ora zece, a doua zi de dimineață. Fu de ajuns să-i zărească fața prelungă, și realiză că veștile pe care le avea nu erau îmbucurătoare.

— Ce „zid" ai reușit să dărâmi?

— Cel cu linkul. Așteptă ca Eve să dezactiveze codul de securitate al ușii de la intrare, după care intrară. Avea o mulțime de transmisii, unitatea fiind fixată pe funcția „autorecord". Ce cauți tu se afla pe CD.

— Da, CD-ul acela e deja una din probe. Încerci să spui de fapt, că de fapt, nu ai găsit nicio transmisie în care ei i se dădea întâlnire la „Five Moons"?

— Eu încerc să spun că nu pot să-ți comunic acest lucru. În semn de dezgust, Feeney își trecu palmele prin părul sârmos. Ultimul apel la primit la ora 11:30, convorbirea durând până la ora 11:43.

— Și?

— Ea a șters după aceea înregistrarea. Nu am idee la ce oră, dar aceasta e realitatea. Convorbirea, audio și video, a fost ștearsă. Ea a făcut asta, continuă el. Le-a șters din unitate.

— A șters-o, murmură ea, începând să se plimbe de colo colo. De ce să fi făcut așa ceva? Dacă unitatea fiD

era fixată pe funcția „auto", e o facilitate standard, și pentru oamenii legii, și pentru transmisiile cu caracter personal. Dar pe aceea a șters-o. Pentru că nu voia să rămână înregistrarea prin care să se poată afla cine a sunat și de ce.

Reveni lângă el.

— Tu ești convins că nu a modificat nimeni datele de pe CD după ce a fost luat ca probă în anchetă?

Feeney păru mai întâi trist și mai apoi insultat.

— Dallas, fu singurul cuvânt pe care el îl rosti.

— Bine, bine, în concluzie a șters conversația înainte să iasă în oraș. Asta-mi dovedește că nu se temea pentru ea însăși, dar voia să se protejeze, ori să protejeze pe altcineva. Dacă era ceva legat de caz, ar fi vrut, precis, să păstreze înregistrarea. Ar fi făcut totul ca înregistrarea aceea să nu se piardă.

— Asta e și părerea mea. Dacă ar fi avut o bănuială, ar fi blocat-o cu ajutorul codului său privat, dar nu avea niciun sens să o șteargă.

— Oricum ar fi, o să verificăm toate cazurile sale, începând cu cele din anii trecuți. Nu trebuia să se uite la fața lui ca să-și dea seama că Feeney își dădea acum ochii peste cap. Lasă-mă să mă gândesc, mormăi ea. A plecat de la Primărie la ora 19:26. Așa era notat în codul său. În plus, a fost văzută de mai mulți martori. Ultima ei oprire a fost salonul pentru doamne, acolo unde s-a aranjat puțin pentru seara respectivă, stând apoi de vorbă cu unui dintre asociații săi. Asociatul mi-a declarat că era calmă, dar foarte hotărâtă. La tribunal, avusese o zi excelentă.

— Cazul Fluentes merge, oricum, merge mai departe. Ea demarase deja ancheta preliminară. Faptul că au scoas-o din joc nu schimbă cu nimic mersul lucrurilor.

ai

— Poate că el a gândit cu totul altfel. O să vedem. Ea nu a revenit în apartament. Încrutându-se, Eve aruncă o privire prin cameră. Nu a avut timp și, prin urmare, s-a dus direct la restaurant să se întâlnească cu Hammett. Am fost acolo. Relatarea lui și orarul său coincid.

— Ai fost foarte ocupată.

— Timpul trece repede. Șeful de sală le-a chemat un taxi, un Rapid. Au plecat de acolo la 21:48. Începuse deja să plouă.

Eve refăcu scena în mintea ei. Cei doi frumoși pe bancheta din spate a taxiului, vorbind sau strângându-se ușor de mână, în vreme ce taxiul alerga pe străzile orașului, iar ploaia bătea ritmic în capota mașinii. Ea purta o rochie roșie și o jachetă de aceeași culoare, potrivit declarației chelnerului. Tonuri puternice, având în vedere că avusese treabă la tribunal, așa că seara le asortase cu un șirag de perle veritabile și cu o pereche de pantofi argintii cu toc înalt.

— Taxiul a condus-o întâi pe ea la adresa indicată, continuă Eve. Ea l-a rugat pe Hammett să nu coboare, în fond, de ce să fi coborât? în clipa în care se grăbea spre intrarea clădirii, ea râdea, după care s-a întors și i-a trimis o sărutare din vârful degetelor.

— În raportul tău scrie că cei doi erau extrem de apropiați.

— El a iubit-o. Mai mult din obișnuință, decât datorită foamei, își vârî mâna în punga pe care Feeney i-o întinse. Nu înseamnă că nu a ucis-o, dar o iubea. Potrivit declarației lui, erau fericiți, mulțumiți de relația lor, dar…Ea ridică din umeri. Dacă el nu era fericit și avea nevoie de un alibi puternic, atunci a pus la cale o înscenare, sub forma unei povești romantice, drăguțe, confortabile. După părerea mea, lucrurile nu s-au întâmplat astfel, dar e mult prea devreme să mă pronunț. Să recapitulăm: a venit aici, continuă Eve, deschizând ușa. Hainele ei erau umezite, așa că s-a dus să le atârne pe umeraș, în dormitor.

În vreme ce vorbi, Eve urmă ruta preconizată, păşind peste covoarele frumoase şi intrând în dormitorul spaţios, zugrăvit în tonuri pastelate, decorat cu un pat creat cu bun-gust în stilul epocilor de altădată.

Ea ordonă deschiderea luminilor care puneau în evidenţă cum se cuvine spaţiul respectiv. Obloanele fixate la ferestre de către poliţie nu le enervau doar pe gâze, ci blocau, în mare măsură, pătrunderea razelor soarelui înăuntru.

— S-a dus apoi la şifonier, zise ea, apăsând pe butonul care deschidea uşile înalte şi glisante, placate cu oglinzi. Şi-a aranjat cele două piese vestimentare pe umeraş. Eve arătă către rochia roşie şi către jachetă, acestea fiind aranjate ordonat în garderobe, toate hainele prezente în dulap fiind aranjate în funcţie de culoare. După aceea şi-a scos pantofii şi îmbracă un halat de casă.

Eve reveni lângă pat. Aşternutul de deasupra era lung şi în nuanţe ivorii. Acesta nu fusese împăturit ori netezit, aranjat, la fel ca celelalte obiecte prezente în dormitor, ci, dimpotrivă, fusese aruncat acolo la întâmplare, şifonat, ca şi cum cineva se grăbise să 1 dea la o parte.

— Şi-a aşezat bijuteriile în seiful încastrat în partea din spate a şifonierului, dar nu s-a aşezat pe pat. Poate a dat drumul la tv să urmărească ştirile sau s-a dus să-şi pregătească o băutură caldă.

Cu Feeney pe urmele sale, Eve reveni în living. O servietă, închisă aşa cum se cuvine, era aşezată pe măsuţa din faţa canapelei, lângă ea aflându-se un pahar gol.

— Ea s-a relaxat câteva clipe, gândindu-se, poate, la felul cum îşi petrecuse seara, recapitulând strategia pe care avea s-o urmeze a doua zi la tribunal sau făcând planuri pentru nunta fiicei sale. La un moment dat sună linkul. Oricine ar fi fost apelantul şi indiferent ce i-a spus, cert e că a determinat-o să plece la drum. Nu mai avea nimic de făcut în seara respectivă, dar ea revine în dormitor abia

după ce șterge convorbirea respectivă din aparat. Se îmbracă din nou. Alege tot o vestimentație în tonuri puternice. Și pleacă spre West End. Nu vrea să pară moale, blândă, ci să emane autoritate și încredere în sine. Nu comandă un taxi. Lucrul acesta a fost dovedit deja. Se decide, însă, să folosească metroul. Afară plouă.

Eve se îndreptă spre dulapul încastrat în peretele de lângă ușă, apăsând pe butonul care facilita deschiderea acestuia. Înăuntru erau aranjate câteva haine, câteva șaluri, un palton bărbătesc, care presupunea că aparținea lui Hammett, și un set de umbrele de diverse culori.

— Alege o umbrelă în ton cu vestimentația. Se înțelege că gesturile sunt, în realitate, niște automatisme, fiindcă ea se gândea deja la întâlnirea fixată. Nu ia asupra ei foarte mulți bani, deci nu poți deduce că trebuia să plătească pe cineva. Nici nu dă nimănui telefon, fiindcă vrea să se descurce singură. Dar când ajunge la „Five Moons", la întâlnire nu se prezintă nimeni. Așteaptă acolo aproape un ceas, nerăbdătoare, uitându-se întruna la ceas. Iese din local cu puțin înainte de ora unu, revenind iar în ploaie. Își deschide umbrela și se îndreaptă din nou spre stația de metrou. Bănuiesc că era plină de nervi în momentul acela.

— O femeie cu stil ca ea să aștepte aproape o oră pe cineva care nici măcar nu apare. Feeney luă încă o alună. Daaa, cred și eu că era furioasă.

— Bun, își vede de drum. Afară plouă destul de rău. Umbrela e deja deschisă. Apucă să facă doar câțiva pași. Cineva era acolo, în drum, probabil o așteptase în tot timpul acesta să iasă din local.

— Pentru că nu voia ca întrevederea lor să aibă loc înăuntru, punctă Feeney.

— Exact. Dacă ne orientăm după cronologia evenimentelor, trebuie că au stat de vorbă câteva minute. Poate că au discutat în cotradictoriu - dar nu a fost o ceartă în toată regula fiindcă nu a fost

timp de așa ceva. Pe stradă nu era nimeni, - ori nimeni care să ia seama la ei doi. După două minute, ei i se taie beregata, iar ea cade pe trotuar, sângerând puternic. Oare acesta fusese planul individului de la bun început?

— În cartierul acela, mulți poartă asupra lor obiecte contondente. Feeney își frecă bărbia, gânditor. Nu pare ceva premeditat. Dar dacă iei în calcul ora târzie, faptul că i s-a înscenat o întâlnire. Da, dacă mă gândesc bine, mi se pare un gest premeditat.

— Și mie. O singură tăietură de cuțit. Nu există răni care să ateste că s-a apărat, deci ea nu a avut timp să se simtă amenințată. Ucigașul nu i-a luat bijuteriile, fiS

geanta din piele, pantofii sau cărțile de credit. El i-a luat doar umbrela și și-a văzut de drum.

— Dar de ce tocmai umbrela? se miră Feeney.

— La dracu', afară ploua. Habar nu am, o fi fost vorba de un impuls, poate a luat-o ca amintire. După dovezile pe care le avem până în prezent, e singura greșeală pe care el a comis-o. Am avut inițiativa de a cerceta cam până la zece străzi distanță, ca să mă conving că nu a îngropat-o pe undeva.

— Dacă o îngropa pe undeva pe aproape, îl și vedeai pe vreun cap-sec de prin cartier umblând de colo-colo cu umbrela aceea mov.

— Mdaa. Imaginea respectivă aproape că-i smulse un zâmbet. Dar cum putea fi el așa de sigur că ea a șters conversația lor, Feeney? Probabil că era sigur de asta.

— Adică a amenințat-o?

— Procurorii, avocații sunt obișnuiți cu amenințările. Și o femeie ca Towers le-ar fi eliminat ca pe un bob de neghină.

— În caz că îi erau adresate ei, aprobă el. Dar ea avea copii. El făcu semn spre hologramele înrămate. Ea nu era doar procuror. Era și mamă.

Încruntându-se, Eve păși spre acele holograme. Curioasă, alese pe cea în care cei doi copii, băiatul și fata, erau la vârsta adolescenței. Atinse ușor partea din spate a hologramei, iar înregistrarea audio se risipi în aer cât ai clipi.

„— Salut, faimoaso. La mulți ani de Ziua Mămicilor. Chestia asta o să dureze mai mult decât un buchet de flori. Te iubim mult."

Simțindu-se cuprinsă de un sentiment ciudat, Eve așeză holograma la locul ei.

— Acum sunt adulți. Nu mai sunt de mult copii.

— Dallas, odată ce devii părinte, așa rămâi toată viața. Datoria aceasta nu se încheie niciodată.

A ei se încheiase, cugetă ea. Cu mult timp în urmă.

— Așadar, următoarea mea întâlnire e cea cu Marco Angelini.

Birourile lui Angelini se aflau în una din clădirile deținute de Roarke, pe Fifth. Eve păși în holul de la intrare, ce-i era deja familiar, acesta fiind placat cu plăci mari de gresie și împânzit cu fel de fel de boutique-uri cu prețuri piperate. Auzi, de jur împrejur, voci computerizate ce ofereau sfaturi, ghidându-te spre diversele spații ale clădirii. Zări o mapă interactivă și ignorând beculețele interactive ale acesteia se îndreptă către liftul situat în capătul sudic.

Tubul de sticlă o conduse rapid la cel de al 58-lea etaj, deschizându se cu aer solemn în fața unei mochete gri, în vreme ce pereții erau zugrăviți într un alb atât de strălucitor, că-ți lua ochii.

Firma Angelini Export dispunea aici de cinci birouri, aflate unele lângă altele. După o evaluare rapidă, Eve realiză că această companie era o nimica toată în comparație cu „Roarke Industries".

Dar, la urma urmelor, cugetă ea, zâmbind, *oare ce nu părea astfel în comparație cu ceea ce deținea el?*

Recepționera din sala de așteptare îi arătă foarte mult respect, părând chiar puțin agitată la vederea legitimației lui Eve. Se agită așa de tare de colo colo, înghițind în sec, încât Eve se întrebă dacă femeia nu ascunsese cumva niște pachete cu droguri în sertarul biroului ei.

Dar teama aceasta față de poliție o făcu să o împingă pe Eve în biroul lui Angelini în mai puțin de 90 de secunde.

— Dle Angelini, vă mulțumesc pentru timpul acordat. Condoleanțele mele pentru pierderea suferită.

— Vă mulțumesc, dnă lt. Dallas, vă rog să luați loc.

Nu avea eleganța lui Hammett, dar era un om puternic. Un bărbat minion, cu constituție solidă, părul înfoiat, asemenea unei coame înalte orientate către spate. Pielea lui palidă avea nuanța aurului prăfuit, iar ochii vii și albaștri păreau două bucăți de marmură ascunse sub sprâncenele stufoase. Nasul era lung, buzele erau subțiri, iar pe deget sclipea un diamant.

Dacă cumva era în doliu după pierderea suferită, atunci fostul soț se descurca, în concluzie, mult mai bine decât fostul iubit al victimei.

Stătea în spatele unui birou construit sub forma unei console, acesta având netezimea mătăsii. Biroul era absolut gol, cu excepția palmelor lui împreunate sprijinite de blatul acestuia. În spatele lui se afla o fereastră vopsită care împiedica pătrunderea razelor UV, dezvăluind, însă, o imagine panoramică a New Yorkului.

— Ați venit să discutați cu mine despre Cicely.

— Da. Am considerat că putem economisi puțin timp astăzi, răspunzându-mi la câteva întrebări.

— Sunt totalmente la dispoziția dv.,dră locotenent. Eu și Cicely eram divorțați, dar am rămas fifi

În continuare parteneri, atât în afaceri, cât și ca părinți. Am admirat-o și am respectat-o întotdeauna.

În vocea sa se simțea un ușor accent nativ. Unul abia sesizabil. Asta îi aduse aminte că, potrivit datelor din dosarul său, Marco Angelini își petrecuse o mare parte din viață în Italia.

— Dle Angelini, puteți să-mi spuneți când v-ați întâlnit sau ați vorbit ultima dată cu doamna procuror Towers?

— Pe data de 18 martie, la mine acasă, în Long Island.

— V-a vizitat?

— Da, cu ocazia aniversării celor douăzeci și patru de ani pe care îi împlinea fiul nostru. I-am organizat împreună petrecerea, la proprietatea mea de acolo, pentru că era locația cea mai convenabilă. David, fiul nostru, locuiește adesea acolo, atunci când vine pe Coasta de Est.

— Și de atunci nu ați mai întâlnit-o?

— Nu, fiindcă amândoi aveam niște programe extrem de încărcate, dar plănuisem să ne întâlnim peste o săptămână-două, ca să discutăm aranjamentele legate de nunta Mirinei. E vorba de fiica noastră. El își drese ușor vocea. Aproape toată luna aprilie am fost plecat în Europa.

— Dar ați sunat-o pe doamna procuror Towers chiar în noaptea morții sale.

— Da, i-am lăsat un mesaj în care o întrebam dacă dorește să luăm prânzul sau să bem ceva împreună, în funcție de preferința ei.

— Și să discutați despre nuntă, punctă Eve.

— Da, despre nunta Mirinei.

— Și ați mai discutat cu dna procuror Towers din data de 18 martie și până în seara morții ei?

— De câteva ori. El își desfăcu degetele, după care le împreună ușor. După cum vă spuneam și mai devreme, ne consideram mai

departe ca fiind parteneri. Avem copii și, în plus, câteva afaceri împreună.

— Inclusiv firma Mercury.

— Da.

El se strâmbă, chiar dacă grimasa fu una foarte puțin evidentă. Dumneavoastră sunteți una din… cunoștințele lui Roarke.

— Așa este. Dumneavoastră și fosta soție, în acest partenariat, ați avut vreo neînțelegere în plan personal sau profesional?

— Sigur că am avut, sub ambele aspecte. Dar am învățat cât e de important să faci un compromis, un lucru pe care nu l-am aplicat și în timpul căsniciei noastre.

— Dle Angelini, cine va moșteni acțiunile deținute de dna procuror Towers, în cadrul firmei Mercury, după moartea sa?

El înălță din sprâncene.

— Eu sunt acela, locotenente, potrivit contractului încheiat. Există și câteva participări în cadrul unor companii imobiliare, care tot mie îmi revin. Așa s-a convenit în urma pronunțării hotărârii de divorț. Eu trebuia să am grijă de interesele sale financiare și să o sfătuiesc unde anume să investească. După moartea unuia dintre noi, atât acțiunile deținute, cât și profiturile și pierderile aferente urmau să revină celui rămas în viață. Am stabilit asta de comun acord, înțelegeți, având încredere că la sfârșit, posesiile de valoare ale fiecăruia dintre noi aveau să fie împărțite între copiii noștri.

TO

— Și restul averii ei. Apartamentul, bijuteriile, ceea ce nu era cuprins în contractul încheiat între dumneavoastră și ea?

— Presupun că acestea vor fi moștenite de copiii noștri. Cred că o mică parte a bunurilor ei va reveni prietenilor săi și organizațiilor de caritate.

Eve trebuia să se miște în mare viteză ca să poată afla la cât era estimată averea doamnei Towers.

— Dle Angelini, erați la curent cu relația dintre fosta dv. soție și George Hammett.

— Bineînțeles.

— Și…nu vă deranja?

— Să mă deranjeze? Adică vreți să spuneți, dră locotenent, că după 12 ani de la pronunțarea divorțului, eu am pus la cale moartea fostei mele soții, din gelozie? Și că am tăiat gâtul mamei copiilor mei, lăsând-o acolo, moartă, în mijlocul străzii?

— S-ar putea spune și așa, dle Angelini.

El mormăi ceva în limba italiană. Ceva deloc agreabil, după cum bănuia Eve.

— Nu, n-am omorât-o eu pe Cicely.

— Puteți să-mi spuneți unde vă aflați în noaptea în care ea a fost ucisă?

Observă imediat încordarea maxilarului său și încercarea lui disperată de a-și recăpăta stăpânirea de sine și a se liniști, neclipind, totuși, nici măcar o singură dată. Își imagină că în secunda aceea ar fi fost în stare să găurească până și o bară de oțel.

— În casa mea din centrul orașului, unde m-am aflat începând cu ora 20:00 a zilei respective.

— Singur?

— Da.

— V ați întâlnit sau ați stat de vorbă cu cineva care să poată certifica declarația dumneavoastră?

— Nu. Am două menajere, dar amândouă erau plecate, fiindcă în seara respectivă erau libere, și tocmai de aceea eu am rămas acasă. Am vrut să am o seară liniștită în care să rămân singur.

— Nu ați vorbit la telefon, nu ați primit vizite?

— Am primit un apel, la ora trei dimineața, din partea dlui comandant Whitney, care m-a anunțat că soția mea a fost ucisă. În momentul primirii apelului, mă aflam în pat, singur.

— Dle Angelini, fosta dv. soție se afla la ora 01:00 a.m. În cartierul West End. De ce?

— Nu știu. Nu am nici cea mai vagă idee.

Ceva mai târziu, după ce Eve păși în tubul de sticlă ce urma să o ducă la parter, îl apelă pe Feeney.

— Vreau să aflu dacă Marco Angelini era cumva strâmtorat din punct de vedere financiar și dacă prin moartea inopinată a fostei soții, s-ar fi eliberat din această strâmtoare și cu cât anume.

— Ai mirosit vreun indiciu, Dallas?

— Oarecum, mormăi ea. Dar nu-mi prea dau seama despre ce e vorba.

5

Eve intră împleticindu-se la ea în apartament când ceasul arăta aproape ora 1:00 a.m. Capul îi suna.

Mavis îi propusese să ia cina împreună în seara sa liberă, dar într-un alt club. Conștientă că la prima oră a dimineții avea să simtă efectele acestei distracții nocturne, Eve începu să se dezbrace în timp ce se îndrepta spre dormitor.

Cel puțin seara aceea petrecută în oraș în compania lui Mavis o făcuse să uite o vreme de cazul Towers. Eve ar fi trebuit să se îngrijoreze că mintea nu îi mai funcționa, însă era mult prea obosită ca să se gândească la asta.

Se prăbuși goală și cu fața în jos pe pat, adormind în câteva secunde.

Eve se trezi din somn, excitată într-un mod incredibil.

Palmele lui Roarke se plimbau agale pe trupul ei, mângâind-o. Le cunoștea textura și ritmul. Inima îi bubui în spatele sternului, după care urcă în gât odată cu sărutul lui lacom pe buzele ei. Buzele lui erau fierbinți, lacome, pline de pasiune, nelăsându-i decât o alternativă, aceea de-a răspunde cu aceeași monedă. Chiar în timp ce ea încerca să-l cuprindă cu brațele, degetele lui lungi și pricepute o penetrară adânc, strecurându-se în miezul feminității ei, provocându-i un orgasm de-a dreptul uimitor.

Cuprinzându-i sânul cu gura, el începu să sugă cu sete și pricepere, strângându-l apoi cu dinții. Palmele lui elegante erau

neobosite, astfel că strigătele erau niște vaiete lungi, pline de gratitudine, dar și o expresie a stării de șoc de care era cuprinsă. Următorul punct culminant fu și mai uimitor decât primul, datorită intensității sale.

Mâinile ei căutau disperate un sprijin în așternuturile șifonate și răscolite, dar absolut nimic nu-i putea oferi ancora de care avea nevoie. În timp ce trupul ei se arcui pentru a doua oară, se agăță de trupul lui, unghiile alunecând de-a lungul coloanei lui, înainte ca palmele ei să se strecoare în părul lui, strângând cu putere.

— Dumnezule! Acesta fu singurul cuvânt coerent pe care reuși să-l rostească în timp ce el plonjă în adâncul ei, atât de adânc și cu atâta forță, încât ea se miră că nu-și dăduse deja sufletul din pricina plăcerii care o cotropise. Trupul ei se arcui neajutorat, iar și iar, frenetic, continuând să tremure chiar și după ce el se prăbuși satisfăcut deasupra ei.

El slobozi un oftat lung și fericit, alintându-i leneș și tandru urechea.

— Îmi cer iertare că te-am trezit.

— Roarke? Ahhh, tu erai?

El o mușcă.

Ea surâse tăcut în întuneric.

— Nu-mi imaginam că te voi vedea mai devreme de mâine.

— Am avut noroc. Și, după aceea, ți-am luat urma până în dormitor.

— Am fost în oraș, cu Mavis. Ne-am dus într-un club numit Armageddon. Uite că, ușor-ușor, auzul meu își revine. Ea îl mângâie pe spate, după care căscă lung. Nu e dimineață, nu-i așa?

— Nu. Recunoscând îndată tonul ei îngrijorat, el se lăsă pe spate, lipind-o de el și sărutându-i tâmpla. Culcă-te, Eve.

— Bine. Îl ascultă, adormind în mai puțin de zece secunde.

El se trezi odată cu ivirea zorilor, lăsând-o cuibărită în mijlocul patului. În bucătărie, se duse la *AutoChef* și programă cafeaua și pâinea prăjită sub formă de baghetă. Bagheta era expirată, dar, desigur, ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Încercând să se poarte ca la el acasă, se așeză lângă monitorul din bucătărie, răsfoind repede presa, la secțiunea dedicată finanțelor.

Nu reuși să se concentreze.

Se străduia să nu-i poarte pică pentru că ea preferase patul ei și nu patul lor. Sau patul pe care el ar fi vrut ca ea să-l considere ca fiind al lor. Nu avea cum să se supere pe ea pentru că își dorea puțină intimitate, înțelegea perfect nevoia de intimitate a fiecăruia. Dar casa lui era destul de mare, astfel ca ea să-și poată alege o aripă a ei, dacă asta își dorea.

Plecând din fața monitorului, se duse la fereastră. Nu era obișnuit cu genul acesta de competiție, cu războiul în care trebuia să pună în balanță și nevoile altcuiva, crescuse gândindu-se la el însuși și la nimeni altcineva. Trebuise mai întâi să supraviețuiască și abia apoi să învingă, să obțină succesul scontat. Și ambele erau pentru el la fel de importante.

Era foarte greu să renunțe la acest obicei - sau îi fusese greu, până ce o întâlnise pe Eve.

Era umilitor să admită, chiar și pentru sine, că ori de câte ori pleca într-o călătorie de afaceri, în inima lui încolțea sămânța temei că ea va hotărî să renunțe la el imediat ce el avea să revină acasă.

Ideea era că el își dorea exact ce ea părea să-i refuze. Un angajament.

Revenind de la fereastră, se așeză din nou în fața monitorului, forțându-se să citească.

— Bună dimineața, rosti Eve din pragul ușii. Surâsul ei fu unul rapid și vesel, datorită vederii lui, dar și datorită mulțumirii că

vizita sa la Armageddon nu avusese consecințele de care se temuse. Se simțise groaznic.

— Baghetele tale sunt expirate.

— Mmmm. Ea vru să verifice, mușcând din cea aflată pe masă. Daaap, ai dreptate. Cafeaua era însă întotdeauna mult mai proaspătă. Ai găsit vreo știre care ar trebui să mă îngrijoreze?

— Te preocupă preluarea companiei Treegro?

Eve închise pe jumătate un ochi, sorbind prima ceașcă de cafea.

— Ce e Treegro asta și cine are de gând să o preia?

— E o companie care are ca domeniu de activitate reîmpădurirea, asta dincolo de numele său mai mult decât adorabil. Eu mă pregătesc să o preiau.

Ea scoase niște sunete nedeslușite.

— Mi-am imaginat. Gândul meu era îndreptat mai mult către cazul Towers.

— Mâine are loc serviciul funerar dedicat lui Cicely. Era un om destul de important și suficient de catolic, astfel încât să merite o slujbă la Catedrala „Sf. Petru".

— Ai de gând să asiști?

— Da, mi-aș putea reprograma câteva întâlniri. Dar tu?

— Daap. Căzând pe gânduri, Eve se rezemă de blatul bucătăriei. Poate că ucigașul va fi și el prezent.

Ea îl studie atent în vreme ce el se uita atent la informațiile afișate pe monitor. Probabil că el nu se simțea bine în bucătăria ei, cugetă ea, îmbrăcat în cămașa aceea elegantă și scumpă din olandă, cu părul său bogat aranjat pe spate, ce-i lăsa liber chipul de-a dreptul remarcabil.

Aștepta în continuare ca el să pară total nepotrivit acelui loc, în compania ei.

— S-a întâmplat ceva? șopti el, conștient că ea îl privea atât de atent.

— Nu. Mă gândeam. Cât de bine îl cunoști pe Angelini?

— Pe Marco? Roarke se încruntă datorită unui amănunt afișat pe ecran, după care își luă agenda și notă ceva. Ne întâlnim destul de des în drumurile noastre. Cum e și normal, e un om de afaceri prevăzător și un tată întotdeauna devotat copiilor lui. Preferă să-și petreacă timpul în Italia, cu toate că baza afacerilor sale se află aici, la New York. E un sponsor generos al Bisericii Catolice.

— Are șanse să iasă în câștig în urma morții dnei Towers. Poate că e vorba de o sumă nesemnificativă, însă Feeney se ocupă în prezent de verificarea informațiilor cu pricina.

— Puteai să mă întrebi pe mine, șopti Roarke. Ți-aș fi spus că Marco are niște probleme. Nu e vorba de o situație disperată, se corectă el, observând privirea întunecată și ageră a lui Eve. De mai bine de un an, a făcut câteva achiziții pe baza unor sfaturi cât se poate de proaste.

— Ai declarat adineauri că e o fire precaută.

— În limite normale, asta am spus. A cumpărat niște artefacte religioase fără a beneficia de o autentificare corectă. Zelul lui era cel specific unui om de afaceri. Acestea erau, în realitate, niște falsuri, așa că a suferit o pierdere financiară substanțială.

— Cât de substanțială?

— Mai mult de trei milioane. La nevoie, pot să-ți ofer datele exacte ale acestei afaceri. O sa și revină, adăugă Roarke, ridicând din umăr pentru cele trei milioane de dolari cu care Eve era convinsă că nu s-ar fi obișnuit în vecii vecilor. Are nevoie de puțină concentrare și să extindă puțin pe ici, pe colo. Aș zice că mai mult i-a fost afectată mândria decât buzunarul.

— Cam ce procent din Mercury deținea Towers?

— La valoarea de azi a pieței? El scoase la vedere jurnalul său de buzunar, frunzărind câteva date și cifre. Între cinci și șapte.

— Milioane?

— Da, răspunse Roarke, surâzând ușor. Desigur.

— Dumnezeule! De aceea trăia ea ca o regină.

— Marco a făcut niște investiții excelente în numele ei. Își dorea ca mama copiilor lui să ducă o viață confortabilă.

— Cred că diferă dramatic de mult concepția noastră despre confort.

— În aparență. Roarke puse de-o parte jurnalul, după care se ridică pentru a reumple cești le cu cafea, a lui și a ei. Un airbus trecu huruind prin dreptul ferestrei, urmat de câteva aeronave private. Tu bănuiești că Marco a ucis-o ca să-și recapete stabilitatea financiară?

— Banii rămân mereu o motivație perfect valabilă. Ieri i-am luat un interogatoriu. Și mi-am dat seama imediat că ceva nu e în regulă. Acum încep să pricep de ce.

Luă cea de-a doua ceașcă de cafea oferită de el, după care se duse în fața ferestrei, acolo unde poluarea fonică era din ce în ce mai accentuată, ca apoi să înceteze brusc. Halatul îi căzuse ușor de pe umeri. Ca din întâmplare, Roarke îl aranjă la loc. O grămadă de navetiști plictisiți se zgâiau de multe ori ore în șir, așteptând o oportunitate ca aceea.

— Pe urmă, mai e și povestea asta cu divorțul amiabil, continuă ea, dar a cui o fi fost ideea? La catolici, divorțul devine o chestiune complicată, mai ales dacă mai sunt și copiii la mijloc. Nu trebuiau să obțină un fel de „aprobare"?

— Dispensă, o corectă Roarke. E o chestiune tare complicată, dar Marco ș' Cicely îl cunoșteau pe arhiepiscop.

— El nu s-a recăsătorit, sublinie Eve, lăsând de-o parte ceașca de cafea. Nu am reușit să aflu dacă a avut sau nu o relație stabilă, serioasă. În schimb, dna procuror Towers avea de ceva vreme o relație intimă cu Hammett. Oare ce părere avea Angelini despre faptul că mama copiilor săi îl iubea pe unul din partenerii lui de afaceri?

— Dacă eram în locul lui, îl omoram pe partener.

— Da, acesta e stilul tău, replică Eve, privindu-l o clipă. Îmi imaginez că i-ai omorî pe amândoi.

— Ce bine mă cunoști! El se apropie și mai mult de ea, punându-și palmele pe umerii ei. În privința situației financiare, poate că va trebui să ții seama că oricare ar fi procentul deținut de Cicely la Mercury,

Angelini deține unul egal cu al ei. Aveau același număr de acțiuni.

— Drăcia dracului! spuse Eve frustrată. Bani și iar bani, mereu bani. Va trebui să adulmec „aroma" asta până dau de o alta. El continua să stea acolo, cu palmele lipite de umerii ei, cu ochii ațintiți într-ai ei.

— La ce te uiți?

— La strălucirea din ochii tăi. El îi atinse buzele ușor, tandru, o dată și încă o dată. Într-un fel, îl compătimesc pe Marco, să știi, pentru că mi-am amintit cum e să ai parte de privirea și tenacitatea asta.

— Tu nu ai omorât pe nimeni, îi aminti ea. În ultimii ani.

— Ei bine, tu nu ai fost sigură de asta multă vreme, și cu toate astea…erai deja…pierdută. Acum noi doi - Beeper-ul ceasului său începu a țârâi. O, la naiba! El o sărută din nou, repede și distrat. Trebuie să amânăm discuția asta. Am o întâlnire.

La ţanc, cugetă Eve. Pasiunea tulbură mereu limpezimea creierului.

— Atunci, ne vedem mai târziu.

— Acasă?

Ea sorbi din ceașcă.

— Acasă la tine, bineînțeles.

În privirea sa licări nerăbdarea, în timp ce-și îmbrăca haina. Umflătura buzunarului îi aminti brusc un anumit detaliu.

— O, aproape că era să uit. Ți-am adus un cadou din Australia.

Cu o ușoară ezitare, Eve luă cutiuța netedă și aurie. Imediat ce o deschise, ezitarea se risipi. Nu mai era loc și pentru ea, având în vedere panica groaznică ce puse de îndată stăpânire pe ea:

— Pentru Dumnezeu, Roarke, tu ai înnebunit!?

Era un diamant. Avea suficiente cunoștințe în domeniu ca să fie sigură de asta. Piatra aceea era prinsă de un lănțișor de aur spiralat, aruncând în jur scântei ca de foc. Având forma unei lacrimi, el era prelung, de mărimea primei falange de la degetul mare al mâinii.

— Ei îi spun „Lacrima uriașului", zise el pe un ton natural, scoțând lănțișorul din cutie și dându-l dincolo de capul ei pentru a reuși să i-l agațe la gât. A fost extras din mină cu aproape 150 de ani în urmă. Și, din întâmplare, a fost scos la vânzare chiar când mă aflam la Sydney. Se retrase câțiva pași, studiind strălucirea puternică a diamantului ce se odihnea pe bleul capotului ei. Da, ți se potrivește. Exact cum mi-am imaginat. După aceea, îi cercetă chipul, zâmbind. Ooo, văd că te așteptai la un kiwi! Bun, poate îl vei primi data viitoare. În clipa în care se aplecă să o sărute de rămas-bun, rămase ca trăsnit, simțind cum palma ei îl pocnește peste obraz.

— S-a întâmplat ceva?

— E o nebunie. Doar nu te așteptai să mă arăt încântată.

— Dar tu porți uneori bijuterii. Pentru a dovedi că avea dreptate, arătă către cercelul de aur de la urechea ei.

— Da, așa e, dar le cumpăr singură, de la o tarabă de pe Lex.

— Ei, eu nu, zise el simplu.

— Ia-l înapoi.

Ea vru să-l scoată de la gât, dar el își puse palmele peste ale ei.

— Nu se potrivește cu costmul meu. Eve, nu trebuie să te albești așa la față doar pentru că ai primit un cadou. Cuprins de disperare, el o zgâlțâi ușor. Lănțișorul acesta mi-a atras atenția și, în clipa aceea, m-am gândit la tine. La dracu', eu mă gândesc la tine tot timpul. L-am cumpărat fiindcă te iubesc. Doamne, când o să accepți asta?

— Nu o să-mi faci una ca asta. Își zise sieși că era calmă, extrem de calmă. Pentru că avea dreptate, mare dreptate. Izbucnirea lui nu o îngrijora, pentru că-l mai văzuse ieșindu-și din fire în felul acesta. Dar piatra aceea atârna la gâtul ei și lucrul acesta o îngrijora cu adevărat.

— Ce nu pot să-ți fac, Eve? Mai exact ce?

— Nu o să-mi dăruiești diamante. Îngrozită și furioasă, ea se smulse de lângă el. Nu mă vei obliga să primesc ceea ce nu doresc sau să fiu ceea ce nu pot fi. Crezi că eu nu știu de ce te-ai străduit tu în ultimele luni. Chiar îți imaginezi că sunt o tâmpită?

Ochii lui scoteau scântei, la fel ca și piatra ce se odihnea cuminte între sânii ei.

— Nu, eu nu cred că ești tâmpită. Dar cred că ești o lașă.

Pumnul ei se ridică cât ai clipi. Doamne ce mult ar fi vrut să-l folosească, ca să șteargă rânjetul acela arogant și ironic întipărit pe chipul lui. Dacă el nu ar fi avut dreptate, cu siguranță l-ar fi folosit. Așa era obligată să pună la bătaie alte arme.

— Crezi că mă poți face dependentă de tine, trăind în fortăreața ta aurită, purtând numai mătăsuri. Ei bine, uite că eu nu dau doi bani pe toate chestiile astea.

— 0 știu deja.

IDE

— Nu am nevoie nici de mâncarea ta sofisticată, nici de cadourile tale elegante și nici de vorbele tale meșteșugite. Știu bine care e ținta pe care o urmărești, Roarke. Spune și tu „te iubesc" la intervale regulate și o să învețe și ea să-ți răspundă la fel. Ca un cățeluș bine dresat.

— Ca un cățeluș, repetă, furia lui devenind una de gheață. Văd că m-am înșelat. Tu chiar ești tâmpită. Chiar crezi că aici e vorba de putere și control? N-ai decât să crezi, dacă asta vrei. M-am săturat să-mi tot reproșezi ceea ce simt pentru tine, disprețuindu-mi

sentimentele. Eu am greșit, fiindcă am permis una ca asta, dar pot oricând să îndrept lucrurile.

— Niciodată eu nu am…

— Da, așa e, tu nu ai făcut niciodată nimic, o întrerupse el cu răceală. Nu ți-ai călcat pe mândrie ca să-mi spui și tu aceleași vorbe. Ai preferat să păstrezi ascunzătoarea asta, în loc să locuiești cu mine, angajându-te astfel într-o relație ca la carte. Eve, team lăsat pe tine să trasezi drumul, dar de-acum încolo o voi face eu. În secunda aceea nu mai era vorba de o simplă ieșire din fire, ci de durerea dinăuntrul lui. În afară de asta, era adevărat. Eu vreau tot, spuse el fără ocolișuri. Totul sau nimic.

Ea nu avea de gând să intre în panică. El nu o va face să intre în panică, așa cum se întâmplă de obicei după o primă noapte de sex după care habar nu prea ai ce va urma.

— Adică ce vrei să spui, mai exact?

— Adică o relație nu înseamnă doar sex.

— Dar nu e vorba doar de sex. Tu știi bine…

— Nu, nu știu. Acum totul depinde de tine - de fapt, așa a fost mereu. Dar de data asta, va trebui să vii tu la mine.

— Nu pot suferi niciun ultimatum.

— Ei, cu atât mai rău! El o privi lung, pentru ultima dată.

— Rămas-bun, Eve.

— Dar nu poți pleca așa…

— Ooo, ba da. Și nici măcar nu privi în urma lui.

Pot.

Ea rămase cu gura căscată, auzind cum ușa se trântea cu putere în urma lui. Pentru câteva secunde, rămase locului, împietrită, soarele strălucind în diamantul de la gâtul său. După aceea începu să tremure. Din cauza furiei, își spuse ea, smulgându-și neprețuita bijuterie de la gât și trântind-o pe dulap.

El și-o fi închipuit că va alerga, umilă și distrusă după el, implorându-l să nu plece. Bun, nu avea de cât să aștepte o mie de ani de acum încolo. Eve Dallas nici nu se umilea și nici nu implora.

Închise ochii, străduindu-se să facă față unei dureri mai puternice și mai șocante decât raza unui laser. *Dar cine dracu' e Eve Dallas?* se întrebă ea. *Nu era asta, oare, esența întregii povești?*

Renunță să se mai gândească la asta. Ce altceva ar fi putut face? Munca ei era pe primul plan. Trebuia să fie. Dacă'nu era un polițist bun, atunci însemna că nu mai valora absolut nimic. Se simțea devastată și neajutorată ca în vremea copilăriei, zăcând plină de vânătăi, traumatizată și deziluzionată pe o stradă din Dallas.

Da, putea să se cufunde în munca ei, în presiunea și în multele sarcini pe care le avea de rezolvat. În plus, când se afla în biroul comandantului Whitney, ea nu era decât un anchetator-șef care trebuia să rezolve o crimă.

— Ea avea mulți dușmani, dle comandant.

— Toți avem. Ochii lui erau iar limpezi și pătrunzători. Durerea nu reușise niciodată să compleșească sentimentul responsabilității.

— Feeney a reușit să alcătuiască o listă a celor pe care i-a condamnat. Acum ne ocupăm de fiecare în parte, concentrându-ne asupra celor care sunt în viață, asupra familiilor lor și a partenerilor acestora. O persoană pe care ea a condamnat-o la ani lungi de închisoare avea de ce s-o urască. Următorii pe listă sunt delincvenții care nu au putut fi aduși pe drumul cel bun. Nebunii reușesc uneori să scape. Ea a condamnat un număr mare de persoane cu probleme psihice și unii dintre ei au reușit să scape.

— Asta înseamnă să-ți petreci foarte, foarte multă vreme în fața unui computer, Dallas.

Era o remarcă subtilă referitor la bugetul de care dispuneau, dar ea se hotărî s-o ignore.

— Vă mulțumesc că l-ați rugat pe Feeney să colaboreze cu mine, pentru că fără el nu aș fi reușit să verific atât de multe date. Dle comandant, verificările acestea sunt deocamdată DE SUPRAFAȚĂ, dar eu nu cred că a fost atacată în calitate de procuror.

El se rezemă de spătar, înclină capul într-o parte și așteptă.

— Cred că a fost un gest cu conotații personale, încerca să „acopere" ceva. Pentru ea însăși, pentru altcineva. A anulat funcția „înregistrare" în cazul linkului său.

— Am citit raportul tău, locotenente. Vrei să spui că dna procuror Towers era implicată în ceva ilegal?

— Mă întrebați acest lucru în calitate de amic sau de comandant?

Strânse din dinți înainte de a se putea stăpâni. După câteva clipe în care luptă cu sine, aprobă.

— Foarte bună observația ta, dră locotenent. În calitate de comandant.

— Nu știu dacă era vorba de o acțiune ilegală. Dar în faza prezentă a anchetei noastre, cred că victima dorea să nu se descopere un anumit detaliu din respectiva înregistrare. Cred că era ceva suficient de important, din moment ce s-a îmbrăcat și a ieșit iar în ploaie ca să se întâlnească cu cineva. Indiferent despre ce era vorba, era sigură că la întâlnirea aceea se va duce singură și că nu va rămâne nicio dovadă legată de cel care a apelat-o. Dle comandant, eu trebuie să stau de vorbă cu membrii familiei, cu prietenii ei apropiați și cu soția dv.

Comandantul acceptă situația ori măcar se străduí s-o accepte. De-a lungul carierei sale, se străduise din greu să-i țină pe cei dragi departe de toate neplăcerile și urâțeniile meseriei lui. Acum trebuia să-i expună pe cei pe care-i iubea.

— Ai adresa mea, locotenente. Chiar în clipa asta o voi apela pe soția mea și o s-o rog să te aștepte.

— În regulă, domnule. Vă mulțumesc.

Anna Whitney făcuse un cămin frumos și confortabil din casa lor cu două etaje situată pe o stradă liniștită, în suburbiile lui White Plains. Aici își crescuse copiii, și o făcuse cât se poate de bine, alegând cariera de mamă și nu pe cea de profesor. Nu salariul acordat de stat pentru părinții cu program non-stop fusese cel care o determinase să ia o asemenea decizie, ci încântarea aceea de a ști că nu vei pierde nicio secundă din dezvoltarea copiilor tăi.

Își meritase din plin salariul. Acum, când copiii erau deja niște adulți, își merita din plin retragerea la „pensie", dedicându-se cu același devotament îngrijirii căminului lor, soțului ei și reputației ei de gazdă. Ori de câte ori putea, îi aduna acasă pe toți nepoții ei. Iar seara, obișnuia să organizeze cine festive.

Anna Whitney ura singurătatea.

Dar Eve o găsi singură acasă. Ca de obicei, înfățișarea sa era una impecabilă: cosmeticele fuseseră aplicate cu grijă și pricepere, iar părul blond deschis era coafat spre spate, într-un stil extrem de potrivit chipului ei atrăgător.

Purta o singură piesă de vestimentație din bumbac american de calitate, iar pe mâna întinsă spre Eve în semn de bun venit strălucea doar verigheta.

— Dră locotenent, soțul meu m-a anunțat despre vizita dv.

— Îmi cer scuze pentru deranj dnă Whitney.

— Nu e nevoie să vă cereți scuze. Sunt soție de polițist. Intrați. Am pregătit puțină limonadă. Din păcate, e preparată cu ajutorul tabletelor. Proaspătă ori congelată, e destul de dificil să faci rost de ea. E cam devreme pentru limonadă, dar azi am plătit un yen pentru ea.

Eve o lăsă pe Anna să continue monologul, în timp ce pășeau împreună în livingul aranjat într-un stil formal, cu scaunele sale cu spătar tare și cu sofa ua ei cu capete dreptunghiulare.

Limonada avea un gust bun, iar Eve declară în consecință chiar după ce o gustă.

— Știți că slujba va avea loc mâine dimineață, la zece.

— Da, doamnă. Voi asista și eu.

— A primit deja o mulțime de flori. Am reușit să aranjăm totul astfel ca imediat după slujbă, florile să poată fi trimise…dar nu de asta ați venit aici.

— Dna procuror Towers a fost una dintre bunele dv. prietene.

— A fost o bună prietenă a mea și a soțului meu.

— Copiii ei locuiesc în prezent la dv.?

— Da, acum ei…acum s-au dus cu Marco ca să stea de vorbă cu arhiepiscopul despre înhumare.

— Au o relație strânsă cu tatăl lor.

— Da.

— Dnă Whitney, de ce au ales să stea aici și nu cu tatăl lor?

— Am hotărât cu toții că așa e mult mai bine. În casă - în casa lui Marco sunt atât de multe amintiri. Cicely a locuit acolo pe vremea când copiii ei erau foarte mici. După aceea mai e vorba și de presă. Presa nu cunoaște adresa noastră, iar noi nu vrem ca acești copii să aibă de-a face cu reporterii. Pe Marco l-au hărțuit îngrozitor. Mâine va fi cu totul altfel, bineînțeles.

Mâinile ei se agățară de partea de mijloc a vestimentației sale dintr-o singură piesă, după care se calmară, rămânând iar nemișcate și întinse.

— Mâine vor trebui să dea piept cu mass-media. Încă nu și-au revenit din șoc. Chiar și Randall. Randall Slade, logodnicul Mirinei. El se înțelegea de minune cu Cicely.

— Locuiește și el aici.

— Date fiind circumstanțele, el a fost lângă Mirina tot timpul. Ea e o tânără nespus de puternică, dră lOfl locotenent, dar chiar și o

femeie puternică are nevoie de un braț pe care să se sprijine din când în când.

Eve blocă repede imaginea lui Roarke care apăruse în mintea ei. Din cauza efortului ei, vocea sa se dovedi mai formală ca de obicei, în vreme ce-i adresa Annei întrebările de rutină.

— M-am întrebat de nenumărate ori ce Dumnezeu a determinat-o să se ducă într-un cartier ca acela, rosti Anna pe post de concluzie. Da, Cicely putea foarte bine să fie un om încăpățânat și extrem de hotărât, dar rareori se dovedea o fire impulsivă sau capabilă de gesturi prostești.

— Ea obișnuia să discute cu dv…să se confeseze.

— Am fost ca două surori.

— Dacă ar fi avut vreun necaz, s-ar fi confesat dumneavoastră? Dacă vreun apropiat de-al său ar fi avut probleme?

— Sunt înclinată să cred că da. Dar, în primul rând, ar fi vrut să rezolve singură problema, sau măcar ar fi încercat. Ochii erau scăldați în lacrimi, dar nu alunecară pe obraji. Dar, mai devreme sau mai târziu, și-ar fi descărcat sufletul și furia în fața mea.

Dacă ar mai fi avut timp, cugetă Eve.

— Nu aveți idee ce anume o preocupa în ultima vreme, cu puțin timp înainte de moarte?

— Nu-mi vine în minte nimic important. Nunta fiicei - faptul că îmbătrânea. Făceam glume, spunând că foarte curând va deveni și bunică. Nu, declară Anna râzând, observând privirea lui Eve. Nu Mirina nu e gravidă, cu toate că vestea asta ar fi bucurat-o foarte mult pe mama sa. Își făcea griji și în privința lui David. Se va așeza sau nu la casa lui? Era fericit?

— Și era?

IOT

Privirea ei se înnegura iar, înainte să lase ochii spre podea. David e la fel de impozant ca și tatăl lui. Îi place să conducă, să facă afaceri. Călătorește foarte mult ca om de afaceri, caută mereu domenii și locații noi în care să investească, noi oportunități. Nu am nicio îndoială că în momentul retragerii lui Marco, el va prelua afacerea.

Ea ezită, vrând parcă să mai adauge ceva, dar imediat schimbă direcția, cu calm și pe nesimțite.

— Mirina, pe de altă parte, preferă să locuiască într-o singură locație. Are un magazin la Roma. Acolo l-a cunoscut pe Randall. El e designer. În prezent, colecția sa vestimentară poate fi admirată doar în magazinul ei. E, într-adevăr, un tânăr talentat. Ceea ce port eu acum, arăta ea către vestimentația mulată pe care o adoptase, e creația lui.

— Arată foarte bine. Deci, din câte știți dv…dna procuror Towers nu avea de ce să-și facă griji pentru copiii săi. Nu simțea nevoia să îndrepte sau să ascundă ceva, nu?

— Să ascundă? Nu, sigur că nu. Sunt doi copii inteligenți și împliniți.

— Și fostul soț. Are probleme în afaceri?

— Marco? Are probleme? Anna ridică din umeri, alungând ideea. Sunt convinsă că le va rezolva. Eu nu am fost niciodată o fană a afacerilor, precum Cicely.

— Deci, era implicată în afaceri. În mod direct?

— Bineînțeles. Cicely voia neapărat să fie la curent cu ce se petrece și să aibă un cuvânt de spus. Eu nu am înțeles niciodată cum încăpeau atâtea în mintea ei. Dacă Marco ar fi avut necazuri, ea sigur ar fi știut și i-ar fi oferit, pe loc, vreo șase soluții. Avea într-adevăr o inteligență ieșită din comun. Imediat ce vocea începu a-i tremura, Anna duse repede palma la buze.

— Îmi pare rău, dnă Whitney.

— Nu, e în regulă. Acum mi-am mai revenit. M-a ajutat foarte mult faptul că ambii copii au fost aici. Le țin loc de mamă. Dar nu pot face ceea ce faci dumneata, adică nu am cum să-l caut pe ucigașul ei. Dar măcar atâta pot face și eu, să am grijă de copiii ei.

— În privința asta, sunt foarte norocoși, rosti Eve încet, surprinsă de propriile vorbe și de sinceritatea lor. În mod straniu, o considerase întotdeauna pe Anna Whitney drept o mică pacoste nesuferită. Dnă Whitney, mi-ați putea vorbi puțin despre relația dintre dna procuror Towers și George Hammett.

Anna tresări.

— Erau foarte buni prieteni, țineau foarte mult unul la celălalt.

— Dl. Hammett mi-a mărturisit că se iubeau.

Anna scoase un oftat lung. Era o tradiționalistă și nu se jena să o recunoască.

— În regulă, prin urmare, e adevărat. Dar el nu era potrivit pentru ea.

— De ce?

— E o fire încăpățânată. George mi-e foarte drag și, în plus, a avut mare grijă de Cicely. Dar o femeie nu poate fi prea fericită când se retrage, aproape în fiecare seară, în apartamentul ei gol, găsind acolo un pat în care nu o așteaptă nimeni. Asta era ceea ce-și dorea George și Cicely se amăgea că asta ar fi și dorința ei.

— Și nu era adevărat.

— Cu siguranță nu asta își dorea, se răsti Anna, ca și cum relua un argument care o înfuriase de

JD RO BB

nenumărate ori. Așa cum i-am spus și eu de multe ori, nu e suficient să muncești. Pur și simplu, ea nu avea o relație suficient de serioasă cu George ca să poată risca.

— Să rișt?

— Mă refer la riscul emoțional, zise Anna, nerăbdătoare. Voi, polițiștii, tratați totul prea mot-à-mot. Ea își dorea mai mult o viață așezată, liniștită în locul unei relații în care să se implice trup și suflet.

— Am impresia că dl. Hammett a regretat foarte tare această atitudine, fiindcă a iubit-o foarte mult.

— Dacă a iubit-o, de ce nu a insistat, de ce nu a făcut mai mult? întrebă Anna plină de supărare, lacrimile stând gata să izbucnească. N-ar mai fi murit în halul ăla, singură și părăsită, nu-i așa? Nu ar mai fi fost singură.

Eve părăsi suburbiile liniștite și, mânată de un impuls, trase pe dreapta la un colț de stradă, după care se așeză mai comod în scaunul său. Avea nevoie de câteva clipe de reflecție. Dar asta nu avea de-a face cu Roarke, își zise ea din nou, vrând să fie sigură că spunea adevărul. Nu avea de ce să se gândească la el. Lucrul acesta era deja stabilit și lămurit.

Simțind că merită să încerce, se conectă cu computerul de la biroul ei, solicitându-i informații legate de David Angelini. Dacă semăna într-adevăr cu tatăl lui, atunci poate că încheiase și el câteva investiții care dăduseră greș. Între timp, ceru și datele referitoare la Randall Slade și la magazinul de modă din Roma.

În caz că ar fi dat de un indiciu interesant, atunci era musai să se gândească la rezervarea unui bilet de avion spre Europa, cu plecare din New York, bineînțeles.

La dracu', o femeie care nu are nimic pe suflet, nu pleacă în miez de noapte din apartamentul ei primitor și uscat.

Fire încăpățânată, Eve recapitulă firul evenimentelor în mintea sa. Între timp, însă, studie împrejurimile. Arborii bătrâni și umbroși se zăreau de jur împrejurul unor grădini superbe de mici dimensiuni,

în mijlocul cărora tronau casele complet autonome, cu unul sau două etaje.

Oare cum ar fi fost să fi crescut și ea într-o asemenea comunitate, într-un cartier atât de frumos și ordonat? Oare te făcea să te simți în siguranță, încrezător, așa cum să fie târâtă dintr-o cameră mizerabilă în alta, dintr-o stradă împuțită în alta, a făcuto pe ea să se simtă murdară și instabilă?

Poate că și în cartierul acesta existau tați care intrau pe furiș în dormitoarele fiicelor lor. Dar era greu de crezut că se putea întâmpla una ca asta. Tații de aici nu aveau cum să miroasă a băutură ieftină și a sudoare acrită și nici nu aveau niște degete groase care se înfigeau în carnea moale a unei copile inocente.

Eve se trezi foindu-se în scaun, încercând să-și înăbușe un hohot de plâns.

Nu nu va face una ca asta. Nu avea de ce să-și amintească. Nu avea de ce să se lase iar bântuită de imaginea acelui chip care se aplecase deasupra ei în întuneric sau de gustul și mirosul palmei care-i acoperise gura ca să-i înăbușe țipetele.

Nu, nu va permite una ca asta. Toate astea se întâmplaseră altcuiva, unei fetițe de al cărui nume nici nu-și mai aducea aminte. Dacă ar fi încercat să și-l amintească, dacă și-ar fi dat voie sieși să rememoreze acele clipe, atunci ar fi redevenit micuța și neajutorata Eve.

Își rezemă capul în tetieră, încercând din răsputeri să se calmeze. Dacă nu s-ar fi lăsat purtată de valul autocompătimirii, atunci poate ar fi observat-o pe femeia care tocmai spărsese o fereastră la ferma situată pe partea de vizavi a străzii, înainte ca primul ciob să cadă cu zgomot.

Dar de ce naiba, se întrebă Eve furioasă, se oprise ea cu mașina tocmai acolo? Avea chef într adevăr să aibă de-a face cu un delict și cu o zonă care, scriptic, nu intra în jurisdicția ei?

După aceea se gândi la familia cumsecade care locuia acolo și care în seara aceea urma să vină acasă și să descopere că i se furaseră lucrurile de valoare pe care le posedase.

Oftând a jale și nemulțumire, a coborât din automobil. În clipa în care Eve ajunse lângă ea, femeia intrase pe jumătate dincolo de pervazul ferestrei. Scutul de securitate fusese deja dezactivat cu ajutorul unei unelte ieftine, de care dispuneau aproape toate dispozitivele electronice. Clătinând din cap în fața naivității de care dăduse dovadă cetățeana cu pricina, Eve o pocni pe hoață, strategic peste fese, acestea tocmai străduindu-se din greu să treacă, așa mari cum erau, pe partea cealaltă.

— Doamnă dragă, ați uitat codul?

Răspunsul fu o lovitură zdravănă în umărul ei. Eve se consideră, totuși, norocoasă, având în vedere că nu o pocnise direct în față. Cu toate astea, se trezi lăsându-se pe vine, peste un răsad de lalele tinere. Hoața se lansă iar în afara ferestrei, învârtindu-se în loc asemenea unui dop, după care o porni la goană de-a lungul peluzei.

Poate că dacă n-ar fi durut-o atât de tare umărul, Eve ar fi lăsat-o să scape. O prinse din zbor pe noua ei belea, astfel că amândouă aterizară pe pământ, strivind câteva rânduri de pansele ce se deschiseră fericite în fața razelor de soare.

„Ia-ți labele de pe mine sau te omor!"

Eve reflectă câteva secunde la amenințarea cu pricina. Femeia era cu douăzeci de kilograme mai grea decât ea. Ca să fie sigură că amenințarea ei nu avea sorți de izbândă, împunse cu cotul în traheea femeii, după care îi arătă legitimația.

— Ești arestată!

Femeia își dădu ochii negri peste cap în semn de dezgust.

— Ce mama dracului caută pe aici un polițist care are treabă în oraș? Nu mai știi pe unde i Manhattan-ul, cretino?

— Eiiii, se pare că m-am rătăcit. Eve rămase cu cotul sprijinit în același loc, adăugând încă puțină presiune, pentru propria ei satisfacție, scoțând apoi din buzunar stația de comunicare și solicitând prezența celui mai apropiat echipaj de poliție care deservea suburbia cu pricina.

6

A doua zi de dimineață, durerea din umărul ei era la fel de ascuțită precum vocea lui Mavis în clipa în care interpretase melodia de final a show-ului ei. Eve fu obligată să recunoască faptul că acele ceasuri în afara programului pe care le petrecuse alături de Feeney și noaptea în care se tot răsucise de pe-o parte pe alta, de una singură în patul ei, nu-i fuseseră nici ele de mare ajutor. Nu acceptase să înghită decât un calmant ușor, cel mai inofensiv posibil, administrându-și o doză mică chiar înainte de a se pregăti să plece la sluj ba de înmormântare.

Ea și Feeney reușiseră să descopere un amănunt destul de stânjenitor. David Angelini făcuse trei plăți considerabile, retrăgând sumele respective din conturile sale personale cu aproape șase luni în urmă, totalul ridicându-se la 1632 de dolari, dolari americani, desigur.

Asta însemna că s-au cheltuit trei pătrimi din economiile sale, plățile fiind făcute cash sau sub forma unor cărți de credit anonime.

Încă mai căutau date referitoare la Rendall Slade și la Mirina, dar, până în prezent, nu găsiseră nimic suspect în privința celor doi. Formau, pur și simplu, un cuplu fericit care abia aștepta data nunții.

Dumnezeule, cum puteai să fii fericit așteptându-ți cununia religioasă? se miră Eve, reușind să găsească, în sfârșit, costumul de culoare gri.

Ooo, nasturele taiorului era și acum lipsă, realiză ea, vrând să-l coasă la loc. După care își aminti că nasturele respectiv rămăsese la

Roarke, acesta purtându-l mereu asupra lui, ca pe un soi de talisman ori ca un soi de superstiție. Ea purta acest costum în ziua în care se cunoscuseră - la slujba dedicată unei alte persoane decedate.

În momentul sosirii ei, Biserica „Sf. Petru" era arhiplină. Polițiștii, îmbrăcați în cele mai bune uniforme ale lor de culoare albastră, flancau perimetrul respectiv, străjuind trei străzi de pe bulevardul Fifth. Ca un fel de gardă de onoare, cugetă Eve, în onoarea unui procuror față de care polițiștii dovedeau foarte mult respect. Traficul terestru și aerian fuseseră deviate de pe drumul acela superaglomerat, în vreme ce mass-media se înghesuise și ea, semănând leit cu harababura specifică unei parade, pe partea opusă a bulevardului suficient de larg.

După ce fu oprită și de cel de-al treilea polițist în misiune, Eve își agăță legitimația la reverul hainei, după care își făcu nestingherită loc în catedrala străveche, în sunetele cântecului funebru.

Nu acordase niciodată importanță ritualurilor bisericești. O făceau să se simtă vinovată din anumite motive pe care nu dorise să le analizeze în profunzime. Mirosul de ceară topită și de tămâie te

J'D. R O BB

copleșea. Anumite ritualuri, cugetă ea, căutând un loc mai ferit, erau la fel de atemporale și veșnice ca și luna. Renunță pe dată la orice speranță de a reuși să stea de vorbă cu membrii familiei lui Cicely, chiar în dimineața aceea, așa că se așeză pe băncuță, pregătindu-se să asiste la ceremonie.

Ritualurile bisericii catolice erau rostite din nou în limba latină, hotărârea aplicându-se doar în ultimii zece ani de zile. Eve presupuse că lucrul acesta le conferea un soi de misticism și de unitate respectivelor ritualuri. Limba aceea străveche i se părea una extrem de potrivită, mai ales în cazul unei slujbe de înmormântare.

Vocea pastorului răsună cu putere, luându-i prin surprindere, ridicându-se până în creștetul tavanelor înalte ale bisericii, după care răspunsul adunării se răspândi în aer asemenea unui ecou. În tăcere și cu atenția încordată la maxim, Eve studie mulțimea prezentă. Demnitarii și politicienii stăteau la locurile lor, cu capetele plecate. Ea se poziționase cât mai aproape posibil, astfel încât să i poată vedea pe membrii familiei victimei, fie și numai parțial. În clipa în care Feeney se așeză alături de ea, Eve înclină capul în direcția sa.

— Angelini, șopti ea. Și cea de lângă el trebuie să fie fiica lui.

— Iar la dreapta ei se află logodnicul.

— Uaau-uau! Eve îi studie pe cei doi: un cuplu tânăr și atrăgător. Femeia era zveltă și cu părul blond, asemenea mamei ei. Vestimentația de culoare neagră pe care o purta era strâmtă și cu guler înalt, mânecile prelungindu-se până la încheietura mâinii, acolo unde se și prindeau. Nu purta nici voal și nici llfi ochelari care să-i ascundă ochii roșii și umflați. Durerea, simplă, instinctivă, nediluată părea că plutește în jurul ei.

Lângă ea, Randall Slade, înalt și cu brațul lung așezat după umerii ei. Avea un chip impunător, de-o frumusețe aproape izbitoare, pe care Eve și-l aducea foarte bine aminte, fiindcă ea apăruse pe monitorul computerului ei: maxilar lat, nas lung, privire umbrită. Părea înalt și bine făcut, dar brațul cu care o înconjurase pe ea dovedea multă grijă și blândețe.

Pe partea stângă, Angelini era flancat de fiul său, David, care se afla la doar câțiva centimetri distanță de el. Și asta indica, în limbajul trupului, desigur, că îl nemulțumea ceva. Se uita drept înainte, iar pe fața sa nu se citea absolut nimic. Părea^ ceva mai scund ca tatăl său și la fel de întunecat pe cât era de sinceră sora sa. Și, pe deasupra, era singur, cugetă Eve, foarte singur.

Rândul pe care se așezaseră membrii familiei era completat de George Elammett.

Iar în spatele lor se aflau comandantul, soția lui și familia lor.

Știa bine că Roarke era și el prezent. Îl zărise deja, mai devreme, la capătul unui rând de bănci, lângă o blondă cu ochii scăldați în lacrimi. În clipa de față, când Eve aruncă o ocheadă fugară în direcția lui, îl văzu cum se apleacă spre femeia aceea, șoptindu i ceva la ureche, fapt ce o făcu pe respectiva să-și lase obrazul pe umărul lui.

Furioasă pe junghiul acela scurt al geloziei ce o cuprinse, Eve își îndreptă din nou atenția asupra mulțimii. La un moment dat întâlni privirea lui C.J. Morse.

— Cum dracu' a reușit drăcușorul ăsta să ajungă aici?

Feeney, un bun catolic, clipi în momentul în care auzi vorba aceea profanatoare.

— Cine?

— Morse - pe partea din stânga.

Întorcând privirea, Feeney reuși să-l localizeze pe reporter.

— La cât e de aglomerat astăzi, cred că și cei mai „alunecoși" să se strecoare fără probleme înăuntru, păcălind paza.

Eve se întrebă dacă ar fi fost bine să-l scoată afară de-acolo, așa, pentru satisfacția gestului în sine, după care decise că o asemenea acțiune i-ar conferi exact importanța și atenția după care el tânjea.

— Să-l ia dracu'!

Feeney scoase exact sunetele pe care le emite cineva care este împuns cu un ac.

— Dumnezeule, Dallas, te afli în Biserica „Sf. Petru"!

— Dacă Dumnezeu a creat un asemenea hârciog nemernic, atunci să facă bine să accepte și plângerile la adresa lui.

— Dă dovadă de ceva mai mult respect, te rog.

Eve o privi din nou pe Mirina, care tocmai își ducea mâna la față.

— Am respect cu carul, șopti ea. Mult de tot. Zicând acestea, ea trecu pe lângă Feeney și o porni spre ieșire.

În momentul în care el reuși s-o ajungă din urmă, ea discutase deja cu unul dintre polițiști, dându-i instrucțiunile cuvenite.

— Ce s-a întâmplat?

IED

— Simt nevoia să ies puțin la aer. Bisericile îi amintiseră mereu, din cauza aromelor dinlăuntrul lor, de moarte sau de cei trecuți în lumea drepților. Și vreau să-i dau și o mică lecție hârciogului ăluia. Surâzând, ea se întoarse cu fața la Feeney. Le-am ordonat polițiștilor să se ocupe de el. Îi vor confisca echipamentul pe care îl are asupra lui, fie el video sau audio. Legea apără dreptul la intimitate.

— Gestul tău o să-l oftice rău de tot.

— Bravoo! Și el mă oftică pe mine. Ea expiră lung, privind la grămada strânsă pe partea opusă a bulevardului, toți fiind membri ai mass-mediei. La dracu', publicul nu are dreptul să știe absolut orice. Dar, cel puțin reporterii strânși vizavi respectă regulile și arată, cât de cât, respectul acela de care pomeneai tu față de familia victimei.

— Bănuiesc că nu te întorci în biserică.

— Nu mai am ce face acolo.

— Credeam că te vei așeza alături de Roarke.

— Nu.

Feeney clătină din cap, gata să-și caute punga cu praline în buzunar, dar își aminti, însă, care era evenimentul la care participau.

— Tocmai asta te-a „pus pe jar", copile, nu-i așa?

— Habar nu am la ce te referi. Ea porni să facă câțiva pași, fără a alege o destinație anume, după care se opri, răsucindu-se în loc.

— Da' cine naiba o fi blonda aia de care părea atât de atașat?

— N-aș putea să spun. El inspiră ușor printre dinți. Arăta foarte bine tipa. Vrei să mă duc după el și să ți-l aduc?

— Nu, doar să taci din gură. Ea își vârî mâinile în buzunare. Soția comandantului spunea că vor

IEI

organiza, după aceea, o mică ceremonie de comemorare la ei acasă, la care vor participa doar apropiații. Cam cât crezi că va dura?

— Minim o oră, așa cred.

— Mă întorc iar la sediu. Ne vedem acasă la dl. comandant, peste două ore.

— Tu ești șefa.

Ceremonia mică și privată însemna, de fapt, o adunare de o sută de oameni, strânși cu toții în casa de la marginea orașului. Mâncarea trebuia să aline foamea, băutura trebuia să aline și să calmeze durerea. Gazdă perfectă, Anna Whitney ieși în întâmpinarea lui Eve de cum o zări. Vocea îi era domoală, iar pe chip avea întipărită o expresie binevoitoare.

— Dră locotenent, chiar trebuie să faceți asta acum și aici?

— Dnă Whitney. Voi fi cât se poate de discretă. Cu cât terminăm mai repede șirul interogatoriilor, cu atât vom reuși să-l prindem în timp util pe ucigaș.

— Copiii ei sunt, pur și simplu, devastați. Mirina, biata de ea, abia dacă reacționează. Ar fi mult mai bine dacă ați…

— Anna, comandantul Whitney așează o mână pe umărul soției lui, lasă pe dra locotenent să-și facă datoria.

Anna nu mai adăugă nimic, răsucindu-se pe călcâie și îndepărtându-se de ei cu un pas țeapăn și ofensat.

— Azi ne am luat rămas-bun de la o prietenă nespus de dragă.

— Înțeleg, dle comandant. O să-mi termin treaba cât mai repede posibil.

— Ai mare grijă în privința Mirinei, Dallas. În momentul acesta e extrem de vulnerabilă.

— Am înțeles, domnule. Poate că ar fi bine să discut mai întâi cu ea, într-o altă încăpere, între patru ochi.

— Mă ocup eu de asta.

Imediat ce o lăsă singură, Eve o porni din nou către holul de la intrare, dând nas în nas cu Roarke.

— Dră locotenent.

— Roarke. Ea se uită o secundă la paharul cu vin pe care el îl ținea în mână. Sunt de serviciu.

— Observ. Nu era pentru tine. Ea urmări privirea lui îndreptată spre unul din colțurile încăperii, acolo unde se afla doamna blondă.

— Așa e. Simți cum oasele ei își schimbă, pur și simplu, culoarea, înverzindu-se. Oooau, ce repede te miști!

Înainte ca ea să-l depășească, el îi puse mâna pe braț. Vocea și privirea lui se străduiră să rămână neutre.

— Suzzana e o prietenă de-a noastră, de-a mea și de-a lui Cicely. E văduva unui polițist care a fost ucis la datorie. Cicely e cea care l a trimis pe ucigaș la închisoare, acolo unde i era locul.

— Suzzanna Kimball, rosti Eve, încercând să-și înghită propria jenă. Soțul ei a fost un polițist de nota zece.

— Da, exact asta am aflat și eu. Cu o urmă fină de amuzament în colțul gurii, el îi măsură o secundă costumul.

— Sper să-l arzi cât mai curând. Griul nu te prinde deloc, locotenente.

— Eu nu dau tonul în modă. Acum te rog să mă scuzi…

El o strânse puțin mai tare de braț.

— Fii atentă că Randall Slade are ceva probleme la jocurile de noroc, poate te interesează. Datorează sume considerabile câtorva persoane. La fel și David Angelini.

— Pe bune?

— Da. Eu sunt unul dintre ei.

Ea îl privi atent și aspru.

— Și brusc ți-ai zis că acest lucru m-ar putea interesa.

— Am descoperit, brusc, care-mi sunt interesele. El are o datorie impresionantă la unul din cazinourile mele din Vegas II. După aceea, e vorba și de un mic scandal petrecut acum câțiva ani, unul legat de ruletă, de o roșcată și de un satelit de jocuri fără cine știe ce însemnătate în Sectorul 38.

— Ce fel de scandal?

— Ei, tu ești polițistul, zise el, zâmbind. Află și singură.

O părăsi pe Eve, îndreptându-se apoi spre văduva polițistului și o luă de mână.

— Mirina e deja în biroul meu, îi șopti Whitney la ureche, l-am promis că nu va dura mult.

— Bineînțeles. Străduindu-se să înlăture mutra acră pe care o adoptase din pricina lui Roarke, ea păși în urma spatelui impunător și lat al comandantului, înaintând către capătul coridorului.

Cu toate că biroul de acasă a lui Whitney avea aerul spartan al celui de la secție, era evident că Whitney reușise să mențină la limită în acest spațiu stilul feminin și bogat al soției lui. Pereții erau în tonuri bej, de la un capăt la altul, covorul era o nuanță de crem ceva mai închisă, iar scaunele erau spațioase și aveau culoarea maro, o nuanță cu adevărat practică.

FARA LiniTE

Biroul de lucru și consola erau așezate în mijlocul încăperii. Undeva în colț, lângă fereastră, îi aștepta Mirina Angelini, îmbrăcată în veșmântul ei lung și negru, semn al suferinței și al doliului. Whitney se duse țintă la ea, îi vorbi în șoaptă, după care o strânse ușor de mână. Apoi, aruncând spre Eve o privire de avertizare, le lăsă singure.

— Dră Angelini, rosti Eve pentru început. Am cunoscut-o pe mama ta, am lucrat cu ea, am admirat-o. Îmi pare rău că ai pierdut-o.

— Tuturor le pare rău, răspunse Mirina, pe un ton la fel de stins și de fragil precum paloarea obrajilor ei. Ochii ei erau întunecați, aproape negri, iar privirea era sticloasă. Cu excepția ucigașului, presupun. Îmi cer scuze încă de pe acum că nu vă voi fi de mare folos, lt. Dallas. Am cedat insistențelor celor din jurul meu și am înghițit un calmant ușor. Sunt literalmente distrusă, din cauza celor întâmplate, și asta v-o poate confirma oricine.

— Tu și mami erați foarte apropiate.

— Era cea mai minunată femeie de pe lumea asta. De ce trebuie să rămân calmă și stăpână pe situație când am pierdut-o în felul acesta?

Eve veni mai aproape, așezându-se pe unul din scaunele acelea largi de culoare maro.

— Da, nu prea văd de ce.

— Tata vrea ca în public să dăm dovadă că am rămas la fel de puternici. Mirina își întoarse fața către fereastră. L-am dezamăgit. Aparențele contează foarte mult pentru tata.

— Dar mama ta a contat mult pentru el?

— Da. Atât în viața personală, cât și din punct de vedere profesional. Iar divorțul nu a schimbat cu nimic lucrurile. El suferă. Ea trase aer în piept, suspinând. Nu va lăsa să se vadă deoarece e mult prea mândru, dar sigur suferă. A iubit-o. Cu toții am iubit-o.

— Dră Angelini, povestiți-mi, vă rog, ce stare de spirit avea mama dv. ultima dată când ați stat de vorbă, despre ce sau despre cine ați discutat cu ea.

— Cu o zi înaintea morții ei, am stat de vorbă pe link o oră, poate chiar mai mult. Am făcut planuri pentru nuntă. Lacrimile îi inundară privirea, alunecând ușor pe obrajii palizi. Doamne, ce de planuri mai aveam amândouă pentru nunta mea. I- am transmis

schițele pentru rochiile noastre, prin link: rochia de mireasă și rochia pentru mama mire sei. Randall le desenase deja. Am vorbit despre haine. Nu e aiurea, dră locotenent, că ultima dată când am vorbit cu mama, discuția noastră s-a mărginit la teme legate de modă?

— Nu, nu pare aiurea. Pare o discuție prietenească, plină de iubire.

Mirina își duse mâna la buze.

— Chiar credeți asta?

— Da.

— Ce fel de discuții purtați cu mama dv.?

— Nu am mamă. Nu am avut niciodată.

Mirina clipi, încercând să se concentreze.

— Ce ciudat! Și ce se simte când nu ai mamă?

— Eu…Nu aveai cum să descrii simplitatea acelei senzații, acelei situații. Pentru dv. o să fie cu totul altceva, dră Angelini, zise Eve cu blândețe și precauție. Când ați vorbit cu mami, părea îngrijorată de ceva, își făcea griji pentru cineva anume?

— Nu. Dacă vă referiți la munca ei, noi două discutam foarte rar despre asta. Problemele legale nu m au interesat niciodată în mod deosebit. Era fericită, încântată că voi veni acasă pentru câteva lEb zile. Am râs o grămadă. Știu că și-a creat o anumită imagine, mă refer la cea profesională, dar față de mine, când era în mijlocul familiei, era mult mai blândă, mai degajată. Am tachinat-o puțin în privința lui George, declarându-i că Randy ar putea să-i deseneze și ei rochia de mireasă, dacă tot se ocupă de a mea.

— Și cum a reacționat?

— Am pufnit amândouă în râs. Mamei îi plăcea să râdă, zise ea, oarecum visătoare, având în vedere că pastila începuse să-și facă efectul. Mi-a zis că se distrează destul de bine ca mamă a miresei și că n-are rost să-și ia alte griji pe cap și să strice frumusețea de distracție, pregătindu-se ea însăși să devină mireasă. Ținea foarte

mult la George și, după părerea mea, formau o pereche potrivită. Dar nu cred că îl iubea.

— Nu crezi că-l iubea?

— O, nu. Pe buzele ei se ivi îndată un surâs slab, iar în ochii ei apăru o strălucire glacială. Când iubești pe cineva, trebuie să stai alături de el, alături de ea, n-am dreptate? Să faci parte din viața lui, a ei și să vrei ca el sau ea să facă parte din viața ta. Ea nu voia ca George să facă parte din viața ei și viceversa. De fapt, nu ar fi vrut asta în privința nimănui.

— Dar dl. Hammett își dorea acest lucru?

— Nu știu. În caz că răspunsul e da, atunci era suficient de fericit, astfel încât să permită destrămarea relației lor. În clipa asta, cea care simte că se dezintegrează sunt eu, murmură ea. Nici nu simt că aș fi aici în clipa asta.

Fiindcă mai era nevoie ca Mirina să rămână câteva clipe pe aceeași lungime de undă, Eve se ridică, solicitând prin intermediul consolei un pahar de apă. Luând paharul, îl așeză în mâinile Mirinei.

— Relația dintre ei doi i-a creat lui probleme cu tatăl tău? Sau între părinții tăi?

— Era…ciudată, dar nu stânjenitoare. Mirina surâse iar. Devenise deja somnoroasă, incredibil de relaxată, astfel că dacă ar fi încrucișat brațele pe pervazul ferestrei, ar fi reușit să adoarmă cât ai clipi. Sună contradictoriu, da, știu. Dar ar trebui să-l cunoașteți pe tata. El nu s-ar lăsa niciodată stânjenit de un aspect ca acesta. Relația dintre el și George e și acum una de amiciție.

Ea clipi spre paharul din mâinile ei ca și cum abia acum ar fi realizat că el se afla acolo, sorbind din el cu delicatețe. Nu știu ce ar fi simțit dacă cei doi s-ar fi căsătorit, dar acum nu mai are rost să ne gândim la asta.

— Sunteți implicată în afacerile tatălui dv.,dră Angelini?

— În cele care au de-a face cu moda. Eu cumpăr marfa ce se distribuie în magazinele din Roma și Milano, eu decid ce se exportă spre magazinele noastre de la Paris și New York și așa mai departe. Călătoresc din când în când pentru a participa la diverse prezentări, evenimente, cu toate că nu-mi place foarte mult să fac asta. Nu-mi place să părăsesc Terra, dv. vă place?

Eve realiză că deja nu mai erau pe aceeași lungime de undă.

— N-am părăsit-o încă.

— Ahhh, e oribil! Lui Randy îi place. Spune că e o aventură. Ce ziceam? Ea își trecu mâna prin părul blond și frumos, iar Eve prinse paharul înainte ca acesta să alunece pe podea. A, vorbeam despre achiziții. Da, ador să cumpăr haine. Nu m-au interesat niciodată alte aspecte ale afacerii.

— Părinții tăi și dl. Hammett dețineau acțiuni în cadrul companiei Mercury.

— Aaa, bineînțeles. Când avem ceva de transportat, folosim în exclusivitate facilitățile lui Mercury. Ploapele ei coborâră brusc. Sunt rapide și de încredere.

— Știi cumva dacă familia ta avea probleme în cazul altor holdinguri?

— Nu, nu avem nicio problemă.

Sosise vremea aplicării unei tactici noi.

— Mama ta știa că Randall Slade are datorii mari la jocurile de noroc?

Pentru prima dată, Mirina dădu semne că se trezește la viață, iar dovada era furia ce scânteia acum în privirea sa stinsă. Părea trezită brusc dintr-un lung somn.

— Mama nu avea de ce să-și facă griji pentru datoriile lui Randall, nu era treaba ei, ci a mea și a lui. Noi doi ne ocupăm de asta.

— Nu i-ai povestit despre ele?

— De ce să-i dăm bătăi de cap în privința unei chestiuni de care ne putem ocupa și singuri? Randall are o problemă în privința jocurilor de noroc, dar în prezent e ajutat să o depășească. Nu mai pariază.

— Și la cât se ridică cuantumul datoriei?

— Toate datoriile au fost deja achitate, rosti Mirinda, pe un ton buimac. S-au făcut toate aranjamentele necesare.

— Mama ta era un om bogat, referindu-ne acum doar la averea sa personală. Tu vei moșteni un procent destul de ridicat al averii respective.

Medicamentul sau durerea îi afectaseră Mirindei viteza de reacție și inteligența. Păru să nu-și dea seama de insinuarea vorbelor ei.

— Da, dar pe mama nu o voi mai avea lângă mine, am dreptate? Pe mama am pierdut-o. Când o să mă căsătoresc cu Randall, ea nu o să fie alături de mine. Nu o să fie alături de mine, repetă ea, plângând în surdină.

David Angelini nu era deloc o fire vulnerabilă. Emoțiile lui ieșiră la suprafață sub forma nerăbdării, ce se scurtcircuita, din când în când, cu accesele de furie. După toate aparențele, pe bărbatul acesta îl insulta până și ideea de a sta de vorbă cu un ofițer de poliție.

În clipa în care Eve luă loc în fața lui în biroul lui Whitney, el îi oferi un răspuns repezit, rostit cu o voce studiată și dură.

— Bineînțeles că a fost ucisă de vreun nebun pe care ea îl condamnase, declară el. Munca o făcea să aibă un contact mult prea direct cu violența.

— Nu erați de acord cu profesia pe care și-a ales-o?

— Nu am înțeles cum de și-a iubit atât de tare cariera. De ce avea nevoie de ea. Ridică paharul pe care-l adusese cu sine și bău. Dar și-a iubit meseria și, până la urmă, ea a ucis-o.

— Când ați văzut o ultima dată?

— Pe 18 martie, de ziua mea.

— Și de atunci nu ați mai vorbit cu ea?

— Am vorbit cu ea cu aproape o săptămână înainte să moară. A fost o convorbire legată de fami lie. În general, vorbeam la mai puțin de-o săptămână unul cu altul.

— Și cum ați descrie starea ei de spirit?

— Era obsedată de nunta Mirinei. Mama nu făcea nimic superficial. Planifica nunta asta la fel de meticulos cum se ocupa de cazurile sale. Credea că așa o să mă „agațe" și pe mine.

— Adică?

— În privința planurilor de nuntă, în febra pregătirilor. Mama era genul acela de femeie romantică ascunsă sub armura procurorului. Spera să-mi găsesc femeia potrivită și să mă așez la casa mea. I-am zis că las asta în seama Mirinei și a lui Randall, iar eu rămân, o vreme, „însurat" cu afacerile.

— Sunteți implicat, prin activitatea dumneavoastră, și în Angelini Exports. Cred că sunteți la curent cu dificultățile financiare, atunci când ele există.

Chipul lui se crispă.

— Sunt niște năsturași, locotenente. Ceva lipsit de importanță. Nimic mai mult de atât.

— După informațiile mele, nu sunt deloc „simpli năsturași lipsiți de importanță".

— Angelini e o companie solidă. Trebuie doar puțin reorganizată, diversificată, dar asta s-a făcut deja. El flutură din mână, din degetele elegante pe care aurul străluci. Câțiva oameni de bază au făcut niște tranzacții nefericite, dar greșelile respective pot și vor fi rectificate. Dar asta nu are legătură cu ceea ce i s-a întâmplat mamei.

— Eu sunt obligată să analizez toate unghiurile, dle Angelini. Averea mamei dv. e una substanțială. Tatăl dv. va moșteni o parte din holdinguri, iar dv. asemenea.

David se ridică în picioare.

— Dv. vorbiți acum despre mama mea. Dacă bănuiți cumva că un membru al familiei noastre ar fi fost capabil să-i facă rău, atunci comandantul Whitney a făcut o greșeală imensă hotărând să vă numească anchetator-șef în cazul de față.

— V-ați pronunțat foarte clar punctul de vedere. Dle Angelini, participați la jocuri de noroc?

— Dar de ce v-ar interesa pe dv. acest aspect?

Dacă tot avea de gând să stea în picioare, atunci

Eve se ridică și ea ca să-l poată privi în ochi.

— E o simplă întrebare.

— Da, joc ocazional, ca atâția alții. Găsesc că mă relaxează.

— Și la cât se ridică datoria?

Strânse degetele pe pahar.

— Cred că în momentul acesta mama m-ar fi sfătuit să solicit prezența unui avocat.

— Aveți acest drept, desigur. Nu vă acuz de absolut nimic, dle Angelini. Sunt conștientă că în noaptea în care mama dv. a fost ucisă, erați la Paris. Așa cum era conștientă că existau curse care traversau Atlanticul din oră în oră. Datoria mea e să am o imagine cât se poate de clară, o imagine clară și completă. Puteți refuza răspunsul la întrebarea mea. Dar eu pot, fără prea mare efort, să aflu informația respectivă.

Maxilarul lui se încordă câteva secunde.

— Opt sute de mii. Cu câțiva dolari în minus sau în plus.

— Și nu puteți achita datoria?

— Nu sunt unul care nu-și achită datoriile la jocurile de noroc și nici sărac nu sunt, dră locotenent. Datoria asta poate fi achitată cât de curând și chiar așa va fi.

— Mama dv. era la curent?

— Nici copilaș nu sunt, locotenente, să dau fuga la mami dacă mi-am julit vreo încheietură.

— Dv. și Randall Slade jucați împreună?

— Da, jucam. Dar sora mea nu era de acord, așa că Randy a renunțat la hobby-ul acesta.

— Dar nu înainte de a se pricopsi și el cu niște datorii.

Ochii lui, semănând foarte mult cu ai tatălui, deveniră, brusc, ca de gheață.

— Fie nu aveam habar că are datorie, fie nu doresc să discut chestia asta cu dumneavoastră.

Oooo, ba aveai habar, cugetă Eve, dar momentan nu mai insistă.

— Și cum rămâne cu problema aceea, cu scandalul din Sector 38, cel de acum câțiva ani? Ați fost acolo?

— Sector 38? Părea sincer afirmând că nu știe nimic.

— E un satelit dedicat jocurilor.

— Mă duc destul de des pe Vegas II, ca să-mi petrec acolo weekend-urile, dar nu mi-aduc aminte să fi jucat vreodată în vreun cazinou din sectorul de care vorbiți. Nu știu la ce scandal faceți referire.

— Jucați la ruletă?

— Nu, e un joc tâmpit. Lui Randy îi plăcea foarte mult. Eu prefer să joc black-jack.

Randall Slade nu părea defel un tâmpit. Ba din contră, lui Eve îi păru un bărbat care putea să-și urmeze calea fără ca nimic s-o abată din drum. Nu era deloc acel designer pe care și-l imaginase ea. Vestimentația sa era una simplă, costumul său fiind lipsit de toate accesoriile și podoabele ce erau la modă în acel moment. Iar palmele lui mari păreau mai mult ale unui muncitor decât ale unui artist.

— Sper că nu mă veți reține mult timp, rosti el pe tonul bărbatului obișnuit să dea ordine. Mirina e la ea în cameră, se odihnește. Nu vreau să o las prea mult singură.

— Atunci voi încerca să fiu cât mai scurtă. Eve nu obiectă când el scoase la vedere o cutie placată cu aur în care se aflau zece țigări subțiri de culoare neagră. Tehnic, s-ar fi putut supăra, dar îl lăsă să-și aprindă una. Ce fel de relație aveați cu dna procuror Towers?

— Una de prietenie. În curând urma să fie soacra mea. Amândoi împărtășeam aceeași dragoste profundă pentru Mirina.

— Ea era de acord să-i deveniți ginere.

— Da, cred că n-am niciun motiv să cred că nu m ar fi dorit.

— Cariera dv. se leagă foarte mult de activitatea companiei Angelini Exports.

— Așa este. Expiră ușor fumul, cu o vagă aromă de lămâie și mentă. Și vreau să cred că aceasta a obținut, în schimb, numeroase beneficii de pe urma colaborării cu mine. Cercetă atent costumul gri al lui Eve.

— Atât croiala, cât și culoarea nu vă prind absolut deloc. Poate că o să aveți plăcerea să consultați ultimele creații, prezentate chiar la magazinul nostru din New York.

— O să țin minte propunerea, mulțumesc.

— Nu-mi place să văd femei frumoase îmbrăcate în haine ce nu Ii se potrivesc. Zâmbi, surprinzând-o pe

Eve cu sclipirea aceea de șarm. Ar trebui să abordați tonuri ceva mai îndrăznețe și costume care să urmeze mai bine linia corpului. Unei femei ca dv. i-ar sta foarte bine.

— Mi s-a mai spus, șopti ea, gândindu-se la Roarke. O să vă căsătoriți în curând cu o femeie foarte bogată.

— O să mă căsătoresc în curând cu femeia pe care o iubesc.

— Dar ce bine că, pe deasupra, e și bogată!

— Da, este.

— Iar dumneata ai nevoie de bani.

— Nu are toată lumea nevoie de ei? O frază calmă, rostită fără pic de ofensă, ba chiar pe un ton amuzat.

— Dv. aveți datorii, dle Slade. Sunt datorii mari, datorii care depășesc cu mult fondurile dv…încercarea dv. de a pune un ban deoparte…

— Punct ochit, punct lovit. Trase din nou din țigară. Eu sunt un pasionat al jocurilor de noroc, dră locotenent. Încerc să-mi revin, să mă vindec. Cu ajutorul Mirinei, care mă sprijină constant, apelez deja la un tratament. În ultimele 65 de zile, de exemplu, nu am mai făcut niciun pariu.

— Jucați la ruletă, nu?

— Din păcate, da.

— Și cât datorați, așa, în linii mari?

— Cinci sute de mii.

— Și la cât se ridică averea logodnicei dv.?

— Per total, cred că ajunge la triplul acestei sume. Poate chiar mai mult de atât dacă luăm în considerare acțiunile și proprietățile care vor fi convertite în bani cash sau sume transferate pe cărți de credit. Uciderea soacrei mele ar fi fost, desigur, doar o modalitate prin care aș fi putut să-mi rezolv problemele financiare. Își stinse țigara, căzând pe gânduri. Dar, dacă aș fi făcut una ca asta, mi-aș fi distrus viața și cariera. Banii nu sunt chiar atât de importanți pentru mine, încât să ucid de dragul lor.

— Dar jocurile de noroc erau și ele destul de importante?

— Erau asemenea unei femei frumoase, dorită, excitantă, capricioasă. A trebuit să aleg între „ea" și Mirina. N-aș face nimic care să mă determine s-o pierd pe Mirina.

— Nimic!?

EI pricepu insinuarea ei, așa că lăsă capul într-o parte.

— Da, absolut nimic.

— Dar ea a aflat de scandalul acela din sectorul 38?

Expresia aceea amuzată și ușor ironică împietri pe dată, iar el se albi la față.

— Povestea e veche, are aproape zece ani. Și Mirina n-are de-a face cu ea. Chiar n-are de-a face.

— Nu i-ați povestit?

— Pe vremea aceea nici nu o cunoșteam. Eram tânăr și nebun și, în afară de asta, am plătit pentru greșeala mea.

— Dle Slade, de ce nu-mi explicați cum ați ajuns să comiteți o asemenea greșeală?

— Dar nu are legătură cu ancheta dv.

— Făceți-mi pe plac.

— Dooamne, a fost vorba de o singură noapte din viața mea. Una, atât. Cred că băusem prea mult și am mai făcut și prostia de a amesteca drogurile cu alcoolul. Femeia aceea, practic, s-a sinucis. S-a dovedit că de vină a fost o supradoză.

Interesant, cugetă Eve.

— Dar ați fost și dv. acolo, se hazarda ea.

— Da, eram prin zonă. Am pierdut la ruletă mai mult decât îmi puteam permite și, fie vorba între noi, am făcut o scenă. V-am spus că eram tânăr. Am dat vina pe ea pentru ghinionul meu. Poate că într-adevăr am amenințat-o. Nu-mi mai amintesc. Da, ne-am părut în public, eu am lovit-o, iar ea a răspuns cu aceeași monedă. Nu sunt mândru de ce-am făcut. Mai mult nu-mi amintesc.

— Nu vă mai amintiți, dle Slade?

— Cum am spus și atunci, ca martor, îmi amintesc că m-am trezit într-o cameră murdară și mică. Eram amândoi în pat, goi-pușcă. Iar ea era moartă. Eu eram încă amețit și mahmur. Cei de la pază au năvălit în cameră. Cred că eu îi chemasem. Au făcut fotografii. M-au asigurat că acele fotografii urmau să fie distruse după rezolvarea cazului și absolvirea mea de orice vină. Pe femeie abia dacă o cunoșteam - continuă el, înfierbântându-se. Am agățat-o într-un bar

sau, cel puțin, așa cred. Avocatul meu a descoperit că ea era o prostituată profesionistă, o damă de companie fără licență care lucra prin cazinouri.

Închise ochii.

— Credeți că aș vrea ca Mirina să afle că am fost acuzat, fie și pentru scurt timp, de uciderea unei târfe?

— Nu, zise Eve. Îmi imaginez că nu vreți asta. Și cum spuneați și dv.,dle Slade, ați face orice ca să n-o pierdeți. Absolut orice.

Hammett o aștepta chiar în secunda în care ea ieși din biroul comandantului. Gropile din obrajii lui păreau astăzi mult mai adânci, iar obrajii păreau și mai livizi.

— Speram că îmi puteți acorda câteva clipe, dră locotenent Eve.

El făcu semn în spatele ei, după care-I pofti să intre primul în încăpere, apoi închise ușa, lăsând în urmă murmurul vocilor celor care conversau.

— E o zi foarte grea pentru tine, George.

— Daaa, foarte grea. Trebuie să te întreb, trebuie să aflu…Ai mai aflat ceva? Orice?

— Ancheta continuă. Toate informațiile pe care le dețin în acest moment le-ai aflat deja prin interme diul mass-mediei.

— Nu se poate să fie doar atât. Vocea lui căpătă un ton mai înalt înainte ca el să se poată controla. Sigur știi mai mult.

Chiar dacă avea suspiciuni în privința lui, îi fu milă de el.

— S-a făcut tot posibilul.

— l-ai interogat pe Marco, pe copii, ba chiar și pe Randy. Dacă ți-au povestit ceva, ceva ce te-ar putea ajuta, atunci am dreptul să aflu și eu.

Era agitat? se întrebă ea. *Sau îndurerat?*

— Nu, zise ea încet. Nu ai. Nu pot să-ți ofer nicio informație legată de un interogatoriu sau de una din procedurile respectivei anchete.

— Dar femeia de care vorbim, cea care a fost ucisă, era femeia pe care o iubeam! Explodă pur și simplu, chipul lui palid devenind practic tuciuriu. Se presupune că urma să ne și căsătorim!

— Urma să vă căsătoriți, George?

— Da, am discutat despre asta. Își trecu palma peste față, mâna tremurându-i ușor. Da, am discutat despre căsătorie, repetă el, devenind iar palid. Dar mereu avea de pregătit o nouă pledoarie, de fiecare dată apărea un alt caz. Ar fi trebuit să avem mai mult timp la dispoziție.

Ținând pumnii strânși, se întoarse cu spatele la ea, îndepărtându-se.

— Regret că am țipat la tine. Nu sunt în apele mele.

— Nu-i nimic, George. Îmi pare foarte rău.

— Ea nu mai e cu noi. Vorbi încet, pradă unei mari deznădejdi. Ea a murit.

El nu mai avea ce face acolo, nu avea cum să-l ajute, așa că era mult mai bine dacă îl lăsa singur, închise ușa în urma ei, după care își frecă ceafa, locul în care se adunase toată tensiunea acelor momente.

Înaintând spre ieșire, îi făcu semn lui Feeney.

— Te rog să faci câteva cercetări, îi spuse ea, în timp ce o porniseră spre ușa de la intrare. E vorba de un caz mai vechi, de acum vreo zece ani, despre „infernul" jocurilor de noroc din Sectorul 38.

— Ai prins vreun fir, Dallas?

— Sex, scandal și posibil o sinucidere…accidentală…

— Oaaaaau, zise Feeney, morocănos. Și eu care credeam că diseară am și eu timp să urmăresc un meci la tv

— Dar și povestea asta pare la fel de distractivă. Ea observă în treacăt cum Roarke o ajuta pe blondă să urce în automobil și, după o mică ezitare, trecu pe lângă el.

— Mulțumesc pentru pont, Roarke.

— Oricând, locotenente. Feeney, adăugă el, mișcând ușor din cap, după care se urcă la volan.

— Oaaau!, rosti Feeney imediat ce mașina se îndepărtă. E supărat rău pe tine, să știi.

— Mie mi s-a părut că se simțea foarte bine, mormăi Eve, deschizând cu furie portiera.

Feeney fornăi.

— Măi, măi, dar ce detectiv priceput mai ești, colega.

— Tu ai grijă de cazul nostru, Feeney. Acuzatul se numește Randall Slade. Trânti portiera și porni nervoasă la drum.

7

Feeney știa sigur că Eve nu va fi deloc încântată de informațiile pe care reușise să le descopere, așa că preferă să i le prezinte prin intermediul computerului și nu personal.

— Am aflat ce te interesa în cazul Slade, rosti el, imediat ce fața lui prelungă se ivi pe monitorul ei. Vezi că ți le expediez pe e-mail. Eu - ahhh - trebuie să mai rămân o vreme pe aici, cu treburi. Deja am rezolvat 20% din lista cazului Towers. Merge destul de greu.

— Încearcă să te miști mai repede, Feeney. Trebuie să ne apropiem din ce în ce mai mult de adevăr, având cât mai puține piste.

— Da, ai dreptate. Gata, sunt pregătit să-ți trimit datele de care vorbeam. Chipul lui dispăru brusc de pe ecran. Și în locul său apăru raportul legat de sectorul 38 și cazul cu pricina.

Eve se încruntă pe măsură ce derulă datele pe ecranul monitorului. Acolo se afla mult mai mult decât îi relatase Randall Slade. O moarte suspectă, o supradoză. Victima: Carolle Lee, 24 de ani; locul nașterii: colonia New Chicago; fără loc de muncă. Fotografia dezvăluia o femeie tânără cu părul negru, privirea ei fiind una cu aer exotic, iar tenul său ușor im mulatru. Randall avea chipul palid, privire sticloasă și un aer mahmur.

Se uită rapid printre informații, căutând un amănunt care-i scăpase, poate, lui Randall. Dar, chiar și așa, cugetă Eve, datele nu erau de bun augur. Acuzația de crimă fusese retrasă, dar fusese

acuzat de solicitarea unei prostituate fără licență, de posesie ilegală de droguri, de contribuție la producerea unui eveniment fatal.

Avusese mare noroc, decise ea, chiar mare noroc că evenimentul se consumase într-o zonă obscură, într-o gaură infernală care nu capta cine știe ce atenție. Dar dacă cineva - dacă cineva descoperea aceste informații și le cerceta, amenințând apoi că le va aduce la cunoștința frumoasei și fragilei lui logodnice, situația ar fi fost cu adevărat neplăcută.

Oare dna Towers aflase întreaga poveste? se întrebă Eve. Asta era marea întrebare. Și dacă aflase, care fusese reacția ei? Poate că procurorul din ea cercetase faptele, le cântărise și le lăsase deoparte, considerând că respectivul caz fusese deja rezolvat.

Dar mama? Oare mama iubitoare, cea care vorbea o oră cu fiica sa despre modă, părintele devotat din adâncul ei, cel care-și făcuse timp ca să pună la punct apropiata nuntă, nunta perfectă, acceptase, oare acest scandal, chiar dacă bărbatul era atunci un tânăr prost și aiurit? Sau se așezase ea precum o baricadă între bărbatul, acum mai puțin zănatec, și ceea ce și dorea el cel mai tare?

Eve miji privirea, continuând să cerceteze atent do cumentele. Brusc, simți cum îi îngheață sângele în vene în secunda în care numele lui Roarke îi sări în ochi.

— Nemernicul, mormăi ea, lovind cu pumnul în birou. Cretinul!

În mai puțin de cincisprezece minute, ea străbătea cu pași mari plăcile strălucitoare care placau holul clădirii pe care Roarke o deținea în centrul orașului. Maxilarul ei se contracta nervos în timp ce ea dădu cu palma în întrerupătorul ascensorului său privat. Nu se sinchisise să-l anunțe, dar se lăsase purtată de valul furiei imense, și uite așa, ajunsese la ultimul etaj.

Recepționista, îmbrăcată în costumul ei șic și elegant, vru să-i surâdă în semn de bun venit, dar imediat ce zări expresia de pe chipul lui Eve, începu a clipi des.

— Locotenent Dallas.

— Spune i că sunt aici și că ori mă primește imediat ori vine la secție.

— E, e într o ședință.

— Acum.

— Îl anunț. Ea se răsuci și apăsă pe un buton care activa convorbirile private. Transmise în șoaptă mesajul și își ceru scuze, în vreme ce Eve era gata să explodeze de nervi.

— Dacă sunteți drăguță să-l așteptați câteva clipe în birou, dră locotenent - vorbi timid recepționera, ridicându-se de pe scaun.

— Cunosc drumul, se răsti Eve, traversând cu pași mari și grăbiți mocheta de pluș și trecând apoi dincolo de ușile duble, pătrunzând astfel în sanctuarul newyorkez al lui Roarke.

Altădată și-ar fi turnat o ceașcă de cafea sau ar fi admirat de la fereastră priveliștea de la înălțimea celor cincizeci de etaje. Dar azi rămase locului, cu nervii întinși la maximum din pricina furiei. Și dincolo de ea se ascundea, desigur, teama.

Panoul încastrat în peretele dinspre est se retrase într-o parte fără zgomot, și păși în încăpere. Era îmbrăcat în același costum negru pe care-I purtase cu ocazia slujbei. În timp ce panoul reveni în poziția inițială în spatele lui, el prinse între degete nasturele de la taiorul gri al lui Eve.

— Vai ce repede ai venit, rosti el pe un ton degajat. Credeam că voi reuși să închei ședința până apari.

— Te credeai un mare deștept, i-o servi ea. Mi-ai oferit doar cât să pot demara cercetarea acelei povești. La dracu', Roarke, te aflai chiar în miezul evenimentelor.

— Eram? Complet neafectat, el se îndreptă spre unul din scaune, se așeză, după care își întinse picioarele. Cum așa, dră locotenent?

— Fiindcă tu erai patronul cazinoului în care juca Slade. Tu erai, pe deasupra, și propietarului acelui hotel de duzină în care a

decedat femeia aceea. O prostituată fără licență lucra în văgăuna aceea a diavolului care îți aparținea.

— În sectorul 38 lucrau astfel de prostituate? Surâse timid. Ooooau, sunt șocat.

— Nu face pe deșteptul cu mine. Povestea asta are de-a face cu tine. Nici povestea aia cu Mercury nu era prea brează, dar chestia asta are conotații și mai adânci. La dosar există și declarația ta.

— Normal.

— De ce îngreunezi lucrurile, astfel ca eu să nu te pot elimina din toată istoria asta?

— Dar eu nu vreau nici să îngreunez și nici să ușurez situația în care te afli, dră locotenent.

— Perfect, atunci. Oaau, perfect. Dacă el putea să fie nepăsător și rece, atunci trebuia să-i iasă și ei „figura". Rezolvăm cu întrebările și răspunsurile și pe urmă ne vedem de drum. Îl cunoșteai pe Slade?

— De fapt, nu-l cunoșteam. Nu personal. În realitate, am uitat de el și de întâmplarea asta până în momentul în care am făcut câteva cercetări pe cont propriu. Nu vrei o ceașcă de cafea?

— Ai uitat că avem de-a face cu o crimă?

— Da. Fără grabă, el își împreună mâinile. Nu a fost prima dată când am avut de-a face cu poliția și se pare că nu va fi ultima dată. Așa, în mare, dră locotenent, nici nu e treaba mea, dră locotenent, pe bune.

— Nu e treaba ta, repetă ea. L-ai dat afară pe Slade din cazinoul tău.

— Cred că directorul s-a ocupat de chestia asta.

— Dar erai și tu acolo.

— Da, eram și eu pe undeva pe acolo, în orice caz, clienții nemulțumiți devin adesea niște bătăuși. Pe vremea aceea nu prea țineam cont de lucrul acesta.

Ea inspiră cu putere.

— Dacă a fost ceva lipsit de importanță, o poveste pe care o dăduseși uitării, atunci de ce ai vândut cazinoul și hotelul și tot ce mai deținei în sectorul 38, în mai puțin de 48 de ore de la comiterea crimei în urma căreia a murit Cicely Towers?

Preț de câteva secunde, el nu zise nimic, uitându-se în ochii săi.

— Din motive personale.

— Roarke, spune-mi, te rog, despre ce e vorba ca să înțeleg și eu care a fost legătura ta cu întâmplarea asta. Știu că vânzarea asta nu a avut dea face cu uciderea dnei Towers, dar pare un gest riscant. Iar „motivele personale" nu par nici ele suficiente.

— Pentru mine au fost. La momentul respectiv, la spune-mi, dră locotenent Dallas, nu cumva crezi că m-am decis s-o șantajez pe dna avocat Cicely cu nebunia și indiscreția din tinerețe a viitorului său ginere, angajând un psihopat care s-o ademenească în West End și, pentru că ea nu s-a dovedit cooperantă, el să decidă, până la urmă să-i taie gâtul?

Ea ar fi avut chef să-l urască pentru că o obliga să-i dea un răspuns la o asemenea întrebare.

— Ți-am mai spus că eu nu cred că tu ai avut de-a face cu moartea ei, și să știi că am vorbit serios. Dar mă pui în fața unui scenariu căruia va trebui să-i facem față. Un scenariu în care va trebui să avem timp și voință de fier ca să-l putem descoperi pe ucigaș.

— Naiba să te ia, Eve! O rosti în șoaptă, atât de încet și de calm, încât ea simți că gâtul îi ia foc, ca reacție la tonul și vorbele lui.

— Dar tu ce vrei de la mine, Roarke? Mi-ai zis că o să mă ajuți, că mă pot folosi de cunoștințele, relațiile tale. Dar acum, tu ești supărat din cu totul alte motive, și-mi blochezi toate pistele.

— M-am răzgândit. Tonul lui era defensiv. Se ridică și se duse la biroul lui. În mai multe privințe, adăugă el, privind-o cu niște ochi care, pur și simplu, îi sfâșiară sufletul.

— Ar fi bine să-mi spui cel puțin ce te-a determinat să vinzi. Coincidențele de felul acesta nu pot fi ignorate.

El reflectă câteva clipe asupra deciziei de a reorganiza acele companii ale sale care nu erau sută la sută legale, renunțând la tot ceea ce nu putea fi schimbat.

— Nu, șopti el. Nu cred că am să-ți spun.

mt.

— Dar de ce mă pui într-o asemenea postură? întrebă ea, supărată. E un soi de pedeapsă?

El se așeză, se rezemă de spătarul scaunului și își împreună apoi degetele.

— Dacă vrei.

— O să fii târât în mizeria asta, la fel ca data trecută. Dar nu e obligatoriu. Mânată de sentimentul de frustrare, ea pocni cu palmele în birou. Nu-ți dai seama de asta?

El îi studie chipul, ochii întunecați și plini de îngrijorare, părul tuns inegal.

— Știu bine ce fac. Spera că așa este.

— Roarke, tu nu pricepi că pentru mine nu e suficient să știu că tu nu ai nicio legătură cu cele întâmplate. Mai nou, trebuie să și dovedesc lucrul acesta.

El voia s-o atingă, s-o mângâie, atât de tare că-l dureau degetele. Dar cel mai tare în secunda aceea, ar fi vrut s-o urască din acest motiv.

— Dar tu ești convinsă, Eve?

Ea își îndreptă poziția, lăsând mâinile pe lângă corp.

— N-are importanță, replică ea, întorcându-i spatele și părăsind încăperea.

Însă, în realitate, conta, gândi el. În momentul de față, era tot ce conta cu adevărat. Cutremurat, își schimbă poziția. Acum putea să o înjure, acum când ochii aceea mari de nuanța coniacului nu se mai

holbau la el, pătrunzându 1 până la os. Da, putea s-o blesteme pentru că-l adusese în halul acela, încât era pregătit să implore orice rămășiță de viață pe care ea ar fi vrut să o împartă cu el.

Și dacă ar fi implorat, dacă ar fi ajuns să se așeze la casa lui, atunci probabil că ar fi urât-o la fel de mult cât s-ar fi urât pe sine.

Se pricepea să cântărească un rival, știa cum să manipuleze un dușman, un competitor. În mod cert știa să lupte pentru ceea ce-și dorea sau intenționa să obțină. Dar când venea vorba de Eve, nu era sigur că mai reușea să cântărească, să manevreze și să lupte.

Scoțând nasturele din buzunar, se jucă cu el, studiindu-l ca pe un puzzle complicat pe care trebuia să-l rezolve.

Era un idiot, realiză Roarke. Era de-a dreptul umilitor să recunoști ce poate face dragostea aceea nebunească, incredibilă dintr-un bărbat. El se ridică, strecurând bumbul la loc în buzunar. Avea o ședință de încheiat și o afacere de care trebuia să se ocupe.

În plus, își zise el, trebuia să cerceteze restul detaliilor legate de arestarea lui Slade după scandalul din Sectorul 38. Să verifice cum și de ce mai existau.

Eve nu putea contramanda întâlnirea cu Nadine. Faptul că era absolut necesară o irita, la fel ca și faptul că trebuie să-și împartă seara între întâlnirea cu Nadine și știrile transmise live de aceasta.

Se așeză la o masă în mica cafenea situată în apropierea lui Canal 75, ce purta numele de „Images". Era, cu ungherele sale liniștite și cu copacii săi înfrunziți, la doar câțiva pași distanță de clubul „Veverița albastră". Eve se uită nemulțumită la prețurile prezente în meniu - cei din televiziune aveau salarii mult mai mari decât ale polițiștilor - hotărându-se să comande un Pepsi clasic.

— Ar trebui să guști chiflele. Cafeneaua asta e celebră datorită lor.

m fi

— Pariez că așa e. Cinci dolari porția de afine rehidratate, cugetă Eve. Nu am prea mult timp la dispoziție.

— Nici eu. Machiajul de studiou al lui Nadine avea și acum un aspect impecabil. Eve nu înțelegea cum de putea suporta ca porii feței să-i fie acoperiți, astupați ore în șir.

— Spune tu prima.

— Bine. Nadine rupse chifla fierbinte și proaspătă. Bineînțeles că ceremonia de înmormântare a fost marea știre a zilei. Cine a participat, cine a comentat și ce. Povești diferite legate de familie, în centrul atenției fiind, desigur fiica sa cea plină de durere și logodnicul ei.

— De ce?

— Omul ăsta vrea să știe, Dallas. Planuri grandioase de nuntă date peste cap, lăsate baltă din pricina unei crime oribile și violente. Se zvonește că ceremonia va fi amânată până în primul trimestru al anului viitor.

Nadine mușcă din chifla sa. Eve ignoră cum stomacul ei invidios începu să huruie și să secrete suc gastric.

— Nu mă dau în vânt după bârfe, Nadine, nu asta caut.

— Dar ele adaugă culoare. E ca și o plantă, înțe legi. Unii vor ca mass-media să se intereseze dacă planurile lor de nuntă vor fi amânate. Iar eu mă întreb dacă nunta va mai avea loc, până la urmă. Mie îmi miroase a niscaiva necazuri în Paradis. Dar de ce să-l părăsească Mirina pe Slade într-un moment ca acesta? Eu cred că ceremonia va fi una intimă, ca să fie pe placul ei și să-i ofere alinarea și sprijinul sufletesc de care are nevoie.

în

— Poate că asta și vor, iar tu nu ai de ce să adulmeci, stând în drumul lor.

— Da, tot ce se poate. Oricum, acum că Towers nu mai e ca un „tampon" între ei, se zvonește că Angelini și Hammett vor renunța

la partenariatul lor. S-au purtat extrem de distant unul cu altul, nu au vorbit de loc în timpul slujbei de înmormântare - și nici înainte sau după încheierea acesteia.

— De unde știi?

Nadine surâse pisicește, plină de satisfacție.

— Am și eu sursele mele. Angelini are nevoie de capital, și asta cât mai repede. Roarke s-a oferit să-i preia acțiunile, ceea ce ar însemna și preluarea procentului pe care o deținea Towers la Mercury.

— Da?

— Nu știai?! Oaau, interesant! Alunecoasă ca o felină, Nadine culese ușor firimiturile lipite de degetele sale. La fel de interesant, zic eu, ca și faptul, că nu ai venit la slujbă alături de Roarke.

— Eu m-am aflat acolo în calitate oficială, rosti Eve sec. Haide să nu ne îndepărtăm de subiect.

— Alte probleme în paradis, șopti Nadine, după care privirea ei deveni sobră. Uite ce e, Dallas, eu te apreciez. Habar nu am de ce, dar acesta e adevărul. Dacă tu și Roarke aveți probleme, să știi că-mi pare rău.

Lui Eve nu-i plăcuseră niciodată confesiunile prietenești. Se foi pe scaun, surprinsă fiindcă, pentru câteva clipe, se simți tentată să o facă. Dar se hotărî să se folosească doar de calitățile de reporter ale lui Nadine.

— Să revenim la tema noastră, repetă ea.

— Bine. Nadine înălță din umăr, mușcând iar din chiflă. Nimeni nu știe nimic clar, rosti ea pe scurt.

ISO

Facem speculații, atâta tot, în ceea ce privește dificultățile financiare ale lui Angelini, pasiunea pentru jocurile de noroc ale fiului, cazul Fluentes…

— Nu poți da uitării cazul Fluentes, o întrerupse Eve. El se duce la fund. O știe atât el, cât și avocatul său. Dovada e una cât se poate de clară. Moartea lui Towers nu schimbă situația.

— Poate că era scos din sărite.

— Da, poate. Dar e un om fără relații. N-are el cunoștințele sau banii necesari ca să angajeze un om care să elimine o femeie de talia lui Towers. Nu pare o variantă viabilă. Am verificat pe toți cei pe care i-a trimis după gratii. Și până în prezent, nu am descoperit nimic.

— Ai renunțat la varianta răzbunării, nu?

— Mdaa. Cred că e vorba de cineva din anturajul ei familial.

— Te gândești la cineva anume?

— Nu. Eve clătină din cap, văzând că Nadine o studia cu interes. Nu, repetă ea. Momentan, nu dețin o dovadă solidă. Uite ce vreau să cercetezi tu, dar aș vrea să nu faci nimic public până nu mă lămuresc eu despre ce e vorba.

— Așa am stabilit.

Eve îi povesti pe scurt despre incidentul din sectorul 38.

— Ce știre bombă, fir-ar să fie! Iar cazul e deja public, Dallas.

— Da, o fi, dar nu știi unde să cauți până nu-ți spun eu care e direcția corectă. Să rămână cum ne am înțeles, Nadine. Nu dai știrea, și te învârți cu grijă în jurul ei. Vezi dacă cineva știa despre povestea asta, în caz că poți să afli, sau dacă îi pasă cuiva despre cele petrecute. Dacă are legătură cu crima comisă, atunci știrea va fi la îndemâna ta. Dacă nu are, rămâne la aprecierea conștiinței tale dacă transmiți pe post o știre care ar putea ruina reputația unui om și relația cu actuala lui logodnică.

— E o lovitură sub centură, Dallas.

— Da, dar depinde de înălțimea la care te afli. Deocamdată, rămâne între noi, Nadine.

— Hmmm, hmmm…Mintea ei alerga lacomă. Slade se afla în San Francisco în noaptea crimei. Ea a așteptat ceva-ceva. Oare el nu a procedat la fel?

— Da, așa se pare.

— Sunt o mulțime de curse care te duc de pe o coastă pe alta, atât publice, cât și private, care vin și pleacă din oră în oră, și de pe o coastă, și de pe cealaltă.

— Corect. Ținem legătura, Nadine, zise Eve, ridicându-se. Și ai grijă să nu te dai de gol.

Eve se culcă devreme în seara aceea. Când linkul ei porni să sune la ora unu, tocmai se trezea țipând dintr-un coșmar. Transpirată și înfiorată, ea dădu la o parte așternuturile răscolite și făcute ghem în jurul ei.

Își înfrînă încă un țipăt, presându-și degetele pe ploapele închise, ordonându-și să nu se piardă cu firea ca să i se facă rău. Răspunse la apel fără a aprinde lumina, blocând transmisia video.

— Dallas.

— Dispeceratul. S-a verificat amprenta vocală. E vorba, probabil, de o crimă. Victima: de sex feminin. Adresa anunțată: Central Park South 532, în spatele clădirii. Cod galben.

— Am înțeles. Eve încheie transmisia și încă tremurând din cauza șocului produs de coșmarul respectiv, coborî din pat.

Totul dură doar douăzeci de minute. Simțea nevoia de alinarea oferită de un duș cu apă fierbinte, chiar dacă acesta nu putea dura mai mult de treizeci de secunde.

Cartierul era unul modern, populat cu oameni care dețineau diverse magazine de modă sau cluburi, aspirând la un statut social și economic ceva mai elevat.

În zona respectivă, străzile erau liniștite, cu toate că nu erau nici ele scutite de acel du-te-vino al taxiurilor publice și al mijloacelor de

transport private. Oriunde te uiți, dai de cei din clasa de mijloc care aspiră la mai mult, cugetă ea, cotind în spatele unei clădiri suple din oțel cu vedere spre parc, având astfel parte și de o priveliște plăcută.

Dar, la urma urmelor, crimele aveau loc peste tot.

Și în mod sigur o crimă avusese loc chiar acolo.

Spatele clădirii nu avea deschidere directă către parc, dar cei care aranjaseră zona compensaseră acest neajuns prin amenajarea unui spațiu verde suficient de atrăgător. Între șirul de copaci se afla un zid de securitate care separa clădirile una de alta.

Pe cărarea strâmtă care ducea către un scuar plin cu petunii aurii, zăcea, întins cu fața în jos, cadavrul.

O femeie, băgă de seamă Eve, arătând legitimația către polițiștii care făceau de pază în zonă. Păr negru, ten închis la culoare, bine îmbrăcată. Ea studie pantoful cu toc înalt, alb cu roșu, care zăcea întors pe alee.

Lovitura mortală făcuse ca pantofii să-i sară, la propriu, din picioare.

— Fotografii?

— Da, șefa. Dră locotenent, cei de la Medicină Legală trebuie să sosească.

— Cine a raportat asasinatul?

— Un vecin. A ieșit afară ca să-și lase cățelul să-și facă nevoile la locul special destinat. L-am reținut acolo, înăuntru.

— Cunoașteți numele victimei?

— Yvonne Metcalf, locotenente. Locuiește în blocul 1126.

— Actriță, murmură Eve, numele ei părându-i cunoscut. În culmea gloriei.

— Da, șefa. Unul dintre polițiști se uită atent la cadavru. Anul trecut a câștigat un premiu Emmy. Prezenta diverse talk-show-uri. Era destul de faimoasă.

— Iar acum e moartă de-a binelea. Continuați înregistrarea video. Vreau să o întorc cu fața în sus.

Eve fu sigură că avea dreptate înainte de a-și proteja mâinile cu ajutorul spray ului acela special și chiar înainte de a se lăsa pe vine, întorcând apoi cadavrul. Sângele era împrăștiat în toate părțile. Unul dintre cei prezenți fluieră lung și compătimitor în vreme ce trupul femeii fu răsucit cu fața în sus, dar în mod sigur nu fusese Eve aceea. Ea știa deja la ce să se aștepte.

Gâtul femeii fusese tăiat, iar tăietura era adâncă. Ochii mari, verzi și frumoși se holbau spre Eve: lipsiți de viață, semnănând cu două întrebări ce nu aveau să primească nicicând un răspuns.

— Ce legătură exista între tine și Cicely Towers? șopti ea. Cauza morții era aceeași: o rană în zona gâtului, partea cea mai adâncă fiind înspre jugulară. Nu existau dovezi care să ateste ideea jafului sau a unui viol, și nici urme de confruntare fizică între victimă și agresor. Cu o mișcare ușoară, Eve ridică brațul lipsit de viață a lui Yvonne, privind atent la unghii și la zona de dedesubt, folosind, bineînțeles, o lanternă. Unghiile erau colorate cu lac roșu-aprins cu dungi subțiri de culoare albă. Manichiura era perfectă. Nu exista nicio unghie ruptă sau în care să se fi agățat ceva, nici urmă de piele julită sau de sânge pe dedesubt.

— Era îmbrăcată la patru ace, dar nu a mai apucat să ajungă unde voia, comentă Eve, studiind costumul roșu cu dungi albe în care era îmbrăcată victima. Trebuie să aflăm de unde venea sau încotro se ducea, zise Eve, dând un prim ordin. Întoarse capul, auzind sunetul unor pași ce se apropiau.

Dar nu era vorba de medicul examinator sau de echipa acestuia și nici de cei de la echipa de amprentare. Era vorba de, după cum observă ea cu dezgust, de C.J. Morse și de o echipă de la Canal 75.

— Închide camera și șterge-o de aici. Plină de nervi, ea se ridică, postându-se instinctiv în fața cadavrului. Aici s-a comis un asasinat.

— N-ai protejat zona, răspunse Morse, zâmbindu-i dulce. Până atunci, publicul are acces în zona respectivă. Sherry, filmează, te rog, pantoful acela.

— Protejați imediat zona, ordonă furioasă Eve unuia dintre polițiști. Confiscați camera de filmat și casetele pe care au filmat materialul.

— Nu poți confisca echipamentul echipei tv până nu marchezi zona, îi aminti C.J…încercând să privească cumva dincolo de ea pentru a vizualiza mai bine scena. Sherry, fă mai întâi o filmare panoramică, după care concentrează-te pe chipul atrăgător al drei locotenent, te rog.

— Să vezi ce șut în fund îți aplic, Morse.

— Ahhhh, chiar aș vrea să încerci, Dallas. O parte din pica aceea mocnită ce i-o purta apăru brusc în ochii lui. Tare mi-ar plăcea să depun o plângere împotriva ta și pe urmă să dau totul pe post, după ce mă lovești zdravăn, cum zici.

— Dacă te mai afli aici și după marcarea și protejarea zonei, fii sigur că tu te vei alege cu o plângere.

El se mărgini să surâdă, bătând apoi în retragere. Calculase că mai putea filma vreo cincisprezece secunde înainte să dea de belea.

— Cei de la Canal au o echipă de avocați de nota zece.

— Rețineți-i, atât pe el, cât și echipa care-l însoțește. Eve se răsti plină de furie la unul dintre polițiști. Atâta vreme cât eu am treabă aici, ei nu au ce căuta în zonă.

— Amestecul în treburile mass-mediei…

— Pupă-mă în fund, Morse!

— Oaaau, pariez că ai un poponeț tare apetisant. El continuă să zâmbească chiar și în timp ce era escortat în afara zonei de comitere a asasinatului.

În clipa în care Eve reveni în partea frontală a clădirii, oferi un raport sobru legat de crima comisă cu puțin timp în urmă. Fără a pierde niciun amănunt, el se aplecă ușor spre ea.

— Dră lt…confirmați faptul că Yvonne Metcalf, starul lui *Tune În*, a fost asasinată?

— Deocamdată, poliția nu are de făcut niciun comentariu.

— Nu-i adevărat că dna Metcalf locuia chiar în această clădire și că, azi de dimineață, cadavrul său a fost descoperit pe aleea din spate? Nu-i așa că i-au tăiat gâtul?

— Nu comentez.

— Dar telespectatorii noștri sunt nerăbdători, dră locotenent. Două doamne de renume au fost asasinate exact în același fel și, după toate aparențele, de către unul și același ucigaș, la o distanță de doar câteva zile. Și dv. nu aveți nimic de comentat?

— Spre deosebire de unii reporteri iresponsabili, poliția se concentrează mai mult asupra faptelor, nu a speculațiilor, dovedindu-se mult mai prevăzătoare.

— Nu cumva e vorba de faptul că poliția nu e în stare să rezolve aceste crime? Rapid de picior, el traversă trotuarul ce-i despărțea, venind iar în fața ei. Nu cumva vă preocupă reputația dv…dră locotenent, și legătura care exista între prietenul dv…Roarke, și cele două victime?

— Aici nu e vorba de reputația mea. E vorba de anchetarea unei crime.

Morse se întoarse cu fața la cameră.

— Se pare că ancheta, condusă de lt. Eve Dallas, a ajuns într-un punct mort. O altă crimă a avut loc la mai puțin de o sută de yarzi față de locul în care mă aflu eu în acest moment. Viața unei femei tinere frumoase și talentate care promitea mult pe viitor a fost curmată printr-o lovitură violentă de cuțit. Cu doar o săptămână în urmă, devotata și respectata procuroare Cicely Towers și-a pierdut

de asemenea viața. Poate că n-ar trebui să ne întrebăm când îl vom prinde pe ucigaș, ci care va fi următoarea victimă, referindu-ne la o femeie faimoasă, evident. Sunt C.J. Morse de la Canal 75, întro transmisie live din Central Park South.

Făcu semn în direcția operatorului, după care se întoarse și zâmbi larg către Eve.

— Dallas, dacă cooperezi, e posibil ca publicul să fie de partea ta, datorită mie.

— Du-te dracului, Morse!

— Ah, poate dacă mă rogi frumos. Rânjetul lui imens nu dispăru nici după ce ea îl înhăță de cămașă. Aaaa, nu mă atinge, nu mă atinge decât dacă vrei o relație serioasă.

Ea era cu un cap mai înaltă ca el și, în plus, avea un chef nebun să-l lovească și să-l trântească pe trotuar. Uite ce vreau eu să aflu, Morse. Vreau să-mi spui și mie cum un reporter de doi bani ca tine a ajuns la locul crimei, alături de echipa tehnică, la doar zece minute de la sosirea șefului anchetei.

El își aranjă la loc piepții cămășii.

— E vorba de anumite surse, dră locotenent, iar tu știi foarte bine că nu sunt obligat să le divulg. Zâmbetul lui deveni o încarnare a ironiei și a aroganței. Și dacă tot ne referim la evenimentul acesta, și anchetatorul e unul de doi bani. Trebuia să mă alegi pe mine, nu pe Nadine. A fost urât din partea ta că ai ajutat-o să mă elimine din cooperarea ce viza cazul Towers.

— Asta a făcut? Ei, nu știi cât mă bucur, C.J…pentru că eu nu pot să te înghit. Nu te-ar deranja deloc, nu-i așa, dacă te-ai duce iar acolo, pe alee, ca să o filmezi în continuare pe femeia aceea? Nu te-ai gândit nicio clipă că merită și ea puțină demnitate sau la faptul că oamenii care au iubit-o, poate, nu au fost încă anunțați despre oribilul eveniment. Familia sa, de exemplu.

— Hei, fiecare dintre noi își face meseria. Tu nu prea ai remușcări când te uiți la ea.

ISA

— Da'!a ce oră ai primit pontul? îl luă Eve din scurt.

El ezită, părând că are remușcări.

— Cred că nu fac rău că-ți dezvălui. Pe la 12:30, pe linia mea privată.

— De la?

— Aa, asta nu. Eu îmi protejez sursele. Am sunat la serviciu, am alcătuit rapid o echipă. Nu-i așa, Sherry?

— Da, așa e. Operatorul mișcă din umăr. Cei care au fost azi noapte de serviciu ne-au trimis aici, ca să ne întâlnim cu C.J. Așa se muncește în televiziune.

— O să fac tot posibilul ca să-ți confisc echipamentul, Morse, ca să te aduc la secție pentru interogatoriu, ca să-ți fac viața un iad.

— Aaaa, chiar sper să o faci. Fața lui rubicondă străluci. O să emit de două ori mai mult, iar popularitatea mea va atinge cote impresionante. Și știi care va fi partea cea mai distractivă? Că o să insist asupra relației foarte apropiate și plăcute dintre Roarke și Yvonne Metcalf.

Stomacul ei se cutremură, însă vocea ei își păstră tonul ferm.

— Fii atent ce faci, C.J…Roarke nu-i la fel de amabil ca mine. Ține ți echipa cât mai departe de locul în care s-a comis crima, îl avertiză ea. Dacă pui acolo un singur degețel, îți confisc echipamentul.

Ea se răsuci pe călcâie și, după ce se îndepărtă suficient de mult, scoase stația de comunicare. Urma să încalce o procedură, riscând o avertizare, o mustrare sau chiar mai mult. Dar era absolut necesar.

Imediat ce Roarke îi răspunse, își dădu seama că nu se dusese încă la culcare.

— Ei, dră locotenent, ce surpriză!

IST

— Durează un minut. Spune-mi și mie ce fel de relație ați avut tu și Yvonne Metcalf.

El ridică din sprânceană.

— Suntem prieteni, la un moment dat am fost prieteni destul de apropiați.

— Iubiți.

— Da, pentru scurt timp. De ce?

— Pentru că ea e moartă, Roarke.

Surâsul lui timid pieri.

— Ahhh, Dumnezeule! Cum s-a întâmplat?

— I-au tăiat gâtul. Stai pe aproape.

— E o cerere oficială, locotenente? întrebă, vocea lui căpătând duritatea pietrei.

— Da, așa și trebuie. Roarke…Ea ezită o secundă, îmi pare rău.

— Și mie. El încheie transmisia.

8

Eve găsi imediat câteva puncte comune între Cicely Towers și Yvonne Metcalf. Primul punct comun: crima. Metoda folosită și faptul că totul se desfășurase după aceeași schemă. Ambele doamne fuseseră personalități publice, respectate și iubite. Aveau o carieră de succes și se dedicaseră meseriei lor. Aveau familii iubitoare care sufereau cumplit după pierderea celor două doamne.

Cu toate astea, cercul lor social și domeniul de activitate difereau foarte mult. Prietenii lui Yvonne erau artiști, actori, muzicieni, pe când Cicely socializa cu cei din lumea avocaților, cu oameni de afaceri și cu politicieni.

Yvonne fusese un soi de actriță, veselă și aiurită, aproape un dezastru ca artist, dar una care era pe placul publicului.

Dar cineva le cunoscuse destul de bine și le urâse destul de mult, încât să le și ucidă.

Singurul nume care apărea atât în agenda ordonată a lui Cicely și în cea dezordonată a lui Yvonne era al lui Roarke.

Pentru a treia oară într-o singură oră, Eve cercetă din nou toate listele stocate în computerul ei, încercând să caute o legătură. Un nume care să aibă legătură cu un altul, o adresă, o meserie, un interes de ordin personal. Puținele legături descoperite erau unele lipsite de importanță, astfel că următorul pas, interogatoriul, aproape că nici nu se justifica.

Dar ea avea să apeleze și la el, fiindcă varianta următoare ar fi fost una singură: Roarke.

În vreme ce computerul se ocupa de lista aceea scurtă, Eve continuă să răsfoiască jurnalul electronic al lui Yvonne.

— De ce dracu' nu folosea nume femeia asta? mormăi Eve. Erau notate orele, datele, din când în când niște inițiale, dar cele mai numeroase erau notațiile scurte sau simbolurile diverse, potrivit stării de spirit a lui Yvonne.

1:00 - prânzul la Crown Room cu B.C. Oaaau! Să nu cumva să întârzii, Yvonne, și să porți costumul acela verde cu fustă scurtă. Lui îi plac femeile punctuale și cu picioare frumoase.

Zi de înfrumusețare la Paradise. Slavă Cerului. 10:00. Trebuia să dau o fugă până la Fitness Pallas, la opt, ca să fac puțină gimnastică. Yaacs.

Prânzuri de fițe, cugetă Eve. Răsfăț într-un salon de înfrumusețare de top al acestui oraș. Tras de fiare într-o sală de gimnastică de lux. Ei, până la urmă, n-a dus-o chiar așa de rău. Oare cine ar fi vrut să moară având așa o viață?

Se uită o clipă la notațiile ultimei zile de viață.

8:00 - Un mic-dejun consistent - costumul mulat și strâmt de culoare albastră și pantofi de aceeași cu loare. TREBUIE SĂ AI O ÎNFĂȚIȘARE CÂT MAI OFFICE, YVONNE, PENTRU DUMNEZEU!

11:00 - La birou la P.P…ca să discutăm despre negocierea contractului. Poate reușesc să ajung puțin și la cumpărături înainte de asta. SE VÂND PANTOFI LA „SAKS". Super modele.

Prânz - fără desert. Poate. Să-i spun și lui scumpei că a fost grozav „în direct". Să nu-l penalizez pentru că și-a păcălit amicii în legătură cu activitatea pe care o desfășoară împreună. Doamne, nu-i așa că a fost oribil?

Să sun acasă.

Dacă nu am trecut mai devreme pe la SACKS, să fac totuși o vizită.

Pe la 5. Bei ceva. Bea tot apă minerală, scumpo. Când ești amețită, vorbești prea mult. Trebuie să dai dovadă de inteligență, să fii sclipitoare. Să faci din Tune In *o emisiune de nota zece, care să aducă mulți $$$***. Nu uita că mâine de dimineață ai ședință foto și să nu cumva să te atingi de vreun pahar cu vin. Să te duci acasă și să tragi un pui de somn.*

Întâlnire la miezul nopții. Poate fi ceva extrem de pasional. O să port chestia aceea roșie cu dungi albe și, în plus, o să zâmbesc, o să zâmbesc mult, mult. Ce a fost, a fost, nu? Și nu cumva să închizi portița aceea. Lumea e mică și așa mai departe. Ce cretin, ce tâmpenie!

Deci ea avea o întâlnire la miez de noapte. Nu preciza nici cu cine, nici unde va avea loc, dar voia să arate foarte bine pentru momentul respectiv. Era vorba de cineva cunoscut, cu care avusese deja o relație. Ce a fost? O problemă în trecutul lor comun?

Un iubit? cugetă Eve. Ea credea că nu era vorba de așa ceva. Yvonne nu-și dorise să fie sexy, foarte sexy. Eve fu de părere că de-abia acum începea să o înțeleagă pe femeia respectivă. Yvonne se simțise bine în pielea ei, făcuse haz de ea însăși, se distrase de una singură, fiind pusă mereu pe distracție și bucurându-se de viața pe care o ducea. În plus, era o femeie ambițioasă.

Nu-și recomandase ea sieși să zâmbească, să zâmbească mult că poate așa se mai ivea, poate, o altă oportunitate în carieră? Un articol favorabil în presă, un scenariu nou, un fan al său cu mare influență în lumea bună.

Oare ce ar fi declarat ea despre Roarke? se întrebă ea. *Precis l-ar fi notat cu un* ***R*** *scris cu literă mare și cu bold. Ar fi desenat inimioare în jurul datei cu pricina, cea care marca întâlnirea, ori zâmbete sau semnul dolarului. Așa cum procedase acum un an și jumătate.*

Eve nu avea nevoie să caute în jurnalele lunilor sau anilor din urmă. Știa foarte bine care fusese ultima impresie a femeii față de Roarke.

*Cina cu **R** - 8:30. Oaaau, oaaau! Să porți chestia aia din satin - cu taior din același material. Fii pregătită, poate vei avea noroc. Ahh, tipul are un corp mamă, mamă - aș vrea să știu și ce fel de cap posedă?! Ei, tu să ai o minte sexy, și vezi tu acolo ce-o să iasă.*

Eve nu prea voia să afle dacă Yvonne avusese într-adevăr noroc. În mod cert ei doi fuseseră iubiți, - i-o confirmase și Roarke. Atunci de ce nu mai notase nimic legat de el după povestea cu vestimentația aceea albă din satin?

Ceva se întâmplase, ceva fusese, realiză ea, iar ea trebuia să descopere ce anume - că să poată investiga exclusiv scopurile acestei relații.

Între timp, trebuia să se deplaseze din nou la apartamentul lui Yvonne, ca să reîncerce să reconstituie pentru a doua oară ultima, zi din viața ei. Trebuia să se ocupe și de câteva interogatorii. Și, din moment ce părinții lui Yvonne o sunau pe fiica lor cel puțin o dată pe zi, așa că era obligată să vorbească încă o dată cu ei, pregătindu-se să facă față durerii și uimirii lor imense.

Nu avea nimic împotrivă să lucreze 14 - sau chiar 16 - ore pe zi. Ba dimpotrivă, în această etapă a vieții ei, era chiar recunoscătoare că se întâmpla astfel.

După patru zile de la uciderea lui Yvonne Metcalf, Eve nu obținuse absolut nimic. Per total, interogase 36 de persoane, ceea ce se dovedise a fi o treabă migăloasă și obositoare. Nu numai că nu

reușise să descopere măcar un mobil viabil, dar nu descoperise nici măcar un om care să nu o fi adorat pe victima asasinatului.

Nu exista niciun indiciu că ar fi fost vorba de un fan obsedat. Yvonne primea milioane de mailuri, o corespondență uriașă, iar Feeney lucra și acum la acest aspect, cercetându-i e mailurile. Dar după cercetarea primei părți, nu existaseră amenințări, nici voalate, nici exprimate fățiș, nici oferte ciudate sau porcoase, nici apropouri.

Mare parte dintre ele fuseseră cereri în căsătorie sau alte propuneri. Eve le dădu de-o parte, dar nu prea repede, ce-i drept. Exista posibilitatea ca un corespondent de-al lui Yvonne să o fi contactat pe Cicely. Dar pe măsură ce trecea timpul, șansa devenea din ce în ce mai mică.

Eve procedă exact așa cum era de așteptat în cazul crimelor în serie cărora nu li se găsea rezolvarea, departamentul numind asta drept un „impas în desfășurarea unei anchete". Își programă o întrevedere cu psihiatrul.

În timp ce se afla în sala de așteptare, Eve se strădui să facă față sentimentelor sale amestecate față de dna dr. Mira. Doamna era inteligentă, profundă, de o eficiență lipsită de zbucium și un om plin de compasiune față de semeni.

Acestea erau și motivele pentru care Eve avea o atitudine atât de cuminte și rezervată. Fu obligată să-și reamintească că nu venise la dr. Mira din motive personale, ci pentru că cei din poliție îi recomandaseră un tratament. Nu avea să participe la niciun test, nu aveau să discute despre sentimentele sau gândurile ei - ori despre amintirile sale.

Aveau să disece împreună mintea ucigașului.

Și cu toate astea, trebuia să-și controleze ritmul bătăilor inimii, să fie atentă la palmele ei imobile și uscate. Când i se făcu semn să intre în biroul Mirei, Eve își spuse că picioarele ei tremurau de oboseală, nu din alt motiv.

— Dră It. Dallas, rosti Mira, ochii ei de un albastru blând și deschis cercetând atent chipul Evei și observând cât era de obosită. Îmi cer iertare că team făcut să aștepți.

— Nu-i nimic. Cu toate că ar fi preferat să rămână în picioare, Eve luă loc pe scaunul albastru și scobit, alături de cel pe care se așezase Mira. Îți mulțumesc că te ocupi atât de prompt de acest caz.

— Fiecare dintre noi face tot ce poate când vine vorba de profesie, replică Mira pe un ton liniștitor, așa cum se întâmpla de fiecare dată. Pe Cicely Towers am respectat-o și am apreciat-o în mod deosebit.

— O cunoșteai?

Ihh

— Aparțineam aceleiași promoțiii, aceleiași generații, iar ea m-a consultat în privința multor cazuri de-ale sale. Am fost de multe ori de partea procurorului - dar și de partea avocatului apărării, dar tu știi deja acest lucru, adăugă ea, surâzând.

— Comentam doar.

— Însă am admirat și talentul lui Yvonne Metcalf. Ea a oferit multă fericire lumii noastre. O să-i simțim lipsa.

— Dar cu siguranță există și cineva care nu le va duce dorul.

— Da, și asta e destul de adevărat. Cu grația și calmul caracteristic, Mira comandă ceai prin intermediul *AutoChef-ului* ei. Sunt convinsă că ești presată de timp, dar eu lucrez mai bine cu ajutorul unui mic stimulent. Și se pare că și ție ți-ar prinde bine o ceașcă.

— Sunt bine.

Recunoscând ușoara undă de ostilitate din glasul ei, Mira se mărgini să ridice din sprânceană.

— Ai muncit prea mult, ca de obicei. Asta se întâmplă în mod special celor care sunt cei mai buni în meseria lor. Îi oferi lui Eve o porție de ceai, turnat într-o frumusețe de ceașcă din porțelan chinezesc. Să știi că ți-am citit rapoartele, am verificat dovezile pe

care le-ai adunat până în prezent și teoriile pe care le dezvolți acolo. Iată și profilul psihiatric întocmit de mine, zise ea, bătând cu degetul într-un CD sigilat, așezat pe masa ce le despărțea.

— L-ai finalizat? Eve nu se strădui să mascheze iritarea din glasul său. Puteai să mi-l trimiți și să mă scutești de un drum.

— Da, dar am preferat să stăm de vorbă, față în față. Eve e vorba de cineva, de ceva extrem de periculos.

— Cred că am înțeles lucrul acesta, dnă dr. Două femei s-au ales cu gâtul tăiat.

lb?

— Da, două femei până acum, zise Mira în șoaptă, după care se așeză. Mi-e teamă, foarte teamă că vor mai urma și alte victime. Și asta cât de curând.

Pentru că era exact de aceeași părere, Eve ignoră fiorul acela ce-i străbătu fulgerător șira spinării.

— De ce?

— A fost atât de ușor, vezi tu…De simplu. Și totul făcut ca la carte. Și în chestia asta se ghicește o doză de satisfacție. Și mai e și factorul atragerii atenției. Cel sau cea care a comis crimele acum poate să stea bine mersi acasă și să urmărească show-ul pe care l-a provocat. Rapoartele, editorialele, suferința, slujbele de înmormântare, reacția publicului în urma investigației. Făcu o pauză pentru a savura ceaiul. Ai propria ta teorie, Eve. Așa că eu sunt la dispoziția ta, fie pentru a fi de acord cu ea, fie pentru a mă decide împotriva sa.

— Am mai multe teorii.

— Dar crezi într una singură. Mira surâse atotștiutor, conștientă că fraza ei o sâcâia pe Eve. Faima. Ce altceva aveau aceste două femei în ochii publicului? Nu se învârteau în același cerc social sau profesional. Cunoștințele lor comune le poți număra pe degete, și asta doar așa, la modul lejer, întâmplător. Nu mergeau în aceleași

magazine, nu frecventau aceleași centre de sănătate sau aceeași cosmeticiană. Ceea ce împărțeau era faima, interesul publicului față de ele și un soi de putere.

— Față de care ucigașul s-a arătat invidios.

— Da, exact asta aș spune și eu. E plin de resentimente și-și dorește tot ceea ce dețineau ele, așa că le ucide, astfel ca atenția datorată lor să se răsfrângă asupra lui. Cele două crime au fost extrem de violente și comise extrem de „curat", ceea ce e

Ibfi destul de nefiresc. Fețele și trupurile victimelor nu au fost mutilate. Potrivit celor de la morgă, a fost vorba de o tăietură rapidă în jurul gâtului, lovitura fiind aplicată frontal. Victima față în față cu ucigașul. Cuțitul e o armă personală, reprezintă o prelungire a mâinii. Nu acționează ca laserul, de la distanță și nici nu acționează „la rece" precum otrava. Ucigașul vrea să simtă actul crimei, să vadă cum țâșnește sângele, să-l adulmece. Experiența aceea completă prin care ea sau el simt că dețin controlul total, că acționează conform planului.

— Adică nu crezi că e vorba de un ucigaș plătit.

— Eve, există întotdeauna și această posibilitate, dar sunt înclinată, mai degrabă, să cred că ucigașul a fost un participant activ, nu o persoană care a preferat ca altul să dea lovitura. Și, în afară de asta, mai sunt și obiectele rămase amintire.

— Umbrela dnei Towers.

— Și pantoful drept al drei Metcalf. Ai reușit să ții informațiile astea două departe de presă.

— Aproape. Eve se încruntă, aducându-și aminte cum Morse și echipa lui dăduseră buzna la locul crimei. Un profesionist n-ar fi luat cu el nicio amintire, iar cele două asasinate au fost foarte bine gândite, ca să fie vorba de un vagabond.

— Daaap, sunt de acord. Ai o minte organizată, ambițioasă. Ucigașul pe care ți-l imaginezi, pe care-l cauți, își savurează fapta, de aceea și cred că va lovi iar.

— Poate fi și o ea, punctă Eve. Poate că această invidie zace înăuntrul unei femei. Ele erau ceea ce ea nu poate fi, nu poate deveni. Frumoase, pline de succes, admirate, faimoase, puternice. De multe ori cel care ucide are o fire slabă.

J.I. RCBB

— Da, adesea se întâmplă astfel. Deocamdată, după datele pe care le avem, nu putem preciza sexul ucigașului, stabilind doar faptul că persoana și-a ales ca țintă acele femei care în ochii publicului sunt adevărate vedete.

— Și în cazul acesta, ce ar trebui să fac dnă dr. Mira? Să dotez fiecare femeie faimoasă, binecunoscută și plină de succes a acestui oraș cu un sistem de securitate cu semnalizator la purtător, oferindu-ți chiar și ție un asemenea dispozitiv?

— Ei, e straniu, dar eu m-am gândit mai degrabă la tine.

— La mine. Eve bâțâi ceașca de ceai, de care nici nu se atinsese, după care o așeză, nervoasă, pe masă. E ridicol.

— Nu prea cred. Ai devenit o persoană cunoscută, Eve. Datorită profesiei tale, desigur, și în mod special după cazul rezolvat iarna trecută. În domeniul tău de activitate, ești un om mai mult decât respectat. Și, continuă ea, înainte ca Eve să o întrerupă, de cele două victime te leagă ceva extrem de important. Fiecare dintre voi a avut o relație cu Roarke.

Eve realiză că devenise lividă. Era o reacție pe care nu reușea să o controleze. Dar măcar tonul vocii îl putea ține în frâu, străduindu-se din răsputeri.

— Roarke a avut cu Towers o relație de afaceri, un partenariat aproape lipsit de importanță. Iar relația intimă cu Metcalf s-a încheiat de ceva vreme.

— Și totuși simți nevoia să-i iei apărarea în fața mea.

— Dar nu-i iau apărarea, i-o întoarse Eve. Constat, atâta tot. Roarke poate foarte bine să-și ia apărarea și singur, și chiar mai mult de atât.

— Fără îndoială. E un bărbat puternic, plin de viață și deștept. Dar tu tot îți faci griji pentru el.

— Din punctul de vedere al psihiatrului, tu crezi că Roarke poate fi criminalul?

— Categoric nu. Dar nu mă îndoiesc că dacă l-aș analiza, aș descoperi că instinctul ucigaș e extrem de bine dezvoltat în cazul lui. În realitate, Mira și-ar fi dorit foarte mult să aibă ocazia de a reuși să studieze felul de a gândi a lui Roarke. Dar el ar avea nevoie de o motivație extrem de bine definită. O mare iubire sau o ură pe măsură. Nu prea cred că ar exista și altceva care să-l determine să treacă dincolo de graniță. Liniștește-te, Eve, șopti Mira. Nu ești îndrăgostită de un ucigaș.

— Dar eu nu sunt îndrăgostită de nimeni. Și nu suntem aici ca să discutăm propriile mele sentimente.

— Ba din contră, trebuie să ținem cont întotdeauna de starea de spirit a anchetatorului. Și dacă mi s-ar cere părerea vizavi de starea ta de spirit, aș spune că ești foarte obosită, aproape extenuată, devastată sufletește și tulburată peste măsură.

Eve luă CD-ul de pe masă și se ridică.

— Atunci am mare noroc că nu-ți va solicita nimeni părerea. Pot să-mi văd în continuare de treabă, să știi.

— Nu mă îndoiesc, cel puțin deocamdată. Dar cu ce costuri la nivel personal?

— Prețul va fi și mai mare dacă nu-mi duc munca până la capăt. O să aflu cine le-a ucis pe cele două femei. Și pe urmă o să găsesc pe cineva la fel de capabil ca și Cicely Towers ca să-l bage la zdup. Eve

băgă CD-ul în geantă. Dar ai uitat de o altă legătură importantă, dnă dr. Mira. Cele două victime mai au

J.D. R O B B

ceva în comun. Eve avea o privire dură, ca de gheață. Familia. Amândouă aveau o familie, rude foarte apropiate care constituiau o mare și importantă parte a vieții lor. Și uite așa, eu nu mai sunt o posibilă țintă. Nu?

— Da, poate. Dar la familia ta te-ai gândit, Eve?

— Să nu te joci cu mine, te rog.

— Tu ai pomenit despre asta, sublinie Mira. Tu îți alegi cu grijă cuvintele atunci când stai de vorbă cu mine, credeam că te-ai gândit, în realitate, la familia ta.

— Eu nu am familie, o repezi Eve. Și singurul lucru la care mă gândesc e crima. Dacă vrei să-i raportezi comandantului că nu sunt cea mai bună alegere pentru meseria mea, pentru cazul de față, n-ai decât s-o faci.

— Oare când o să ai încredere în mine? După câte își amintea Eve, în vocea ei de obicei prevenitoare se ghici pentru prima dată nerăbdarea. Chiar nu poți să crezi că îmi pasă de soarta ta? Da, chiar îmi pasă, rosti Mira, văzând-o pe Eve cum clipește surprinsă. Și te înțeleg mai mult decât vrei tu să crezi.

— N-am nevoie de înțelegerea ta. Dar în vocea lui Eve se ghicea deja emoția. O sesiză și ea. Nu sunt la test și nici la o oră de terapie.

— Dar nu există în jurul nostru niciun reportofon. Mira tânti ceașca cu ceai, astfel că palmele lui Eve, vârâte în buzunare, tresăriră. Crezi că ai fost singurul copil care a fost abuzat sau care a avut parte de nenorociri? Singura femeie care a luptat ca să depășească toate astea?

— Nu a fost nevoie de așa ceva. Eu nu miamintesc…

— Tatăl meu vitreg m-a violat de mai multe ori începând de la doisprezece și până la paisprezece ani, zise Mira, vorbind pe un ton

calm, oprind fără menajamente protestele lui Eve. Trei ani de zile am trăit fără a ști când va avea loc grozăvia, ci doar că ea se va petrece. Și, oricum, nu m-ar fi ascultat nimeni.

Simțind că i se face rău, mai ales din pricina emoției, Eve își înconjură trupul cu brațele.

— Nu vreau să știu nimic. De ce îmi povestești mie toate astea?

— Pentru că mă uit în ochii tăi și mă văd pe mine. Dar tu ai pe cineva lângă tine care să te asculte.

Eve rămase nemișcată, umezindu-și buzele uscate.

— Și cum de s-a sfârșit totul?

— S-a sfârșit fiindcă, până la urmă am avut curajul să mă duc la un centru dedicat persoanelor abuzate și să povestesc totul unui consilier, să mă las examinată atât fizic, cât și psihic. Groaza și umilința din acele clipe nu erau atât de mari în comparație cu alternativa trăită până atunci.

— Dar de ce trebuie să-mi aduc aminte despre astfel de clipe? vru Eve să știe, supărată. Toate astea s-au sfârșit.

— De ce nu dormi?

— Ancheta…

— Eve…

Tonul acela blând o făcu pe Eve să închidă ochii. Ce greu era, ce provocator era să facă față acelei compasiuni tacite.

— Frânturi de amintiri, șopti ea, urându-se pentru propria slăbiciune. Coșmaruri…

— Amintiri legate de perioada de dinaintea venirii tale în Texas, unde ai fost găsită?

— Momente, fragmente, nimic mai mult…

— Eu te pot ajuta să faci un tot din ele, să le ordonezi.

— Și de ce aș vrea să fac așa ceva?

— N-ai început deja să le aranjezi, de una singură? în secunda aceea, Mira se ridică, la rândul ei. Poți să faci față acestor momente

care îți tulbură, îți bântuie subconștientul. Te-am văzut ani de zile făcând-o. Dar fericirea te ocolește și așa o să se întâmple până în momentul în care te vei convinge că o meriți cu adevărat.

— Dar nu a fost vina mea.

— Nu. Mira atinse cu blândețe brațul lui Eve. Nu, nu a fost vina ta.

Lacrimile stăteau să izbucnească, iar lucrul acesta o șoca, făcând-o, de asemenea, să se simtă prost.

— Nu sunt în stare să vorbesc despre asta.

— Draga mea, dar deja o faci. Când o să te simți pregătită să continuăm discuția, mă găsești aici. Așteptă până ce Eve ajunse la ușă. Pot să te întreb ceva?

— Oricum o faci.

— De ce povestea aceea s-a încheiat acum? Roarke te face fericită?

— Uneori. Eve închise ochii și înjură. Asta când nu mă face să sufăr.

— Ce frumos! Mă bucur pentru voi amândoi. Încearcă să te odihnești puțin, Eve. Dacă nu vrei să iei medicamente, atunci folosește cel puțin vizualizarea.

— Da, o să țin minte sugestia. Eve deschise ușa, rămânând mai departe cu spatele. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Vizualizarea nu i-ar fi fost de mare folos. Nu după ce avea să revizuiască încă o dată rapoartele referitoare la autopsie.

În apartament era prea multă liniște, iar el părea mult prea mare. Regreta că lăsase pisicul acasă la Roarke. Dacă Galahad ar fi fost aici, nu s-ar mai fi simțit singură.

Fiindcă o dureau ochii din cauza studierii prelungite a rapoartelor, se ridică de la birou. Nu avea energia necesară ca să o sune pe Mavis, iar de filmele oferite de programele tv prezentate pe ecranul ei era de-a dreptul sătulă.

Comandă puțină muzică, ascultă preț de 30 de secunde după care închise transmisia.

Mâncarea făcea minuni de obicei, dar în clipa în care vârî capul în bucătărie, își aminti că nu realimentase *AutoChef*-ul de săptămâni întregi. Proviziile erau reduse, iar pofta ei nu era suficientă pentru a comanda ceva.

Hotărâtă să se relaxeze, ea programă o realitate virtuală cu bule pe care i-o trimisese Mavis de Crăciun. Pentru că ultima care le folosise fusese Mavis, acestea erau programate cu atmosferă de Nightclub, cu sonorul la maxim. După ce înjură de mama focului, reducând la repezeală volumul sonorului, Eve programă o plajă, la Tropice.

Reușea deja să simtă nisipul fierbinte și zgrumțuros sub tălpile ei goale, lumina soarelui care-i mângâia pielea, briza blândă a oceanului. Era foarte plăcut să stea în mijlocul valurilor blânde, urmărind bulele de apă care săreau de colo colo în jurul ei, sorbind din băutura rece, cu gust de fructe și rom.

Simți palmele așezate pe umerii ei, acestea masându-i ușor. Oftând, ea se rezemă de cele două brațe, lăsându-se în grija lor, simțind trupul înalt al bărbatului lipit de al ei. În depărtare, pe marea aceea incredibil de albastra, zări un vas care dispăru la orizont.

Ar fi fost atât de simplu să se întoarcă în brațele acelea care o așteptau nerăbdătoare, lipindu-și buzele de gura pe care o dorea. După care să se întindă pe nisipul fierbinte alături de trupul care se potrivea atât de bine cu al ei.

Încântarea era la fel de dulce precum liniștea din jur. Ritmul la fel de cunoscut și de vechi ca și valurile care tresăltau deasupra pielii ei. Ea se lăsă posedată de el, tremurând în clipa în care plăcerea și dorința o duceau către orgasm și împlinirea finală. Respirația lui îi

mângâie fața, trupul lui era unul cu al ei în momentul în care ea îi rosti numele, gâfâind.

— Roarke.

Furioasă pe ea însăși, Eve opri realitatea virtuală și valurile, lăsând totul de-o parte. El nu avea dreptul să intervină, nici măcar acolo, în mintea ei. Nu avea dreptul să-i provoace nici durere, nici plăcere, când ea nu-și dorea decât puțină intimitate.

Oooo, el știa foarte bine ce face, se gândi ea, ridicându-se în picioare și începând să se plimbe prin încăpere. Da, știa perfect ce face. Așa că aveau să lămurească lucrurile, o dată pentru totdeauna.

Trânti ușa apartamentului în urma ei. Abia după ce trecu de porțile casei lui, realiză că s-ar putea să nu fie singur. Ideea respectivă o înfurie atât de tare, o duru atât de mult, încât urcă treptele de piatră două câte două, bubuind în ușă cu o energie nouă, renăscută.

Summerset o aștepta deja.

— Dră locotenent, e deja 01:20 a.m.

— Știu câte e ceasul. Ea strânse din dinți în clipa în care el îi bară drumul, împiedicând-o să urce scara. Să lămurim lucrurile, amice. Eu te urăsc, tu pe

17t mine la fel. Diferența e că eu sunt polițist. Acum ia-ți dracului din drumul meu fundul slăbănog, în caz contrar te duc la secție și te acuz de obstrucționarea activității unui ofițer de poliție.

Demnitatea i se potrivea bărbatului precum o mănușă.

— Să înțeleg că ați venit aici, la ora asta târzie, în calitate oficială, dră lt.?

— Înțelege ce vrei. Unde e?

— Dacă îmi spuneți mai exact de ce vă aflați aici, atunci o să aflu bucuros unde anume e Roarke, verificând dacă vă poate primi.

Pierzându-și răbdarea, Eve îl lovi cu cotul în stomac, după care ocoli trupul lui filiform.

— Lasă că-l găsesc eu, declară ea, urcând în fugă treptele.

El nu era în pat, nici singur, nici alături de altcineva. Nu era sigură care era părerea ei vizavi de acest subiect sau cum ar fi reacționat dacă l-ar fi găsit în brațele unei blonde. Refuzând să se gândească la asta, ea se răsuci pe călcâie și o porni spre biroul lui, Summerset venind ca vântul pe urmele ei.

— O să depun o plângere.

— Ei, n-ai decât să depui, îi strigă ea peste umăr.

— Nu aveți dreptul să dați buzna pe o proprietate privată, în miez de noapte. Nu o să-l deranjați pe Roarke. În momentul în care ea ajunse în dreptul ușii, el îi bară accesul cu brațul.

Spre surprinderea lui Eve, era aprins la față și respira greu. Ochii îi ardeau și ei în orbite. Era mai emoționat decât crezuse vreodată că ar putea fi, conchise Eve.

— Reacția mea te lasă fără cuvinte, nu? înainte ca el să intervină, ea lovi mecanismul, astfel că ușa se deschise.

El o prinse în brațe, iar Roarke, care tocmai studia orașul, se răsuci cu fața spre ei, privind surprins la poziția în care se găseau.

— Dacă mai pui vreodată mâna pe mine, slăbănog nenorocit, promit că te tai în bucăți. Ridică pumnul pentru a-i demonstra că nu glumește. Și pariez pe legitimația mea de polițist că satisfacția va fi una garantată.

— Summerset, rosti Roarke pe un ton blând. Cred că nu glumește. Lasă-ne singuri.

— A făcut exces de autoritatea sa…

— Lasă-ne singuri, repetă Roarke. Mă descurc.

— Cum dorești. Summerset își netezi și-și aranjă la loc haina mototolită, ieșind apoi rapid din încăpere - șchiopătând însă abia vizibil.

— Dacă vrei să mă ții departe de tine și de locul acesta, rosti Eve în drumul ei către biroul lui, atunci nu vei reuși doar cu ajutorul slăbănogului ăsta afurisit pe post de câine de pază.

Roarke se mărgini la a-și încrucișa brațele, rezemându-le de blatul biroului.

— Dacă intenționam să te țin departe, atunci cu siguranță nu mai aveai acces dincolo de porți. În mod intenționat, aruncă o privire spre ceas. E cam târziu pentru un interogatoriu oficial.

— M-am săturat să mi se tot amintească cât e ceasul.

— Bun. El se rezemă comod în scaun. Cu ce te pot ajuta?

9

Atacul era o alegere de ordin emoțional. Dar Eve s-ar fi putut justifica oricând, considerându-l cât se poate de logic.

— Ai avut o relație cu Yvonne Metcalf.

— Așa cum ți-am mai spus, am fost prieteni. El deschise o cutie veche din argint aflată pe birou, luându-și de acolo o țigară. Și la un moment dat, am fost prieteni intimi.

— Cine a schimbat aspectul acestei relații și în ce moment?

— Cine? Hmmm. Roarke reflectă la întrebarea ei, aprinzându-și țigara, după care lăsă fuiorul de fum să se risipească în aer. Cred că a fost o decizie de comun acord. Cariera ei devenea din ce în ce mai importantă pe zi ce trece, solicitându-i din ce mai mult timp și energie. Poți să o iei ca pe o despărțire, dacă dorești.

— V-ați certat?

— Nu, nu cred. Yvonne nu era genul femeii certărețe. I se părea că viața e mult…prea amuzantă. Vrei un coniac?

— Sunt în timpul programului.

— Da, bineînțeles. Eu nu sunt.

În clipa în care el se ridică, Eve observă cum pisicul sări din poala lui. Galahad o studie cu ochii lui bicolori, după care se așeză pe podea și începu să se spele. Era mult prea ocupată să se uite cruciș la pisic ca să mai bage de seamă și că mâinile lui Roarke tremurau ușor în clipa în care se duse la dulăpiorul sculptat destinat

băuturilor ca să toarne un pahar de coniac din decantorul ce începu pe neașteptate să sfârâie.

— Ei bine, rosti el, învârtind paharul, ei doi fiind despărțiți de jumătate din suprafața încăperii în care se aflau. Asta-i tot?

Nu, cugetă ea, *nici pe departe.* Dacă nu avea de gând să o sprijine de bună voie, ea avea să facă tot posibilul, folosindu-se de mințișoara aia a lui fără pic de milă, regret sau scrupule.

— Ultima oară când ea te-a pomenit în jurnalul său a fost acum un an și jumătate.

— A trecut ceva vreme, șopti Roarke. Îi părea rău pentru Yvonne, mult de tot. Dar în momentul de față, el avea, la rându-i, multe necazuri, și cel mai mare dintre ele stătea în clipa aceea în colțul opus al camerei, privindu-l atent cu niște ochi nemulțumiți și plini de supărare. Nu mi-am dat seama.

— Atunci ai văzut-o pentru ultima dată?

— Nu, sunt convins că nu. Se uită atent în paharul cu brandy, amintindu-și-o. Mi-aduc aminte că am fost împreună la o petrecere, am dansat, era chiar de Revelion, Eve. După aceea ea a venit aici, la mine.

— Te-ai culcat cu ea, spuse Eve pe un ton nepăsător.

— Tehnic, nu. Vocea lui deveni ușor tulburată, nervoasă. Am făcut sex, am conversat, am băut ceva.

— Ați reluat o relație?

— Nu. El își luă un scaun, hotărât să savureze paharul cu brandy și țigara. Adoptând o atitudine relaxată, își încrucișă picioarele la nivelul gambelor. Am fi putut s-o facem, dar proiectele pe care le aveam ne ocupau mult prea multă vreme. Șase, șapte săptămâni nu am mai primit, apoi, vești de la ea.

— Și?

O dăduse la o parte din viața lui, își aminti el. Cu naturalețe, foarte ușor. Și fără să stea pe gânduri, probabil.

— l-am spus că…că am pe cineva. El examină atent vârful aprins al țigării sale. În perioada respectivă mă îndrăgostisem de altcineva.

Inima ei tresări. Îl privi fix, vârându-și mâinile în buzunare.

— Dacă nu cooperezi, nu te pot elimina de pe lista suspecților.

— Nu? Ei, nu-i nimic.

— La dracu', Roarke, tu ești singurul care a avut de-a face cu ambele victime.

— Și ce motiv aș fi avut, dră locotenent?

— Nu-mi vorbi pe tonul acesta. Nu-mi place deloc când o faci. Rece, controlat, arogant. Renunțând la autocontrol, ea începu să facă pași prin cameră. Eu știu că tu n-ai de-a face cu cele două asasinate și nu există nicio dovadă că ai participat în vreun fel la comiterea lor. Dar asta nu înseamnă că nu le cunoșteai pe cele două femei.

— Și asta îngreunează lucrurile, pentru că de numele meu se leagă și numele tău. Mă rog, cel puțin până acum.

— Mă descurc.

— Atunci cum de ai slăbit? întrebă el. De ce ai cearcăne în jurul ochilor? De ce pari atât de nefericită?

Ea scoase recorderul din buzunar, trântindu-l apoi pe birou. Bariera dintre ei doi.

— Vreau să-mi spui absolut tot ce știi despre cele două femei. Până la cel mai mic și neînsemnat detaliu. La dracu', la dracu', la dracu', am nevoie de ajutor, chiar am! Trebuie să aflu de ce dna Towers sa dus în cartierul West End în miez de noapte. Și de ce Metcalf s-a îmbrăcat frumos și a ieșit în grădina din spatele blocului la aceeași oră.

El stinse mai întâi țigara, ridicându-se apoi fără grabă.

— Îmi acorzi prea multă încredere, Eve. Nu o cunoșteam chiar atât de bine pe Cicely. Făceam afaceri, socializam, dar în cel mai distant dintre moduri. Adu-ți aminte ce trecut aveam eu și ce poziție deținea ea. Cât despre Yvonne, am fost iubiți. Mi-a plăcut energia de

care dădea dovadă, tupeul ei. Știam că e o fire ambițioasă. Voia steaua ei, așa că a muncit pentru ea, ca să o merite. Dar habar nu am ce era în mintea celor două doamne.

— Te pricepi la oameni, îl contrazise ea. Știi să te strecori, într-o manieră proprie, în mintea celorlalți. Nu te surprinde absolut nimic, niciodată.

— Asta faci tu. În permanență.

Ea se mărgini la a clătina din cap.

— Spune-mi, te rog, de ce crezi că a ieșit Yvonne în grădina din spatele blocului pentru a se întâlni cu cineva?

El sorbi din coniac, înălțând din umeri.

— Ca să obțină o avansare, ca să aibă parte de faimă, pentru că o încânta chestia asta ori din dragoste. Și cred că asta era ordinea corectă. Se îmbrăca cu mare grijă fiindcă era vanitoasă, într-un mod cu totul admirabil. Ora întâlnirii probabil că nu a contat câtuși de puțin. Era o fire impulsivă, reacțiile ei făcându-te, practic, să te simți bine.

Ea fluieră ușor. Exact de asta avea nevoie. El o ajuta să vizualizeze cele două victime.

— Mai existau și alți bărbați?

Bătea câmpii, își folosea fantezia, realiză el, așa că se forță să nu mai procedeze astfel.

— Era fermecătoare, distractivă, inteligentă, o parteneră excelentă în pat. Cred că în viața ei mai existau și alți bărbați, o mulțime.

— Geloși, furioși?

El înălță din sprânceană.

— Vrei să spui că e posibil ca unul dintre ei să o fi ucis fiindcă ea nu-i oferise ceea ce-și dorea? Ceea ce avea nevoie? El se uită în ochii ei. Da, e o idee. Bărbatul poate face mult rău femeii din această pricină dacă și dorința și nevoia lui sunt suficient de puternice. Dar eu nu te-aș fi ucis, totuși. Cel puțin pentru un moment.

— E vorba de investigarea unei crime, Roarke. Nu face pe deșteptul sau drăgălașul cu mine!

— Pe drăgălașul? El aruncă paharul pe jumătate gol în partea opusă a camerei, astfel că tresăriră amândoi. Paharul se făcu țăndări izbindu-se violent de perete, iar lichidul se împrăștie înjur. Adică tu dai buzna aici, fără să mă avertizezi, fără să te invite cineva și te aștepți ca eu să stau cuminte la locul meu, cooperând ca un cățeluș bine dresat, în vreme ce tu mă interoghezi? îmi adresezi întrebări despre Yvonne, o femeie la care am ținut și te aștepți ca eu să răspund cu bucurie în timp ce tu îți imaginezi cum mă distram cu ea în patul meu.

Ea îl mai văzuse și altădată izbucnind în felul acesta, numai foc și pară. Prefera, de obicei, atitudinea aceea controlată și distantă. Dar în clipa aceea, nervii ei se sfărâmară brusc, asemenea cioburilor acelea de sticlă.

— Nu e vorba că am ceva împotriva ta și, în afară de asta, acesta nu-i un interogatoriu. Pur și simplu, mă consult cu o sursă care îmi e de mare folos. Îmi fac meseria.

— Povestea asta n-are nimic de-a face cu meseria ta, și o știm amândoi cât se poate de bine. Dacă încă mai crezi, măcar și în proporție de 0,1% că eu am cumva de-a face cu moartea celor două femei cărora li s-a tăiat gâtul, atunci am comis o greșeală mult mai mare decât mi-am închipuit eu. Și dacă vrei să mă găurești, dră locotenent, atunci fă-o în timpul tău liber, nu în al meu. El luă recorderul de pe birou și-l aruncă în brațele ei. Data viitoare, te-aș ruga să ai mandat.

— Încerc să te elimin definitiv de pe lista suspecților.

— Nu o făcuseși deja? Reveni iar la birou, așezându-se cu grijă pe scaun. Poți să pleci, am încheiat discuția.

Era surprinsă că nu înainta împleticindu-se spre ușă, având în vedere că inima ei bătea nebunește, iar genunchii îi tremurau. Când

ajunse în dreptul ușii, se chinui să respire. Roarke se înjură pentru cât de tâmpit se dovedise, apăsând pe butonul care încuia și bloca ușa. Să o ia naiba și să-l ia și pe el, dar nu avea să-l părăsească așa, pur și simplu.

Tocmai se pregătea să spună ceva în clipa în care se întoarse, chiar înainte de a ajunge la ușă. Pe chipul ei se citea furia.

— Bine. La dracu', ai câștigat! Sunt foarte nefericită. Nu asta voiai? Nu dorm, nu mănânc. Parcă s-a rupt ceva în mine și abia dacă pot să-mi văd de profesia mea. Acum ești fericit?

El simți cum inima lui se eliberează puțin de durerea care o cuprinsese.

— Așa ar trebui să fiu?

— Sunt aici, nu? Și sunt aici fiindcă nu mai eram în stare să stau departe. Scoțându-și lănțișorul de sub cămașă, se duse cu pași mari către el. Uite, port drăcia asta.

El privi la diamantul pe care ea mai că i-I vârâse în ochi. Acesta străluci în direcția lui, plin de forță și secrete.

— Cum spuneam, ți se potrivește de minune.

— Cum le mai știi tu pe toate, mormăi ea, răsucindu-se în direcția opusă. Mă face să mă simt ca o proastă. Tot ce ni se întâmplă mă face să mă simt ca o proastă. Ei, fie și așa: 0 să fiu proastă, cu asta basta. O să mă mut în casa asta. O să-l suport și pe robotul ală nesuferit pe care tu-l numești valet. 0 să port diamante. Numai să nu - ea se opri, își acoperi fața cu palmele, și în secunda aceea hohotele de plâns izbucniră și ele. Nu mai suport toate astea.

— Hei, nu! în numele Cerului, nu plânge!

— Am obosit, atâta tot. Ea se îmbrățișă, căutând alinarea și liniștea. Asta e, am obosit.

— Fă-mă în toate felurile. El se ridică, tulburat și mai mult decât îngrozit de furtuna aceea de lacrimi. Aruncă cu ceva. Descarcă-ți furia împotriva mea, lovește-mă.

Ea se smulse de lângă el în secunda în care el vru să o atingă.

— Nu. Am nevoie de câteva clipe, mai ales atunci când mă fac de râs.

Ignorând spusele ei, el o trase mai aproape. Imediat după aceea, printr-o mișcare disperată, brațele ei îl cuprinseră, iar ea se lipi cu putere de el.

— Nu pleca. Ea își lipi fața de umărul lui. Să nu pleci nicăieri.

— Nu plec nicăieri. El îi mângâie spatele cu blândețe, dezmierdându-i mai apoi și părul. Oare exista ceva mai uimitor și mai înspăimântător pentru un bărbat, se întrebă el, decât o femeie puternică care cade pradă lacrimilor? O să fiu mereu lângă tine. Am avut mereu dreptate. Te iubesc, Eve, chiar mai mult decât sunt în stare să suport.

— Am nevoie de tine. N-am ce face. Nu vreau.

— Știu. El se retrase puțin, așezându-și palma sub bărbia ei ca să-i ridice fața spre el. Va trebui să facem față sentimentelor noastre. Îi sărută obrazul ud de lacrimi, procedând la fel și cu celălalt. Nu sunt în stare să trăiesc fără tine, pe cuvânt.

— Mi-ai cerut să plec.

— Dar am blocat încuietorile. El se strâmbă ușor, după care își plimbă ușor buzele de-a lungul obrajilor ei. Dacă mai întârziai câteva ore, aș fi venit eu la tine. În seara asta, am stat singur aici, încercând să-mi explic ce se petrece, dar nu am reușit. După aceea ai venit tu cu o falcă în cer și cu una în pământ. Mai aveam puțin și cădeam în genunchi în fața ta.

— De ce? Ea îi mângâie chipul. Puteai avea pe oricine. Și probabil că și ai.

— De ce? El înălță capul. Ei, asta e o întrebare capcană. Ia să vedem, ar putea fi de vină calmul tău, felul tău așezat de a fi, bunul tău simț care nu are nimic de-a face cu aroganța, cu izbucnirile de temperament? Se simți bine în adâncul sufletului

Ifib văzând surâsul ei amuzat, larg și rapid. Nu, cred că era vorba despre altcineva. Bănuiesc, însă că de vină sunt curajul tău, devotamentul cu care cauți să aduci lucrurile pe făgașul cel bun și să echilibrezi balanța, mintea ta neobosită și colțișorul acela special al inimii din cauza căruia ție îți pasă de atâția oameni.

— Dar asta nu sunt eu.

— O, ba tu ești, draga mea Eve. El o sărută ușor. La fel cum ale tale sunt aroma, privirea, vocea. Mai făcut praf, asta e. O să discutăm despre toate astea, șopti el, ștergându-i lacrimile ce stăteau să se usuce. O să găsim o variantă convenabilă pentru amândoi.

Ea inspiră adânc și întretăiat.

— Te iubesc. După care expiră aerul cu putere. O, Doamne!

Emoția care-l cuprinse semăna cu o furtună vărătecă, una care izbucnea rapid, violent, ca apoi să dispară. Răsfățându-se în valul acela al emoțiilor, el își lipi fruntea de a ei.

— Ei, și uite că nu te-ai înecat!

— Da, cred că nu m-am înecat. Poate că o să mă și obișnuiesc cu sentimentul acesta. Și poate că nici stomacul ei nu va tresări precum o armată de broaște zglobii, data viitoare. Înălțându-și fața și înclinând capul, ea îi descoperi buzele.

În clipa aceea sărutul fu unul plin de pasiune, lacom, plin de o dorință fără margini. Sângele fierbea în capul ei, cu putere și zgomot, astfel că nici măcar nu auzi cum rostea din nou vorbele cu pricina, reușind să le simtă, în vreme ce inima îi bătea cu putere și se umfla, amenințând să-i spargă pieptul.

Incapabilă să mai respire și cuprinsă toată de dorință, ea trase de turul pantalonilor lui.

— Acum. În secunda asta.

— Bineînțeles că în secunda asta. El îi scoase cămașa, trăgând-o pe cap, după care se trântiră amândoi pe podea.

Se rostogoliră, ținându-se strâns în brațe. Picioarele și brațele se încolăciră vesel. Plină de dorință, ea își înfipse cu lăcomie dinții în umărul lui, în timp ce el se strădui să-i scoată jeanșii. Avu o clipă la dispoziție ca să-i simtă textura pielii sub alunecarea palmelor lui, forma trupului, pasiunea care răzbătea din fiecare por, după care totul se transformă într-un vălmășag exploziv de senzații, un amestec disperat de arome și de atingeri în nevoia urgentă de a deveni o singură ființă.

Finețea trebuia să mai aștepte, la fel ca și tandrețea. Bestia numită dorință puse stăpânire pe amândoi, devorându-i chiar și în secunda în care el era deja în miezul dulce al ființei ei, împingând iar și iar cu sălbăticie. El îi simți trupul arcuit și încordat la maximum, ascultând gâfâitul ei prelung și înăbușit în momentul, în secunda unei eliberări uimitoare și explozive. Iar el se eliberă odată cu ea, lăsându-și acolo, în adâncul ei, inima, sufletul și sămânța.

Ea se trezi întinsă în patul lui, în timp ce lumina blândă a soarelui se strecura jucăuș printre golurile storurilor. Ținând ochii închiși, pipăi cu palma spațiul de lângă ea, acesta fiind cald, dar gol.

— Cum naiba am ajuns aici? se miră ea.

— Eu te-am adus.

Ea deschise larg ploapele, dând cu ochii de Roarke. El, în costumul lui Adam, era așezat turcește în dreptul genunchilor ei, privind-o lung.

— M-ai luat în brațe?

— Ai adormit unde erai, pe podea. Ei se aplecă, mângâindu-i obrazul cu degetul mare. N-ar trebui să muncești până la epuizare, Eve.

— M-ai purtat pe brațe, repetă ea, prea somnoroasă ca să-și dea seama dacă îi era jenă sau nu. Ei, cred că regret lucrurile pe care le-am ratat.

— Ei, avem tot timpul din lume să repetăm performanțele respective. Mă îngrijorezi, să știi.

— Sunt bine. Doar că - ea surprinse cu coada ochiului afișajul ceasului așezat pe noptiera de lângă pat. Oooo, Dumnezeule, e zece! Zece dimineața?

El o împinse la loc cu ajutorul brațului în secunda în care ea vru să se coboare din pat.

— E duminică.

— Duminică? Complet dezorientată, ea se frecă la ochi, încercând să-i limpezească. Of, am pierdut noțiunea timpului. Nu era de serviciu, își aminti ea, dar independent de lucrul acesta…

— Ai nevoie de somn, zise el, citindu-i gândurile. Și ai nevoie de energie, de hrană, dar nu mă refer doar la cofeină. Luă paharul care aștepta pe noptieră și i-l întinse.

Eve studie neîncrezătoare lichidul rozaliu dinăuntru.

— Ce-i asta?

— Îți face bine. Haide, bea-l. Ca să se asigure că ea va proceda întocmai, îi duse chiar el paharul la buze. Ar fi putut să-i ofere un energizant sub formă de pilulă, dar știa bine cât de mult îi displăceau ei medicamentele, indiferent despre ce era vorba.

— E o chestie la care au lucrat cei din laboratoarele mele. Trebuie să-l scoatem pe piață abia peste 6 luni.

Ea mîji privirea.

— E o chestie experimentală?

— N-are cum să-ți facă rău. EI zâmbi, așezând la loc paharul gol. Câțiva morți acolo.

— Haaa-ha. Se întinse la loc, simțindu-se uimitor de relaxată și de plină de viață. Trebuie să mă duc la sediul central, ca să mai studiez câteva cazuri care sunt deja pe biroul meu.

— Ai nevoie de puțin timp pentru tine. El ridică palma înainte ca ea să apuce să protesteze. O zi. Sau măcar o după-amiază. Aș vrea

să o petreci în compania mea, dar și în cazul în care vei dori să fii doar cu tine, ai nevoie de puțin timp liber.

— Ei bine, cred că pot să mă răsfăț vreo două ceasuri. Ea se ridică, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului său. Ia să vedem, la ce te-ai gândit?

Zâmbind larg și satisfăcut, el o trânti înapoi pe pat. Și de data asta, finețea și tandrețea fură la loc de cinste.

Eve nu fu deloc surprinsă să descopere că o așteptau deja o mulțime de mesaje. De vreo douăzeci de ani, duminica nu mai era pentru ea o zi dedicată exclusiv odihnei și relaxării. CD-uI pe care erau stocate mesajele se porni să beep-ăie, reluând transmisiile lui Nadine Furst, ale hârciogului acela afurisit de Morse, la care se alătura apelul părinților lui Yvonne Metcalf, cel care o făcu să-și frece, practic, tâmplele și un mesaj foarte scurt de la Mirina Angelini.

— Nu poți lua asupra ta atâta durere, declară Roarke, stând în spatele său.

— Poftim?

— Mă refer la suferința fam. Metcalf. O văd pe chipul tău.

— Eu sunt singura care le-ar putea alina durerea. Ea porni derularea mesajelor pentru a se putea documenta asupra expeditorului lor. Trebuie să știe că există cineva care se îngrijește de soarta ei.

— Aș vrea să spun ceva.

Eve își dădu ochii peste cap, pregătită pentru o predică legată de odihnă, de obiectivitate, de distanța pe care ești obligat s-o păstrezi în meseria pe care o ai.

— Hai, zii ce ai de zis, că poate așa mă apuc și eu de treabă.

— De-a lungul timpului, am avut de-a face cu o mulțime de polițiști, l-am fentat, i-am mituit, i-am manipulat cu aroganță sau i-am pus pe fugă.

Amuzată, ea își rezemă șoldul de unul din colțurile biroului.

— Nu știu dacă ar trebui să-mi spui tocmai mie așa ceva. Cazierul tău e, în mod straniu, curat ca lacrima.

— Desigur. Brusc, el o sărută pe vârful nasului. Am plătit pentru asta.

Ea clipi.

— Vorbesc serios, Roarke. Cu cât aflu mai puține, cu atât ești mai mult la adăpost.

— Ideea e, continuă el neabătut, că am am avut de-a face cu o mulțime de polițiști. Dar tu ești cel mai bun dintre ei.

Luată prin surprindere, ea clipi din nou.

— Măi să fie, bravo!

— Vei rezista, Eve, atât în fața morții, cât și a suferinței. Pe mine m-ai făcut praf.

ni

— Termină. Groaznic de jenată, ea se întoarse cu spatele. Vorbesc serios, să știi.

— Hei, ai putea folosi expresiile respective când îl apelezi pe Morse și îi dai peste nas, reducând la tăcere tonul lui iritant.

— Dar nu am de gând să-l sun.

— Ai inițiat deja apelurile.

— Pe al lui l-am șters primul. Ea zâmbi. Oooops!…

Pufnind în râs, el o ridică de pe birou.

— Ador stilul tău.

Se răsfăță câteva clipe, strecurându-și palmele în părul lui și ciufulindu-l, după care încercă să scape din strânsoarea lui.

— În momentul acesta îmi distrugi orice urmă de stil. Așa că dă-mi drumul puțin și dă-mi voie să verific ce voia de la mine Mirina Angelini. Împingându-l ceva mai departe, formă numărul și așteptă.

Persoana care preluă transmisia fu însăși Mirina, chipul ei palid și încordat apărând într-o clipă pe ecran.

— Daaa, dră locotenent Dallas. Vă mulțumesc că m-ați apelat atât de repede. Mi-era teamă că până mâine nu vom putea vorbi.

— Ce pot face pentru tine, dră Angelini?

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră cât mai curând posibil. Dar nu vreau să apelez pentru asta la dl. comandant, dră locotenent. A făcut și așa destule pentru mine și pentru familia mea.

— E ceva legat de anchetă?

— Da, ori, cel puțin, așa consider eu.

Eve îi făcu semn lui Roarke să iasă din birou. El, în schimb, preferă să se rezeme de perete. Ea se na strâmbă în direcția lui, după care privi din nou spre ecran.

— Ne întâlnim cu plăcere la ora pe care o preferi.

— Păi asta e și ideea, dră locotenent, ne vom întâlni în funcție de posibilitățile mele. Doctorii nu-mi mai dau voie să călătoresc, cel puțin deocamdată, așa că veți fi nevoită să veniți dv. la mine.

— Prin urmare, vă așteptați ca eu să vin la Roma? Dră Angelini, chiar dacă șefii mei vor fi de acord cu acest voiaj, eu am nevoie de informații palpabile, concrete care să justifice cheltuielile și timpul acordate acestui demers.

— Te duc eu până acolo, propuse Roarke.

— Liniște.

— Cine mai e acolo? Mai e cineva cu dv.? Vocea Mirinei începu să tremure.

— Roarke e alături de mine, zise Eve printre dinți. Dră Angelini…

— Aaaa, e în regulă. Chiar am încercat să iau legătura cu el. Ați putea veni amândoi? Știu că nu e corect ce cer, dră lt. Eu ezit să mă folosesesc de anumite relații pe care le am, dar, la nevoie, o voi face, iar dl. comandant va da undă verde.

— Sunt convinsă, mormăi Eve. Voi pleca într-acolo imediat ce o va face. Ținem legătura. Ea puse capăt transmisiei. Răsfățata asta plină de bani m-a iritat la culme, nu altceva.

— Durerea și preocuparea nu sunt surori bune cu economia, declară Roarke.

— Mai taci odată. Ea se răsuci, bătând nervoasă în lemnul biroului pentru a-și descărca furia.

— O să-ți placă Roma, iubire, spuse Roarke surâzând.

1T3

Și, într-adevăr, lui Eve îi plăcu la Roma. Cel puțin așa i se păru în ceea ce reuși să zărească repede și ca prin ceață în timp ce se deplasau, cât ai clipi, de la aeroport la casa familiei Angelini, aflată chiar în spatele obiectivului turistic ce poartă numele de „Treptele spaniole": o mulțime de fântâni, un trafic considerabil și ruini ce păreau mult prea vechi ca să le crezi ca existând aievea.

Așezată pe bancheta din spate a limuzinei, Eve studie atent trecătorii îmbrăcați elegant, părând să rămână de-a dreptul cu gura căscată. Se pare că moda sezonului era reprezentată de rochiile lungi, cu care aproape măturai trotuarul. Strânse pe corp, interminabil de lungi, ori largi, acestea variau ca nuanță, începând de la albul-șters și până la bronz-închis. Talia era încinsă cu fel de fel de curele placate cu bijuterii, asortate cu încălțări dispuse cu tot felul de aplicații sau cu pantofii fără toc, la care se adăugau poșetele mici încrustate cu bijuterii, pe care le purtau atât doamnele, cât și domnii. Fiecare trecător părea un cap încoronat.

Roarke habar nu avea că ea avea și capacitatea de a se holba curioasă la alții. Era mai mult decât mulțumit că Eve reușise să uite pentru ce venise aici preț de câteva momente, având răgazul de a privi cu interes și a se mira deopotrivă. Ce păcat, își zise el, că nu vor avea la dispoziție cel puțin o zi-două pentru a-i arăta orașul, grandoarea și istoria sa de-o longevitate incredibilă.

Lui îi păru nespus de rău în secunda în care limuzina o coti pe neașteptate, trezind-o brusc la realitate.

im

— Ce bine ar fi să nu fi venit degeaba! Fără a aștepta sosirea șoferului, ea coborî rapid din mașină, în clipa în care Roarke o prinse de cot pentru a o conduce înăuntrul blocului cu pricina, întoarse capul spre el, încruntându-se.

— Pe tine nu te deranjează nici măcar puțin faptul că am fost obligați să traversăm oceanul ca să avem o simplă conversație cu o anumită persoană?

— Draga mea, uneori sunt obligat să ajung și mai departe de atât chiar pentru mai puțin.

Ea fornăi nemulțumită, gata-gata să-și fluture până și legitimația de polițist în fața androidului care asigura paza clădirii, dându-și seama, însă, la timp.

— Eve Dallas și Roarke, o căutăm pe Mirina Angelini.

— Sunteți așteptați, Eve Dallas și Roarke. Androidul o porni alunecând spre unul din ascensoarele dispuse cu bare de protecție, formând imediat un cod.

— Ai putea să-ți iei și tu o jucărie dintr-asta, arătă Eve în direcția mașinăriei înainte ca ușile liftului să se închidă, și să-l dai afară pe Summerset.

— Summerset are totuși un farmec aparte.

Ea fornăi din nou, de data aceasta mai tare. Daaa!…Poți să pui pariu…

Ușile liftului se deschiseră într-un foaier zugrăvit în nuanțe de auriu și ivoriu, în mijlocul său aflându-se o fântână micuță în formă de sirenă a cărui apă susura și tresălta îmbietor.

— Dumnezeule!, murmură ea, privind atentă la palmieri și la tablourile expuse pe pereți. Nu am crezut că există și oameni care pot duce o asemenea viață.

ns

— Bine ați venit la Roma. Randall Slade veni în întâmpinarea lor. Vă mulțumesc că ați venit. Haideți înăuntru. Mirina vă așteaptă în salon.

— Nu mi-a precizat că veți fi prezent, dle Slade.

— Decizia de a vă suna a aparținut amândurora.

Hotărându-se să amâne o vreme șirul

Întrebărilor, Eve o luă înaintea lui. Salonașul era situat în fața unui perete lung, construit în întregime din sticlă. Sticlă de la un capăt la celălalt, presupuse Eve, din moment ce clădirea dispunea doar de șase etaje. Cu toate că nu era foarte înaltă, oferea o panoramă suficient de largă asupra orașului.

Mirina stătea cu grație pe un fotoliu cu formă curbată, sorbind din ceai, cu toate că mâna care ținea ceașca tremura ușor.

Părea mult mai palidă, în caz că așa ceva era posibil și de două ori mai fragilă în halatul ei de casă modern, în nuanțe albăstrui-mat. Picioarele erau goale, dar unghiile erau date cu un lac care se asorta perfect cu halatul. Părul era strâns sus de tot, într-un coc sever, prins cu o agrafă pe care era încrustată o bijuterie. Eve o asemănă cu o veche zeiță romană, dar neavând prea multe cunoștințe de mitologie, nu se putea hotărî cu care anume.

Mirina nu se ridică și nici nu zâmbi, ci își lăsă ceașca de-o parte, luând apoi un ceainic zvelt de culoare albă și turnând încă două cești.

— Sper că veți servi o ceașcă de ceai alături de mine.

— Nu suntem aici să petrecem, dră Angelini.

— Da, dar sunteți aici, iar eu vă mulțumesc.

— Hei, lasă-mă pe mine. Cu o grație calmă, care reuși aproape să mascheze tremurul mâinilor Mirinei, Slade luă cele două cești. Luați loc, vă rog, îi nt invită el. Nu o să vă reținem mai mult decât e necesar, dar ar fi cazul să vă simțiți bine.

— Aflându-mă aici, eu nu acționez în calitate oficială, rosti Eve, așezându-se pe un scaun tapițat cu spătar scund, dar, cu permisiunea dv…aș dori să înregistrez conversația noastră.

Mirina aruncă o privire spre Slade, mușcându-și buza.

— Da, desigur. Își drese glasul în clipa în care Eve scoase recorderul din buzunar, așezându-l pe măsuța ce le despărțea. Cunoașteți deja necazurile pe care le-a avut Randy, cu ani în urmă, în Sectorul 38.

— Da, confirmă Eve. Mie mi s-a spus că nu sunteți la curent.

— Randy mi-a povestit ieri. Mirina se aplecă în față fără a vedea mai nimic în jur, dar mâna lui era deja acolo. Sunteți o femeie puternică și de încredere, dră locotenent. Poate că vă e greu să-i înțelegeți pe aceea dintre noi care nu suntem la fel de puternici. Randy nu mi-a povestit mai demult fiindcă i-a fost teamă de felul cum voi primi eu aceste vești. De starea mea psihică. Ea ridică din umerii firavi. Crizele survenite în afaceri îmi dau energia de care am nevoie. Cele din viața personală mă distrug, mă fac țăndări. Medicii numesc asta: tendința de a evita realitatea. Prefer să nu am de-a face cu necazurile.

— Ești o fire sensibilă, precizează Slade, strângând-o de mână. Nu are de ce să-ți fie rușine.

— În orice caz, problema asta trebuie să o înfrunt. Dv. erați acolo, i se adresă ea lui Roarke, în timpul incidentului respectiv.

— Da, mă aflam pe stație, cel mai probabil în cazinou.

— Iar cei de la pază, cei pe care i-a chemat Randy, erau probabil angajații dumneavoastră.

— Corect. Toată lumea angajează firme private de securitate. Infracțiunile sunt problema magistraturiiasta dacă nu pot fi rezolvate în particular.

— Adică prin mituire.

— Exact.

— Randy ar fi putut să-i mituiască. Dar nu a făcut-o.

— Mirina. El o făcu să tacă, strângând-o iar de mână. Nu i-am mituit fiindcă mintea îmi era ameţită şi nu m-am gândit la varianta respectivă. Dar dacă o făceam, aş fi avut dosar penal şi în momentul de faţă, nu aş mai fi fost aici, stând de vorbă cu voi.

— Acuzaţiile acelea grave au fost retrase, punctă Eve. Iar pentru restul aţi primit pedeapsa minimă care se acordă în astfel de cazuri.

— În plus, m-au asigurat că întreaga poveste va fi îngropată o dată pentru totdeauna. Dar nu a fost aşa. Eu vreau să beau ceva mai tare ca ceaiul. Roarke?

— Whisky, dacă ai, două degete, nu mai mult.

— Povesteşte-le, îi şopti Mirina lui Randy, în vreme ce el programa la bar două pahare cu whisky.

El aprobă, îi aduse paharul lui Roarke, după care bău dintr-o sorbire conţinutul paharului său, dându-l peste cap.

— Cicely m-a sunat în noaptea crimei.

Eve tresări, ca şi cum sângele din corpul ei ar fi început să fiarbă.

— Dar nu am găsit o asemenea transmisie pe linkul ei. Nu există dovezi că ar fi vorbit în străinătate.

— M-a sunat de la un telefon public. Habar nu am de unde. Chiar după miezul nopţii, după fusul orar al regiunii dv. Era agitată, furioasă.

— Dle Slade, în interogatoriul oficial, aţi declarat că nu aţi vorbit cu dna procuror Towers în noaptea respectivă.

— Am mințit. Mi-a fost teamă.

— Prin urmare, aţi decis să vă revizuiţi declaraţia.

— Da, aş vrea să o revizuiesc. Fără a beneficia de un avocat, dră lt…şi, pe deasupra, conştient că pot fi pedepsit pentru mărturie mincinoasă în cadrul unei anchete poliţieneşti. Vă declar în clipa asta că m-a apelat cu puţin timp înainte de a fi ucisă. Asta, desigur,

îmi acordă mie un alibi, dacă vreți. Mi-ar fi fost practic imposibil ca într-un timp atât de scurt să călătoresc dincolo de ocean ca să o ucid. Dacă doriți, verificați și transmisiile mele telefonice.

— Fiți sigur că o voi face. Ce voia?

— M-a întrebat dacă era adevărat. La început, doar atât. Eu eram cu gândul aiurea, lucram. Mi-a luat ceva până mi-am dat seama că era foarte supărată și, după aceea, când a fost ceva mai clară, mi-am dat seama că se referea la sectorul 38. Eu m-am panicat, am început să caut scuze. Dar pe Cicely nu aveai cum so minți. M-a pus la zid. La rândul meu, eram la fel de furios, așa că ne-am certat.

El se opri, privind-o pe Mirina. O privea, cugetă Eve, așteptându-se parcă ca ea să se facă fărâme, asemenea unor cioburi de sticlă.

V-ați certat, dle Slade? punctă Eve.

— Da. Legat de ce a fost, de motivele acelei întâmplări. Am vrut să știu cum de aflase, dar m-a repezit. Locotenente, era furioasă. Mi-a spus că trebuie să rezolv problema de dragul fiicei ei. După aceea urma să am de-a face cu ea. A închis telefonul, brusc, iar eu m-am pus pe meditat și pe băutură.

Reveni lângă Mirina și îi puse mâna pe umăr, strângându-I ușor. Era aproape dimineață, mai era puțin și se crăpa de ziuă, în clipa când am ascultat știrile și am aflat că fusese ucisă.

— Nu ați mai discutat până atunci despre incidentul respectiv.

— Nu. Am avut o relație excelentă. Știa că îmi plăceau jocurile de noroc, dezaproba acest lucru, dar nu cu vehemență. Era obișnuită cu asta din pricina lui David. Dar nu cred că a înțeles cât de implicați am fost în afacerea asta.

— Ba da, îl corectă Roarke. Mi-a cerut să nu vă mai primesc niciodată acolo.

— Aaaa…Slade surâse, studiindu-și paharul gol. De aceea nu m-au mai primit niciodată în cazinoul dv. din Vegas II.

— Da, acesta a fost motivul.

— Dar de ce tocmai azi? se interesă Eve. De ce v-ați decis să vă schimbați declarația?

— M-am simțit încolțit de ceea ce am declarat, de toată povestea. Mi-am dat seama că Mirina ar fi suferit dacă ar fi aflat totul din altă parte. Trebuia săi spun eu. Ea a decis să vorbim cu dv.

— A fost o decizie de comun acord. Mirina îi luă iar mâna într-a ei. Pe mama nu o putem învia și, în afara de asta, știm ce mult va suferi tata când îi vom mărturisi că s-au folosit de Randy pentru a-i face ei rău. Va trebui să învăț a supraviețui cu toate astea. Și o să reușesc dacă știu că cel sau cea care s-a folosit de Randy, de mine va plăti. Ea nu s-ar fi dus niciodată acolo, nu s-ar fi dus niciodată acolo, dacă nu trebuia să mă protejeze pe mine.

EDO

În vreme ce se aflau în avion, călătorind înapoi în vest, Eve începu să se plimbe prin cabina confortabilă.

— Rudele, familiile. Ea își vârî degetele mari ale mâinilor în buzunarele de la spate. Te gândești vreodată la ai tăi, Roarke?

— Ocazional. Din moment ce ea își dorea să stea de vorbă, el închise monitorul pe care erau afișate ultimele știri din domeniul afacerilor.

— Dacă ne conformăm ultimei teorii emise, Cicely Towers a ieșit în oraș noaptea, pe ploaie, în calitate de mamă. Cineva amenința să distrugă fericirea fiicei ei. Iar ea s-a dus să rezolve problema cu pricina. Chiar dacă i-a făcut reproșuri lui Slade pentru ce a fost, totuși s-a dus acolo să rezolve ea însăși problema.

— Presupunem că asta se datorează, firesc, instinctului matern.

Ea îl privi într-un fel anume.

— Ba știm amândoi că nu tocmai din acest motiv.

— Eve, nu cred că e neapărat nevoie să ne ghidăm după propria noastră experiență de viață.

— Bine. Gânditoare, ea se așeză pe brațul fotoliului său. Dacă e normal ca o mamă să se ducă să-și apere în felul acesta copilul când acesta dă de vreun necaz, oricare ar fi acela, atunci Towers a procedat întocmai cum spera ucigașul. El a înțeles-o, a intuit caracterul ei.

— La perfecție, aș spune eu.

— În afară de asta, ea lucra în slujba justiției. Era de datoria ei, și cred că și instinctul o îndemna, să anunțe autoritățile, să raporteze faptul că au existat amenințări sau șantaje la adresa sa.

— Dragostea unei mamei e mai presus de lege.

EDI

— În cazul ei, da, iar ucigașul sau ucigașa a știut lucrul acesta. Dar cine o cunoștea? Iubitul, fostul soț, fiul, fiica, Slade.

— Și mulți alții, Eve. Ea era un suporter înfocat și cu prestanță al mamelor care muncesc și au o carieră și al drepturilor familiei, și susținea acest lucru cu voce tare. Probabil că, de-a lungul anilor, au apărut zeci de povești care au demonstrat că era un om devotat familiei ei.

— Asta a mărit numărul riscurilor, dacă poveștile astea au ajuns la îndemâna presei. Mass-media poate face - și chiar așa procedează - aprecieri distorsionate ori poate lansa o poveste ce servește propriului ei scop. Eu aș afirma că ucigașul cunoștea toate aceste date, nu le prespunea, le cunoștea. Ori o cunoștea personal, ori făcuse cercetări aprofundate.

— Asta înseamnă că lista suspecților se lărgește, nu se micșorează.

Eve alungă ideea, fluturând din mână.

— Aceleași variante sunt valabile și pentru dra Metcalf. E vorba de o întâlnire stabilită în prealabil, dar ea nu e notată și în jurnalul ei. Cum a știut ucigașul lucrul acesta? A știut fiindcă îi cunoștea obiceiurile. Eu am datoria să descopăr cine e, fie că e un el sau o ea. Dacă nu voi reuși, va comite o altă crimă.

— Ești așa sigură?

— Da, sunt, iar Mira mi-a confirmat-o.

— Deci ați vorbit.

Brusc cuprinsă de neliniște, Eve se ridică iar în picioare.

— El - e mai ușor să presupunem că e vorba de un „el" - le invidiază, le pizmuiește, dar e și fascinat de

SOS

femeile puternice. Femeile aflate în atenția publicului, cele care contează, care constituie un brand, care lasă ceva în urmă. Mira crede că ucigașul vrea să dețină controlul, dar eu mă îndoiesc. Poate că tocmai asta îl face atât de credibil. Poate că e vorba de excitația aceea produsă de ideea de a ucide. Faptul că lovește, că ademenește, că plănuiește un asasinat. Oare pe cine vrea să elimine în clipa asta?

— Te-ai uitat în oglindă?

— Hmmmm?

— Ți-ai dat seama că apari pe micul ecran, că imaginea ta circulă în presă? încercând să alunge sentimentul de teamă ce-l cuprinsese pe neașteptate, el își așează palmele pe umerii ei, încercând să-i citească expresia întipărită pe chip. Te-ai gândit până acum la asta?

— Era bine dacă o făceam, îl corectă, că atunci aș fi fost pregătită.

— Mă sperii, reuși el să rostească.

— Tu ai spus că sunt cel mai bun polițist. Ea râânji, bătându-l încet cu palma peste obraz. Liniștește-te, Roarke, nu voi face nicio prostie.

— Oooo, acum, da, să știi că dorm liniștit.

— Cât mai e până la aterizare? Nerăbdătoare, se răsuci pe călcâie, ducându-se apoi în dreptul hubloului.

— Mai sunt treizeci de minute și ceva, cred.

— Am nevoie de Nadine.

— Ce pui la cale, Eve?

— Eu? O, plănuiesc niște articole de nota zece în presă. Ea își aranjă șuvițele inegale cu ajutorul degetelor. Nu știi cumva niște

chestii, niște afaceri mai „murdare” pe care presa scrisă și cea audio i-ar plăcea în mod deosebit să le prezinte?

El oftă lung.

— Cred că pot găsi câteva.

— Grozav. Haide să le aducem la lumină. Ea se așeză pe unul din scaune, bătând cu degetele în genunchi. Cred că aș putea să-mi înnoiesc și garderoba cu ocazia asta, cumpărându-mi, să spunem, unadouă vestimentații.

— Două sau mai multe. El o luă de la locul ei și o așeză în poala sa. Dar eu voi fi mereu în preajmă, dră locotenent.

— Nu colaborez cu civilii.

— La cumpărături, asta voiam să spun.

Ea miji privirea în vreme ce mâna lui se strecură sub cămașa ei.

— Ce e asta, o cercetare mai amănunțită?

— Da.

— Perfect. Ea se răsuci invers, încălecându-l. Voiam să verific, atâta tot.

10

Mai întâi să-mi fac intrarea. Nadine aruncă o privire prin biroul lui Eve, ridicând din sprânceană. Ei, nu prea seamănă a sanctuar.

— Poftim?

Cu naturalețe, Nadine aranjă poziția monitorului lui Eve, întorcându-l într-o parte. E de-a dreptul strigător la cer! Până acum, ai păstrat camera asta ca pe un loc sacru. Mă așteptam să văd altceva, nu doar un dulap, un birou și două scaune ca vai de ele.

— Casa e acolo unde îți e și sufletul, zise Eve pe un ton blând, rezemându-se de spătarul unuia din scaunele acelea jalnice.

Nadine nu se considerase niciodată o persoană claustrofobică, dar pereții aceia vopsiți într-o nuanță bej-industrial păreau al naibii de apropiați unul de altul, făcând-o să se gândească că poate ar fi cazul să-și schimbe opțiunea. În plus, unica fereastră cu care era dotată încăperea, una foarte strâmtă, cu toate că era dotată cu geam antiglonț, nu era dotată cu obloane, oferind o priveliște limitată asupra traficului aerian asurzitor care se petrecea chiar deasupra unei stații de autobuz.

Camera aceea mică, cugetă Nadine, era extrem de aglomerată.

— Credeam că după încheierea cazului DeBlass, iarna trecută, beneficiezi și tu de un birou ceva mai spațios. Cu o fereastră adevărată și un covoraș, de exemplu.

Ai venit aici în calitate de decorator sau ca să faci rost de un subiect?

— Echipamentul e de-a dreptul patetic, ca și restul, de altfel.

Bucuroasă de propriile afirmații, Nadine se dezlănțui, vorbind despre PC-ul lui Eve și despre alte aparate aflate prin preajmă. La noi, la tv, relicvele de felul acesta, ar fi fost oferite vreunui începător de pe-acolo sau mai de grabă ar fi fost donate unui azil care supraviețuiește din acte de caritate.

Da, nu se va uita urât la ea, își zise Eve. Nu se va uita urât.

— Să ții minte chestia asta atunci când vei mai avea de făcut vreo donație pentru contul poliției și securității.

Nadine zâmbi, rezemându-se de birou.

— La Canal 75, chiar și trântorii dispun de un *AutoChef.*

— Să știi că pot învăța să te urăsc, Nadine.

— Ei, încerc și eu să te ațât pentru interviul ce va urma. Hei, Dallas, știi ce mi-ar plăcea mie dacă tot ești dispusă la confesiuni? Un interviu față în față, unul în care să descoperim femeia din spatele profesiei. Viața și dragostea în viziunea lui Eve Dallas, locotenent la NYPSD. Viața personală a celei care lucrează în slujba publicului.

Eve nu se putu abține. Așa că o privi urât de tot.

— Nadine, nu-i cazul să-ți forțezi norocul.

— Asta știu să fac cel mai bine. Nadine se trânti în unul din scaune, după care se răsuci într-o parte. Cum e unghiul, Pete?

EOb

Operatorul ridică în dreptul ochiului camera care avea dimensiunea unui căuș de palmă.

— Merge.

— Pete vorbește puțin, comentă Nadine. Exact cum îmi place mie. Vrei să-ți aranjezi puțin părul?

Eve se abținu, după care își trecu cu mâna prin păr. Nu-i plăcea să se afle în fața unei camere tv Dar chiar deloc, deloc.

— Nu.

— Cum dorești. Nadine scoase un dispozitiv cu oglindă din geanta sa mult prea mare, își șterse ceva de sub ochi, după care verifică ca dantura să nu aibă urme de ruj. În regulă. Aruncă trusa compactă din nou în geantă, își încrucișă picioarele într-o manieră elegantă și insesizabilă, mătăsurile frecându-se ușor una de alta, după care se întoarse cu fața spre camera de filmat. Să-i dăm drumul.

— A pornit.

Chipul ei deveni cu totul altul. Eve o urmări cu mare interes. În momentul în care beculețul roșu începu a pâlpâi, trăsăturile sale deveniră strălucitoare, având o nouă intensitate. Vocea, răgușită și veselă până atunci, scăzu în intensitate, căpătând un ton ceva mai profund.

— Sunt Nadine Furst și emit chiar din biroul drei lt. Eve Dallas, acesta aflându-se în cadrul Departamentului „Omoruri" al Sediului Central al Poliției New York. Acest interviu acordat în excluvitate are ca subiect central cele două asasinate brutale care au avuc loc de curând și care, momentan, nu au fost elucidate, în urma cărora și-au pierdut viața dna procuror Cicely Towers și actrița noastră premiată, bine cunoscuta Yvonne Metcalf. Dră locotenent, puteți să ne spuneți dacă între cele două asasinate există vreo legătură?

E07

— Dovezile pe care le deținem indică această probabilitate. În urma raportului medicului legist, putem confirma că ambele victime au căzut răpuse de aceeași armă și de aceeași mână criminală.

— Nu există niciun fel de dubii în această privință?

— Nu, nu există. Ambele victime au fost ucise cu ajutorul unui cuțit cu lamă îngustă și dreaptă la capăt, aceasta având o lungime de 9 centimetri, de la mâner și până la vârf. Iar vârful are forma literei V. În ambele cazuri, victimele au fost atacate frontal, cu o singură

lovitură circulară de cuțit, aceasta înaintând de la dreapta la stânga și doar ușor de tot înclinat.

Eve luă de pe biroul său un pix cu care obișnuia să se semneze, făcând-o pe Nadine să tresară speriată în secunda când demonstră mișcarea ucigașă la doar un centimetru depărtare de gâtul lui Nadine.

— Exact așa.

— Înțeleg.

— Jugulara a fost grav afectată, pierderea de sânge fiind una masivă și imediată, astfel că victima nu a mai avut timp să strige după ajutor sau să se apere, în câteva secunde a survenit decesul.

— Cu alte cuvinte, ucigașului i a trebuit foarte puțin timp. Un atac frontal, dră locotenent. Asta nu indică faptul că victima își cunoștea atacatorul?

— Nu neapărat, dar mai există o dovadă care ne conduce la concluzia că victimele îl cunoșteau pe atacator ori tocmai se pregăteau să se întâlnească cu cineva. Lipsa unor răni care să indice o luptă corp la corp, de exemplu. Dacă eu mă reped asupra dv…Eve se repezi din nou spre ea, folosind acel pix, iar

EOfl

Nadine duse rapid mâna în dreptul gâtului. Vedeți, e vorba de autoapărare, un gest pe care-l facem în mod automat.

— Foarte interesant, replică Nadine, străduindu-se să nu o privească pieziș. Avem, deci, detaliile, dar nu știm care a fost și motivația acestor crime sau care e numele ucigașului. Care e punctul comun dintre dna procuror Cicely Towers și Yvonne Metcalf.

— Avem mai multe „piste" pe care le investigăm în această privință.

— Locotenente, dna procuror Towers a fost ucisă acum trei săptămâni, nu ați descoperit niciun suspect?

— Încercăm să accelerăm ritmul anchetei, în măsura posibilităților.

— Și mobilul crimei?

— Oamenii obișnuiesc să-și omoare semenii, dră Furst, din motive extrem de variate. Și asta de când lumea.

— Potrivit Bibliei, sublinie Nadine, crima e cel mai vechi dintre păcate.

— Da, ați putea spune că e unul cu o tradiție lungă. Făcând apel la geneticieni, la tratamentele medicamentoase, la scanările de tip beta, genetică, putem alege câteva din neplăcutele tendințe ale firii umane, descoperind o mulțime imensă de infractori, organizată sub forma unor colonii, în cazul cărora noțiunea de libertate nici nu există. Dar firea umană are legile sale și rămâne aceeași.

— Acele motive de bază ce conduc la violență, cele pe care știința nu e în stare să le purifice: dragoste, ură, lăcomie, invidie, furie.

— Ele ne deosebesc de roboți, nu?

EDI

— Dar ne și fac vinovați de bucurie, de tristețe și de sentimentul pasiunii. E o temă extrem de potrivită pentru oamenii de știință și pentru intelectuali. Dar care dintre aceste motive stau la baza dispariției lui Cicely Towers și Yvonne Metcalf?

— Ucigașul lor e o ființă umană, dră Furst. Dar motivația lui rămâne una necunoscută.

— Dar aveți la dispoziție un profil psihologic, bineînțeles.

— Da, îl avem, confirmă Eve. Iar noi vom folosi toate mijloacele pe care le avem la îndemână pentru a-l descoperi pe criminal. O să-l găsim, declară Eve în mod intenționat, clipind în direcția camerei de filmat. Și după ce vom închide ușa coliviei sale, motivul nu va mai conta defel. Ci doar dreptatea înfăptuită.

— Declarația dv. sună ca o promisiune, dră locotenent. O promisiune făcută în nume personal.

— Asta și este.

— Locuitorii New Yorkului se vor baza pe respectarea acestei promisiuni. A transmis Nadine Furst, reporter la Canal 75. Așteptă o secundă, după care făcu semn. Nu a fost rău, Dallas. Nu a fost rău deloc. Vom relua interviul la ora șase și apoi la unsprezece, când se face o recapitulare a știrilor zilei, la miezul nopții.

— Buun. Du-te și fă o mică plimbare, Pete.

Operatorul ridică din umeri, părăsind apoi

Încăperea.

— E o întrebare neoficială, zise Eve pentru început. Cât timp de emisie îmi poți acorda?

— Pentru ce?

— Pentru dezvăluirea anumitor lucruri. Vreau să fac multe dezvăluiri.

— Cred că în spatele acestui „cadou" se ascunde ceva. Nadine expiră aerul ușor, gestul semănând în treacăt cu un oftat. Trebuie să recunosc că sunt dezamăgită, Dallas. Nu credeam că ești așa disperată să apari la tv

— Peste două ceasuri, voi vorbi despre cazul Mondell. Poți veni acolo cu unul dintre operatori?

— Desigur. Cazul Mondell nu face cine știe ce audiență, dar merită și el câteva minute. Ea își scoase jurnalul și își nota informația cu pricina.

— Mai am și evenimentul acela care are loc diseară la New Astoria. O cină de cinci stele, știi despre ce vorbesc.

— Daaa, balul de la Astoria, sigur că știu. Surâsul ei deveni derizoriu. Eu nu mă ocup de evenimentele sociale, Dallas, dar pot vorbi cu cei de la departamentul respectiv să fie cu ochii pe tine. Devoratorii de zvonuri adoră bârfele legate de tine și de Roarke. Sunteți împreună, nu?

— Te anunț eu unde mă găsești peste două zile, continuă Eve, ignorând ofensa. O să-ți ofer foarte multe „subiecte" tocmai bune pentru emisiile tale live.

— Perfect. Nadine se ridică. Poate că în drumul tău către glorie și bogăție, ai timp să te ocupi și de ucigaș. Ți ai luat un agent?

Eve tăcu câteva clipe, unindu-și palmele.

— Eu aveam impresia că te ocupi de emisiunea ta și de subiectele alese, preocupată fiind și de dreptul publicului de a fi informat, lăsând la o parte morala.

— Iar eu aveam impresia că misiunea ta e aceea de a păzi și de a proteja, nu de a face avere. Nadine apucă rapid geanta de baretă. Ne revedem pe micul ecran, dră locotenent.

Eli

— Nadine. Mulțumită, Eve se rezemă de spătarul scaunului său. Ai uitat să menționezi una dintre motivațiile de bază ale violenței: încântarea.

— Da, nu o voi uita. Nadine deschise repede ușa, dar îi dădu drumul cât ai clipi. Când se întoarse cu fața la ea, era albă precum hârtia, sub machiajul său profesionist starea de șoc fiind una evidentă. Tu ți-ai pierdut mințile? O să fii o momeală? Asta vei fi, o momeală, fir-ar a naibii de viață?

— Te-am scos din sărite, așa-i? Surâzând, Eve își permise luxul de a-și cocoța picioarele pe marginea biroului. Reacția lui Nadine o făcea pe Eve s-o aprecieze și mai tare ca reporter. Faptul că voiam atâta timp de emisie și că, până la urmă, l-am obținut, te-a călcat pe nervi. Ei bine, la fel se va întâmpla și cu el. Nu-i anticipezi reacția, Nadine? „la uită-te și la rahatul ăsta de polițai care îmi fură mie publicitatea."

Nadine făcu cale întoarsă, așezându-se cu grijă pe scaun.

— M-ai făcut K.O…Dallas. Nu am de gând să-ți dau indicații în privința meseriei tale…

— Prin urmare, nu o face.

— Să vedem dacă am înțeles bine. Tu deduci că, cel puțin parțial, motivul crimei a fost încântarea, atenția din partea presei. Omori doi cetățeni oarecare și sigur atragi atenția presei, dar nu atât de intens și de complet.

— Iar dacă ucizi două personalități, două persoane cunoscute, atunci atenția e una imensă.

— De aceea vrei să devii o țintă.

— E o presimțire, atâta tot. Căzând pe gânduri, Eve își scărpină o porțiune a genunchiului. S-ar putea să mă aleg, la final, cu o mulțime de apariții idioate la tv

— Sau cu o lamă de cuțit înfiptă în gât.

— Ooo, Doamne, Nadine, chiar o să cred că-ți pasă!

— Păi eu zic că îmi pasă. Ea studie o secundă chipul lui Eve. Eu m-am aflat mult timp în preajma polițiștilor și am colaborat cu foarte mulți dintre ei. Tu îi depășești pe toți și, dintre toți, îți pasă cel mai mult. Știi ce mă îngrijorează, Dallas? Că-ți pasă prea tare!

— Altfel n-aș avea legitimația asta, punctă Eve pe un ton sobru, făcând-o pe Nadine să pufnească în râs.

— Cred că ai urmărit și mult prea multe pelicule vechi. Ei, e gâtul tău, ca să vorbim drept. O să am grijă să apari „pe sticlă".

— Mulțam'. Încă ceva, adăugă ea în clipa în care Nadine se ridică din nou. E vorba de teorie, una care primează, și anume că vor fi vizate femeile foarte cunoscute din diverse medii. Așa că nu scăpa din ochi nici gâtul tău, Nadine.

— Dumnezeule! Cutremurându-se, Nadine își masă zona gâtului. Mă bucur că mi-ai împărtășit toate aceste vești, Dallas.

— Plăcerea a fost a mea - să spunem. Eve avu timp să și chicotească câteva secunde, înainte ca ușa să se închidă, iar ea să răspundă la apelul dlui comandant.

Era evident că ascultase știrile transmise live.

Încă era dominată de aceeași stare de disconfort în clipa în care urcă cât ai clipi treptele din fața Tribunalului. Camerele de filmat erau și ele prezente, exact așa cum îi promisese Nadine. Ele fură, apoi, prezente și la orele serii, la New Astoria, când ea coborâse din limuzina lui Roarke, prefăcându-se că se bucură la maximum de petrecerea respectivă.

După două zile în care camerele dădeau buzna de câte ori făcea ceva, se mira că nu postaseră una chiar deasupra patului, lucru pe care i-l mărturisi și lui Roarke.

— Dar tu ai solicitat prezența lor, scumpo.

Ea stătea în secunda aceea deasupra lui, călare, în ceea ce mai rămăsese din costumul ei din trei piese, numai bun pentru un cocktail, cel pe care alesese să-l poarte atunci când fuseseră acasă la guvernator. Vesta neagră cu inserții aurii venea cambrată pe șolduri, fiind deja descheiată la nasturi până la nivelul buricului.

— Asta nu înseamnă că e obligatoriu să-mi și placă. Dar tu cum faci față unor momente ca acestea? Ai parte de ele constant. Nu e stresant, înfricoșător?

— Ignoră-le. El deschise încă un buton. Și să nu cumva să renunți. Mi-a piăcut mult cum arătai în seara asta. El se jucă încet cu diamantul cuibărit între sânii ei. Bineînțeles că ador felul în care arăți și în secunda asta.

— Nu mă voi obișnui niciodată. Trebuie să fii mereu aranjat, elegant. Să faci conversație, să te coafezi. Și nici în hainele astea nu mă simt okay, nu mi se potrivesc.

— Poate că drei locotenent nu i se potrivesc, dar lui Eve sigur că da. Și cred că poți fi și una, și alta. El urmări dilatarea pupilelor ei în secunda când trecu ușor cu palmele peste sânii ei, după care îi cuprinse în căușul lor. Ți-a plăcut meniul.

— Așa e, dar…Ea se cutremură, gâfâind prelung în clipa în care el masă cu degetele mari sfârcurile.

Cred că voiam să spun și eu ceva. Dar nu cred că are rost să stau de vorbă cu tine când suntem în pat.

— Excelentă deducție. El își ridică spatele, înlocuind astfel degetele cu dinții.

Ea dormea adânc, căzută într-un somn fără vise, în secunda în care fu trezită de el. Polițistul din ea se trezi primul, agitat și gata de atac.

— Ce-i? Chiar dacă era precum Eva a lui Adam, ea încercă să apuce arma din dotare. Ce s-a întâmplat?

— Ooo, iartă-mă! Când se aplecă deasupra patului ca să o sărute, ea simți după vibrațiile trupului lui că râdea.

— Hei, nu-i nimic amuzant. Dacă eram înarmată, acum erai deja în poponeț.

— Norocul meu.

Neatentă, ea îl dădu la o parte pe Galahad, care se hotărâse să se așeze fix pe capul ei. Dar de ce te-ai îmbrăcat? Ce se întâmplă?

— Am primit un telefon. Trebuie să plec pe Free Stare 1.

— Resortul Olympus. Luminile aprinse, dar nu la maximum, ordonă ea, clipind în clipa în care ele învăluiră complet chipul lui, scoțându-l în evidență. Ooo, Doamne, își zise ea, pare un înger. Unul căzut pe pământ. Unul periculos. E vreo problemă?

— Așa s-ar părea. Dar se rezolvă. Roarke luă pisicul, îl mângâie, după care-l așeză pe Galahad pe podea. Dar trebuie să mă ocup personal. S-ar putea să dureze vreo două zile.

— Ahh. Da, era din cauza stării de somnolență, își zise ea, de aceea era atât de dezamăgită. Atunci ne revedem la întoarcere.

El îi mângâie gropița din bărbie.

— O să-ți fie dor de mine?

— Poate. Puțin. Dar surâsul lui o dezarmă îndată. Da, o să-mi fie.

— Îmbracă-te cu asta. El îi oferi un capot. Înainte să plec, vreau să-ți arăt ceva.

— Pleci chiar acum?

— Mașina așteaptă. Las-o să mă aștepte.

— Ei, în cazul acesta, se presupune că trebuie să cobor și să te sărut de rămas-bun, mormăi ea, îmbrăcând repede și la nimereală capotul.

— Da, ar fi frumos, dar acum altceva e prioritar. El o luă de mână și o trase dincolo de platformă, spre lift. Nu e nevoie să te simți aiurea aici cât timp sunt eu plecat.

— Așa e.

El îi puse palmele pe umeri în timp ce mașinăria aceea își începu alunecarea.

— Eve, asta e casa ta acum.

— Ei, oricum, o să fiu ocupată. Ea simți cum mașinăria se rotește încet, poziționându-se pe orizontală. Mergem până la parter?

— Deocamdată nu. Când ușile liftului se deschiseră, el își așeză brațul în jurul umerilor ei.

Era o încăpere pe care ea nu o mai vizitase până atunci. Dar, recunoscu ea, existau, probabil, zeci de încăperi ca acestea în clădirea aceea labirintică pe care ea ar fi trebuit să le viziteze. O simplă privire aruncată rapid de jur împrejur o făcu, totuși, să-și dea seama că aceasta era camera ei.

Puținele lucruri pe care ea le considera ca fiind de valoare în apartamentul ei se aflau acum în acest spațiu, la ele adăugându-se și altele noi-nouțe, astfel ca locul respectiv să fie unul confortabil și potrivit,

În același timp, unui birou în care se putea lucra, îndepărtându-se de Roarke, ea se plimbă de colocolo, studiindu-l.

Podelele din lemn aveau suprafața netedă și lăcuită, deasupra fiind așezat un covor din lână în tonuri de bleu și verde-mușchi, adus probabil de la una din fabricile din est ale lui Roarke. Biroul ei, așa uzat cum era, stătea pe podeaua aceea de lemn frumoasă și scumpă, conținând de asemenea și întregul ei echipament.

Un perete de sticlă mată separa restul încăperii de bucătăria micuță, dotată complet, ce face legătura cu terasa.

Da, nu era doar atât. Cu Roarke era întotdeauna mai mult. Un panou de comunicare făcea legătura cu restul casei, ea putând comunica cu fiecare încăpere în parte. Zona dedicată timpului liber și distracției oferea echipamente audio-video, muzică, tv, un ecran de tip hologramă care dispunea de zeci de imagini ce puteau fi selectate la alegere. O mică grădină interioară strălucea prin zeci de înflorescențe dincolo de o fereastră în formă de arcadă, zorii zilei fiind pregătiți să-și împrăștie lumina.

— Poți schimba ceea ce nu e pe gustul tău, spuse el, văzând-o cum mângâie spătarul canapelei destinată odihnei și capitonată cu un material extrem de moale. Tot ce-i aici e programat să funcționeze potrivit amprentei tale vocale și conform amprentei tale palpabile.

— Extrem de eficient, zise ea, dregându-și glasul. Foarte drăguț.

Descoperind că era emoționat și cu nervii întinși la maximum, el vârî mâinile adânc în buzunare.

— Munca ta presupune existența unui spațiu care să-ți ofere intimitatea de care ai nevoie. Înțeleg asta. Tu vrei un loc numai al tău unde să poți fi singură. Biroul meu e acolo, dincolo de acel panou care dă spre aripa de vest. Dar se încuie și de-o parte, și de cealaltă.

— Înțeleg.

În clipa aceea, el simți că nu-i doar emoționat, ci și nervos.

— Dacă nu te simți în largul tău în restul casei cât sunt eu plecat, te baricadezi aici, în apartamentul acesta. Poți să stai închisă în drăcia asta și cât timp sunt eu acasă. De tine depinde.

— Da, just. Ea inspiră adânc și se întoarse cu fața spre el. Ai făcut toate astea de dragul meu.

Stânjenit, el lăsă capul într-o parte.

— Nu cred că există ceva pe lumea asta pe care nu aș face de dragul tău.

— Cred că încep deja să pricep și să accept lucrul acesta. Nimeni nu-i oferise ceva atât de perfect. Nimeni, realiză ea, nu o mai înțelesese vreodată atât de bine. Asta înseamnă că sunt o femeie norocoasă, nu?

El deschise gura, dar renunță să spună ceva cu adevărat neplăcut.

— Ei, ducă-se naibii totul! Trebuie să plec.

— Roarke, încă ceva. Ea se duse lângă el, conștientă că vibra tot de emoție și de nervi. Nu te-am sărutat de rămas-bun, șopti ea, sărutându-l cu o forță care-l făcu să se rezeme cu putere pe călcâie. Îți mulțumesc. Înainte ca el să spună ceva, îl sărută iar. Fiindcă știi întotdeauna de ce am nevoie.

— Cu plăcere. Cu mișcări posesive, el îi mângâie părul nearanjat. Să-ți fie dor de mine, auzi?!

— Mi-e dor de acum.

Elfi

— Să nu-ți asumi riscuri prostești! El o prinse cu putere de păr, câteva secunde. Dar cred că e inutil să îți cer să nu ți le asumi și pe cele necesare.

— Atunci, nu-mi cere așa ceva. Inima ei tresări și se făcu fărâme în secunda în care el îi sărută mâna. Drum bun, îi spuse ea în clipa în care el se urcă în ascensor. Totul era atât de nou pentru ea, așa că rămase locului până ce ușile se închiseră aproape de tot. Te iubesc.

Nu mai zări apoi decât surâsul lui larg și vesel.

— Ce noutăți mai avem, Feeney?

— Puține sau deloc.

Era devreme, era abia ora opt dimineața în clipa în care Roarke plecase spre Free Star 1, dar Feeney părea deja epuizat. Eva programă rapid două cafele, tari, chiar de două ori mai tari ca de obicei, prin intermediul *AutoChef*-ului.

— Dacă ești aici la ora asta, arătând ca și cum ai fi stat treaz toată noaptea, fără să-ți dezbraci costumul, atunci trebuie să deduc că avem ceva. Și tu știi că eu sunt un detectiv de cinci stele.

— Mdaa. Nu m-am dezlipit de computer și am reușit să mai verific o parte din lista aceea ce conținea rude și cunoștințe apropiate ale celor două victime, așa cum mi-ai cerut.

— Și?

Așezându se, el își bău mai întâi cafeaua, după care scoase din buzunar punga cu alune, scărpinându-se în spatele urechii.

— Aseară te-am văzut la știri. De fapt, nevastă-mea te-a văzut. Zicea că arătai foarte bine, strălucitoare. Una din expresiile preferate ale copiilor. Ne străduim să le fim contemporani.

J D ROBB

— În cazul acesta, mă amețești, Feeney. Uite, asta e o altă expresie preferată de puștime. Adică, în traducere, nu vorbești clar.

— Știu ce înseamnă. La naiba! Chestia asta te face să te simți ca acasă. Prea mult, aș zice eu.

— De-aia ai preferat tu să vii până aici, și nu să-mi transmiți informațiile prin canalul de comunicare folosit în mod curent. Prin urmare, să auzim.

— Bun. El oftă. Am studiat dosarele lui David Angelini. Mai ales pe cele care fac referire la situația lui financiară. Știm deja că a avut niște necazuri cu datoriile pe care le-a acumulat la jocurile de noroc. Ei bine, le-a înlăturat, făcând câte-o mică șmecherie, câte un artificiu

pe ici-pe colo. Poate că a luat din fondurile companiei, dar nu am reușit să verific informația asta, fiindcă nu am avut permisiunea de a o accesa. El are spatele acoperit.

— Ei, lasă că i-l dezvelim noi! Aș putea să aflu care au fost aceste necazuri, zise ea, gândindu-se la Roarke. Să vedem dacă el le-a promis ceva - cum ar fi o moștenire de care avea să beneficieze în curând. Ea se încruntă, sprâncenele sale lipindu se una de alta. Dacă nu ar fi survenit și moartea drei Metcalf, aș fi presupus foarte serios că unul dintre cei cărora le era dator s-a grăbit să-și ia partea din averea sa, ucigând-o pe dna procuror Towers.

— S-ar putea să fie la fel de simplu și în cazul drei Metcalf. Economiile sale ajunseseră, de asemenea, la o sumă frumușică. Nu am găsit printre beneficiari niciunul care să aibă urgent nevoie de bani, dar s-ar putea să-l găsesc, în cele din urmă.

— În regulă, mergi mai departe pe pista asta. Dar asta nu explică și de ce te afli aici, jucându-te voios cu pralinele din pungă.

El aproape că slobozi un hohot de râs.

— Ce simpatică ești! în fine, uite care e treaba. Acum mă concentrez asupra soției dlui comandant.

— Să ai grijă, mergi cu băgare de seamă, Feeney. Cu grijă, fără grabă.

El nu rezistă să stea jos, așa că se ridică, începând să se plimbe prin cameră cu pași mici.

— David Angelini a depus niște sume sănătoase în contul său personal de credit. Patru depuneri a câte cincizeci de K în ultimele patru luni. Ultima e datată cu două săptămâni înainte de eliminarea mamei lui.

— Deci, în patru luni de zile, a pus mâna pe două sute de K, pe care le-a depus la bancă, ca un băiețel cuminte. De unde a luat banii? La dracu'! Ea știa deja de unde.

— Mdaaa. Am accesat tranzacțiile făcute prin intermediul Internetului. Retroactiv. Ea a transferat banii la banca din New York, unde avea cont, iar el i-a transferat în contul lui deschis la Milan. După aceea i-a retras, cash, în bancnote mari, prin intermediul unui AutoTell, în Vegas II.

— Dumnezeule, de ce nu mi-a spus mie toate astea? Ea apăsă cu pumnii în dreptul tâmplelor. De ce dracu' ne-a făcut să căutăm singuri toate datele acestea?

— Nu pare că ar fi vrut să le ascundă, replică rapid Feeney. Când am accesat datele, răsfoind dosarele, totul era la vedere. Avea un cont personal, ca și dl. comandant. Își drese glasul văzând cum Eve îl privea atent. A trebuit să verific, Dallas. El nu a făcut nicio tranzacție ciudată, nu a scos bani din contul său sau din contul lor comun. Dar ea l-a înjumătățit

HH1

pe al ei, dându-i banii lui Angelini. Dumnezeule, a nenorocit-o!

— A șantajat-o, speculă Eve, încercând să judece la rece. Poate că au o relație. Poate că ea e înamorată de nemernicul ăsta.

— Ooo, măiculiță, ooo, Dumnezeule! Stomacul lui Feeney făcu un salt lung în gol, huruind. Dl. comandant…

— Știu. Va trebui să-i povestim.

— Eram sigur că vei spune asta. Nemulțumit și trist, Feeney extrase un CD din buzunar. Am totul aici. Cum vrei să procedăm?

— Mi-aș dori să dau o fugă până la White Plans și să-i dau un șut în fund, în fundulețul acela perfect al său, dnei Whitney. Dar, renunțând la așa ceva, mergem la biroul comandantului, și îi prezentăm și lui aceste date.

— Să știi că cei de la magazie mai păstrează și acum armurile acelea, îi sugeră Feeney, în timp ce Eve se ridică.

— Bună idee.

Da, armura aceea le-ar fi fost de folos. Whitney nu se urcase nici pe birou, nici nu se aruncase asupra lor, strivindu-i și nici nu scosese din teacă arma sa cu șocuri electrice. Dar folosi „ca armă letală", sfâșiindu-i, să spunem așa, privirea sa atentă și șfichiuitoare.

— Ai accesat datele referitoare la contul personal al soției mele, Feeney?

— Da, șefu'.

— Și pe urmă te-ai dus cu informațiile respective la dra lt. Dallas?

— Am respectat procedura.

— Ai respectat procedura, repetă Whitney. Și acum vii să mi le prezinți și mie.

— Din moment ce sunteți șeful nostru, începu Feeney, după care se opri. O, la dracu', Jack, ce voiai să fac, să ascund totul de ochii lumii?

— Ai fi putut să vii mai întâi la mine. Dar, până la urmă…Whitney se opri, mutându-și privirea aspră în direcția lui Eve. Ești de aceeași părere, dră locotenent?

— Dna Whitney i-a plătit lui David Angelini o sumă în valoare totală de 200.000 de dolari, pe o perioadă de patru luni. Iar ea nu a specificat acest lucru în mod voluntar nici în cadrul primului interogatoriu, nici în cel de-al II-lea. Pentru mersul corespunzător al anchetei, e necesar ca…Ea făcu o pauză. Trebuie să aflăm de ce a făcut așa ceva, dle comandant. În ochii ei se citeau scuzele, ascunse undeva în spatele calității ei de polițist-anchetator. Trebuie să aflăm de ce-l plătea și dacă aceste sume au continuat să fie achitate și după moartea lui Cicely Towers. Iar ca șef al acestei investigații, e de datoria mea să vă întreb, dle comandant, dacă dumneavoastră erați la curent cu aceste tranzacții și cu motivația lor.

El simți brusc o gheară în stomac, o arsură care-l avertiza asupra unui stres ce nu fusese tratat la vreme.

— O să-ți răspund la această întrebare după ce stau de vorbă cu soția mea.

— Domnule comandant! Glasul ei părea o implorare rostită în șoaptă. Dv. știți foarte bine că noi nu vă putem permite să discutați cu doamna fără ca noi s-o interogăm mai întâi. Oricum, întâlnirea noastră de azi riscă să aducă prejudicii anchetei. Regret, dle comandant.

— N-ai s-o aduci pe soția mea la secție ca să o interoghezi.

— La dracu' cu toate astea, Feeney, nu va fi târâtă aici ca un infractor. El strânse palmele în pumni, sub birou, străduindu-se să nu se piardă cu firea. N-ai decât s-o interoghezi acasă, de față cu avocatul nostru. Asta nu va încălca nicio procedură, nu-i așa, dră locotenent Dallas?

— Nu va încălca, domnule. Cu tot respectul, dle comandant, veniți și dv. cu noi?

— Cu tot respectul, locotenente, răspunse el amar. Nu mă veți putea împiedica.

11

Anna Whitney îi întâmpină la intrare. Mâinile ei se mișcau neliniștite, după care le strânse una în alta, în dreptul taliei.

— Jack, ce se întâmplă? Linda e aici. Mi-a zis că i-ai dat telefon și i-ai mărturisit că voi avea nevoie de un avocat. Ea se uită mai întâi la Eve, după aceea la Feeney, la sfârșit mutându-și iar privirea în direcția soțului ei. Dar de ce voi avea nevoie de un avocat?

— Totul e în regulă. El așează pe umărul ei o mână încordată, dar protectoare. Hai să intrăm în casă, Anna.

— Dar eu nu am făcut nimic. Reuși să slobozească un hohot de râs, nervos, ciudat. În ultima vreme, nici măcar o amendă nu am luat, în trafic.

— Ia loc, te rog, draga mea. Linda, îți mulțumesc că ai venit atât de repede.

— Nu-i nicio problemă.

Dna avocat a familiei Whitney era o persoană tânără, cu ochi ageri, aranjată și strălucitoare precum o suprafață lăcuită. Eve avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze că avocatul acela era, totodată, și fiica lor.

— Locotenent Dallas, nu? Linda o cercetă atent, cântărindu-i firea într-o clipă. Vă recunosc. Ea arătă către unul din scaune, înainte ca părinții să se gândească la acest gest de politețe. Luați loc, vă rog.

— Căpitanul Feeney, de la Departamentul Electronic și IT.

— Da, tata a pomenit în nenumărate rânduri de dv…dle cpt. Feeney. Bun. Întinse brațul în direcția mamei ei. Despre ce este vorba?

— Câteva informații care au ieșit de curând la lumină trebuie clarificate. Eve scoase recorderul din buzunar, oferindu-i-l Lindei spre examinare. Încercă să nu se gândească la faptul că Linda semăna mai mult cu tatăl ei, referitor la tenul închis la culoare și la privirea care ți îngheța sângele în vine. Aceste gene și trăsături de familie o fascinau, dar o și înspăimântau.

— Înțeleg că e vorba de un interogatoriu oficial. Cu un calm bine gândit și prevenitor, Linda puse aparatul pe măsuță, după care îl scoase la îndemână pe al său.

— Așa este. Eve precizează data zilei și ora. Persoana care i-a luat interogatoriul: lt. Eve Dallas. Persoane de asemenea prezente: dnii comandanți Jack Whitney și Ryan Feeney. Persoana interogată: Anna Whitney, reprezentată de avocatul său.

— Linda Whitney. Clienta mea știe care îi sunt drepturile, astfel că e de acord cu data și cu locul de desfășurare al prezentului interogatoriu. Avocatul își rezervă dreptul de a pune punct acestuia în momentul pe care îl va considera oportun. Puteți începe, dră locotenent.

— Dnă Whitney, rosti Eve pentru început. Dv. o cunoșteați pe Cicely Towers, în prezent decedată.

— Bineînțeles că am cunoscut-o. E vorba de Cicely? Jack…

El se mărgini să clatine din cap, păstrându-și mâna pe umărul ei.

— Cunoșteați, de asemenea, și familia persoanei decedate. Pe fostul său soț, Marco Angelini, pe fiul ei, David Angelini, și pe fiica sa, Mirina.

— Dar nu sunt doar o simplă cunoștință pentru ei. Copiii ei sunt ca niște rude pentru noi. Ba mai mult de atât, Linda a avut o relație…

— Mamă…Cu un zâmbet arogant, Linda o întrerupse pe mama ei. Mărginește-te să răspunzi la întrebare. Fără să dezvolți.

— Dar e ridicol. O parte din nedumerirea Annei se transformă în iritare. La urma urmei, era vorba de casa ei, de familia ei. Dra It. Dallas știe deja răspunsurile.

— Regret că suntem obligați să recapitulăm toate aceste lucruri, dnă Whitney. Ne puteți spune ce fel de relație există între dv. și David Angelini?

— Cu David? Eu sunt nașa lui de botez. L-am văzut crescând.

— Cunoșteați faptul că David Angelini avea câteva probleme financiare cu mult înainte de moartea mamei lui.

— Da, avea…Ea făcu ochii mari. O, doar nu credeți în mod serios că David…Doamne, ce oribil! Ea vorbi repede și cu furie, după care strânse buzele, acestea devenind o simplă linie subțire și roșie. Nici nu mă voi obosi să răspund la o asemenea întrebare.

— Eu înțeleg că simțiți nevoia să vă protejați finul, dnă Whitney. Înțeleg că ați fi în stare să faceți multe lucruri în intenția de a-l proteja - cheltuind chiar sume importante. Două sute de mii de dolari, de exemplu.

Fața Annei deveni precum hârtia sub machiajul aranjat cu mare grijă.

— Nu știu la ce anume vă referiți.

— Doamnă Whitney, negați că i-ați plătit lui David Angelini două sute de mii de dolari, sub forma a 50.000 pe lună, timp de patru luni de zile, începând din februarie și până în mai, anul curent?

— Eu…Ea își luă fiica de mână, neluând seama la mâna soțului. Linda, chiar sunt obligată să răspund?

— Vă solicit un moment de pauză, ca să pot discuta cu clienta mea. Cu o mișcare rapidă, Linda puse brațul în jurul mamei ei, conducând-o apoi în camera de alături.

— Ești extrem de abilă, dră locotenent, declară Whitney cu voce sugrumată. Nu am mai urmărit de mult un interogatoriu condus de tine.

— Jack. Feeney oftă, părându-i foarte rău pentru toți cei prezenți. Ea nu-și face decât datoria.

— Da, și-o face. La asta se pricepe cel mai bine. El își mută privirea într-o altă direcție fiindcă soția lui tocmai reintra în încăpere.

Era palidă și tremura ușor. Arsura din stomacul lui deveni și mai evidentă.

— Putem continua interogatoriul, spuse Linda. În clipa în care o aținti pe Eve cu privirea, în adâncul lor puteai ghici vâna unui războinic. Clienta mea dorește să facă o declarație. Poți face acest lucru, mami, e în regulă.

— Îmi pare nespus de rău. Genele ei erau înrourate de lacrimi. Jack, îmi pare rău, să știi. Nu am avut altă soluție. El avea probleme. Știu ce mi-ai spus, dar nu am avut ce face.

— E în regulă. Resemnat, el îi luă mâna întinsă în direcția lui, așezându-se apoi alături de ea. Spune-i

2SA

drei locotenent adevărul și astfel vom rezolva problema.

— I-am dat acei bani.

— V-a amenințat, dnă Whitney?

— Poftimmm? Starea de șoc păru să usuce până și lacrimile din ochi ei. Oooo, Doamne, bunule! Bineînțeles că el nu m-a amenințat. Avea probleme, repetă ea, ca și cum această informație ar fi trebuit să fie suficientă pentru toți cei prezenți. Datora o sumă mare de bani unor oameni dubioși. Afacerea lui - partea din afacerea tatălui său pe care o superviza el - suferise o schimbare, o răsturnare de situație temporară. În plus, mai avea încă un proiect pe care își dorea să-l pună pe linia de plutire. El a explicat acest lucru, adăugă ea,

fluturând din mâna liberă. Nu-mi mai aduc aminte cu exactitate. Nu prea acord atenție afacerilor.

— Dnă Whitney, i-ați plătit de patru ori câte 50.000 de dolari. Dar în interogatoriile anterioare nu mi-ați oferit această informație.

— Dar ce vă privea pe dv. acest lucru? Coloana ei redeveni cea dinainte, îndreptată cu forță și cu aroganță și făcând-o să semene cu o statuie. Erau bani mei, iar eu îl împrumutasem pe finul meu.

— Un fin, zise Eve cu o răbdare ce amenința să cedeze, care a fost interogat într-un caz de crimă.

— Asasinarea mamei sale. Ați putea să mă acuzați și pe mine că am ucis-o, așa cum ați făcut și cu David.

— Dar nu dv. ați moștenit o mare parte a averii ei.

— Ei, acum e cazul să mă ascultați dv. cu atenție. Furia reuși s-o copleșească. Chipul Annei străluci, iar ea se aplecă în față. Băiatul și-a adorat mama, iar ea l-a adorat, la rândul ei. E devastat de moartea ei. Știu acest lucru. Eu i-am stat alături, eu l-am consolat.

— I-ați oferit 200.000 de dolari.

— Banii erau ai mei, așa că puteam să fac cu ei ce-mi poftea inima. Ea își mușcă buza. Nimeni nu ar fi fost dispus să-l ajute. Părinții lui refuzaseră. Fuseseră de acord ca de data asta să nu-l ajute. Am vorbit cu Cicely despre asta cu câteva luni în urmă. Era o mamă minunată, își iubea copiii, dar ținea foarte mult la respectarea disciplinei. Era hotărâtă să-l lase să-și rezolve problema de unul singur, fără ca ea să-i dea o mână de ajutor. Fără ca eu să-l ajut. Dar el a venit la mine, era disperat, și eu ce era să fac? Ce ar fi trebuit să fac? întrebă ea, întorcându-se spre soțul ei. Jack, știu că tu m-ai rugat să nu mă amestec, dar el era înrozit, îi era teamă că ei îi vor face rău, îl vor bate sau chiar îl vor ucide. Și dacă în locul lui ar fi fost Linda sau Steven? Oare tu nu ți-ai fi dorit ca cineva să le sară în ajutor?

— Anna, alimentându-i, într-un fel, problema nu-i erai de ajutor.

— Dar avea de gând să-mi returneze acești bani, insistă ea. Nu avea de gînd să-i folosească jucând din nou. Mi-a promis. Avea nevoie să câștige puțin timp, atât. Nu am putut să-i întorc spatele.

— Dră lt. Dallas, vorbi Linda. Clienta mea a împrumutat o sumă de bani unui membru al familiei sale, într-un gest de bună-credință. Acest lucru nu constituie o infracțiune.

— Dar clienta dv. nu a fost acuzată de comiterea unei infracțiuni, dră avocat.

— Ați întrebat-o pe clienta mea, în interogatoriile anterioare, în mod explicit și direct, despre transferarea acestor sume de bani? Ați întrebat-o pe clienta mea dacă a făcut tranzacții finaciare în favoarea lui David Angelini?

— Nu, nu am întrebat-o.

— În concluzie, ea nu avea de ce să ofere în mod voluntar aceste informații care par să aibă caracter personal și să nu aibă legătură cu ancheta dv. În cel mai bun caz, aceasta a fost impresia clientei mele.

— E soție de polițist, spuse Eve precaut. Ar trebui să fie mult mai bine informată decât majoritatea cetățenilor. Dnă Whitney, Cicely Towers s-a certat cu fiul său din pricina problemelor financiare, a jocurilor de noroc, a datoriilor lui și a felului în care avea de gând să le rezolve ulterior?

— Ea era supărată. Normal că s-au certat. Așa se ceartă membrii unei familii. Dar nu-și fac rău unul altuia.

Poate că așa se petrec lucrurile în lumea voastră mică și plină de comodități, cugetă Eve.

— Când ați vorbit ultima dată cu Angelini?

— Acum o săptămână. A sunat ca să se asigure că sunt okay, că Jack e și el în regulă. Am discutat despre intențiile noastre ca pe viitor să acordăm o bursă memorială, înființând un fond special, care să poarte numele mamei lui. A fost ideea lui, dră locotenent,

sublinie ea cu ochii înotând în lacrimi. Își dorește ca oamenii să-și amintească de ea.

— Ce-mi puteți spune despre relația dintre el și Yvonne Metcalf?

— Actrița?! Ochii Annei își pierdură mai întâi orice urmă de orientare, după care ea se apucă să-i șteargă de lacrimi. El o cunoștea? Nu a pomenit niciodată despre asta.

Fusese un glonț trimis la nimereală, care nu-și atinsese ținta.

— Vă mulțumesc. Eve ridică recorderul de pe masă, rostindu-și numele la finalul interogatoriului.

Dră avocat, ar trebui să o sfătuiți pe clienta dv. că cel mai bine pentru ea ar fi să nu povestească nimănui ceea ce s-a discutat aici, indiferent despre ce sau cine ar fi vorba, totul trebuind să rămână între noi.

— Sunt soție de polițist. Anna aproape că aruncă propoziția respectivă în ochii lui Eve. Cunosc toate procedurile.

Ultima imagine pe care o zări Eve în treacăt, ieșind din casa lor, fu aceea a comandantului său care-și îmbrățișa soția și fiica.

Eve simțea nevoia să bea ceva. În clipa în care se hotărî să declare ca încheiată ziua cu pricina, constată că își petrecuse o mare parte a acesteia ținându-se pe urmele lui David Angelini. Ba fusese la o întâlnire, ba nu era de găsit pe telefon, astfel că nu reușise cu niciun chip să ia legătura cu el. Fără a avea altă soluție, ea îi lăsase mesaje în fiece colț al planetei în care ar fi putut fi, gândindu-se că va avea norocul să o contacteze înainte de miezul nopții.

Între timp, trebuia să facă față unei case imense și goale și unui majordom care ura până și aerul pe care-l respira ea. Impulsul cu pricina apăru în mintea ei în secunda în care mașina ei trecu dincolo de porți. Apucă de îndată linkul din mașină și formă numărul lui Mavis.

— E seara ta liberă, n-am dreptate? întrebă ea de îndată ce chipul lui Mavis se ivi pe ecran.

— Daaaap. Trebuie să-mi odihnesc și eu puțin corzile vocale.

— Planuri?

— Niciunul care să nu poată fi înlocuit cu altul mai bun. Ce propui?

— Roarke e plecat de pe Terra. Vrei să vii pe aici, să petreci o vreme în compania mea, să stai, dacă vrei, peste noapte, ori să te îmbeți?

— Să stau în casa lui Roarke, să dorm și să mă îmbăt în casa lui Roarke? Oaaau, vin acuși!

— Hei, hei, ai răbdare! Hai s-o facem în stil mare. O să trimit o mașină să te ia de acasă.

— Cu limuzină? Mavis dădu uitării starea precară a corzilor sale vocale, scoțând un țipăt înalt. Dumnezeule Mare, Dallas, te rog să-i ceri șoferului să poarte, habar nu am, uniformă. Vecinii de la bloc se vor uita sigur pe fereastră, cu ochii ieșiți din orbite.

— Să fii gata în 15 minute. Eve încheie transmisia, după care urcă în pași de dans treptele din fața intrării. Summerset era acolo, exact așa cum prevăzuse, așa că-l salută mișcând din cap cu aroganță. Un salut exersat cu mult înainte.

— În seara asta aștept pe cineva. Trimite o mașină pe 28 Avenue C.

— Un prieten sau o prietenă. Vocea lui trăda neîn credere.

— Exact, Summerset. Ea urcă scara ca și cum ar fi plutit. E vorba de cineva care mi-e prieten bun și foarte apropiat. Să nu uiți să-i spui bucătăresei să pregătească o cină pentru două persoane. Reuși să se îndepărteze suficient înainte de a se cocoșa, practic, din cauza hohotelor de râs. Summerset se aștepta să fie vorba de un domn, ea era convinsă de asta. Dar avea să fie și mai scandalizat dând cu ochii de Mavis cea mare și grăsuță.

Mavis nu o dezamăgi. Cu toate că, în opinia lui Mavis, vestimentația aleasă era una conservatoare. Coafura ei de zi era mai degrabă banală și blândă, părul ei blond și plin de strălucire fiind dat în două. O parte se curba, alunecând până spre ureche, iar cealaltă atârna până în dreptul umărului.

Avea vreo șase cercei, fiecare având un model distinct, - toți purtați la urechi, bineînțeles. În opinia lui Mavis Freestone, asta însemna să adopți o înfățișare distinsă.

Ea păși înăuntru, lăsând în urmă ploaia aceea torențială de primăvară, oferindu-i unui Summerset rămas fără vorbe pelerina sa de ploaie transparentă și brăzdată ici și colo cu luminițe, după care execută trei piruete. Ar trebui să arăți mai mult, își zise Eve, așteptând-o la capătul holului, nu doar costumul acela roșu și cambrat.

— Ooooau!!!

— Exact ce-mi spuneam și eu, răspunse Eve. Ea se tot învârtise, așteptând, prin holul din fața intrării, nedorind ca Mavis să-l înfrunte de una singură pe Summerset. În mod evident, strategia se dovedise inutilă, deoarece majordomul, de obicei arogant și țâfnos, rămăsese pleoștit, ca lovit de trăsnet.

— Oooau, e magic!, rosti Mavis pe diferite tonuri, subjugată. Chiar e magic! Iar tu te-ai pricopsit cu toate!

Eve se uită pieziș și cu răceală la Summerset.

— Ei da, cam așa ceva.

— Mi se pare o chestie decentă. Fluturând din genele sale lungi, Mavis întinse o mână pe care erau desenate câteva inimioare unite între ele. Tu trebuie să fii Summerset. Am auzit o mulțime de lucruri despre tine.

Summerset luă mâna și, emoționat sau impresionat cum era, aproape că o duse la buze, înainte de a-și aduce aminte care era poziția lui în casa aceea.

— Doamnă, rosti el pe un ton țeapăn.

— Uaau, poți să-mi spui simplu: Mavis. Grozavă casa în care lucrezi, hmmm? Cred că-ți dă multe bătăi de cap.

Fără a fi sigur dacă era încântat sau fascinat, Summerset se dădu înapoi câțiva pași, reuși să facă reverența oarecum pe jumătate, după care se făcu nevăzut la capătul coridorului, luând cu el și pelerina aceea udă din care încă picurau stropii de ploaie.

— Un om care vorbește foarte puțin. Mavis făcu cu ochiul, chicoti, după care se apucă să străbată coridorul cocoțată pe pantofii aceia inflexibili ale căror tocuri măsurau șase centimetri. În dreptul primei uși scoase un sunet plin de senzualitate.

— Maaamă, aveți un șemineu adevărat!

— Cred că în total sunt douăzeci și patru.

— Dumnezeule, și o faceți și în fața focului aprins?! Ca în filmele alea vechi?

— Ei, las asta la îndemâna imaginației tale.

— Am multă imaginație, să știi. O, Dumnezeule, Dallas, mașina aceea pe care mi-ai trimis-o…Era o limuzină adevărată, una clasică. Numai că afară era musai să și plouă. Ea se răsuci pe călcâie, făcând toți cerceii să danseze în clinchete la urechi. Nu m-au văzut decât jumătate din cei pe care aveam de gând să-i impresionez. Zii, ce facem pentru început?

— Putem mânca, de exemplu.

— Mi-e o foame de lup, dar mai întâi trebuie să vizitez casa. Arată-mi și mie câte ceva.

Eve stătu în cumpănă. Terasa de pe acoperiș era de-a dreptul incredibilă, dar afară ploua cu furie. Camera armelor ieșea categoric din discuție, la fel ca și aceea în care se trăgea la țintă. Eve se gândi

la spațiile care erau disponibile oaspeților în absența lui Roarke. Mai erau o mulțime, desigur. Eve privi cu neîncredere spre pantofii lui Mavis.

— Zii drept, poți merge cu așa ceva?

— Zici că plutesc. Aproape că nu-mi dau seama că le am în picioare.

— În regulă, atunci, o să o luăm pe scară. Pe drum, ai ocazia să vezi mai mult de atât.

O conduse pe Mavis mai întâi în solar, amuzată să vadă cum amica sa rămăsese practic cu gura căscată în fața mulțimii de plante exotice și de arbuști, în fața cascadelor ce murmurau scânteind și în fața păsărilor cântătoare. Geamul curbat din sticlă era lovit constant de picurii ploii, dar dincolo de el se zăreau luminile New Yorkului.

În încăperea destinată audițiilor muzicale, Eve programă una din formațiile nu neapărat de valoare, lăsând-o pe Mavis să se delecteze în voie cu un set de melodii zgomotoase și în vogă.

Petrecură o oră întreagă în sala de jocuri, concurând cu computerul, apoi una cu cealaltă în jocurile intitulate Free Zone și Apocalipsa.

Mavis scoase tot felul de exclamații admirative în timp ce vizită fiecare dormitor și încăpere în parte, alegând în sfârșit apartamentul în care avea să rămână peste noapte.

— Dacă am chef, pot să aprind focul în cămin? Mavis mângâie posesiv piatra de lazulit bogat care orna șemineul.

— Da, sigur, dar ne apropiem de luna iunie.

— Nu-mi pasă dacă mă prăjesc. Cu brațele întinse înainte, traversă podeaua în pași de dans, balasându-se, se uită prin fereastra din tavan, după care se trânti pe patul acela mare cât un lac, acoperit cu așternuturi argintii. Mă simt ca o regină. Nu, nu, ca o împărăteasă. Ea se răsuci de pe o parte pe alta, de mai multe ori la rând, salteaua aceea plutitoare îndoindu-se dureros sub greutatea sa.

Cum reușești să rămâi normală, să fii în toate mințile într-un loc ca acesta?

— Habar nu am. Nu locuiesc de mult aici.

Bâțâindu-se în continuare de pe o perniță de aer pe alta, Mavis pufni în râs.

— Mie mi-ar fi suficientă o noapte, nu mai mult. Nu o să mai fiu niciodată aceeași. Întinzându-se către bordul fixat la capătul patului, ea începu să apese pe butoane. Luminile se aprinseră și se stinseră, strălucitoare și rotindu-se în toate părțile. Muzica bubui și ea, mărindu-și volumul. Iar apa începu să curgă în încăperea alăturată.

— Ce-a fost asta?

— Tocmai ți-ai programat o baie, o informă Eve.

— Oooops! Deocamdată nu. Mavis anulă comanda, apăsând pe buton, după care încercă un altul, astfel că panoul fixat pe peretele din fund se deschise, dând la iveală un ecran video de 3,5 metri. Oooo! are într-adevăr o mărime decentă. Nu vrei să mâncăm?

În timp ce Eve stătea în salonul unde servea cina în compania lui Mavis, bucurându-se și ea de o seară în întregime liberă, așa cum nu mai avusese de săptămâni întregi, Nadine Furst urmărea concentrată panoul de editare a știrilor, cele care urmau să fie transmisie în ediția următoare.

— Vreau să prinzi și chestia asta, pune cadru pe Dallas, ordonă ea tehnicianului. Mdaa, da, adu-o în prim-plan. Arată al naibii de bine în fața camerei!

Relaxându-se o clipă, ea privi concomitent la cele cinci ecrane, în vreme ce tehnicianul își făcea de lucru la panou. În camera de editare nr. 1 se așternuse liniștea, singurul zgomot fiind al vocilor care vorbeau în șoaptă pe ecran. Pentru Nadine, a face un colaj de imagini, aranjându-le într-un mod surprinzător, era la fel de incitant precum o partidă de sex. Majoritatea moderatorilor de știri lăsau

acest proces în seama tehnicienilor, însă Nadine voia să-și aducă contribuția și sub acest aspect. În general, în privința oricărui detaliu.

Pentru cei de la celălalt etaj, care lucrau tot la departamentul „Știri" asta reprezenta un ghinion. Iar pe ea și lucrul acesta o făcea fericită. Ideea era să bați adversarul prin fiecare detaliu de sunet, până la ultima imagine, fiind atent la cel mai mic detaliu de primplan. Reporterii își înnebuneau, practic, linkurile, ca să mai obțină un citat, căutând disperați pe computere chiar și cea mai nesemnificativă informație.

Competiția nu se desfășura doar pe Broadcast Avenue, ci și în camerele de editare a știrilor aparținând celor de la Canal 75.

Toată lumea alerga după povestea de succes, după imaginea care să dea lovitura, după obținerea unor ratinguri deosebit de bune. În clipa de față, ea era cea care le avea pe toate. Iar Nadine nu voia cu niciun chip să le piardă.

— Daa, rămâi acolo, când apar eu în curtea din spate a blocului în care locuia Metcalf. Mdaa, acum vezi dacă poți să împărți ecranul și să folosești imaginea aceea în care eu mă aflu pe trotuarul unde a murit dna Towers. Ummm-mmm! Ea își îngustă privirea, studiind imaginea. Da, arăta bine, decise ea. O înfățișare demnă, privirea sobră. Reporterul nostru cel întreprinzător și surprins în prim-plan, chiar în momentul în care revenea în locurile unde se produseseră cele două asasinate.

— Bun. Își încrucișa brațele, rezemându-și apoi bărbia deasupra lor. Acum adaugă-le și comentariul sonor.

„Două femei, talentate, devotate și nevinovate. Două vieți cărora Ii s-a pus capăt în mod brutal. Cetățenii fac legătura între cele două evenimente, privind peste umăr și întrebându-se de ce. Familiile îndoliate suferă, îngropându-și persoana dragă trecută în lumea drepților și cerând să se

facă dreptate. Există cineva care caută răspunsul la întrebarea lor, vrând să împlinească dreptatea pe care ei o cer."

— Oprește-te, ordonă Nadine. Acum concentrează imaginea asupra lt. Dallas, în momentul când se afla în fața Tribunalului. Suprapune și fragmentul audio, te rog.

Imaginea lui Eve apăru brusc pe ecran, fiind prezentată în întregime, în vreme ce alături de ea se afla însăși Nadine. Era un instantaneu excelent, cugetă Nadine. Dimensiunea imaginii, faptul că dădeau impresia formării unei echipe care colabora excelent. Asta nu avea cu ce să dăuneze. Briza ușoară le deranjase puțin frizura. În spatele lor domina impunător clădirea înaltă în care se afla sediul tribunalului, un monument al dreptății ale căror lifturi urcau sau coborau arhipline, în vreme ce aleile pavate cu sticlă erau înțesate de lume.

„Datoria mea e aceea de a descoperi cine e ucigașul, iar eu sunt un om care nu se joacă cu meseria pe care o are. Imediat ce rolul meu a fost îndeplinit, cazul intră în atenția justiției."

— Perfect. Nadine strânse degetele în pumn. Ooooo, daa, e absolut perfect! Da, oprește-te acolo, după care intru eu cu știrile în direct. Cât e ceasul?

— 15:45.

— Louise, sunt genială, dar nici de tine nu prea aș avea de ce să mă plâng. Gata, printează-le, editează materialul!

— Misiune îndeplinită. Louise se întoarse cu spatele la consolă, după care se întinse. Lucrau împreună de trei ani de zile și deveniseră prietene. Da, a ieșit foarte bine, Nadine.

— Cum să nu?! Nadine înclină capul într-o parte. Dar…

— Bine. Louise își desfăcu coada prinsă aiurea, trecându-și mâna prin părul închis la culoare, des și ondulat. Suntem în prag de retragere. De două zile, nu am mai transmis nicio știre nouă, de ultimă-oră.

— Dar nici alții n-au făcut-o. În plus, eu o am pe Dallas.

— Ei, da, asta e o favoare imensă. Louise era o femeie tânără cu trăsături delicate și cu ochi scânteietori. Se angajase la Canal 75 după absolvirea colegiului. După nicio lună de la primirea postului, Nadine o alesese ca tehnician principal al echipei sale. Iar alegerea respectivă le avantajase pe amândouă. „Imaginea ei e una solidă, la fel și vocea. Iar relația ei cu Roarke îi adaugă și mai multă valoare, devenind o mină de aur. Fără a mai adăuga, însă, și faptul că are reputația unui polițist de top."

— Deci?

— Deci, stăteam și mă gândeam, continuă Louise, ce-ar fi să mai comentezi și despre cazul DeBlass, până când obții ceva noutăți referitoare la ultimele asasinate. Așa le reamintești telespectatorilor că dra locotenent a reușit să rezolve unul dintre cele mai importante cazuri, reușind să-și facă datoria cum se cuvine, încrederea cetățenilor va fi astfel una și mai mare.

— Nu vreau să le distrag atenția de la ancheta aflată în desfășurare.

— Poate ar trebui s-o faci, o contrazise Louise. Măcar până vor descoperi o nouă pistă. Sau o nouă victimă.

Nadine rânji.

— Un pic de sânge ar încinge iar spiritele. Încă vreo două zile, și scăpăm de furtuni, dând peste belelele lunii iunie. Bine, o să țin minte ideea. Poate te gândești chiar tu la alcătuirea unui material.

Louise înălță din sprânceană.

— Pot să fac asta?

— Și dacă o să-l folosesc, atunci vei avea mână liberă pentru toate materialele transmisiilor în direct.

— S-a făcut! Louise bătu cu palma în vesta sa de editor, făcându-i apoi cu ochiul.

— Am rămas fără țigări.

— Trebuie să renunți la viciul acesta. Știi bine ce părere are conducerea despre cei care își riscă sănătatea.

— Eu rămân la iarba mea nenorocită.

— Bine zis nenorocită. Să-mi dai și mie vreo două când te-apuci de fumat. Nadine avu delicatețea de a adopta o atitudine spășită. Restul, păstrează pentru tine, te rog. Sunt mai duri cu prezentatorii, decît cu voi, tehnicienii.

— Mai avem ceva timp la dispoziție până la recapitularea de la miezul nopții. Tu nu iei o pauză?

— Nu. Am de dat două telefoane. În afară de asta, plouă. Nadine își atinse ușor părul coafat impecabil. Du-te tu. Ea se scotoci în geantă. Plătesc eu.

— Bună afacere - având în vedere că va trebui să bat drumul până la Second ca să dau de un magazin care vinde țigări cu iarbă. Resemnată, ea se ridică. O să iau pelerina ta de ploaie.

— Da, sigur. Nadine îi dădu câteva jetoane pentru bancomat. Să le pui și pe ale mele în buzunar, okay? Mă găsești în studioul știrilor.

Ieșiră împreună din camera de editare, Louise îmbrăcându-se apoi cu pelerina ei albastră și elegantă.

— Ce material frumos!

— Se scurge apa de pe el ca de pe gâscă.

Traversară perpendicular rampa, trecând pe lângă mai multe camere de editare și de producție, după care se postară amândouă pe o scară rulantă pe care personalul o folosea la coborâre. Zgomotul era deja generalizat, așa că Nadine ridică vocea pentru a-l putea domina.

— Tu și Bongo tot mai vreți să faceți marele pas?

— Da ne dorim destul de tare asta, astfel că deja ne căutăm un apartament. Urmăm ruta tradițională. O să stăm împreună, de probă, un an de zile. Și dacă totul merge cum ne dorim, legalizăm relația.

— Da, mai bine o faci tu, nu eu, rosti Nadine cu convingere. Nu văd niciun motiv pentru care o ființă rațională și-ar lega viața de a alteia care e asemenea ei.

— Din dragoste. Cu un gest plin de patos, Louise își duse palma în dreptul inimii. Ea face ca motivele și rațiunea să-și ia zborul pe fereastră.

— Tu ești tânără și liberă, Louise.

— Și dacă am și eu un dram de noroc, voi îmbătrâni, unindu-mi destinul cu al lui Bongo.

— Dar cine dracu' ar prefera să devină nevasta unuia care poartă numele de „Bongo"?

— Eu. Hai că ne vedem mai târziu. Salutând o în fugă, Louise continuă coborârea în vreme ce Nadine schimbă direcția, luând-o spre studioul știrilor.

Gândindu-se la Bongo, Louise se întrebă dacă va reuși să ajungă acasă înainte de ora 1:00 a.m. Era noaptea pe care și-o petreceau la ea acasă. Era puțin cam incomod că aveau să renunțe la stilul acela de viață, când la el, când la ea, odată ce vor avea un apartament al lor.

Fără grabă, ea întoarse capul spre șirul de monitoare pe care puteai viziona programul ce se derula în acele clipe la Canal 75. În clipa aceea transmiteau un sitcom extrem de popular, acest segment fiind reînviat în ultimii doi ani de talentata Yvonne Metcalf.

Gândul acela o făcu pe Louise să clatine din cap, după care chicoti puțin la vederea imaginii actorului ce apăruse în prim-plan pe ecran, slobozind un țipăt asurzitor, spre deliciul publicului. Da,

Nadine era, să zicem așa femeia „măritată" cu Știrile, în timp ce Louise ar fi urmărit încontinuu programele de divertisment. Aștepta cu mare nerăbdare acele seri, destul de rare, în care ea și Bongo reușeau să-și petreacă timpul în fața televizorului.

În holul de la intrare al Canal 75 se găseau și mai multe monitoare, alături de dispozitivele de securitate, ceva mai departe fiind amenajată o sală de așteptare confortabilă în care fuseseră montate și hologramele vedetelor postului. Și, bineînțeles, și un mic butic cu suveniruri, în care se găseau la discreție tricouri, pălării, căni cu autograf și holograme ale celor mai mari celebrități ale postului lor tv

De două ori pe zi, între orele zece și șaisprezece, se organizau tururi de vizitare a postului. Louise participase și ea la un astfel de tur în copilărie, se zgâise curioasă la cei mai buni moderatori de acolo, decizând chiar în ziua aceea și în momentul acela, își aminti ea acum, rânjind ghiduș, ce carieră va urma.

Îl salută pe băiatul care asigura paza la intrarea principală, după care o coti spre ieșirea dinspre est, pentru că acela era cel mai scurt drum către Second. Ajungând în dreptul ieșirii laterale, cea destinată angajaților, ea își așeză palma în dispozitivul special destinat pentru a dezactiva codul care bloca ușa cu pricina. În clipa în care aceasta se deschise, clipi, dând cu ochii de o ploaie torențială ce răpăia zgomotos. Fu gata-gata să se răzgândească.

Oare merită țigara aia amărâtă care te amețește să înfrunți ploaia asta grea și rece și să o iei la fugă ca să ajungi două străzi mai încolo? Daaa, bineînțeles că merită, își zise ea, punându-și gluga. Pelerina aceea scumpă și de calitate avea să o ajute să nu se ude cine știe ce și oricum stătuse în cabina de editare, alături de Nadine, mai mult de un ceas.

Adunându-și umerii, se avântă afară.

Vântul bătea și el suficient de tare, așa că ea își întrerupse pentru câteva clipe ritmul alert al pașilor, vrând să încheie bine cordonul pelerinei în jurul taliei. Pantofii erau deja îmbibați cu apă chiar înainte de a coborî și de pe ultima treaptă, așa că privindu-i cu atenție, ea înjură printre dinți.

— Fir-ar a dracului de treabă!

Acestea fură însă și ultimele ei cuvinte.

Ceva îi atrase brusc atenția, așa că ea ridică privirea, clipind ca să alunge picăturile de ploaie care-i intrau în ochi. Nu văzu nici măcar o secundă lama de cuțit, care executa deja o mișcare circulară, strălucind în bătaia ploi și tăindu-i gâtul.

Ucigașul o studie doar câteva secunde, privind atent la sângele ce începu a gâlgâi asemenea apei unei fântâni arteziene, trupul femeii prăbușindu-se cât ai clipi pe trotuar, ca o marionetă ce s-ar fi desfăcut pe neașteptate din legăturile ce o susținuseră. În ochii lui se citea șocul, furia imensă, peste care se suprapuse o undă fugară și fulgerătoare de teamă. Lama însângerată de cuțit se reascunse într-o secundă în buzunarul larg și încăpător, în timp ce silueta aceea sumbă, purtând un veșmânt închis la culoare, dispăru într-un loc ferit.

— Cred că aș putea duce o asemenea viață. După ce servise un biftec de Montana, o tratație destul de rară, la care se adăugaseră niște raci de mare fripți aduși tocmai din Icelandic, devorați mult mai ușor cu ajutorul câtorva pahare de șampanie franțuzească, Mavis se tolăni în decorul acela exotic și bogat al solarului ce imita perfect vegetația unei lagune. Ea căscă, bucurându-se de libertatea plăcută oferită de goliciunea trupului său și de cele câteva pahărele consumate care o amețiseră ușor. Tu chiar duci o asemenea viață?

— Într-un fel. Nefiind la fel de nonconformistă ca Mavis, Eve îmbrăcase o bluză lungă și strâmtă. Se așezase deja comod într un

fotoliu de piatră, sorbind mai departe din paharul cu șampanie. Nici nu-și mai amintea de când nu-și mai oferise asemenea clipe de relaxare. Nu prea am timp pentru componenta asta a existenței.

— E cazul să-ți faci timp, iubito. Mavis se ridică cu greu, se cocoță iar în două picioare, sânii ei perfect rotunzi strălucind în lumina aceea albastră pe care o programase ca ambient. Cu mișcări lenețe, ea se îndreptă către un liliac de apă, mirosindu-l câteva secunde. Dumnezeule, e de-adevăratelea! Tu știi ce ai aici, Dallas?

— O piscină interioară unde poți înota?

— Ai aici, își începu Mavis fraza, încercând să ajungă, nu prea repede, spre zona alunecoasă în care-și lăsase paharul, o fantezie nemaivăzută. Știi din aceea pe care nu ți-o poate oferi nici măcar o hologramă VR de top. Luă apoi o gură zdravănă de șampanie rece ca gheața. Doar nu o să te tâmpești, să zicem, dând la toate astea cu picioru', nu?

— Hei, dar ce-ți mai trece prin cap?

— Lasă că te cunosc eu pe tine. O să stai deoparte, o să-ți pui o mie și una de întrebări, analizând fiecare punct. Văzând că paharul lui Eve se golise, Mavis făcu onorurile. Ascultă la mine, prietenă dragă. Să nu faci așa ceva!

— Dar nici nu obișnuiesc…

— Ei ba nu, la chestia asta ești campioană - la despicat firul în patru - la naiba! Când vei simți că ți se încurcă limba, încearcă să rostești toate astea de cinci ori mai repede. Se folosi de șoldul gol ceva să o împingă pe Eve ceva mai încolo, făcându-i loc alături de ea. E nebun după tine, așa e?

Eve înălță din umeri, bând din pahar.

— E bogat, adică al naibii de bogat, frumos, splendid ca un zeu, iar trupul lui e…

— Ce naiba știi tu despre trupul lui?

— Am și eu ochi. Ii folosesc. Deja mi-am făcut o idee, una destul de bună, despre cum arată el fără haine. Amuzată de licărul apărut brusc în ochii lui

FARA LIMITE

Eve, ea își umezi buzele. Ooooo, da, dacă vrei să afli un detaliu, oricare ar fi el, îți stau la dispoziție.

— Halal prietenă!!!

— Ei bine, asta sunt eu. Oricum, are cu ce se lăuda. În afară de asta, e vorba și despre putere. Are multă putere, una care se emană în afara lui precum niște săgeți. Ea își argumentă declarația aruncând în sus stropii de apă. Și când se uită la tine, zici că are de gând să te mănânce de vie, nu altceva. Lacom…cu…înghițituri…mari de tot. Oooo, Doamne, m-am încălzit deja!

— Ține-ți mânuțele departe de mine, te rog.

Mavis fornăi.

— Poate mă duc să-l seduc pe Summerset.

— Lui cred că-i lipsește penisul.

— Pariez că pot încerca să descopăr chestia asta. Dar în clipa aceea se simțea mult prea toropită. Îl iubești, nu?

— Pe Summerset? Abia dacă reușesc să nu-l pocnesc când mă aflu în preajma lui.

— Ia uită-te tu puțin în ochii mei. Haide! Ca să se asigure că o va asculta, Mavis apucă între degete bărbia lui Eve, întorcând-o până ce reușiseră să fie în față în față, privirile lor sticloase întâlnindu-se una cu alta. Tu ești îndrăgostită de Roarke.

— Se pare că sunt. Nici nu vreau să reflectez la acest aspect.

— Doooamne! Să nu faci așa ceva! Mereu am avut impresia că tu stai prea mult pe gânduri. Ținându-și paharul deasupra capului, Mavis făcu un salt în lagună. Jeturile de apă se pot folosi?

— Desigur. Amețită de vin, se luptă câteva secunde pentru a-și recâștiga autocontrolul. Imediat ce apa începu să se agite, trasformându-se în mii de bule și în jeturi ce împrăștiau stropii în toate direcțiile, Mavis scoase un gâfâit de încântare care era, totodată, și un hohot de râs.

— Dooamne, Dumnezeule, de ce să mai duci dorul unui bărbat când ai parte de așa ceva?! Heeei, Eve, dă și tu muzica aia mai tare! Hai să petrecem!

Ascultătoare, Eve dublă volumul sonorului așa că bubui prin pereți și de undeva de la nivelul apei, semănând cu un vaiet prelung. Începu să cânte formația Rolling Stones, una dintre formațiile favorite a lui Mavis dacă ne referim la artiștii clasici. Lasându-se pe spate, Eve începu să râdă, privind la dansul improvizat al lui Mavis, vrând să-i ceară robotului să le mai aducă o sticlă cu vin.

— Îmi cer scuze.

— Hmmmm? Cu privirea încețoșată, Eve se uită în jos la pantofii negri lăcuiți care apărură brusc la marginea lagunei. Încet și cu o oarecare curiozitate, ea își lăsă privirea să alunece în sus, pe cracul strâmt și fumuriu spre jacheta scurtă și apretată, dând apoi de chipul imobil al lui Summerset.

— Heeei, vrei să faci și tu o băiță?

— Haaaide, Summerset! Apa tremură în jurul taliei lui Mavis, picurând veselă de pe sânii ei cu formă clasică, în vreme ce ea îi făcu cu mâna. Cu cât suntem mai mulți, cu atât e mai bine.

El o privi încruntat, strâmbându-se. De obicei, în astfel de situații, vorbele sale semănau cu niște cuburi de gheață cu tăiș în vârf, însă în clipa aceea el își tot întorcea privirea spre trupul apetisant și cufundat în apă a lui Mavis.

— Aveți un apel telefonic, dră locotenent. Se pare că nu ați auzit cele câteva încercări ale mele de a vă aduce la cunoștință acest lucru.

— Poftim? Bun, bine. Ea se ridică, înaintând în picioarele goale până la bordul în care era montat și linkul de efectuare al transmisiilor, acesta fiind montat în una din lateralele lagunei. E Roarke?

— Nu. Nu-i stătea în caracter să țipe, dar nu-și putea călca pe mândrie, ordonând muzicii să adopte un volum mai mic. E vorba de dispeceratul secției de poliție.

Chiar în secunda în care Eve ridica linkul din dispozitiv, ea se opri și înjură. După care își dădu șuvițele alunecoase la o parte de pe față.

— Oprește muzica, rosti ea repezit, iar Mick și colegii lui fură reduși la tăcere. Mavis, stai într-o altă poziție, astfel încât să nu fi captată în transmisia video a apelului. Eve trase adânc aer în piept, după care puse linkul în funcțiune. Dallas.

— Aici dispeceratul, lt. Eve Dallas. Amprenta vocală a fost verificată. Vă rugăm să vă prezentați imediat pe Broadcast Avenue, la postul tv Canal 75. S-a confirmat un nou asasinat. Cod: galben.

Lui Eve îi îngheță sângele în vene. Degetele ei apucară strâns marginea piscinei.

— Numele victimei?

— Nu am primit permisiunea de a-l divulga telefonic, deocamdată. Confirmați că ați primit ordinele, dră lt. Eve Dallas.

— Confirm. Cei de la ETA să fie la fața locului în 20 de minute. Vreau, de asemenea, să fie prezent căpitanul Feeney de la Departamentul IT și electronică.

— Cererea dv. a fost verificată. Dispeceratul încheie transmisia.

— Ooo, Doamne! Doamne, Dumnezeule! Simțindu-se neputincioasă din pricina sentimentului de vinovăție, dar și din pricina băuturii, Eve își rezemă capul de marginea piscinei. Eu am ucis-o, fir-ar să fie!

24*î

— Încetează. Mavis înotă până în dreptul ei, punându-și palma pe umărul lui Eve. Încetează cu tâmpeniile, Eve, zise ea pe un ton aspru.

— El a mușcat momeala nepotrivită, a mușcat-o exact pe cea care nu trebuia, Mavis, iar femeia aceea a murit. Eu trebuia să fiu aceea.

— Ți-am spus să încetezi. Neștiind ce să spună, dar fiind convinsă de ceea ce simțea, Mavis o trase mai în spate, zguduind-o zdravăn și rapid. Scoate-ți chestia asta din cap, Dallas!

Moale și neputincioasă, Eve își duse mâna la cap, acesta durând-o îngrozitor.

— O, Doamne, Dumnezeule! M-am îmbătat. Exact asta-mi mai trebuia.

— Pot să rezolv eu problema asta. Am niște pastile pemtru beție, „Sober Up", la mine în geantă. Văzând-o cum se vaită, Mavis o scutură din nou. Știu că nu-ți plac pastilele, dar în zece minute te va ajuta să elimini tot alcoolul consumat din sânge. Vino, hai să iei o pastilă.

— Perfect. Elegant. Când o să mă uit la ea o să fiu trează.

În secunda când se pregăti să urce scările și alunecă, fu surprinsă să descopere acolo două brațe care o susținură cu putere.

— Dră locotenent. Vocea lui Summerset era la fel de dură, însă el îi întinse un prosop, după care o ajută să se așeze pe dublura de piatră a piscinei.

— O să anunț că aveți nevoie imediat de mașină.

— Mdda, mulțam'.

12

Antidotul pe care Mavis îl avusese la îndemână acționase precum o vrajă. Eve îi mai simțea și acum gustul undeva în fundul gâtului, dar în clipa în care ajunse în fața postului TV Canal 75, clădirea aceea înaltă, zveltă și argintie, ea era completamente trează.

Clădirea fusese construită în jurul anului 1950, atunci când mass-media suferise o dezvoltare astronomică, astfel că profiturile sale erau mai mari decât ale unei țări mici. Fiind una dintre cele mai înalte clădiri de pe Broadcast Avenue, aceasta pornea spre înălțimi de la o bază extrem de lată, găzduind mii de angajați, cinci studiouri echipate corespunzător, inclusiv cel mai nou echipament de pe Coasta de Est, astfel că acesta putea transmite și în cel mai mic și neînsemnat colț al lumii și pe stațiile sale de pe orbită, de asemenea.

Aripa de est, cea spre care fusese îndrumată Eve, dădea spre Third, acolo unde se aflau o grămadă de multiplex-uri și blocurile de locuințe, construite chiar pentru cei care lucrau în industria tv

Datorită unui trafic aerian foarte încărcat, Eve realiză că se aflase deja despre cele petrecute. Controla rea situației urma să fie o problemă. Ocolind clădirea, ea apelă Dispeceratul, solicitând o blocare a traficului aerian din zonă, dar și asigurarea securității terestre. Era și așa destul de greu să faci față unei crime care avusese Ioc chiar în fieful mass-mediei, ca să mai fie nevoie să dai piept și cu vulturii din aer.

Calmă și cu sentimentul vinovăției blocat undeva în inima ei, ea coborî din mașină pentru a se apropia de locul crimei. Da, polițiștii se apucaseră deja de treabă, observă ea, cuprinsă de un sentiment de ușurare. Eliberaseră zona și sigilaseră intrările pentru vizitatori. Reporterii și echipele lor erau, se înțelege, prezenți la fața locului. Nu aveai cum să-i ții departe. Dar cel puțin ea avea pe unde să treacă și cum să respire.

Își prinsese deja legitimația de reverul hainei, așa că o porni prin ploaie într-acolo, călcând pe covorul acela special pe care o ființă înțeleaptă îl întinsese pe întreaga suprafață care era considerată drept „locul crimei". Picăturile de ploaie cădeau, producând sunete muzicale pe materialul acela tare din plastic.

Ea recunoscu pelerina, astfel că stomacul se răscoli instinctiv, iar ea fu obligată să facă față acelei senzații violente. Se interesă dacă zona din apropierea cadavrului fusese scanată, cercetată și înregistrată cu ajutorul echipamentului video și, primind un răspuns afirmativ, se lăsă pe vine.

Mâinile erau țepene în momentul în care apucă gluga pelerinei de ploaie, căzută peste chipul victimei. Ignoră sângele care se adunase sub forma unor băltoace dense chiar la vârful cizmelor ei, reușind să-și înăbușe cât de cât oftatul și cutremurarea în clipa în care descoperi o față care nu-i era familiară.

— Cine naiba e femeia asta? întrebă ea cu un glas poruncitor.

— Din cercetările noastre preliminare, se pare că victima poartă numele de Louise Kirski, și lucra ca tehnician-editorialist la postul tv Canal 75. Polițista scoase o listă din buzunarul trenciului ei de ploaie strâmt și de culoare neagră. A fost găsită în jurul orei 11:15 minute de către dnul C.J. Morse. EI tocmai își arunca prăjiturelele în locul acela, continuă ea cu oarece dispreț față de lipsa de comportament civic și delicatețe a cetățeanului respectiv. A intrat în clădire pe ușa aceasta, după care a scos capul dincolo de ușă și a

privit afară. Cei de la securitate au verificat cele declarate de el, după care au chemat poliția. Dispeceratul a preluat apelul la ora 11:22. Iar eu am ajuns la locul crimei la 11:27.

— Destul de repede, dnă ofițer…?

— Peabody, locotenente. Tocmai aveam treabă pe First Avenue. După care am verificat zona, am securizat ușile dinspre exterior și am cerut întăriri și prezența unui anchetator-șef.

Eve făcu semn cu capul în direcția clădirii.

— Ei au reușit deja să filmeze7

— Sir. Peabody lipi buzele una de alta, ele devenind o linie subțire. Când am sosit la fața locului, o echipă a Știrilor era deja prezentă, dar leam ordonat să elibereze zona. Cred că au filmat suficient până să reușim să securizăm perimetrul.

— Bine. Punându-și mai întâi mănușile de protecție, Eve cercetă cu atenție starea cadavrului. Câteva jetoane pentru bancomat, niște mărunțiș și un minilink suficient de scump agățat la curea. Nu existau răni care să ateste că victima încercase să se apere, nu existau semne că avusese Ioc o luptă sau un asalt.

Ea înregistra totul ca la carte, mintea ei lucrând extrem de rapid. Da, recunoscuse acea pelerină de ploaie, cugetă, și cum examinarea cadavrului se încheiase, se ridică.

— Voi intra în clădire. Îl aștept pe căpitanul Feeney. Ai grijă să-i permiți accesul. Victima poate fi dusă la Morgă.

— Am înțeles, șefa.

— Tu rămâi pe loc, Peabody. Dra polițist lucra bine și era stăpână pe situație. Ține-i în frâu pe reporteri. Eve aruncă o privire peste umăr, ignorând întrebările rostite din toate părțile pe un ton ridicat și blițul camerelor care filmau. Nu se fac comentarii, nu se dau declarații.

— Nu am ce să le comunic.

— Perfect. Adoptă aceeași atitudine și pe mai departe.

Eve desigilă ușa, intră, după care repuse sigiliul. Holul de la intrare era aproape pustiu. Peabody sau cineva la fel de eficient eliberase spațiul cu pricina, permițând doar prezența strictă a personalului care nu avea cum să plece, datorită profesiei. Eve aruncă o privire către persoana care asigura paza în spatele consolei principale.

— C.J. Morse. Unde îl pot găsi?

— Postul tv la care lucrează se află la etajul 6, departamentul nr. 8. Câțiva oameni de-ai dumneavoastră l-au condus deja acolo.

— Un coleg de-al meu trebuie să sosească în scurt timp. Să-l trimiteți acolo. Eve se întoarse cu spatele, după care urcă în ascensor.

Oamenii erau presărați de colo-colo. Unii erau adunați în grupuri, alții stăteau în fața unor panouri tv, vorbind furios în fața unor camere de filmat. Ea adulmecă mirosul de cafea, aroma puternică de cafea arsă, una destul de proaspătă, exact ca aceea pe care o puteai simți în nișele de lucru ale secției de poliție. Altădată lucrul acesta ar fi făcut-o să zâmbească.

Pe măsură ce urca, zgomotul din jur devenea din ce în ce mai puternic. Păși în studioul știrilor de la etajul șase, în mijlocul acelui zumzăit frenetic și constant.

Consolele erau amenajate spate în spate, printre ele existând spații prin care puteai circula de la una la alta. La fel ca și la o secție de poliție, în televiziune se lucra 24h/24. Chiar și la ora aceea, existau douăzeci de studiouri în care activitatea era în toi. Cu singura diferență, observă Eve că polițiștii păreau întotdeauna epuizați, șifonați, ba chiar și asudați. Cei de aici aveau o prezență impecabilă pe ecranele tv Hainele aveau o tăietură impecabilă, bijuteriile dădeau bine la cameră, chipurile erau machiate și cremuite cu grijă.

Și după toate aparențele, fiecare avea ceva de lucru. Unii vorbeau repede în fața ecranului linkului lor, urmărind ultimele noutăți cu

ajutorul sateliților, după cum își imagină Eve. Alții urlau prin intermediul computerelor lor, ori se urla la ei tot prin intermediul acestor aparate, datele în cauză fiind ori solicitate, ori accesate ori transmise către sursa dorită.

Totul părea perfect normal, în afara acelui miros persistent de cafea proastă și de teamă, care părea să nu le mai dea pace.

Unul sau doi dintre ei luară seama la prezența sa și dădură să se ridice de la locurile lor, privind-o întrebător. Dar privirea ei nespus de rece era la fel de eficientă precum o bară de protecție din oțel.

Ea se întoarse către peretele unde ecranele uriașe erau cocoțate unele peste altele. Roarke dispunea de o amenajare asemănătoare, așa că ea știa deja că fiecare ecran putea fi utilizat fie pentru afișarea unei singure imagini, fie în diverse combinații cu celelalte. În clipa de față, pe întreg peretele era proiectată imaginea uriașă a lui Nadine Furst, care tocmai prezenta știrile. Bine cunoscuta imagine tridimensională a cerului de deasupra New Yorkului se înălța chiar în spatele său.

Da, și ea era la fel de elegantă, de aranjată, de perfectă ca și ceilalți. Ochii ei păreau să întâlnească și să susțină privirea lui Eve, în vreme ce ea se apropie mai mult ca să poată auzi și comentariul.

— Și iată că, în seara asta, a avut loc un nou asasinat, o crimă fără niciun sens. Louise Kirski, una din angajatele postului nostru, a fost ucisă la numai câțiva pași distanță de clădirea din care eu transmit în aceste clipe.

Eve nici nu se mai sinchisi să tragă o înjurătură în secunda în care Nadine adăugă și alte câteva detalii legate de eveniment, cedându-i apoi legătura lui Morse. Se aștepase deja la asta.

— O seară ca oricare alta, rosti Morse cu vocea clară și pătrunzătoare a reporterului. O seară ploioasă în orașul nostru. Dar, cu toate că poliția și-a aruncat în luptă cei mai buni oameni ai săi, a fost comisă o nouă crimă. Reporterul din fața dv. are ocazia să vă

ofere în clipele următoare informații „la cald” despre cele văzute cu ochii săi, despre abominabila faptă, despre șocul produs și despre pierderea suferită.

El se opri, totul fiind perfect cronometrat, imaginea focalizându-se pe chipul său, care apăru în prim-plan.

— Eu am descoperit cadavrul lui Louise Kirsky, ghemuit și plin de sânge, chiar în fața treptelor de la intrarea acestei clădiri, cea în care noi amândoi am lucrat atâtea și atâtea nopți. Gâtul ei era tăiat, iar sângele se scurgea, gâlgâind, pe pavajul umed. Nu mi-e rușine să recunosc că în clipa aceea am rămas ca împietrit, că eram revoltat peste măsură, că mirosul sângelui se cuibărise deja în plămânii mei. Am rămas locului, privind-o, nevenindu-mi să cred ce-mi vedeau ochii. Cum era posibil așa ceva?! O femeie pe care o cunoșteam cu care discutasem adesea prietenește, o femeie cu care avusesem, din când în când, privilegiul să și colaborez…Cum era posibil ca ea să zacă acolo, fără viață?!

Imaginea chipului său palid dispăru încet de pe ecran și în locul său apăru, la dimensiuni grafice, mult mai mari, imaginea cadavrului femeii.

Nu rataseră absolut nimic, cugetă Eve cu dezgust, răsucindu-se spre cea mai apropiată dintre console.

— Unde se află studioul?

— Poftim?

— V-am întrebat unde naiba se află drăcia aia de studiou? Ea făcu semn cu degetul spre ecran.

— Ei, aaa…

Furioasă, se aplecă peste consolă, prinzându-l cu ajutorul brațelor ei încordate. Hei, nu vrei să vezi ce repede închid eu locul ăsta?

— Etajul 12, studioul A.

Ea o porni într-acolo chiar în secunda în care Feeney coborî din lift.

— Ei, dar ți-a luat ceva timp să ajungi.

— Salut, eram în vizită la părinții mei, în New Jersey. El nu se obosi să o întrebe ceva, pășind în același ritm cu ea.

— Vreau o echipă care să se ocupe de cei de la știri.

— Foarte bine. El se scărpină în cap în vreme ce urcau spre destinația respectivă. Putem, probabil să obținem un ordin de confiscare a imaginilor făcute la locul crimei. În secunda în care Eve îi aruncă o privire piezișă, el înălță din umeri. Da, am prins și eu câteva imagini pe ecranul din mașină, în timp ce veneam încoace. Ei au posibilitatea să-l recupereze, dar îi putem ține în șah câteva ore.

— În cazul acesta, apucă-te de treabă. Vreau să știu tot ce se poate afla despre victimă. Cred că au datele ei, la dosar, chiar aici.

— E destul de simplu.

— Să mi le trimiți la mine la birou, OK, Feeney? în scurt timp voi ajunge acolo.

— Nicio problemă. Altceva?

Eve ieși din lift, privind furioasă la ușile groase și albe ale Studioului A.

— S-ar putea să am nevoie de întăriri la faza următoare.

— O, te-aș ajuta cu plăcere.

Ușile studioului erau încuiate, iar plăcuța „ÎN DIRECT" era și ea aprinsă. Eve se luptă cu impulsul disperat de a scoate arma ș; de a face țăndări panoul de securitate. În schimb, apăsă cu putere pentru urgențe și așteptă un răspuns.

— Programul de Știri al Canalului 75 se transmite în acest moment, live, rosti calm robotul electronic. Ce fel de problemă aveți?

— E vorba de o urgență a poliției. Ea ridică legitimația în dreptul miniscanner-ului.

— Așteptați un moment, lt. Dallas, cererea dv. urmează să fie accesată.

BSfl

— Nu e o cerere, rosti Eve în cele din urmă. Vreau ca ușile să se deschidă în secunda asta, altfel voi pătrunde înăuntru cu forța, potrivit Codului 83 B, subpunctul J.

Urmă un huruit silențios, un sâsâit de natură electronică, ca și cum computerul ar fi reflectat o clipă la cele auzite, exprimându-și apoi nemulțumirea.

— Ușile se vor deschide. Vă rog să păstrați liniștea și să nu treceți dincolo de linia albă.

Înăuntru, temperatura era una cu zece grade mai mică. Eve înaintă rapid către o porțiune construită din sticlă, care dădea direct spre aparate, bătând în ea suficient de tare ca directorul de știri să se albească la față, plin de îngrijorare. Își duse disperat degetul la buze. Iar Eve îi arătă legitimația.

Cu o nehotărâre evidentă, el îi deschise ușa, făcându-le semn să intre.

— Suntem în transmisie live, le spuse el repede, întorcându-se iar cu fața spre monitorul aparatului din fața sa. Camera 3 focalizată pe Nadine. În spate, imaginea lui Louise. Filmează.

Roboții aparatului îl ascultară, executând comanda în mod silențios. Eve urmări cum camera video suspendată își schimbă imediat poziția. Pe monitorul de control apăru imaginea zâmbitoare a lui Louise Kirski.

— Mai încet, Nadine. Nu te grăbi. C.J. intră în direct abia peste zece minute.

— Bagă un calup publicitar, îi spuse Eve.

— Transmisiunea asta funcționează fără niciun fel de pauză.

— Bagă publicitate, repetă Eve, că altfel în clipa următoare nu o să mai transmiți nimic.

El se încruntă, bombându-și pectoralii.

EST

— Ei, acum e cazul să mă ascultați…

— Nu, ascultă-mâ tu pe mine…îi dădu un bobârnac, nu prea blând, în pieptul acela ca de cocoș. Eu știu tot ce s-a întâmplat. Ori faci cum îți pun eu, ori posturile rivale vor avea un rating nemaivăzut. Eu însumi le voi povesti că cei de la Canal 75 obstrucționează activitatea poliției, chiar dacă victima era una dintre angajatele lor. Ridică din sprânceană în vreme ce el reflecta la vorbele ei. Și poate o să mi se pară că semeni din ce în ce mai tare cu un posibil suspect…Hei, Feeney, tu ce spui, arată sau nu a unul care ucide cu sânge rece?

— Ei, tocmai asta îmi ziceam. Poate că o să fie nevoie să-l ducem la secție și să stăm pe îndelete de vorbă. După ce-i facem un control ca la carte.

— Stați așa, stați așa. Aveți răbdare, vă rog. El își șterse gura cu dosul palmei. Cu ce-ar dăuna o pauză scurtă de 90 de secunde, hmm? în zece secunde, difuzăm spotul Zippy. C.J, grăbește-te. Urmează muzica. Camera unu, fundal. Filmează.

Ea scoase un oftat lung.

— O să fac plângere legală, pentru toate astea!

— Chiar te rog.

Eve ieși din cabină și se îndreptă spre consola neagră în spatele căreia se aflau Nadine și Morse.

— Ai dreptul să-ți suni avocatul și să vă dați întâlnire la secția de poliție.

EI se albi ca hârtia.

— Mă arestați? Dumnezeule Mare, ați înnebunit?!

— Tu ești unul dintre martori, cretinule! Așa că nu vei mai declara nimic înainte de a-mi da mie o declarație. Una oficială. Ea se uită cu coada ochiului la Nadine. Va trebui să faci față singură acestei mizerii.

— Aș vrea să vin și eu cu tine.

Simțind cum îi tremură picioarele, Nadine se ridică. Ca să nu mai audă strigătele celor din camera de control, ea își scoase casca folosită pentru transmisiile în direct. Cred că eu sunt ultima persoană care a văzut-o în viață, care a stat de vorbă cu ea.

— Bine. Vom sta de vorbă despre asta. Eve îi conduse afară, oprindu-se doar pentru a surâde ironic celui de la consola de control. Ai putea să umpli golul acesta cu episoade mai vechi din *NYPD BLUE.* E un serial clasic deja.

— Ei, ia te uită, „dragul" meu C.J.! Chiar dacă era copleșită de tristețe, ea aprecia momentul la justa sa valoare. Te-am adus exact unde voiam să te văd de mult. Stai confortabil?

— Da, el părea oarecum livid, dar reuși să arunce o privire prin camera de interogare, rânjind batjocoritor.

— Cred că aveți nevoie de un decorator, să știi, v-ar prinde bine.

— Ei, încercăm, dar încadrându-ne în buget, desi gur. Ea se așeză în fața singurei mese din încăpere. Să înceapă înregistrarea, ordonă ea. Data - 1 Iunie, Doamne, a trecut luna mai deja? - Persoana interogată: C.J. Morse, Locul interogatoriului:

Camera C. Persoana care ia interogatoriul: It. Eve Dallas; motivul interogatoriului: crima; victima: Louise Kirsky. Ora interogatoriului:…și patruzeci și cinci de minute. Dle Morse, vi s-a spus deja care sunt drepturile dv. Vreți ca la acest interogatoriu să fie prezent și avocatul dv.?

ELI

EI se întinse după paharul cu apă, îl luă, după care sorbi o înghițitură.

— Sunt acuzat de ceva?

— În acest moment, nu.

— Atunci să-i dăm drumul.

— Du-mă la momentul acela, C.J. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— Bine. El bău din nou puțină apă ca și cum gâtul i-ar fi luat foc. Eu tocmai veneam spre clădirea unde se află postul nostru tv Eram co-moderator la știrile de noapte.

— La ce oră ai sosit la studio?

— Pe la 11:15. Am folosit intrarea dinspre est, dat fiind că foarte mulți dintre noi o preferă, fiindcă așa ajungi mult mai repede în studioul știrilor. Afară ploua, așa că am ieșit din mașină și am luat-o la fugă. Am zărit ceva chiar lângă trepte. La început, nu mi-am dat seama ce era.

Făcu o pauză, își acoperi fața cu palmele, după care începu să-și frece obrajii cu putere. Nu mi-am dat seama, continuă el, până ce n-am călcat pe ea. Credeam - de fapt, nici nu mai știu ce credeam în secunda aceea, pe cuvânt. Cineva o aranjase rău de tot.

— Nu ai recunoscut victima?

— …Gluga, gesticulă el vag cu brațele. Îi acoperea fața. M-am aplecat și am vrut să i-o dau la o parte. Se cutremură violent. În clipa aia am văzut sângele, iam văzut gâtul. Sângele, repetă el, ducându-și iar mâna la ochi.

— Ai atins-o?

— Nu, nu cred - nu. Ea zăcea acolo, iar la gât avea o rană destul de mare, una deschisă. Ochii erau la fel. Oooo, nu, nu am atins-o. EI își luă palmele de la ochii, făcând, se pare, un efort herculean să-și revină. Mi s-a făcut rău. Probabil că nu poți înțelege lucrul acesta, Dallas. Dar unii oameni reacționează instinctiv. Atâta sânge în jur și privirea ei. Oooo, Doamne! Mi s-a făcut rău, mi s-a făcut frică, așa că am intrat în fugă în clădire. Gardianul se afla la biroul lui. L-am anunțat.

— Cunoșteați victima?

— Bineînțeles, o cunoșteam. Louise a lucrat și pentru mine câteva materiale. În majoritatea timpului a lucrat cu Nadine, dar a editat câte ceva și pentru mine și pentru alți colegi de-ai noștri. Era bună, a

naibii de bună. Era rapidă, avea o privire foarte ageră. Una dintre cele mai bune. Ooo, Doamne! Luă cana de apă de pe masă. Apa gâlgâi în vreme ce el o turnă în pahar. Nu aveau de ce s-o ucidă, nu aveau de ce. Nu aveau niciun motiv.

— Obișnuia să iasă pe ușa aceea și la aceeași oră?

— Habar nu am. Nu cred - ar fi trebuit să fie la Camera de Editare, zise el pe un ton hotărât.

— Voi doi erați prieteni, prieteni apropiați?

EI ridică capul deodată, mijind privirea. Tu încerci să mă scoți vinovat, nu? Chiar ți-ar plăcea mult să reușești?

— Mărginește-te să răspunzi la întrebări, C.J. Aveai o relație cu ea?

— Ea avea deja o relație. Vorbea de cineva pe nume Bongo. Eram colegi, Dallas. Atâta tot.

— La Canal 75 ai ajuns la ora 11:15 minute. Și înainte de asta unde ai fost?

— Acasă am fost. Atunci când lucrez de noapte, dorm vreo două ore. Nu e vorba de o transmisiune nouă, așa că nu am nevoie de cine știe ce pregătire înainte de a intra în direct. Trebuia să citesc, recapitulând știrile zilei. La ora 7:00 am luat cina cu câțiva amici, la opt am plecat acasă și am tras un pui de somn.

EI își rezemă coatele de masă, lăsând capul în jos și sprijinindu-I în palme.

— M-am trezit la ora zece și am plecat de acasă cu puțin înainte de ora unsprezece. Mi-a luat ceva mai mult să ajung fiindcă afară ploua. Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule!

Dacă Eve nu ar fi urmărit imaginile în care el relata detalii despre crimă la numai câteva minute după ce descoperise cadavrul, i-ar fi fost chiar milă de el.

— Ai văzut pe cineva la locul crimei sau prin apropiere?

— Numai pe Louise. La ora aceea târzie, lumea nu prea intra sau ieșea din clădire. Nu am văzut pe nimeni. Doar pe Louise. Pe Louise, atât.

— Bine, C.J. Deocamdată, asta a fost tot.

EI puse jos paharul din care băuse din nou.

— Pot pleca?

— Da, dar nu uita că ai calitatea de martor. Dacă ascunzi ceva sau dacă o să-ți mai amintești și alte informații pe care nu le-ai mărturisit astăzi, în cadrul acestui interogatoriu, te acuz de ascunderea unei dovezi și de împiedicarea bunului mers al anchetei. Ea surâse încântată. A, să nu uit, C.J. Notează-mi și mie numele prietenilor tăi. Eu nu prea cred că ai vreun prieten.

Ea îl lăsă să plece, reflectând la cele spuse în vreme ce aștepta ca Nadine să fie condusă înăuntru. Scenariul era cât se poate de clar. Și odată cu el, vina o copleși instantaneu. Ca să rămână în aceeași stare, deschise dosarul, studiind fotografiile dure și clare ale cadavrului iui Louise Kirsky. Le întoarse cu fața în jos în secunda în care auzi ușa deschizându-se.

În clipa aceea nu mai avea deloc înfățișarea elegantă de altădată. Femeia aceea plină de personalitate și strălucitoare din fața camerei tv lăsase Ioc unei doamne palide, cu ochii plânși și umflați și cu buze tremurânde. Fără a rosti un cuvânt, Eve îi făcu semn să ia Ioc, turnând apoi apă într-un pahar curat.

— Ce rapidă ai fost, zise ea pe un ton rece, ai și transmis Iive ultimele noutăți.

— Asta mi-e meseria. Nadine nu se atinse de pahar, frângându-și însă degetele așezate în poală. Tu cu meseria ta, eu cu a mea.

— Da. În slujba publicului, nu?

— Nu prea îmi pasă ce crezi tu despre mine în secunda asta, Dallas.

— O, ce bine, fiindcă în secunda asta nici nu prea mă gândesc la tine, să știi. Ea porni recorderul pentru a doua oară, recitând apoi datele preliminare strict necesare. Când ai văzut-o ultima dată în viață pe Louise Kirsky?

— Tocmai eram la „Editare" ca să punem la punct și să aranjăm cronologic un material pentru știrile de la miezul nopții. Nu a durat chiar atât de mult cât am crezut noi. Louise era talentată, chiar foarte talentată. Nadine ispiră adânc, după care continuă să se uite atent într-un punct aflat la un centimetru distanță față de umărul stâng al lui Eve. Am stat câteva minute de vorbă. Ea și cel cu care avea o relație de câteva luni căutau deja un apartament în care să locuiască. Era fericită. Louise era un om fericit, cu care te înțelegeai ușor, o femeie deșteaptă.

Ea fu nevoită să se oprească din nou, nu avea încotro. Nu mai putea respira. Cu grijă și ferm, își ordonă să inspire și să expire aerul. De două ori.

— În fine, ea nu mai avea țigări. Îi plăcea să tragă un fum-două în pauzele muncii ei. Toată lumea se făcea că nu o vede, cu toate că ea se furișa în vreun dulap să tragă un fum, și-și aprindea țigara. I-am zis să-mi lase și mie două din ele după ce le cumpără, i-am dat și câteva jetoane. Am coborât împreună, după care eu am luat-o spre studioul știrilor. Aveam niște telefoane de dat. Altfel m-aș fi dus și eu cu ea. Aș fi fost acolo, cu ea.

— Obișnuiați să ieșiți împreună înainte de emisie?

— Nu. În mod normal, eu fac o pauză scurtă, plec de la serviciu, beau în liniște o cafea la cofetăria aceea mică de pe Third. Îmi place - să părăsesc câteva minute postul tv, mai ales înainte de miezul nopții. Avem la serviciu restaurant, săli de recreare, cofetărie, dar mie îmi place să iau o pauză și să petrec acele zece minute exact așa cum îmi e pe plac.

— În mod frecvent?

— Da. Nadine întâlni privirea lui Eve, ferindu-se apoi de ea. De obicei așa procedez. Dar de data asta voiam să dau acele apeluri și, în afară de asta, afară ploua, așa că…că nu am mai plecat. I-am dat pelerina mea de ploaie, așa că a plecat ea. Își reîndreptă privirea într-acolo, uitându-se în ochii lui Eve. Iar privirea ei era dezolată. Ea a murit în locul meu. Știi asta, la fel de bine ca și mine. Nu-i așa, Dallas?

— Ți-am recunoscut pelerina, rosti repede Eve. Am crezut că erai tu.

— Ea nu a făcut altceva decât să dea o fugă ca să-și cumpere câteva țigări. A nimerit unde nu trebuie, când nu trebuie. Purtând pelerina altcuiva.

Nu trebuia să fie ea momeala, cugetă Eve, fără însă a rosti gândul cu voce tare. Hai să reluăm totul, pas cu pas, Nadine. Un editor deține oarecare putere și control.

— Nu. Încet și metodic, Nadine clătină din cap. Starea aceea de greață din stomac urcase deja în gât, având un gust deosebit de amar. Aici e vorba de povestea pe care o prezinți și de personalitatea celui sau celei care prezintă iive știrea cu pricina. Nimeni nu apreciază, nimeni nu se gândește, mai bine zis, la editor, ci la reporter. Nu ea era ținta, Dallas. Să nu ne mai prefacem că ar fi așa.

— Ce cred eu și ce știu pornește, practic, în mai multe direcții, Nadine. Dar, pentru moment, să-ți spun ce cred acum. Cred că tu erai adevărata țintă, iar ucigașul a confundat-o pe Louise cu tine. Da, nu aveți aceeași constituție fizică, însă afară ploua cu găleata, ea îmbrăcase pelerina ta și, în plus avea și gluga trasă pe ochi. Ori nu a avut timp, ori nu a mai avut ce face după ce și-a dat seama ce mare greșeală a comis.

— Poftim? Amețită de vorbele ei rostite pe șleau, Nadine încercă să se concentreze. Ce spuneai?

— Totul s-a petrecut foarte repede. Știu la ce oră a plecat de lângă biroul bodyguardului. Ea i-a făcut semn de la revedere acestuia. Iar peste zece minute, Morse dădea deja peste ea, vrând să urce pe trepte. Ori totul a fost cronometrat până la cel mai mic detaliu, ori ucigașul nostru era foarte grăbit. Și poț: pune pariu că el a vrut ca totul să apară la știrile de noapte înainte chiar ca femeia aceea să devină rece ca gheața.

— Iar noi i-am oferit această șansă, nu?

— Mdaa, aprobă Eve. Așa e.

— Dar tu ai impresia că mie mi-a fost ușor? Vocea lui Nadine, gâtuită și aspră, izbucni cât ai clipi. Tu crezi că a fost floare la ureche să stau acolo, în studio, și să prezint știrile, când știam că ea zace mai departe pe podea?

— Habar nu am, replică Eve. A fost?

— Era prietena mea. Nadine începu să plângă, lacrimile alunecând de-a valma, lăsând urme în machiajul ei de studiou. Țineam la ea. La naiba, ea conta pentru mine, nu e doar o știre, o poveste. Nu a fost o simplă poveste, ce naiba!

Străduindu-se să țină în frâu propriul sentiment de vinovăție, Eve împinse paharul cu apă spre Nadine.

— Bea, îi ordonă ea. Fă o pauză de câteva secunde, Iiniștește-te!

Nadine ținu paharul cu două mâini, dar chiar și așa acesta tremura. Ar fi preferat un coniac, realiză ea, dar momentan acest lucru trebuia să mai aștepte. Văd mereu asemenea întâmplări, și viziunea mea nu-i foarte diferită de a ta.

— Ai văzut și cadavrul, zise Eve fără menajamente. Te-ai dus acolo, în fața clădirii.

— Dar trebuia s-o fac. Cu ochii încă în lacrimi, ea se uită din nou la Eve. Era ceva personal, Dallas. Trebuia să o văd. Nu mi-a venit să cred când am auzit ce s-a întâmplat.

— Și cum ai aflat?

— Cineva l-a auzit pe Morse strigând la cel care făcea de pază că o persoană a fost omorâtă, chiar acolo, în fața treptelor de la intrare. Și lucrul acesta a atras atenția tuturor, zise ea, masându-și tâmplele.

2Lfl

Veștile circulă repede. Nici nu terminasem cel de-al doilea apel, când am sesizat că lumea era în mare agitație. Am întrerupt conversația cu sursa mea de informații, și am coborât la parter. Și imediat am dat cu ochii de ea. Surâsul ei fu unul sobru și trist. Am ajuns mai repede decât echipele tv - sau decât poliția.

— Așa că tu și prietenii tăi ați fost gata - gata să compromiteți locul crimei, Eve își plimbă brațul prin aer. Dar e un fapt deja consumat. A atins-o cineva? Ai văzut pe cineva făcând asta?

— Nu, nimeni nu era chiar atât de tâmpit, încât să facă așa ceva. Era evident că ea murise. Ai văzut - ai văzut și tu sângele, rana pe care o avea. Dar, oricum, am solicitat o ambulanță. În câteva minute a sosit și primul echipaj de poliție, ne-a ordonat să reintrăm în clădire, au sigilat ușa de la intrare. Am stat de vorbă cu unul dintre ei. Cu Peabody. Ea își frecă din nou tâmplele. Nu fiindcă o dureau, ci pentru că se simțea ametită, buimacă rău de tot. I-am spus că victima era Louise, după aceea m-am dus sus, să mă pregătesc pentru intrarea în direct. Și în tot timpul acesta îmi ziceam: *Eu trebuia să fiu aceea, eu trebuia să fiu în locul ei.* Eu eram vie, vorbeam în fața camerei de filmat, iar ea era moartă. Eu ar fi trebuit să fiu în locul ei.

— N-ar fi trebuit să moară nimeni.

— Noi am ucis-o, Dallas. Vocea lui Nadine revenise la normal. Noi două.

— Și cred că va trebui să purtăm în veci vecilor povara asta pe umeri. Eve inspiră adânc, aplecându-se spre ea. Hai să recapitulăm cele declarate de tine, Nadine. Pas cu pas.

13

Uneori, își zise Eve, munca asiduă din cadrul secției de poliție dădea roade. Ca o mașinărie dintr-aceea de la jocurile de noroc în care tot bagi monede, mai mult fără sens, așa că, în clipa în care îți „pica" jackpotul în poală, ești de-a dreptul șocat.

La fel rămase și ea în momentul în care David Angelini îi pică „în plasă".

Ea avea câteva întrebări legate de cazul Kirsky, de câteva mici detalii ale acestui caz. Iar momentul producerii crimei era unul dintre ele.

Nadine renunțase la pauza ei, în locul ei plecase dra Kirsky, traversând holul de la intrare la 23:04, aproximativ. A ieșit afară în ploaie și a nimerit în lama cuțitului cu care cineva i-a tăiat gâtul. Câteva minute mai târziu, Morse, grăbit fiind, deoarece întârziase, ajunge la serviciu, se împiedică de cadavru, își ușurează stomacul vomitând, după care dă buzna în clădire pentru a anunța că se comisese un asasinat.

Totul se petrecuse, cugetă ea, rapid de tot, în graba mare.

Tocmai de aceea, ea mai studie o dată CD-uI pe care era înregistrat materialul sistemului de securitate care supraveghea porțile de la Canal 75. Nu se putea ști dacă ucigașul trecuse dincolo de ele, dacă își parcase mașina în spațiul special amenajat, dacă se repezise apoi spre intrare ca să o aștepte pe Nadine, tăindu-i

jugulara lui Louise din greșeală și dispărând repejor în noapte, cu ajutorul automobilului său, desigur.

Agresorul ar fi putut foarte bine să fi traversat pe jos proprietatea respectivă, venind dinspre Third, exact așa cum intenționa să procedeze și Louise. Cel care făcea de pază la poartă avea obligația să se asigure că angajații postului beneficiau de locurile de parcare ce li se cuveneau, în timp ce invitații nu trebuiau să stea la coadă după cine știe ce țăcănit care voia neapărat să-și parcheze mașina în spațiul suficient de restrâns al acelei străzi.

Eve revăzu acele CD-uri fiindcă asta făcea parte din rutina activității sale, fiind obligată să recunoască, totuși, că reluase acele date deoarece spera ca povestea lui Morse să nu fie conformă cu realitatea. Probabil că el recunoscuse imediat pelerina de ploaie a lui Nadine, cunoscând, de asemenea, și obiceiul ei de a ieși câteva minute, de una singură, în oraș, înainte de emisia de la miezul nopții.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult, chiar dacă dorința asta a ei s-ar fi dovedit una mult prea animalică, instinctivă și personală, decât să reușească să-l înhațe și să-l pună la zid.

Și asta chiar în secunda în care zări mașina aceea îngustă, de două locuri, model italian, trecând ușor dincolo de porți, ca o felină strălucitoare. Ea mai văzuse automobilul cu pricina, în curtea casei comandantului ei, în ziua când avusese loc slujba de înmormântare.

— Oprește, ordonă ea, astfel că imaginea de pe ecran rămase nemișcată. Filmează porțiunea 23-30, imagine mare, cât tot ecranul. Mașinăria făcu țac, după aceea se roti, mărind imaginea la dimensiunea cerută.

Rânjind a nerăbdare, Eve lovi ecranul cu podul palmei, readucându-l în poziția inițială. Oaaau, dar ce mai economii bugetare avem aici, mormăi Eve, după care zâmbi încet și cu

satisfacție, savurând momentul. Ia te uită, dnul Angelini în persoană.

Trase adânc aer în piept, iar chipul lui David Angelini își făcu apariția pe monitorul ei. Pare plin de nerăbdare, își zise ea. Neatent. Nervos.

— Dar ce naiba căutai tu acolo? șopti ea, urmărind ora care rămăsese afișată în colțul din stânga al ecranului. La ora două și douăzeci și trei de minute și cinci secunde?

Se rezemă de spătarul scaunului, căutând ceva în sertar cu o singură mână și studiind mai departe imaginea cu pricina. Fără a-i da atenție mușcă dintr-un baton dulce pe care nu-l mâncase la micul dejun. Cu toate astea, trebuia să ajungă și acasă.

— Fă o copie, ordonă ea, după care revino la imaginea inițială și printeaz-o și pe aceea. Așteptă cuminte ca aparatul să execute comanda. Continuă derularea CD-ului, dar la viteză normală.

Servindu-și tacticos micul dejun întârziat, urmări o sumedenie de mașini-sport care trecuseră prin fața camerelor de supraveghere. Imaginea clipi. Cei de la Canal 75 își permiseseră să achiziționeze camere de supraveghere care filmau totul în mișcare, în timp real. Pe ceasul aparatului se scurseseră deja 11 minute în secunda în care mașina lui Morse își făcu apariția.

— Interesant, șopti ea. Copiază datele acestea de pe CD și transferă-le în dosarul cu nr. 47833-K, dosarul lui Louise Kirsky. Capitolul: Crimă. Adaugă aceste imagini ca notă de subsol la dosarul nr. 47801-T, victima: Cicely Towers și la dosarul 47815-M, victimă: Metcalf Yvonne. Alte două asasinate.

Cu spatele la ecran, ea porni linkul, formând apoi numărul.

— Feeney!

— Dallas. El tocmai își termina gustarea, vârându-și în gură ultima bucățică.

— Hei, să știi că lucrez la caz. Dar abia e șapte dimineața.

— Știu cât e ceasul. Am dat peste ceva extrem de delicat, Feeney.

— Ah, la dracu'! Fața lui cutată și prelungă deveni și mai ridată. Nu-mi place când îmi dai asemenea vești.

— Am cercetat CD-ul sistemului de securitate care supraveghea porțile de la Canal 75 și l-am descoperit în imaginile respective pe David Angelini, care a venit acolo cu zece minute înainte ca trupul fără viață a lui Louise Kirsky să fie descoperit.

— La dracu', la dracu' și iar la dracu'! Și cine o să-l anunțe pe comandant?

— Eu - dar nu înainte de a discuta cu Angelini. Vreau să mi ții de șase, Feeney. O să-ți transmit toate informațiile, în afara celor legate de Angelini. Tu le duci dlui comandant. Te rog să-i spui că mi-am luat două ore libere ca să rezolv o problemă personală.

— Ei da, că el o să și creadă ce-i spun.

— Feeney, spune-mi te rog că am nevoie de câteva ore de somn. Spune-mi că vei raporta acest lucru comandantului, așa că eu mă pot duce acasă să mă culc, două ore.

Feeney oftă adânc.

— Dallas, ai nevoie de câteva ore de somn. O să-i transmit eu dlui comandant. Așa că du-te acasă și culcă-te, vreo două ore.

— Ei, acum poți să-i spui că tu mi-ai recomandat să dorm, răspunse ea, după care încheie apelul.

La fel ca și rutina zilnică a unui polițist, instinctul acestuia dădea roade de cele mai multe ori. Eve își spuse că probabil David Angelini se apropiase ceva mai mult de familia lui. Prima ei oprire fu la casa lui fără etaj, construită într-un cartier confortabil și elegant aflat în apropiere de East Side.

Aici, casele din cărămidă brună fuseseră construite cu treizeci de ani în urmă, reprezentând reproduceri ale arhitecturii secolului al XIX-lea, acestea fiind dărâmate la începutul secolului XXI, când infrastructura New Yorkului cedase, pur și simplu. Multe din casele

micuțe construite chiar în această zonă fuseseră condamnate, fiind rase de pe fața pământului. După o dezbatere îndelungată, zona fusese reconstruită, dar în stilul arhitectonic tradițional - pe care și-l permiseseră, în realitate, doar oamenii extrem de bogați.

După o căutare de zece minute, Eve reuși să găsească un loc de parcare, între două mașini scumpe, una fabricată în Europa, iar cealaltă în America. Undeva deasupra, trei miniaeronave private se roteau în aer, în căutare de spațiu de manevră și de loc liber de aterizare, evident.

După toate aparențele, transportul public nu se afla printre preferințele de top ale celor din cartier, iar spațiul proprietăților lor le era prea drag, ca să mai construiască și garaje.

Și cu toate astea, New Yorkul rămânea același, așa că ea încuie portierele uzatului ei automobil de serviciu înainte de a urca pe trotuar. Zări de îndată un adolescent care o depăși rapid, fiind cocoțat pe un airboard. El profită de ocazie, impresionând publicul, deloc numeros, cu câteva manevre, încheiate cu o săritură lungă și răsucită. În loc să-l dezamăgească, Eve îi zâmbi larg, în semn de apreciere.

— Faine manevre.

— Ei, m-am „scos" la aterizare, se lăudă el, cu un glas care oscila între pubertate și primii ani ai tinereții, cu mai puțină siguranță decât jocul executat pe trotuar. Practici și tu?

— Nu. E mult prea riscant pentru mine. Văzând că ea își continuă drumul pe trotuar, el o ocoli, răsucind rapid scândura zburătoare cu ajutorul piciorului.

— În maximum cinci minute pot să-ți arăt cele mai simple acrobații.

— Bun, o să țin minte oferta ta. Știi cumva cine locuiește aici, la numărul 21?

— La 21? Bineînțeles că știu, dnul Angelini. Dar tu nu ești una dintre drăgușele lui.

Ea se opri.

— Nu?

— Fii serioasă! Băiatul rânji, dezvăluindu-și dantura impecabilă. El umblă cu femei cu prestanță. Și mai mari ca el. Se roti vertical, dintr-un un capăt în altul al trotuarului. Dar nici față de menajeră nu ai, să știi. Da, oricum, pentru majoritatea treburilor casnice el folosește roboți.

— Și are multe drăgușe?

— Pe aici n-am văzut decât câteva. Întotdeauna vin cu mașina lor. Uneori rămân la el până a doua zi dimineața, dar în majoritatea timpului preferă să nu o facă.

— Dar tu cum de știi toate aceste amănunte?

El rânji, fără a se rușina.

— Eu locuiesc chiar acolo. Arătă spre o casă cu etaj situată pe partea opusă a străzii. Și îmi place să observ ce face.

— Bun, acum ce-ar fi să-mi spui dacă aseară a primit vreo vizită? El se învârti cu scândura și apoi sări.

— De ce?

— Fiin'că îs polițistă, de aia.

El făcu ochi mari, studiind atent legitimația ei. Woow! Ce ca lumea! Hei, tu crezi că și-a dus de nas fosta iubită? Trebuie să mă pun la punct cu ultimele evenimente și apoi să plec la școală, la naiba!

— Hei, nu vorbim de un concurs. Aseară te-ai uitat ce se petrecea pe aici? Cum te cheamă?

— Barry. Aseară am cam lenevit, m-am uitat la tv, am ascultat muzică. Ar fi trebuit să învăț pentru examenul de la Comp Tech.

— Dar astăzi de ce nu ești la școală?

— Nu cumva ești de la divizia Truant? Rânjetul lui deveni ușor agitat. E prea devreme pentru școală, astăzi. Și oricum trei zile lucrăm acasă, pe e-mail.

Bine. Cum rămâne cu ce s-a întâmplat aseară?

— În timp ce leneveam pe acasă l-am văzut pe dnul Angelini ieșind. Cred că era ora opt, cam așa. După aceea, cred că aproape de miezul nopții, a venit și celălalt, cu mașina, cu o mașină vopsită într-o culoare strălucitoare. O vreme a rămas în automobil, de parcă nu era sigur dacă trebuia să coboare sau nu.

Barry execută o răsucire rapidă, dansând de colo-colo pe toată lungimea scândurii de sub picioarele sale. După aceea a intrat în casă. Dar mergea clătinându-se, ciudat. M-am gândit că băuse ceva. A intrat direct în casă, ceea ce înseamnă că știa codul de acces. Pe dnul Angelini nu l-am văzut întorcându-se acasă. Cred că eram deja în lumea viselor când a revenit el, adică aveam deja aripi, știi tu ce vreau să zic.

— Adică dormeai dus. Da, m-am prins. Dar de dimineață ai văzut pe cineva plecând?

— Nuuu, dar mașina aceea strălucitoare și lăcuită e încă aici.

27b

— Da, văd. Mersi frumos.

— Hei, ia zi. EI se învârti în jurul ei. E greu să fii polițist?

— Uneori e, alteori nu. Ea urcă treptele mici care duceau spre intrarea casei lui Angelini, indentificându-se pe un ton sobru în fața scanner ului care o privea rânjind.

— Regret, dnă locotenent, dar în momentul acesta nu i nimeni acasă. Dar dacă doriți să lăsați un mesaj, îl voi transmite imediat ce voi avea ocazia.

Eve se uită atent la scanner.

— Ia analizează, te rog, următoarea informație. În caz că nu-i nimeni acasă, o să mă întorc la mașină, cerând la secție mandat și

permisiunea de a intra în casă, cred că în maximum zece minute se rezolvă totul.

Ea rămase locului și în mai puțin de două minute, David Angelini apăru la ușă, deschizând-o.

— Dră locotenent.

— Dle Angelini. Vorbim aici sau la sediul central al poliției. Dv. alegeți.

— Intrați. El se dădu la o parte din ușă. Abia aseară m-am întors la New York. Sunt puțin dezorganizat în dimineața asta, încă nu mi-am revenit.

O conduse într-o încăpere ai căror pereți erau vopsiți în tonuri sumbre, având un tavan foarte înalt, cea care servea drept salon pentru oaspeți, oferindu-i, politicos, cafea, pe care ea o refuză la fel de politicos. EI purta o pereche de pantaloni bufanți, la fel cum observase ea și pe străzile Romei, asortată cu o cămașă cu mâneci largi, ambele piese vestimentare fiind în tonuri de crem-pal. Pantofii respectau și ei culoarea, părând confecționați dintr-un material atât de moale, încât dacă îi atingeai cu degetul, urma acestuia rămânea sigur imprimată acolo.

Privirea lui era însă neliniștită, degetele lui bătând ritmul în brațele scaunului, după ce se așeză.

— Aveți noutăți în privința morții mamei.

— Dv. știți de ce mă aflu eu aici.

El trecu cu vârful limbii pe deasupra buzelor, fâțâindu-se în scaun. Eve crezu că înțelegea, în sfârșit, cum de nu avea el baftă la jocurile de noroc.

— Poftim?

Ea scoase recorderul, așezându-l pe masă la vedere.

— David Angelini, iată care îți sunt drepturile. Nu ești obligat să declari absolut nimic. Dacă o vei face, va fi înregistrată, putând fi folosită împotriva ta la tribunal și în toate demersurile legale

aferente. Ai dreptul să fii reprezentat și sfătuit de un avocat sau de un reprezentant al acestuia.

Ea continuă să-i citească drepturile, pe un ton aspru, în vreme ce respirația lui devenind din ce în ce mai sacadată și mai zgomotoasă.

— Care-i acuzația?

— Momentan nu există nicio acuzație împotriva dv. Ați înțeles care vă sunt drepturile dv.?

— Bineînțeles.

— Doriți să solicitați prezența unui avocat?

El deschise gura, respirând șuierător.

— Nu încă. Presupun că-mi veți spune și mie, clar, care e scopul acestui interogatoriu, dră locotenent.

— O să vă spun cât se poate de clar. Dle Angelini, unde ați fost între ora 23:00 a zilei de 31 mai a.c. și ora 00:00 a zilei de 1 iunie a.c.?

— Tocmai ce v-am informat că abia m-am întors în oraș. De la aeroport am venit direct aici, acasă.

— Ați venit aici direct de la aeroport?

— Da. Am avut o întâlnire programată seara, dar am - am anulat-o. El deschise capsa de sus a cămășii, dând de înțeles că avea nevoie de aer. Am reprogramat-o.

— La ce ora ați ajuns la aeroport?

— Cursa mea a aterizat pe la 22:30, așa cred.

— După care ați venit cu mașina direct acasă.

— V-am spus deja.

— Da, mi-ați spus. Eve lăsă capul într-o parte. Și m ați mințit. Sunteți un mincinos prost. Când faceți asta, asudați tot și abia mai respirați.

Conștient de picăturile de sudoare care alunecau deja pe coloană, el se ridică de pe scaun. Vocea încercă să pară scandalizată, dar sfârși prin a fi una plină de teamă.

— Cred că până la urmă o să-mi contactez avocatul, locotenente. Și o să stau de vorbă și cu șeful dumitale. Așa procedează de obicei poliția: hărțuiește oamenii nevinovați chiar la ei acasă?

— Important e să funcționeze, șopti ea. În afară de asta, nu ești nevinovat. Hai, du-te și sună-ți avocatul și apoi vom merge toți trei la secție.

Dar el nu o porni spre link.

— N-am făcut absolut nimic.

— Pentru început, să știi, ai mințit în fața unui ofițer de poliție care derulează o anchetă, declarația mincinoasă fiind deja înregistrată. Du-te și cheamă-l aici pe avocat.

— Stați așa, stați așa. Masându-și buzele cu palma, David începu să se plimbe prin încăpere. Nu-i nevoie să-l chem. Nu trebuie să ajungem până acolo.

— Cum doriți. Vreți să vă modificați declarația.

— E o problemă delicată, dră lt.

— Ce ciudat, eu am considerat mereu că asasinarea cuiva e o dovadă de cruzime.

El continuă să se agite încolo și încoace, frângându-și mâinile.

— Trebuie să înțelegeți că afacerea trece acum printr-un moment greu, tensionat, iar publicitatea negativă va avea repercusiuni asupra anumitor tranzacții. Dar într-o săptămână, maximum două, toate aceste probleme vor fi soluționate.

— Și dv. credeți că eu ar trebui să aștept să vă rezolvați problemele financiare ale companiei?

— Aș fi dispus să recompensez strădania și discreția de care veți da dovadă.

— Da? Eve făcu ochii mari. La ce fel de compensație v-ați gândit, dle Angelini?

— V-aș putea oferi 10.000 de dolari. El se forță să surâdă. În caz că v-ați decide să îngropați problema o dată pentru totdeauna, atunci puteți dubla suma respectivă.

Eve își încrucișă brațele la piept.

— Să se consemneze pe înregistrare că David Angelini a oferit mită, sub forma unei sume bănești, anchetatorului șef, lt. Eve Dallas, iar respectiva ofertă i-a fost refuzată.

— Scorpie, rosti el încet.

— Cum să nu! Ce făceați aseară la postul tv Canal 75?

— N-am afirmat niciodată că am fost acolo.

— Hei, e cazul să vorbim pe șleau. Ai fost înregistrat pe camera de supraveghere care deservea poarta. Ca să dea și mai mare greutate vorbelor ei, scoase din geantă copia mărită a imaginii lui, a feței sale, mai exact, aruncând foaia respectivă pe masă.

— Sistemul de securitate de la poartă. Era ca și cum ar fi rămas brusc fără picioare, așa că se afundă rapid într-unul din scaune. Nici nu m-am gândit la

E60

asta - nu am luat în considerare chestia asta. Am intrat în panică, asta e.

— Ei da, dacă tot ați tăiat jugulara cuiva, era firesc.

— Nu m-am atins de ea, niciodată. Nici măcar nu m-am apropiat de ea. Doamne, Dumnezeule, chiar am față de asasin?

— Sunt fel și fel de asasini pe lumea asta. Ați fost la fața locului. Am documentul care o atestă. Hei, ai grijă ce faci cu mâinile! zise ea pe un ton aspru și ridicat, ducându-și propria mână la teaca armei. Scoate mâinile din buzunare.

— Doamne Sfinte, chiar credeți că port un cuțit în buzunar? El scoase încet batista din buzunar, după care își șterse fruntea. Nici măcar nu o cunoșteam pe Louise Kirsky.

— Dar după nume văd că o cunoașteți.

— L-am văzut la tv, la „Știri". El închise ochii. Da, am văzut la știri. Și l-am văzut pe el când a ucis-o.

Mușchii umerilor lui Eve tresăriră violent, dar, spre deosebire de David, ea se pricepea la „jocuri". Vocea și chipul ei nu trădau absolut nimic.

— Bun, atunci ce-ar fi să-mi povestiți și mie?

El își frământă iar mâinile, înlănțuindu-și iar și iar degetele, răsucindu-le apoi cu putere. Purta două inele, un diamant și un rubin, montate în aur de multe carate. Acestea se loviră unul de altul, țăcănind melodic.

— Nu vreau să-mi amestecați numele în povestea asta.

— Nu, spuse ea pe un ton egal. Nu voi face ceea ce-mi cereți. Eu nu fac niciun fel de înțelegere. Mama dv. a fost procuror, dle Angelini. Ar trebui să știți că dacă ar fi să aibă loc un astfel de aranjament, acesta se poate stabili doar în biroul procurorului, nu cu mine. E de ajuns că ați mințit astăzi, și avem dovada chiar aici, pe înregistrare. Ea vorbi mai departe pe un ton plat, neafectat. Când aveai de-a face cu un suspect agitat, cel mai bine era să-l ajuți să se destăinuie. Vă ofer șansa de a vă revizui declarația anterioară și vă reamintesc că pe tot parcursul acestui interogatoriu aveți dreptul să vă chemați avocatul. Dar dacă vreți să stați de vorbă cu mine, atunci haideți să stăm de vorbă în clipa de față. Și vă voi ajuta să mărturisiți tot ceea ce știți. Ce căutați azi-noapte la Canal 75?

— Aveam o întâlnire programată la o oră târzie. V-am mai zis că am hotărât să o anulez. Și acesta e adevărul. Noi am lucrat - eu am lucrat la un proiect de extindere. Iar compania Angelini era interesată și de industria divertismentului. Am dezvoltat împreună câteva proiecte, programe, alături de echipamente de tip home-cinema. Carlson Young, directorul Departamentului de Divertisment al postului tv, a făcut deja primii pași în această direcție. Trebuia să mă întâlnesc cu el.

— Era o oră cam târzie pentru afaceri, nu-i așa?

— În divertisment nu prea există ore potrivite pentru afaceri, să spunem așa. Amândoi aveam o agendă foarte încărcată, așa că a fost o oră aleasă de comun acord.

— Dar de ce nu ați discutat prin intermediul linkului?

— De foarte multe ori am procedat astfel. Dar am simțit amândoi că venise vremea unei întâlniri între patru ochi. Am sperat - și încă mai sperăm - ca până la toamnă să demarăm primul proiect. Scenariul era deja pregătit. Acum vorbea mai mult pentru sine, decât cu ea. Echipa de producție e deja stabilită. Iar o parte a distribuției a semnat deja contractul.

— Deci aveați o întâlnire, programată aproape de miezul nopții, cu Carlson Young de la Canal 75.

— Exact. Dar vremea mi-a făcut ceva probleme. Când am ajuns, întârziasem deja. El ridică brusc capul. L-am apelat din mașină. Puteți verifica, dacă doriți. Da, puteți verifica. L-am sunat cu puțin înainte de ora 23:00, dându-mi seama că voi întârzia.

— O să verificăm fiecare informație în parte, dle Angelini. Puteți conta pe asta.

— Am ajuns la poarta principală. Eram cu gândurile aiurea, tocmai reflectam la…la câteva probleme legate de casting. Am luat-o pe o alee laterală. Ar fi trebuit să îndrept direct spre intrarea principală, dar eu mă gândeam la cu totul altceva. Am oprit mașina, realizând că va trebui să merg în marșarier. Imediat după aceea am văzut…EI își folosi batista, ștergându-și buzele. Am văzut pe cineva care tocmai ieșea pe ușă. Dar în locul acela se mai afla încă o persoană. Probabil că stătuse la pândă, așteptând. El s-a mișcat, a acționat incredibil de repede. Totul s-a petrecut foarte, foarte repede. Ea s-a întors într-o parte, așa că i-am văzut fața. O secundă, nu mai mult. I-am văzut fața luminată brusc. Mâna lui s-a ridicat. Repede, repede de tot. Și…Doamne, Dumnezeule! Cât sânge, a țâșnit, ca apa

unei fântâni. Eu nu înțelegeam ce se petrece. Nu-mi venea să cred - sângele se scurgea gâlgâind din trupul ei. După aceea ea a căzut la pământ, iar el a fugit, a dispărut.

— Și dv. ce ați făcut?

— Eu - eu am rămas acolo, înțepenit. Habar nu am pentru câtă vreme. La un moment dat eram deja pe drum, cu mașina. Nici măcar nu-mi amintesc cum am ajuns acolo. Conduceam și totul îmi părea a fi un vis. Ploaia, farurile mașinilor din trafic. Și după aceea m-am trezit aici. Nu-mi aduc aminte cum am ajuns aici. Dar brusc eram aici, afară, în mașină. L-am sunat pe Young și i-am spus că sunt din nou în întârziere, că am ceva de rezolvat, că va trebui să reprogramăm întâlnirea. După aceea am intrat în casă, dar înăuntru nu era nimeni. Am luat un sedativ și apoi m-am dus la culcare.

Eve lăsă liniștea să se aștearnă pentru câteva clipe între ei.

— Să vedem dacă am înțeles exact. Vă duceați la o întâlnire, ați luat-o pe o alee greșită, după care ați fost martor la momentul în care o femeie era ucisă cu bestialitate. După care ați pornit mașina și ați făcut cale întoarsă, ați anulat întâlnirea, după care v-ați dus la culcare. Corect?

— Da. Da, cred că e corect.

— Dar nu v-a trecut prin cap să coborâți din mașină, ca să vedeți dacă puteți să-i dați o mână de ajutor? Sau să vă folosiți linkul ca să anunțați autoritățile, poliția, salvarea?

— Nu eram în stare să raționez. Eram zguduit.

— Erați zguduit. Așa că ați venit acasă, ați înghițit o pastilă și v-ați dus la culcare.

— Da, așa, v-am spus adineauri, se răsti el. Simt nevoia să beau ceva. Cu degetele pline de sudoare, el orbecăi după buton. Vodcă, ordonă el. Adu și sticla, te rog.

Eve îl lăsă să fiarbă mocnit până ce androidul îi aduse sticla de Stoli și un pahar mic și gros așezate pe o tavă. Îl lăsă să bea.

— Eu nu puteam face absolut nimic, mormăi el, zgândărit de tăcerea ei, exact așa cum voia ea să-l știe. Eu nu aveam niciun amestec.

— Mama dv. a fost ucisă exact așa cum mi-ați descris dv…acum două săptămâni. Și dv. spuneți că nu vă privea, că nu aveați niciun amestec?

— Acesta era doar un aspect. El își turnă iar în pahar, bând. Se cutremură, se scutură. Eram șocat și - și mi-era teamă. Până acum n-am avut de-a face cu violența, dră locotenent. Violența a făcut parte din viața mamei, reprezentând un aspect pe care eu nu am reușit să-l înțeleg niciodată. Ea însă înțelegea ce e cu violența asta, zise el în șoaptă. Da, ea o înțelegea.

— Și dv. erați împotrivă, urați acest lucru, dle Angelini? Că înțelegea problema violenței, că avea puterea să o înfrunte? Să lupte împotriva sa?

El respira din ce în ce mai greu.

— Mi-am iubit mama. Dar când am văzut cu ochii mei cum femeia aceea era omorâtă la fel ca mama, nu m-am putut gândi decât că trebuie să fug.

El făcu o pauză, bând o ultimă înghițitură de vodcă.

— Credeți că eu nu știu că m-ați verificat, că ați pus tot felul de întrebări despre mine, cercetându-mi viața personală, dar și pe cea profesională? Că eram deja considerat drept un posibil suspect. Credeți că nu știu că a fost de o mie de ori mai groaznic pentru mine să fiu acolo, de față, chiar în locul unde tocmai se comitea un asasinat, un alt asasinat?

Eve se ridică.

— Cât de rău a fost urmează să descoperiți chiar dv.

14

Eve îl interogă din nou, într-un spațiu mult mai puțin confortabil și prietenos, și anume în camera de interogare C. El apelase, în cele din urmă, la dreptul de a beneficia de prezența unui avocat, așa că la masa unde se afla clientul lor, stăteau și trei avocați cu ochi de vultur și elegant îmbrăcați.

Eve îi botezase deja Moe, Larry și Curly.

Se pare că șeful lor era Moe. Ea avea o voce puternică și un păr cu tunsoare severă, ceea ce o făcu pe Eve să creadă că era o persoană religioasă. Asociații acesteia nu vorbeau foarte mult, dar aveau o înfățișare sobră și, din când în când, adoptând o mimică gravă, notau câte ceva în caietele acelea de culoare galbenă, de care slujitorii legii păreau să nu se satureniciând.

Din când în când, Curly, cel cu fruntea mare și plină de cute, apăsa pe câteva butoane ale agendei lui, după care șoptea ceva, conspirativ, în urechea lui Larry.

— Dră locotenent Dallas. Moe își rezemă palmele împreunate de masă, degetele sale având unghii arătoase și lungi de câțiva centimetri, vopsite, desigur, în roșu-aprins. Clientul meu e dispus să coopereze.

E fl b

— Până acum nu a fost, punctă Eve, cum v-ați dat seama și singuri, ascultând primul interogatoriu. După ce și-a schimbat prima declarație, clientul dv. a recunoscut că a plecat, a fugit de la

locul în care s-a comis crima, fără a raporta autorităților despre cele întâmplate.

Moe oftă. Era un oftat lung, șuierător, plin de dezamăgire.

— Desigur că-l puteți acuza pe dnul Angelini fiindcă nu a procedat întocmai. Dar noi, la rândul nostru, putem reclama că mintea sa nu mai funcționa la întreaga sa capacitate în acele momente, că era în stare de șoc și că suferise deja o traumă emoțională, având în vedere că mama sa fusese ucisă cu puțină vreme înainte. Asta ar însemna pierdere de vreme pentru tribunal și bani frumoși aruncați de pomană pentru achitarea unei taxe.

— Dar nu l-am acuzat pe clientul dv. pentru…neîndeplinirea acelor proceduri, cel puțin deocamdată. Avem de-a face cu un subiect mult mai larg.

Curly notă ceva, după care ridică caietul astfel ca Larry să poată citi cele scrise. Cei doi își șoptiră ceva, privindu-se cu gravitate.

— Dar ați verificat și confirmat faptul că întâlnirea clientului meu de la Canal 75 era una perfect adevărată.

— Da, așa este, el avea programată o întâlnire, pe care însă a anulat-o la ora 23:35. Ce ciudat că mintea lui nu mai era chiar atât de tulbure și nici trauma emoțională atât de mare, astfel încât de acel apel a fost în stare să se ocupe. Înainte ca Moe să mai adauge ceva, Eve se întoarse cu fața spre Angelini, privindu-l apoi sfredelitor.

— O cunoașteți pe Nadine Furst?

— Știu cine este. Am văzut-o la tv, la programul de știri. El ezită, după care se aplecă în direcția lui Moe, dorind să se consulte cu ea. După doar câteva clipe aprobă printr-o mișcare a capului.

— Da, am întâlnit-o de câteva ori, la diverse evenimente, și am stat de vorbă cu ea, în câteva conversații scurte, după moartea mamei mele.

Eve știa deja toate aceste amănunte, date fiind cercetările sale lărgite.

— Sunt sigură că i-ați urmărit reportajele. Cred că interesul dv. față de ele a fost unul cât se poate de mare, dat fiindcă că ea a dezbătut pe larg cele două asasinate comise recent. Cazul morții mamei dv.

— Locotenente, ce legătură are interesul clientului meu față de emisiunile de știri și față de cazul morții mamei sale cu asasinarea drei Kirsky?

— Asta mă tot întreb și eu.

— Ați urmărit reportajele lui Nadine Furst în ultimele două săptămâni, dle Angelini?

— Desigur. El se refăcuse suficient, așa că o privi, rânjind cu sarcasm. Iar dv. ați apărut suficient de mult în acele reportaje, dră locotenent.

— Și lucrul acesta v-a nemulțumit?

— Cred că e neplăcut ca un funcționar public, plătit din fondurile orașului nostru, să-și facă publicitate, să-i crească raiting-ul de pe urma unei tragedii.

— Se pare că această chestie v-a enervat rău de tot, zise Eve, ridicând ușor din umeri. Dar și dra Furst a câștigat în notorietate în urma celor întâmplate, a câștigat și mai multă notorietate.

— Oamenii se așteaptă ca un om cu meseria ei să tragă foloase de pe urma unor tragedii ca acestea.

— Și lucrul acesta v-a displăcut?

— Locotenente! Moe părea să-și piardă din ce în ce mai mult răbdarea, aceasta ajungând, evident, la limită. Ce vreți să demonstrați?

— Deocamdată, nu suntem într-o sală de judecată. Așa că nu e nevoie să demonstrez eu însămi ceva. V-a enervat aspectul tangențial al evenimentelor, dle Angelini? V-a înfuriat?

— Eu - el tăcu, văzând că Moe îi aruncă o privire insistentă. Eu provin dintr-o familie cunoscută, zise el cu ceva mai multă precauție. Suntem obișnuiți cu astfel de lucruri.

— Dacă am putea reveni la subiectul care ne interesează, ceru Moe.

— Exact la el suntem, asta ne interesează. Louise Kirsky era îmbrăcată cu pelerina de ploaie a lui Nadine First în momentul când a fost ucisă. Știți ce cred eu, dle Angelini? Cred că ucigașul și-a greșit ținta. Cred că el o aștepta pe Nadine, dar Louise și-a ales foarte prost momentul în care să plece o fugă după țigări, într-o noapte în care ploua cu găleata.

— Chestia asta n-are nicio legătură cu mine. El își întoarse privirea către avocați. Chiar și așa fiind, n-are legătură cu mine. Eu am văzut ce s-a întâmplat. Atât și nimic mai mult.

— Ați spus că era vorba de un bărbat. Cum arăta?

— Nu știu. Nu l-am văzut bine, era cu spatele la mine. Totul s-a petrecut foarte repede.

— Dar l-ați văzut suficient de mult, astfel încât să realizați că ucigașul era un bărbat.

— Am presupus. Păru să-și piardă controlul, străduindu-se să respire normal, în vreme ce Moe îi șoptea ceva la ureche. Afară ploua, începu el. Eu mă aflam la câțiva metri distanță, în mașină.

— Ați declarat că ați văzut chipul victimei.

— Lumina, ea și-a întors fața spre lumină atunci când el - sau, mai bine zis, când ucigașul s-a îndreptat spre ea.

— Să vorbim despre ucigaș, care e posibil să fi fost un bărbat, un bărbat care părea să fi apărut așa, din senin, de nicăieri. Era înalt, scund, bătrân, tânăr?

— Nu știu. Era întuneric.

— Dar ați pomenit de o lumină.

— Un cerc de lumină, nu mai mult. El era învăluit în întuneric. Purta ceva închis la culoare, negru, zise David, lovit brusc de inspirație. O haină lungă de culoare neagră - și o pălărie - o pălărie coborâtă mult pe ochi.

— Ce potrivească. Era îmbrăcat în negru. Original, n-am ce zice.

— Dră locotenent, nu-l pot sfătui pe clientul meu să coopereze în continuare cu dv…dacă dați dovadă de astfel de sarcasme.

— Clientul dv. e afundat până în gât într un mare rahat. Sarcasmul meu ar trebui să fie ultimul lucru care să-l îngrijoreze. Avem deja trei puncte forte: felul cum s-a acționat, motivația și ocazia.

— Nu aveți nimic, ci doar o recunoaștere din partea clientului meu vizavi de faptul că a fost martor la acel asasinat. Ba mai mult de atât, continuă Moe, bătând cu unghiile ei de-a dreptul periculoase în masa de conferință, nu aveți nicio dovadă prin care să-l acuzați că ar avea vreo legătură cu celelalte asasinate. Aveți însă, dră locotenent, un psihopat care în momentul acesta umblă liber pe străzi, dar și o nevoie disperată de a vă impresiona superiorii și publicul prin efectuarea unei arestări. Dar nu va fi vorba de clientul meu.

ETO

— Asta rămâne de văzut. Prin urmare - stația ei de comunicare scoase două semnale sonore, ceea ce însemna că la aparat se afla Feeney. Nivelul adrenalinei crescu brusc, dar ea mască acest lucru, afișând un surâs care nu trăda absolut nimic. Mă scuzați, revin imediat.

Din cameră păși direct pe coridor. Dincolo de geamul pe care se putea privi doar dintr-o singură parte, agitația conversației era deja în toi.

— Zi-mi că ai vești bune, Feeney. Vreau să-l prind în lanț pe nemernicul ăsta.

— Vești bune? Feeney își masă bărbia. Ei, s-ar putea să am. Yvonne Metcalf tocmai era în niște negocieri cu amicul nostru. Pe ascuns.

— Pentru ce?

— Pentru obținerea unui rol principal. E vorba de Q.T…fiindcă contractul ei pentru *Tune În* urma să expire în curând. Până la urmă am reușit să dau de agentul ei. Dacă-i ieșea pasența, avea de gând să renunțe la sitcom-ul la care încă lucra. Dar pentru asta, ei trebuiau să-i ofere câteva chestii în avans, să-i garanteze încă trei contracte după încheierea celui dintâi, o distribuție internațională și o promovare 24h/24, ca la carte.

— Ei, se pare că avea pretenții mari.

— Da, l-a cam strâns cu ușa. Din câte am înțeles eu de la agentul ei, el avea nevoie de Metcalf pentru a-și asigura revenirea financiară, dar ei doreau să obțină o mare parte din profitul rezultat. Iar el se străduia din greu să ajungă la o înțelegere, salvându-și astfel proiectul.

— El o cunoștea. Iar ea deținea controlul în acest caz.

— Potrivit celor declarate de agent, el s-a întâlnit personal cu Metcalf, chiar de mai multe ori. Au avut câteva întâlniri între patru ochi, în apartamentul ei. El s-a înfierbântat puțin, dar ea a râs și l-a trimis la plimbare. Probabil că și-a imaginat că, oricum, îi va da târcoale.

— Ce-mi place când lucrurile se potrivesc de la sine, ție nu? Ea se întoarse, studiindu I pe Angelini prin geam. Avem deja o certitudine, Feeney. El le cunoștea.

— Dar se presupune că era pe Coastă atunci când Metcalf a fost ucisă.

— Pe cât faci pariu că are propria sa aeronavă? Știi, Feeney, de când l-am cunoscut pe Roarke, am învățat un lucru. Zborul nu mai reprezintă o problemă dacă ai bani și un aparat privat care ți stă la

dispoziție. Dacă nu vine cu zece martori care să declare că tocmai îl pupau în dos când lui Metcalf i sa tăiat gâtul, l-am înhățat, și cu asta basta. la fii atent cum o să transpire el acum, mormăi ea, după care se răsuci pe călcâie și intră în camera de interogare.

Se așeză pe scaun, încrucișă brațele, rezemându-le de masă, întâlnindu-i privirea lui Angelini.

— O cunoșteați pe Yvonne Metcalf?

— Eu? - Debusolat, David se ridică, începând să tragă nervos de gulerul cămășii. Da, desigur, eu…toată lumea știa cine e.

— Dv. făceați afaceri cu ea, ați cunoscut-o personal, ați fost la ea în apartament.

Cu siguranță nici Moe nu cunoștea aceste amănunte fiindcă ea strânse din dinți, după care ridică brațul.

— O clipă, dră locotenent. Aș vrea să discut cu clientul meu între patru ochi.

— Perfect. Făcându-i pe plac, Eve se ridică. Pe coridor, ea urmări „spctacolul" prin geamul-oglindă, părându-i rău că nu avea și un dispozitiv audio care să-i permită să audă conversația.

Cu toate astea, reușea să observe întrebările înfierbântate ale lui Moe, în vreme ce David răspundea, împiedicându-se în vorbe, Larry și Curly notând totul, sobri și furioși, în caietele lor.

Moe clătină din cap la unul din răspunsurile lui David, împungându-I cu una din unghiile ei mortale și roșii ca focul. Eve surâse în clipa în care Moe ridică mâna, făcându-i semn să intre.

— Clientul meu e pregătit să declare că o cunoștea pe Yvonne Metcalf, dar că era vorba de o relație profesională.

— Ahhh-ahhh! De data asta Eve rămase în picioare, sprijinindu-și unul din șolduri de marginea mesei.

— Ei, Yvonne Metcalf ți-a cam dat de furcă, n-am dreptate dle Angelini?

— Eram în negocieri. El își uni degetele din nou, frângându-le. De obicei, se întâmplă ca talentul unei distribuții, capul de afiș al unui proiect să ceară și luna de pe cer. Noi…eram gata să cădem la învoială.

— V-ați întâlnit la ea în apartament. Acolo v-ați certat?

— Noi - eu - ne am întâlnit în diverse locuri. Unul din ele a fost apartamentul ei. Am discutat despre termenii contractului și despre variantele existente.

— Unde vă găseați dv…dle Angelini, în noaptea în care Yvonne Metcalf a fost ucisă?

— Trebuie să-mi consult jurnalul, răspunse el, surprinzător de stăpân pe sine. Dar cred că eram în Noul Los Angeles, în complexul Planet Hollywood. E locul în care obișnuiesc să mă cazez când mă aflu acolo.

— Ah, și după fusul orar al Coastei de Vest, unde erați, să zicem între ora 7:00 și miezul nopții?

— N-aș putea să vă spun.

— Ba o să vreți să-mi spuneți, dle Angelini.

— E posibil să fi fost chiar în cameră. Aveam foarte mult de lucru. Scenariul trebuia modificat.

— Cel pe care îl negociați cu dra Metcalf.

— Da, despre el era vorba.

— Și lucrați singur la el?

— Atunci când scriu prefer să fiu singur. Eu sunt cel care scrie scenariul, înțelegeți. El roși ușor, roșeața zărindu-se dincolo de gulerul cămășii. Când lucrez la el, îi dedic destul de mult timp, iar efortul e unul pe măsură.

— Aveți propriul dv. avion?

— Avion? Desigur, din moment ce călătoresc așa…eu…

— Avionul dv. se afla și el în Noul Los Angeles?

— Da, eu…El făcu ochii mari, fără a vedea nimic, după care realiză ce anume insinua ea. Nu puteți crede pe bune una ca asta!

— David, ia loc, îi spuse Moe pe un ton hotărât, văzând că el abia reușea să se mai țină pe picioare. Gata, de data asta nu mai trebuie să adaugi niciun cuvânt.

— Ea crede că eu le-am ucis. E o nebunie. Doamne, să-mi ucid propria mamă. Ce motiv aș fi avut? Ce motiv aș fi avut să fac așa ceva?

— A, în privința asta am câteva sugestii la îndemână. Dar să vedem dacă psihiatrul va fi de aceeași părere.

— Clientul meu nu e obligat să se supună unei evaluări psihiatrice.

— Ba cred că îl veți sfătui să facă acest lucru.

— Acest interogatoriu, se răsti Moe cu aroganță, s-a încheiat.

— Perfect. Eve își îndreptă poziția, savurând momentul în care ochii ei și ai lui David se întâlniră. David Angelini, ești arestat. Ești acuzat de părăsirea zonei în care a avut loc un asasinat, de obstrucționarea justiției și de tentativă de mituire a unui ofițer de poliție.

Se repezi spre ea, dând să o apuce, ce „ironie!" gândi Eve, de gât. Așteptă ca el să întindă mâinile spre zona cu pricina, cu ochii plini de furie și ieșiți din orbite, după care îl pocni, trântindu-l la podea.

Ignorând strigătele autoritare ale avocatei, Eve se aplecă deasupra lui.

— Da, nu mă deranjează să adaug și atacarea unui ofițer de poliție și împotrivire în momentul arestării. Dar nu cred că mai e nevoie. Luați-l, le ordonă ea polițiștilor care deja se prezentaseră în dreptul ușii.

— Bravo, Dallas, bine lucrat, o felicită Feeney, urmărind cum David era luat în primire de cei doi.

— Să sperăm că procurorul va fi de aceeași părere, asfel încât cauțiunea să fie respinsă. Trebuie să-l reținem în arest și să-l facem să transpire. Vreau să fie acuzat de crimă de gradul 1, Feeney. Vreau cu disperare să-l înhăț.

— Ești gata să o faci, copile?

— Avem nevoie de dovezi palpabile. Arma letală, urme de sânge, suveniruri luate de la locul crimei, de fiecare dată. Da, raportul psihiatric al Mirei ne poate fi de mare ajutor, dar nu am cum să-l acuz dacă nu am la îndemână dovezi concrete. Nerăbdătoare, se uită la ceas. Nu cred că ar dura mult să obținem un mandat de percheziție, chiar dacă avocații or să încerce să ne pună bețe în roate.

— Dar tu câte ore ai de când nu ai mai dormit? se miră el. Îmi dau seama după cearcănele profunde de sub ochi.

— Ei, la atâtea ore de nesomn, două ore în plus nu or să conteze, crede-mă. Ce zici dacă-ți fac cinste cu ceva de băut în timp ce așteptăm emiterea mandatului?

El îi puse paternal mâna pe umăr.

— Da, cred că amândurora ne-ar prinde bine. Comandantul a prins de veste. Ne vrea la el în birou, Dallas. În clipa asta.

Ea trasă o dungă de-a lungul frunții, cu ajutorul degetului.

— Ei, atunci să înfruntăm împreună ce ne așteaptă. Și după ce terminăm, bem ceva.

Whitney nu pierdu timpul. În momentul în care Eve și Feeney intrară la el în birou, el îi privi lung și pătrunzător.

— L-ai interogat pe David, la secție.

— Da, șefu'. Eve făcu un pas, pentru a primi ea toată furia dinlăuntrul lui. Îl avem pe înregistrarea video, provenită de la sistemul de supraveghere al porții de la Canal 75, chiar în momentul în care Louise Kirsky era asasinată. Ea nu se opri, reluând însă

punctele de bază ale raportului ei, cu o voce hotărâtă și dură, susținându i privirea.

— David a declarat că a fost martor la momentul comiterii crimei.

— El afirmă că a văzut o persoană, posibil să fi fost un bărbat, îmbrăcat într-o haină lungă și neagră, cu pălărie pe cap, care a atacat-o pe Kirsky după care a luat-o la fugă spre Third.

— Iar el a intrat în panică, adăugă Whitney, care deținea mai departe controlul situației. Mâinile lui se odihneau liniștite pe birou. A plecat de la locul incidentului fără să anunțe autoritățile. Poate că Whitney înjura în gând, poate că stomacul său se răscolea ritmic și enervant, dar privirea lui rămânea calmă, rece și autoritară. Nu e o reacție atipică pentru cineva care e martor la un asasinat, unul comis cu atâta violență.

— A negat că ar fi fost acolo, răspunse Eve pe un ton calm. A încercat să scape, să mă mituiască. A avut șansa de partea sa, dle comandant. În afară de asta, le cunoștea pe victime, pe toate trei. O cunoștea pe dra Metcalf, lucra cu ea la un proiect, a fost la ea acasă.

Whitney se mărgini să-și încleștеze degetele, relaxându-se apoi imediat.

— Mobilul crimei, locotenente?

— În primul rând, banii, zise ea. El are dificultăți financiare, dar acestea se vor rezolva după ce testamentul mamei sale va fi deschis. Victimele, sau, în cel de-al treilea caz, victima care ar fi trebuit să pice sub lama ucigașă, erau, toate trei, vedete cu un impact zdrobitor la public. Și, într-un fel, toate trei, îl stresau, îl enervau foarte tare. Și dacă avocații săi nu vor încerca să împiedice acest lucru, dna dr. Mira

Îl va supune unui test, atât din punct de vedere emoțional, cât și mental, încercând să stabilească cât de mult este înclinat spre comiterea unor acte violente.

Se duse cu gândul la clipa în care el vrusese s-o strângă de gât, zicându-și apoi că înclinația sa spre acte violente era deja dovedită și, în plus, accentuată.

— În momentul comiterii primelor două asasinate el nu se afla la New York.

— Domnule. Simți cum valul de milă iese brusc la suprafață, însă ea reuși să-l înăbușe. Deține propria sa aeronovă. Poate pleca oricând dorește. E al dracului de simplu să modifici orarul curselor. Deocamdată nu am cum să-l acuz de comiterea asasinatelor, dar doresc să fie reținut în arest până ce vom reuși să adunăm mai multe dovezi.

— Îl ții în arest fiindcă a plecat de la locul în care s-a comis asasinatul și pentru că a încercat să-ți ofere mită.

— L-am arestat pe bună dreptate, dle comandant. După care am cerut emiterea unui mandat de percheziție. După ce vom găsi o dovadă palpabilă…

— Dacă o veți găsi, o întrerupse el. Se ridică în picioare, fiindcă nu mai avea răbdare să stea așezat, acolo, la birou. E o mare diferență, Dallas. Fără dovezi, nu ai cum să duci la bun sfârșit acest caz.

— Tocmai de aceea nu l-am acuzat, deocamdată, pentru comiterea asasinatelor. Așeză pe biroul său copia unui document. Ea și Feeney avuseseră răgazul de a da o fugă până la biroul ei, cerându-i computerului să stabilească în ce măsură putea fi considerat posibilul asasin.

ETA

— El le cunoștea pe primele două victime și pe Nadine Furst, luase legătura cu ele, iar în cazul celui de al treilea asasinat, a fost chiar martor ocular. Noi presupunem că dna Towers voia să protejeze pe cineva, tocmai de aceea a șters acea transmisie/convorbire de pe linkul ei. Ar fi fost capabilă să-și

protejeze propriul fiu. În afară de asta, relația lor se răcise din momentul în care apăruseră acele probleme la jocurile de noroc, iar ea refuzase să-i plătească datoria. Având în vedere datele pe care le avem în acest moment, probabilitatea ca el să fie vinovat este de 83,1%.

— Dar nu ai luat în calcul faptul că el nu ar fi capabil să comită asemenea acte de violență. Whitney întinse palmele pe marginea biroului, aplecându-se peste blatul acestuia. N-ai calculat și asta, printre altele, nu-i așa, dră lt.? Eu îl cunosc pe David Angelini, Dallas. Îl cunosc la fel de bine ca pe copiii mei. Nu e un criminal. Nebun, poate. Slab, se poate și asta. Dar nu e în niciun caz un asasin cu sânge rece.

— De multe ori persoanele slabe de înger sau nebune lovesc cu o putere uimitoare. Îmi pare rău, dle comandant. Nu-l pot elibera.

— Ai ideea ce înseamnă pentru un om ca el să fie ținut în arest? Să știe că e suspectat că și-ar fi omorât propria mamă? în mintea lui Whitney, singura cale de scăpare pentru omul acela era ca el să o implore. Da, nu pot nega ca a fost un răsfățat. Tatăl lor a vrut ca el și Mirina să aibă parte în viață de tot ce-i mai bun, așa că a avut grijă să le ofere totul. De mic, a fost obișnuit să-și dorească ceva, să ceară acel ceva, iar lucrul respectiv să-i parvină de-a gata. Da, așa e, a avut o viață ușoară, plină de privilegii, plină de răsfăț. A făcut greșeli, a luat decizii aiurea, după care

Eli le-a reparat. Dar nu e un om rău, Dallas. Nu e violent. Eu îl cunosc, să știi.

Whitney nu ridică tonul, dar vocea îi era plină de emoție. N-ai să mă convingi în veci-vecilor că David a scos cuțitul și i-a tăiat gâtul mamei lui, de jur împrejur. Te rog să te gândești la acest aspect, amânând eliberarea documentelor cu cod galben, eliberându-l apoi pe propria răspundere.

Feeney vru să spună ceva, dar Eve clătină din cap. Da, n-avea decât s-o dea afară în șuturi, dar ea era, până la urmă, anchetatorul-șef. Ea se ocupa de elucidarea acestor cazuri.

— E vorba de moartea a trei femei, dle comandant. Am arestat un suspect. Nu pot să fac ceea ce-mi cereți. Tocmai de aceea m-ați pus în fruntea acestei anchete, fiindcă știați bine că nu aș face niciodată una ca asta.

El le întoarse spatele, privind concentrat pe fereastră.

— Compasiunea nu e punctul tău forte, Dallas, nu-i așa?

Ea clipi, dar nu replică.

— Ar fi o greșeală, Jack, vorbi Feeney cu căldură. Și dacă ai de gând să arunci vina asupra ei, atunci e musai să o arunci și asupra mea, fiindcă, în cazul acesta, sunt de partea lui Dallas. Avem și așa destule dovezi ca să-l arestăm pentru acele infracțiuni nu chiar atât de grave, ca să nu-l lăsăm să umble liber pe străzi, și uite că asta am și făcut, până la urmă.

— O să-l distrugeți. Whitney se întoarse din nou cu fața la ei. Dar asta nu e problema voastră. Prin urmare, faceți rost de mandatele acelea și apoi căutați ceea ce aveți de căutat. Dar în calitate de șef, de comandant, vă ordon să continuați cercetările, cazul rămânând, în consecință, deschis. Căutați în continuare. Și până la ora 14:00, vreau rapoartele voastre pe biroul meu. Se uită o clipă la Dallas. Sunteți liberi.

Ea ieși din biroul lui, constatând cu surprindere că picioarele ei semănau leit cu două bucăți de sticlă: două chestii micuțe și fragile pe care le puteai sparge la cea mai mică atingere.

— A exagerat, Dallas, declară Feeney, luând-o de braț. Suferă și și-a descărcat supărarea asupra ta.

— N-a fost chiar atât de rău. Vocea ei era răgușită și aspră. Compasiunea nu-i punctul meu forte, așa-i? Nu prea le am pe astea

cu legăturile de familie și cu loialitatea, nu prea mă pricep, când e vorba de ele, așa e?

Jenat, Feeney se mută de pe un picior pe altul.

— Fii serioasă, Dallas, doar nu o să iei vorbele astea ca pe ceva personal.

— Nu le iau? El m-a sprijinit de multe ori. Și acum îmi cere să fac și eu același lucru pentru el, dar sunt obligată să-i spun „regret, n-ai nicio șansă". E ceva cât se poate de personal, Feeney, fir-ar să fie ea de viață. El îi îndepărtă brațul. Să lăsăm băuturile alea pentru altă dată. Astăzi nu mă simt prea sociabilă.

Luând seama la gestul ei, Feeney își vârî mâinile în buzunare. Eve o porni într-o direcție, comandantul rămase în direcția opusă, în spatele ușilor închise, iar Feeney, simțindu-se nefericit, rămăsese undeva, pe drum, între ei doi.

Eve supraveghe personal cercetarea amănunțită a casei din cărămidă brună a lui Marco Angelini. Nu era nevoie de ea acolo. Cei de la amprentare își cunoșteau foarte bine meseria, iar echipamentul era atât de performant cât o permitea bugetul. Dar cu toate astea, folosi spray-ul special pentru mâini, își protejă cizmele, după care o porni prin casa aceea cu trei etaje, căutând orice fel de amănunt care ar fi avut legătură cu cazul cercetat sau care, dimpotrivă, l-ar fi putut demola, dacă se gândea la fața pe care o făcuse Whitney.

Marco Angelini rămăsese și el în casă. Era dreptul său, ca proprietar și ca tată al principalului suspect. Eve ignoră prezența lui, ochii aceia albaștri și reci care-i urmăreau fiecare mișcare, expresia sumbră a chipului său, încordarea nervoasă și ritmică a maxilarului său.

Unul din tehnicienii de la amprente verifică garderoba lui David cu un senzor-portabil, căutând eventualele pete, urme de sânge. În

vreme ce el își vedea de treabă, Eve cerceta meticulos restul încăperii.

— Poate că a îngropat arma pe undeva, comentă colegul ei. Era un fost veterinar, cu dinți ca de berbec, pe care prietenii îl porecliseră „Castorul". El trecu cu senzorul, în vreme ce brațul acestuia era înfășurat în jurul umărului său stâng, de-a lungul unei haine sport care valora o mie de dolari.

— A folosit aceeași armă în cazul tuturor celor trei victime, răspunse Eve, vorbind mai mult pentru sine, decât pentru Beaver. Laboratorul a confirmat deja acest lucru. De ce s-o fi ascuns tocmai acum?

— Poate că terminase ceea ce avea de făcut. Senzorul transformă bâzâitul silențios într-un zgomot ascuțit. O pată de ulei pentru salată, nimic mai mult, anunță Beaver. Ulei de măsline extravirgin. O pată care murdărise frumoasa sa cravată. Poate că terminase, repetă Beaver.

Îi admira mult pe detectivi, dorindu-și, la un moment dat, să-și aleagă această profesie. Dar cea mai apropiată branșă unde reușise să ajungă fusese echipa tehnică a poliției. Cu toate astea, citea orice roman polițist care se publica pe CD.

— Vedeți, 3 e un fel de cifră magică. Un număr important. Privirea lui deveni mai atentă în spatele ochelarilor de protecție, a căror lentile fuseseră tratate cu o soluție specială, în clipa în care acestea detectară o urmă mică de talc pe una dintre manșete. Se deplasă câțiva pași, chemându-și colegii. Așa că, vedeți dv…tipul acesta avea ceva cu aceste trei doamne, trei femei pe care le cunoștea, pe care le vedea tot timpul la tv Poate că era îndrăgostit de ele.

— Prima dintre victime era mama lui.

— Eiii! Beaver se opri puțin din treabă ca să poată întoarce privirea spre Eve. N-ați auzit de Oedip? Tipul acela, din Grecia, care era nebun după mama lui. Ei, oricum, omul nostru le-a omorât pe

cele trei femei, după care a îngropat arma folosită și hainele pe care le-a purtat în momentele cu pricina. În orice caz, omul ăsta are haine cât pentru șase.

Încruntându-se, Eve o porni spre dulapul încăpător, privind atent la umerașele, cuierele automate, la rafturile cu motor.

— Nici măcar nu locuiește aici.

— Prostănac bogat, nu? Pentru Beaver chestia asta explica totul. Are două costume pe care nu le a purtat niciodată. La fel și în privința pantofilor. Se aplecă, luând una din perechi, niște bocanci scurți din piele, întorcându-i apoi cu talpa în sus. Nimic, vedeți? Trecu cu senzorul pe deasupra vârfului care nu avea nici cea mai mică zgârietură. Nu tu noroi, nu tu praf, nu tu zgârieturi din cauza frecării de pavaj, nu tu fibre.

— Asta dovedește că se răsfață, că e indulgent cu sine. Pentru Dumnezeu, Beaver, găsește-mi niște urme de sânge.

— Caut, caut. Dar totuși cred că a aruncat la gunoi ceea ce a purtat atunci.

— Cât de optimist poți fi, Beaver.

Dezgustată, ea se întoarse spre un birou lăcuit lucrat în formă de U, cercetând apoi conținutul sertarelor sale. Găsi niște CD-uri pe care avea de gând să le ia și să le studieze cu ajutorul computerului ei. Poate aveau noroc și descopereau ceva corespondență între David Angelini și mama lui sau între el și dra Metcalf. Sau poate că va fi și mai norocoasă de atât, descoperind vreo pagină de jurnal în care el descria cum anume a comis cele trei asasinate.

Dar unde dracu' o fi pus umbrela? se întrebă ea. *Unde a pus pantoful ei?* Se întrebă dacă tehnicienii de la N.L.A. sau cei din Europa aveau mai mult noroc. Faptul că trebuia să-i refacă traseul, cercetând cu de-amănuntul toate căsuțele și ascunzătoarele de lux ale lui David Angelini îi provoca lui Eve o indigestie de toată frumusețea.

Imediat după aceea dădu, însă, cu ochii de cuțit.

Cât de simplu fusese. Dechisese cel de al doilea sertar al consolei de lucru și dăduse brusc cu ochii de el. Lung, subțire, letal. Mânerul era unul elegant, sculptat, se pare, din fildeș - ceea ce transforma crima respectivă într una cu aer antic - sau, de ce nu, internațional. Fildeș de recoltă sau achiziționat în diverse forme, lucrul acesta era permis în lumea întreagă după mai mult de cincizeci de ani de la dispariția aproape definitivă a elefanților africani.

Eve nu era un expert anticar și niciunul care se pricepea foarte bine în domeniul armelor, dar studiase suficient de mult criminalistica, astfel încât să-și dea seama că forma și dimensiunea lamei erau exact cele potrivite.

— Ia te uită ce avem aici! Indigestia dispăruse ca prin farmec. Iar în locul ei apăruse o senzație acută și limpede că reușiseră. Poate că acel trei, nu era, până la urmă, o cifră magică.

— L-a păstrat? Ce nemernic! Dezamăgit de câtă prostie se putea ascunde în spatele unei crime, Beaver clătină din cap. Tipul e idiot, fără îndoială.

— Scanează-l, îi ordonă ea, îndreptându-se spre el.

Beaver schimbă partea detașabilă a scanner-ului, anulând programul de cercetare a materialelor textile. După o mică ajustare a lentilelor, el mișcă partea subțire a brațului acestuia pe suprafața cuțitului. Iar scanner-ul începu să sune, venindu-le în ajutor.

— Se pare că a găsit ceva, mormăi Beaver, în vreme ce vârfurile groase ale degetelor sale se mișcau pe butoanele telecomenzii precum degetele unui pianist într-un concert de gală, alunecând măiastru pe clape. Fibre, fire - ori poate hârtie. Un fel de lipici. Amprente pe mâner. Vreți să le copiem?

— Mda.

— Bun. Scanner-ul dădu la iveală o hârtie de formă pătrată pe care erau vizualizate amprentele. Ia întoarceți-o! Bingo! Avem și urmele de sânge pe care le doreați. Nu-s prea mari. El se încruntă,

trecând cu tubul pe suprafața care reprezenta vârful cuțitului. Dacă reușim să determinăm grupa, înseamnă că avem ceva noroc, dar nu se știe dacă vom reuși să aflăm și ADN-ul.

— Te rog să rămâi în continuare la fel de optimist, Beaver. Ce vechime au urmele de sânge?

— Dră locotenent, vă rog…în spatele lentilelor cu senzor, ochii lui erau mari și cinici. Știți foarte bine că nu pot determina așa ceva cu un scanner portabil. Treb'e să-l predau la laborator. Micuțul ăsta nu face decât identificarea, nimic mai mult. Nu avem urme de piele, anunță el. Ar fi fost mult mai bine să le fi avut.

— Mă ocup eu de amprentele de sânge. Sigilând cuțitul într-o pungă destinată probelor, surprinse o anumită mișcare cu coada ochiului. Ridică privirea, uitându-se în ochii întunecați și acuzatori ai lui Marco Angelini.

El se uită o secundă la cuțit, după care își ridică din nou privirea spre chipul ei. Înlăuntrul lui se modifică ceva, înăuntrul lui se frânse ceva, așa că maxilarul lui zvâcni.

— Aș vrea să vă rețin câteva minute, dră locotenent Dallas.

— Nici nu v-aș putea oferi mai mult de atât.

— Nu va dura mult. Aruncă o privire spre Beaver și apoi din nou spre cuțit, cel pe care Dallas tocmai îl băga în geanta sa. Aș vrea să vorbim între patru ochi, vă rog.

— În regulă. Ea îi făcu semn polițistului care se afla chiar în spatele lui Angelini. Spune-i unui coleg de al tău să urce și să continue cercetările aici, în locul meu, îi ordonă ea lui Beaver, după care îl urmă pe Angelini, ieșind împreună din încăpere.

EI se întoarse spre un rând de trepte acoperite cu mochetă, mâna lui alunecând ușor pe balustrada lăcuită în timp ce cobora. La capătul scării, o coti la dreapta, pășind în camera imediat următoare.

Un birou, după cum descoperi Eve. Soarele strălucea în toată splendoarea sa la orele amiezii. Lumina bătea și strălucea pe

suprafața aparaturii care era înșirată, ieșind uneori în afară, pe consola neagră cu aer sobru, cu o formă semicirculară, lățindu-se apoi, îndrăzneț, pe podeaua strălucitoare asemenea lor.

Ca și cum lumina aceea puternică l-ar fi deranjat, Angelini apăsă pe un întrerupător, geamurile ferestrelor căpătând o nuanță grena-deschis. Acum încăperea avea doar pe la nivelul bordurii o dungă galben-pal.

Angelini se duse direct la un aparat montat în perete, cerând un burbon cu gheață. Ridică apoi un pahar cu formă cubică, sorbind atent din el.

— Dv. credeți că fiul meu le-a ucis pe mama lui și pe celelalte două femei?

— Fiul dv. a fost interogat pe marginea acestei acuzații, dle Angelini. El este considerat suspect. Dacă aveți nelămuriri sau dubii în privința procedurii, atunci luați legătura cu avocatul său.

— Am vorbit deja cu avocații lui. Sorbi din nou din pahar. Ei spun că existe șanse mari să fie acuzat de crimă, dar asta nu înseamnă că i se va deschide proces penal.

— Asta decide instanța.

— Dar dv. credeți că va fi dat în judecată.

— Dle Angelini, dacă se va întâmpla să-l arestez pe fiul dv…acuzându-l de comiterea a trei asasinate de gradul 1, atunci asta se va întâmpla pentru că voi fi convinsă că el va fi dat în judecată, că va exista un proces penal și că va fi condamnat pe baza acestor acuzații, având, desigur, și dovezile care să stea la baza acestei condamnări.

El se uită la geanta ei, acolo unde se afla prima dovadă a viitoarei condamnări.

— Am făcut și eu câteva cercetări în privința dv…dră lt. Dallas.

— Da?

— Da, am vrut să aflu amănunte ciudate, zise el, surâzând fără pic de umor, surâsul dispărând apoi cât ai clipi. Dl. comandant Whitney te respectă foarte mult. Iar eu, la rândul meu, am un mare respect pentru el. Fosta mea soție îți admira tenacitatea și forța de a răzbi în cele mai dificile situații, iar ea, în mod sigur, știa ce spune. Vorbea adesea despre dumneata, știai?

— Nu, nu știam.

— Era impresionată de mintea dumitale. O minte de polițist, limpede ca și cristalul. Sunteți un as în meseria dv…nu-i așa locotenente?

— Mda. Sunt bună în meseria mea.

— Dar comiteți și greșeli.

— Încerc să fac cât mai puține.

— Dar o greșeală comisă de un polițist, oricât de neînsemnată ar fi ea, poate cauza o suferință fără margini unui nevinovat. El o privi direct în ochi, cu insistență. Dv. ați găsit un cuțit în camera fiului meu.

— Nu pot discuta acest subiect cu dumneavoastră.

— El vine foarte rar în casa asta, zise Angelini, prevenitor. De trei sau patru ori pe an, să spunem. Când se află în zonă, preferă proprietatea din Long Island.

— Tot ce-i posibil, dle Angelini, dar în noaptea în care a fost asasinată dra Louise Kirsky, el a stat aici.

Deja cuprinsă de nerăbdare, dornică să ducă cât mai repede proba la laborator, ea ridică din umăr. Dle Angelini, nu pot discuta cu dv…un caz de crimă comis în statul nostru.

— Dar sunteți extrem de convinsă că statul nu greșește când vine vorba de cazul acesta, o întrerupse el. Văzând că ea nu-i răspunde, o studie din nou, lung, insistent. După aceea bău paharul cu burbon dintr-o singură înghițitură, după care lăsă paharul deoparte. Dar vă înșelați, dră locotenent. Ați arestat exact pe cine nu trebuia.

— Credeți în nevinovăția fiului dv…dle Angelini. Înțeleg perfect acest lucru.

— Nu cred în ea, ci știu că el este nevinovat. Nu fiul meu le-a ucis pe cele trei femei. EI inspiră adânc, exact ca un scafandru care se pregătea să plonjeze într-o apă adâncă. Eu sunt cel care le-a ucis.

15

Eve nu avu de ales. Îl conduse la secție și îl luă zdravăn la întrebări. După un ceas, obținuse o durere teribilă de cap și o declarație calmă și de nezdruncinat din partea lui Marco Angelini, și anume că el era asasinul care le lichidase pe cele trei victime.

Refuzase prezența unui avocat și de asemenea refuzase sau nu era în stare să ofere mai multe explicații.

Ori de câte ori îl întrebase de ce le omorâse, el o privise drept în ochi, declarând că fusese vorba de un impuls. Soția ajunsese să-l calce pe nervi, declarase el. Fiindcă era jenat de relația de lungă durată pe care o avusese ea cu partenerul său de afaceri. Ca atare, o ucisese pentru că nu mai putea fi femeia lui. După care prinsese gustul morții, al asasinatelor.

Totul fusese foarte simplu și, după părerea lui Eve, exersat îndelung. Deja putea să și-l imagineze repetând și purificând fiecare propoziție în mintea sa, înainte ca aceasta să fie rostită.

— Toate astea nu-s decât invenții, zise ea pe neașteptate, ridicându-se de la masă. Dumneata n-ai omorât pe nimeni.

— Eu v-am declarat deja că da. Vocea lui era fantastic de calmă. Declarația aceea a fost deja înregistratatâ.

— Atunci haideți să recapitulăm. Aplecându-se în direcția lui, ea pocni cu palmele în masă.

— De ce ai rugat-o pe soția ta să vă întâlniți la clubul Five Moon?

— Am vrut să ne întâlnim altundeva, nu într-un mediu cu care eram obișnuiți. Vedeți dv…am crezut că voi scăpa o dată pentru totdeauna de ceea ce-mi măcina sufletul. Ei i-am spus că e vorba de o problemă pe care o are Randy. Ea nu cunoștea toate detaliile în privința necazurilor pe care le-a avut el în privința jocurilor de noroc. Eu, însă, le știam. Așa că ea a venit la întâlnire.

— Iar tu i-ai tăiat beregata.

— Da. EI se albi puțin. Totul s-a petrecut într-o fracțiune de secundă.

— Și după aceea ce ai făcut?

— M-am dus acasă.

— Cum?

EI clipi.

— Cu mașina. Am parcat-o cu două străzi mai încolo.

— Dar cu petele de sânge cum rămâne? Ea se uită atent în ochii lui, urmărind reacția pupilelor. Cantitatea de sânge pierdută a fost foarte mare. Te-a stropit peste tot.

Pupilele lui se dilatară, dar vocea își păstră calmul.

— Purtam o haină de calitate, rezistentă la ploaie. M-am descotorosit de ea în drum spre casă. Cred că a găsit-o vreun trecător și a luat-o pentru uzul propriu.

— Și de la locul crimei ce ai luat?

— Cuțitul, bineînțeles.

— N-ai luat nimic de-al ei? Ea așteptă câteva clipe. N-ai luat nimic, astfel ca totul să pară un jaf, o tâlhărie?

El avu o mică ezitare. Parcă-l și vedea fabricând idei în spatele globilor oculari. Eram tulburat. Nu mă așteptam să fie ceva atât de dezagreabil. Plănuisem să iau bijuteriile, geanta, dar am uitat și am luat-o la fugă.

— Ați fugit, uitând să luați cu dv. un obiect de-al său, dar ați fost, în același timp, suficient de rațional ca să scăpați, în drum spre casă, de impermeabilul stropit tot de sânge.

— Exact.

— După care v-ați dus să o ucideți pe Metcalf.

— Am ucis-o din pricina unui impuls. Mă întrebam întruna cum ar fi dacă aș face-o, așa că miam dorit să ucid din nou. Cu ea a fost foarte ușor. Respirația lui deveni mult mai zgomotoasă, iar palmele zăceau imobile pe masă. Era o femeie ambițioasă ori, mai degrabă, naivă. Știam deja că David scria un scenariu, dorindu-și ca ea să fie protagonista. Își dorea cu ardoare ca proiectul acesta să fie dus la bun sfârșit - fiind unul din punctele în care noi nu căzusem de acord. Proiectul respectiv nu-mi era pe plac, mai ales că asta ar fi însemnat să cheltuim o parte din resursele companiei, într-un moment în care suntem puțin cam strâmtorați. M-am decis să o omor, așa că am contactat-o. Și, bineînțeles, ea a fost de acord să ne întâlnim.

— Cum era îmbrăcată?

— Îmbrăcată? El se fâstâci câteva secunde. Nu am dat prea mare atenție. Nu era un aspect important. Ea mi-a zâmbit, a întins brațele spre mine în momentul când mă îndreptam spre ea. Și în secunda aceea am acționat.

— Dar de ce declarați toate astea tocmai acum?

— Cum vă spuneam, am crezut că voi reuși să mi revin. Poate că, până la urmă, aș fi reușit. Dar nu mi-am imaginat că fiul meu va fi arestat în locul meu.

— Prin urmare, dv. Îl protejați pe el?

— Eu le-am ucis pe cele trei, locotenente. Ce vreți mai mult de atât?

— De ce ați lăsat cuțitul în sertarul de la biroul lui, în dormitorul lui?

Privirea lui o evită pe a ei, retrăgându-se ușor.

— V-am spus, el stă foarte rar în casa aceea. M-am gândit că acolo va fi în siguranță. După aceea am fost contactat de poliție și anunțat că s-a emis mandat de percheziție. Nu am avut timp să mă duc să-l iau de acolo.

— Și dv. credeți că eu o să pun botu' la toate astea? Credeți că-i sunteți de ajutor dacă acest caz se va închide datorită unei declarații jalnice ca aceasta? ÎI credeți vinovat pe fiul dv. Ea vorbi pe un ton scăzut, apăsând pe fiecare cuvânt. Sunteți atât de speriat de ideea că fiul dv. e un ucigaș, încât mai degrabă preferați să luați toată vina asupra dv…decât să-l vedeți pe el înfruntând consecințele unui asemenea gest. Vreți să mai moară încă o femeie, dle Angelini? Sau, de ce nu, două trei înainte ca dv. să acceptați cruda realitate?

Buzele lui tremurară o miime de secundă, după care deveniră o linie fermă.

— Eu am declarat deja ce aveam de declarat.

— Minciuni gogonate, astea mi-ați oferit. Răsucindu-se pe călcâie, Eve părăsi încăperea. Străduindu-se din răsputeri să se liniștească, ea îl analiză cu un ochi critic în vreme ce Angelini își sprijini fața în palme.

Da, putea să-i înduplece îndârjirea. Dar exista posibilitatea ca vestea să ajungă, cumva, la urechile presei, iar aceasta să înceapă să urle că a apărut o nouă declarație, una care nu aparținea suspectului principal. La auzul unor pași pe coridor, se uită întracolo, trupul ei devenind precum oțelul.

— D-le comandant.

— D-ră locotenent. Vreun progres?

— Nu vrea cu niciun chip să renunțe la cele declarate inițial. Sunt foarte multe „goluri" în povestea lui. Am pomenit de suvenirurile de la primele două asasinate, dar n-a mușcat momeala.

— Aș vrea să discut și eu cu el, lt. Dar între patru ochi și neoficial. Înainte ca ea să spună ceva, el ridică mâna. Știu că nu așa prevede procedura. Îți cer asta ca pe o favoare.

— Și dacă o să declare că el sau fiul lui e vinovat?

Maxilarul lui Whitney se crispă.

— Rămân polițist, în orice condiții, Dallas. Ce naiba!

— Aveți dreptate, șefu'! Ea descuie ușa, după care, după o mică ezitare, anulă vizualizarea geamului - oglindă și sonorizarea din interior. Voi fi în biroul meu.

— Mulțumesc. EI intră în încăpere. O mai privi o clipă înainte de a închide ușa cu zgomot și a se întoarce apoi spre bărbatul care își sprijinise capul și trunchiul de blatul mesei. Marco, rosti Whitney, șoapta lui fiind, de fapt, un oftat lung.

— Jack. Marco îi zâmbi șters. Mă întrebam când o să ne vedem. Nu ai mai apărut la meciul acela de golf.

— Vorbește cu mine. Whitney se trânti, greoi, pe scaun.

— Nu te-a pus la curent locotenentul tău eficient și bine-antrenat?

— Asta nu e o conversație oficială, zise Whitney pe un ton aspru. Suntem doar noi doi. Povestește-mi, Marco. Știm amândoi că nu ai ucis-o pe Cicely, că nu le-ai ucis pe celelalte două.

Pentru câteva clipe, Marco își aținti privirea în tavan, ca și cum ar fi cântărit situația.

— Niciodată nu cunoști pe cineva atât de bine pe cât crezi. Nici pe cineva apropiat nu-I poți cunoaște suficient. Eu o iubeam, Jack. Niciodată nu am încetat să o iubesc. Dar ea nu mă mai iubea pe mine. O parte din mine a sperat că mă va iubi din nou. Dar nu a fost așa.

— La dracu', Marco tu chiar vrei să cred că i-ai tăiat beregata pentru că ea a divorțat de tine acum doisprezece ani?

— Poate că mi-am imaginat că se va mărita cu Hammett. El voia lucrul acesta, rosti Marco în șoaptă. Mi-am dat seama că el asta își

dorea. Cicely avea îndoieli. Vocea lui rămase calmă, șoptită, aproape nostalgică. Ea își aprecia independența, dar nu voia să-l dezamăgească pe Hammett. Astfel că, în cele din urmă, ar fi cedat dorinței lui. S-ar fi căsătorit cu el. Și atunci s-ar fi sfârșit totul, nu-i așa?

— Adică ai ucis-o pe Cicely pentru că existau șanse ca ea să se căsătorească cu altcineva?

— Ea era soția mea, Jack. Nu are importanță ce a decis tribunalul sau biserica.

Whitney rămase pe gânduri câteva clipe, fără a rosti o vorbă.

J.D. R O B B

— Noi doi am jucat prea multe partide de poker, Marco. E clar că spui povești. Rezemându-și brațele pe masă, unul peste altul, el se aplecă. Ori de câte ori rămâi în pană de inspirație sau inventezi, bați cu degetul în genunchi.

Degetul încetă brusc să mai bată ritmic în genunchi.

— Jack, aici nu suntem la o partidă de poker.

— În felul acesta nu-l ajuți pe David, să știi. Dă-i voie poliției să-și facă treaba.

— Eu și David…ne-am certat adesea în ultimele luni. Certuri legate de afaceri, dar și de viața personală. Pentru prima dată, el oftă, adânc, lung și preocupat, un părinte și copilul lui nu ar trebui să se îndepărteze unul de altul din cauza unor tâmpenii de felul acesta.

— Marco, asta nu e calea cea mai simplă de a îndrepta lucrurile.

Marco adoptă din nou privirea aceea dură ca lama de oțel. Gata cu oftaturile.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Jack, așa ca între prieteni. Dacă era vorba de unul din copiii tăi și exista o cât de mică posibilitate - una infimă, să spunem - ca ei să fie acuzați și condamnați pentru crimă, nu ai fi făcut orice să-i protejezi, ți-ar fi stat, oare ceva în cale?

— Dar tu nu ai cum să-l protejezi pe David venind aici și declarând niște rahaturi.

— Dar cine a spus că sunt rahaturi? Vocea studiată a lui Angelini făcu ca expresia respectivă să-și piardă, evident, din duritate. Eu am comis acele crime și, prin urmare, o și mărturisesc, pentru că nu aș putea suporta ca fiul meu să plătească pentru fapta mea. Ia spune-mi, Jack, tu te-ai așeza în spatele sau în fața fiului tău?

— Ahh, la dracu', Marco! atât fu în stare să mai adauge Whitney.

Râmase acolo încă douăzeci de minute, dar nu reuși să mai scoată nimic altceva de la el. O vreme, îndreptase discuția către alte subiecte, cu caracter neutru: scorurile partidelor de golf, poziția în clasa ment a echipei de baschet pe care Marco o patrona împreună cu alții. După care, cu o mișcare rapidă, semănând cu alunecarea unui șarpe, îi adresase o întrebare referitoare la cele trei asasinate.

Dar Marco Angelini era un negociator experimentat și, din punctul lui de vedere, declarase tot ce avea de declarat. Nu avea de gând să muște momeala.

Sentimentul de vinovăție, de durere și un început de teamă se agitau deja în stomacul lui în secunda în care intră în biroul lui Eve. Ea era aplecată deasupra computerului, cercetând datele existente și căutând noi informații.

Pentru prima dată după mai multe zile, el lăsă de-o parte propria oboseală, observând-o pe a ei. Era palidă, ochii îi erau încercănați, gura ei avea o expresie dură. Părul ei era zburlit, ca și cum ar fi trecut cu mâna prin el de nenumărate ori. Chiar în secunda în care o privea, ea repetă gestul, după care apăsă cu degetele deasupra pleoapelor, ca și cum ar fi usturat-o ochii.

EI își aminti de dimineața aceea când se aflau amândoi în biroul lui, dimineața care urmase morții lui Cicely. Se gândi la povara pe care o așezase atunci pe umerii lui Eve.

— Locotenente!

Umerii ei se îndreptară automat ca și cum ar fi introdus în ei câte-o bară de oțel. Capul țâșni în sus, iar privirea deveni brusc neutră.

— Dle comandant! Ea se ridică în picioare.

Fii foarte atent, își zise Whitney, nemulțumit de tonul acela oficial și țeapăn.

— Marco a rămas în arest. Nu putem să-l reținem pe o perioadă de 48 de ore fără să-l acuzăm oficial. Cred că cel mai bine ar fi să-l lăsăm să reflecteze în spatele gratiilor. Refuză în continuare sprijinul avocatului.

Whitney făcu câțiva pași în interiorul camerei, privind în jur, în vreme ce ea rămase în același loc. Nu fusese de foarte multă vreme în această parte a departamentului lor. De obicei, polițiștii veneau în biroul său. Asta era altă povară a calității sale de șef.

Ea ar fi putut avea un birou mult mai mare. Îl merita cu vârf și îndesat. Dar, după toate aparențele, prefera să-și desfășoare activitatea într-o încăpere atât de mică, încât doi oameni înghesuiți acolo ar fi putut fi considerați cu ușurință doi păcătoși.

— Ce bine că nu ești claustrofobă, comentă el. Ea nu replică nimic și nici măcar nu se sinchisi a ridica dintr-o sprânceană. Whitney rosti printre dinți o vorbă de duh. Uite ce e, Dallas…

— Domnule. Îl întrerupse repede și scânteietor. Cei de la laborator sunt deja în posesia armei albe care a fost găsită în dormitorul lui David Angelini. Am fost informată că rezultatele vor întârzia puțin, fiindcă urmele de sânge găsite pe vârful cuțitului trebuie identificate ca grupă, după care se va trece la stabilirea ADN-ului.

— Am luat la cunoștință, lt.

— Amprentele de pe mâner aparțin într-adevăr lui David Angelini. Raportul întocmit de mine…

— În câteva clipe ajungem și la raportul tău.

Ea înălță bărbia în aer.

— În regulă, domnule.

— Fir-ar să fie, Dallas, scoate ți bățul ăla din dos și după aceea așează-te pe scaun.

— E un ordin, dle comandant?

— Ah, fir-ar să…- începu el.

Mirina Angelini dădu buzna pe ușă în tropăit de tocuri înalte și în foșnit de mătăsuri fine.

— De ce încerci să-mi distrugi familia? întebă ea poruncitor, smulgându-și brațul din mâna lui Slade ce o urma îndeaproape.

— Mirina, nu-i ajuți în felul acesta.

Ea se smulse vijelios de lângă el și se repezi spre pieptul lui Eve.

— Nu-i de ajuns că mama mea a fost ucisă în mijlocul străzii? Și că a fost ucisă pentru că polițiștii din S.U.A. sunt prea ocupați cu urmărirea unor fantome și cu completarea unor rapoarte care nu fac nici doi cenți, ca să-i apere pe cei nevinovați?

— Mirina, vorbi Whitney, vino la mine în birou. O să discutăm acolo.

— Să discutăm? Ea se repezi în direcția lui precum o felină aurie și zveltă, cu colți încleștați și setoși de sânge. Cum aș mai putea discuta cu tine? Am avut încredere în tine. Am crezut că-ți pasă de mine, de David, de familia noastră, l-ai lăsat să-l închidă pe David în celula aceea. Și acum și pe tata.

— Mirina, tatăl tău a venit aici de bună voie. O să stăm de vorbă. O să-ți explic.

— Nu e nimic de explicat. Îi întoarse spatele, după care își revărsă furia oarbă asupra lui Eve. M-am dus acasă la tata. EI voia să rămân la Roma, dar nu am fost în stare să rămân acolo. Nu puteam să fac asta când numele fratelui meu e pe prima pagină a tuturor publicațiilor. Și când am ajuns, unul din vecinii lui era fericit, ba chiar se umfla în pene de satisfacție declarându-mi că tata tocmai fusese luat de poliție.

— Vă pot stabili o întrevedere cu tatăl dv…dră Angelini, zise Eve pe un ton calm. O să I puteți vedea și pe fratele dv.

— Bineînțeles că așa vei face. Și chiar în secunda asta. Unde e tatăl meu? își folosi ambele mâini pentru a o îmbrânci pe Eve ceva mai în spate, înainte ca Whitney sau Slade să o poată opri. Ce i ai făcut, scorpie?

— Cred că ar fi mai bine să nu mai puneți mâna pe mine, o avertiză Eve. M-am săturat de câtă bătaie de cap mi-a dat fam. Angelini. Tatăl dv. e reținut chiar aici, la secție. Iar fratele se află în turnul de la Riker. Puteți merge să vă vedeți tatăl. Dacă vreți să mergeți și la fratele dv…atunci veți fi condusă până acolo. Ea își mută privirea spre Whitney, privindu-I lung și împietrit. Și dacă tot aveți relații la secție, poate or să-l aducă pe el aici, preț de un ceas, în sala destinată vizitatorilor.

— Cunosc intențiile tale. În clipa aceea nu mai era defel o floare delicată. Mirina vibra, practic, de atâta putere izvorâtă din adâncul ei. Ai nevoi de o portiță de scăpare. Ai nevoie de un suspect arestat ca să scapi astfel din vizorul mass-mediei. Aceasta nu e decât o tactică, dar pentru asta te folosești de fratele meu, ba chiar și de moartea mamei, ca să nu-ți pierzi slujba.

— Woow, da' ce slujbă ușoară am! Ea surâse amar. În fiecare zi bag după gratii oameni nevinovați, și uite așa reușesc să-mi păstrez avantajele.

— Și uite așa rămâi vedetă pe micul ecran, nu? Mirina își dădu pe spate părul bogat și auriu. Oare câtă publicitate ți-ai făcut de pe urma morții bietei mele mame, ia zi?

— Ajunge, Mirina! Vocea lui Whitney semăna cu o pocnitură de bici, puternică și precisă. Duceți-vă în biroul meu și așteptați-mă acolo. El se uită peste umăr la Slade. Ia-o de aici, te rog.

— Mirina, n-are rost, șopti Slade, încercând să o ia de braț. Hai să mergem.

— Dă mi drumul! Ea mușcă din fiecare cuvânt ca și cum ar fi fost o bucată de carne fibroasă, smulgându-și mâna de sub a lui. O să plec. Dar tu o să plătești pentru toată suferința pe care ai provocato familiei mele, locotenente. O să plătești pentru fiecare clipă de suferință.

Ea ieși cu pași mari din încăpere, Slade neavând timp decât să bâguie niște scuze, plecând apoi pe urma ei.

Whitney preferă să tacă câteva clipe.

— Te simți bine?

— Am avut parte și de momente mai rele ca acestea. Eve înălță nepăsător din umăr. Pe dinăuntru, simțea că moare de atâta furie, simțindu-se, în același timp, vinovată. Îi era destul de rău, așa că singurul lucru pe care și-l dorea cu disperare era să rămână singură. Vă rog să mă scuzați, dle comandant, dar aș vrea să termin de redactat acest raport.

— Dallas - Eve. Preocuparea din vocea lui o făcu să ridice ochii și să-l privească. Mirina e supărată, și e de înțeles. Dar a exagerat, a exagerat mult.

— Ei, nu a făcut altceva decât să se repeadă de două ori asupra mea. Fiindcă simțea nevoia să-și ducă palmele la tâmple și să apese cu putere, dată fiind durerea groaznică de cap pe care o avea, ea și le vârî neglijent în buzunare. Eu i-am arestat familia, ceea ce mai rămăsese din ea, evident. Pe cine naiba să se enerveze dacă nu pe mine? O să rezist, nicio grijă. Privirea ei rămăsese la fel de rece și ca de oțel. Compasiunea și sentimentele nu sunt punctul meu forte.

El dădu ușor din cap.

— Presimțeam că vom ajunge aici. Eu te-am rugat să te ocupi de cazul acesta, Dallas, fiindcă ești cel mai bun om al meu. Ai o minte brici, un instinct de nota zece. Și, pe lângă asta, ție chiar îți pasă. Îți pasă de soarta victimei. Oftând apăsat, el își trecu mâna prin păr. Dimineață am bătut câmpii, Dallas, când erai la mine în birou. Și nu

numai atunci, ci de mai multe ori de când ne ocupăm de aceste ultime asasinate. Îmi cer scuze.

— Nu contează.

— Aș vrea eu. El vru să-i zărească chipul, observând reținerea rece întipărită acolo. Uite, văd că totuși contează. O să mă ocup de Mirina, de cele două vizite.

— Am înțeles, șefu'. Aș dori să continui interogarea lui Marco Angelini.

— Mâine, zise Whitney, scrâșnind din dinți în clipa în care ea nu făcu mari eforturi în a-și masca mârâitul de nemulțumire. Ești obosită, locotenente, și polițiști obosiți au ocazia să greșească și să piardă anumite detalii. Vei relua mâine acel interogatoriu. El o porni către ușă, înjură iar, se opri pe neașteptate, fără a privi, însă, în urmă. Culcă-te și tu câteva ore și, în numele Cerului, ia un calmant pentru durerea aceea de cap. Arăți îngrozitor.

Ea se strădui să nu trântească ușa în urma lui. Și asta pentru că ar fi fost prea plăcut și prea lipsit de profesionalism. În schimb, se așeză la birou, se uită atent spre monitor, prefăcându-se că durerea aceea amarnică de cap nici nu exista.

Peste câteva clipe, când o umbră se apleca ușor peste biroul său, ea ridică privirea, gata de luptă.

— Eiii, rosti Roarke blând, aplecându-se să-i sărute buzele strânse răutăcios. Ce primire caldă! El se bătu cu palma peste piept. Sângerez deja?

— Haa-haaa!

— A apărut și scânteia aceea de care mi-era atât de dor. El se așeză pe marginea biroului în așa fel încât să o poată privi, zărind în același timp, măcar parțial, datele afișate pe ecran, pentru a vedea dacă ele erau vinovate de privirea tristă și furioasă cu care-l întâmpinase, la zi-mi, dră locotenent, ce fel de zi ai avut?

— Păi ia să vedem. L-am arestat pe finul favorit al șefului meu pentru obstrucționarea justiției și alte câteva acuzații ce i s-au adus, am găsit în casa familiei lor, din oraș, în sertarul uneia dintre console, o armă albă ce ar putea fi arma ucigașă, i-am luat un interogatoriu tatălui suspectului nostru principal care, deocamdată, e și unicul, acesta susținând sus și tare că el e autorul crimelor, după care sora suspectului m-a „împușcat" adineauri de două ori între ochi, fiindcă ea crede că sunt doar o scorpie care vrea să-și facă publicitate. Încercă să zâmbească. În rest, o zi liniștită, să știi. Dar a ta cum a fost?

— Am pierdut ceva averi, dar am câștigat altele, zise el tandru, făcându-și griji pentru ea. Nimic atât de incitant ca munca unor ofițeri de poliție.

— Nu eram sigură că te întorci în seara asta.

— Nici eu. Dar construcția resortului înaintează mulțumitor. Pentru o vreme, crede că o pot coordona foarte bine și de acasă.

Ea se străduí să nu pară chiar atât de ușurată. O irita faptul că în doar câteva luni se obișnuise cu prezența lui alături de ea. Ba chiar să depindă de prezența lui.

— O veste bună, cred.

— Mmmm. El îi citea atât de bine gândurile. Ce pot să-mi spui despre cazul pe care-l anchetezi în prezent?

— Mass-media îl toacă mărunt deja. E suficient să deschizi televizorul, și ești la curent.

— Prefer să-mi spui tu.

Ea îl informă exact așa cum ar fi întocmit un raport: termeni eficienți, rapizi, date din abundență, printre toate acestea strecurând și comentariile sale. Descoperi că la încheierea respectivei relatări se simțea realmente mult mai bine. Roarke avea un stil de a asculta care o făcea să se înțeleagă mai bine pe ea însăși.

— Și, după părerea ta, Angelini junior e criminalul?

— Arma o avem, oportunitatea există și ea, iar motivele sunt și ele mai multe. În cazul în care cuțitul e cel cu care s-au comis crimele…Oricum, mâine mă voi întâlni cu dna dr. Mira ca să discutăm problema testului psihologic.

— Acum Marco, continuă Roarke. Ce părere ai despre mărturia lui?

— Nu face altceva decât să producă și mai multă confuzie, ținând pe loc ancheta. E un bărbat isteț, va găsi un mijloc prin care vestea cea nouă să ajungă la urechile mass-mediei. Ea se uită cruciș, undeva dincolo de umărul lui Roarke. O vreme, totul o să fie cu susul în jos, dar, până la urmă, îi dăm noi de capăt.

— Crezi că a mărturisit așa ceva ca să complice și mai mult mersul anchetei?

— Exact. Ea își întoarse privirea spre el, ridicând din sprânceană. Și uite cum am ajuns noi la o nouă teorie.

— Copilul care e gata să se înece, șopti Roarke. Tatăl crede că fiul lui o să se ducă la fundul apei pentru a treia oară, așa că se aruncă în valurile amețitoare. Își dă viața în schimbul vieții copilului. Aici e vorba de dragoste, Eve. El îi cuprinse bărbia între degete. Din dragoste ești în stare de absolut orice. Marco crede că fiul lui e vinovat, așa că vrea să se sacrifice el, astfel ca fiul lui să nu plătească un preț ca acela.

— Dar dacă el știe sau măcar bănuiește că David e ucigașul celor trei femei, atunci faptul că-l apără e o adevărată nebunie.

— Nu, e un semn de iubire, la urma urmei. Și nu cred că există iubire mai mare ca cea a unui părinte pentru copilul său. Da, noi nu am avut parte de experiența asta, dar o astfel de iubire chiar există.

Ea clătină din cap.

— Chiar și atunci când acel copil e plin de defecte?

— E posibil ca mai ales atunci dragostea să fie și mai mare. Când eram copil și locuiam în Dublin, fiica unei doamne își pierduse un

braț în timpul unui accident. Și nu aveau bani ca acesta să-i fie înlocuit. Dar ea avea cinci copii, și pe toți îi iubea la fel de mult, însă patru erau întregi și unul era invalid. Ea a construit un fel de scut în jurul fetiței pentru a o apăra de privirile curioșilor și de șoaptele pline de milă ale celor din jur. Fetița aceea primea mai multă iubire, ei toți, familia sa, se hotărâseră să fie extrem de atenți și devotați față de ea. Ceilalți, mă înțelegi, nu aveau nevoie de atâta dragoste ca ea, ca fetiță bolnăvioară.

— Dar există o diferență între defectul fizic și cel psihic, insistă Eve.

— Pentru un părinte, nu sunt sigur dacă există.

— Indiferent care a fost motivația lui Marco Angelini, tot vom afla adevărul, în cele din urmă.

— Sunt convins că-l vei afla. Când ți se încheie tura?

— Poftim?

Ea se uită pe ecran, în partea de jos a acestuia, acolo unde era afișată ora exactă.

— S-a încheiat acum aproape o oră.

— Perfect. El se ridică, întinzându-i mâna. Să mergem.

— Roarke, ar mai fi câteva lucruri de pus la punct. Vreau să reascult interogatoriul luat lui Marco Angelini. S-ar putea să descopăr o breșă.

El avea răbdare fiindcă era sigur că va ieși învingător.

— Eve, tu ești așa de obosită, că nu ai fi capabilă să zărești la timp o groapă adâncă de o sută de metri până ce nu te-ai prăbuși în adâncul ei. Hotărât, el o prinde de mână, trăgând-o în picioare. Haide, vino!

— Bine, bine, poate că o pauză mi-ar prinde bine. Mormăind câteva secunde, ordonă computerului să se închidă și apoi îl încuie. Va trebui să-i grăbesc puțin pe cei de la laborator, cu ceva mai multă autoritate. Durează o veșnicie până termină treaba în cazul armei

albe. Ce bine era cu mâna ei într-a lui. Nu-i păsa de glumele și privirile colegilor care aveau

32b să-i vadă, să-i întâlnească, probabil, pe coridor sau în ascensor. Unde mergem?

El duse mâna ei la buze, fără să i dea drumul, după care zâmbi pe deasupra degetelor lor înlănțuite.

— Nu m-am hotărât încă.

Optă pentru Mexic. Zborul fu unul rapid și fără probleme, iar vila lui de pe coasta de vest, acolo unde aveau loc numeroase furtuni, era întotdeauna pregătită. Spre deosebire de casa din New York, aceasta era complet automatizată, servitorii aflându-se la datorie numai în cazul unor sejururi mai lungi.

În opinia lui Roarke, roboții și computerele erau cu mult mai convenabile, dar, în același timp, aveau un caracter impersonal. Însă, cu ocazia acestei vizite și ținând cont de scopul ei, prefera să apeleze la ajutorul lor. Voia să o aibă numai pe Eve alături de el, dorea ca ea să se poată relaxa, voia să o vadă fericită.

— Dumnezeule! Roarke.

Ea se uită lung la clădirea aceea înaltă, cu multe etaje, cocoțată pe o stâncă, deasupra valurilor. Părea o prelungire a rocii, ca și cum mulțimea aceea de pereți din sticlă ar fi fost construită și lustruită dinlăuntrul ei. Grădinile se aplecau luxuriant peste marginea teraselor în culori vii, formele și parfumurile fiind la fel de pline de viață și seducătoare.

Deasupra, înalta boltă a cerului era liniștită, neexistând nici urmă de trafic. Doar albastrul său, norii spiralați și albi și aripile păsărilor care-l brăzdau precum săgețile. Părea o altă lume.

În avion dormise buștean, abia simțind clipa în care pilotul aterizează, executând o mișcare în zigzag, lăsându-i în fața treptelor spiralate ce te ajutau să escaladezi stânca aceea înaltă. Fusese prea

somnoroasă și prea amețită ca să se ridice și să verifice dacă nu cumva el îi pregătise toate astea cu ajutorul unei holograme, în timp ce ea dormea dusă.

— Unde suntem?

— În Mexic, zise el simplu.

— În Mexic? Uimită, ea încercă să alunge somnul și șocul care puseseră stăpânire pe privirea sa. Roarke, în schimb, plin de afecțiune o asemui cu un copil nemulțumit care tocmai fusese trezit dintr-un somn profund și dulce. Dar nu pot fi în Mexico! Eu am de…

— Vrei să te plimbi cu un mijloc de transport sau la pas? o întrebă Roarke, trăgând-o după el ca pe un cățeluș încăpățânat.

— Trebui să…

— Deci nu pe jos, decise el. Ești încă somnoroasă.

Da, putea să escaladeze stânca mai târziu, gândi el, admirând priveleștea panoramică, marea, mulțimea stâncilor din jur. O ajută să urce într-o mașină aeriană micuță și îngustă, preluând apoi controlul comenzilor și așezând mașinăria într-o poziție perfect verticală, cu o viteză care ei îi risipi orice urmă de somnolență.

— Dooamne, nu atât de repede! Instinctul de supraviețuire o determină să se facă ghem, lăsându-se pe o parte, tremurând toată în timp ce stâncile, florile și apa păreau să treacă în goană pe lângă ei. El râdea în hohote în clipa în care ateriză în curtea din față printro mișcare foarte lină.

— Ei, ce spui, iubire, te-ai trezit?

Ea abia dacă putea respira, în sfârșit.

— După ce mă conving că povestea asta mi-a lăsat întreg fiecare organ, am de gând să te omor, să știi. Ce mama naibii căutăm noi în Mexic?!

32 A

— Luăm o pauză. Eu, unul, am nevoie. El coborî din mașinuță, ducându-se apoi în dreptul portierei ei. Și, fără îndoială, și tu ai nevoie de așa ceva. Ea încă se ținea de una din marginile portierei, încheieturile mâinii fiind albe ca varul, așa că el se aplecă, o luă în brațe, urcând una câte una treptele neregulate care îi conduceau în fața intrării.

— Hei, gata, lasă-mă jos. Mă descurc și singură.

— Nu te mai plânge. El întoarse capul, găsindu-i cu abilitate gura, sărutul lui fiind unul atât de insistent, încât ea încetă să mai împungă în umărul lui, abandonându se buzelor lui și momentului.

— Fir-ar să fie! Cum de-mi faci asta de fiecare dată?

— Cred că-s norocos, asta e. Roarke, anulează codul, rosti el, și în secunda următoare, barele decorative care blocau încrucișat intrarea se dădură la o parte. În spatele lor, ușile duble, ornate cu sticlă sculptată se deschiseră printr-un țăcănit ușor, după care se retraseră de-o parte și de alta, în semn de bun venit. El păși înăuntru. Securizează ușile!, ordonă el, acestea închizându-se eficient în urma lor, în timp ce Eve privea cu uimire la tot ce se petrece.

La parter, în dreptul intrării, unul dintre pereți era confecționat în întregime din sticlă, astfel că dincolo de el putea zări nestingherită oceanul. Nu mai văzuse niciodată Pacificul, mirându-se în clipa aceea cum de purta un nume care simboliza liniștea, din moment ce părea atât de viu, gata oricând să se agite.

Era deja ceasul când soarele se ducea la culcare, așa că cerul explodă pe neașteptate, în vreme ce ea rămăsese privind într-acolo, incapabilă să scoată un cuvânt, bolta umplându-se de o multitudine de nuanțe, cu forme arcuite precum curcubeul. Cercul roșu și mare care reprezenta soarele se cufundă încet-încet și inevitabi în adâncuri, atingând linia apei de un albastru intens.

— O să-ți placă aici, îi șopti el.

Ea era pur și simplu pătrunsă, cutremurată de frumsețea acelui apus de soare. Era ca și cum natura o așteptase, păstrând tot acest spectacol pentru momentul sosirii ei.

— E minunat. Dar nu pot rămâne aici.

— Câteva ore, atât. El o sărută pe frunte. Doar în noaptea asta, deocamdată. Când o să avem mai mult timp, ne întoarcem și petrecem aici câteva zile.

Ținând-o mai departe în brațe, el se apropie ceva mai mult de peretele din sticlă, până ce Eve avu impresia că lumea toată era un curcubeu frenetic, un amestec de forme în perpetuă mișcare.

— Te iubesc, Eve.

Ea renunță să privească soarele și oceanul, preferând să întoarcă capul și să se uite în ochii lui. Și ce minunat era totul și ce simplu, măcar în clipa aceea.

— Mi-a fost dor de tine, să știi. Ea își lipi obrazul de al lui, îmbrățișându-l cu putere. Chiar mi-a fost dor de tine. Am purtat una din cămășile tale. În secunda asta își permitea să facă haz de ea însăși, fiindcă el era aici, alături de ea. Acum îi putea simți mirosul, îl putea atinge. De fapt, m-am dus la dulapul tău și ți-am furat o cămașă - una din mătase neagră, că tot ai duzini de cămăși de felul acesteia. M-am îmbrăcat cu ea și, după aceea, am ieșit pe furiș din casă, ca un hoț, ca să nu mă prindă Summerset.

Emoționat într-un mod absurd, el o sărută ușor pe gât, gâdilând-o.

— Noaptea, reascultam transmisiile cu tine, iar și iar, doar ca să te pot vedea, să-ți aud vocea.

— Chiar așa?! Ea chicoti vesel, un lucru rar în privința ei.

— Doaaamne, Roarke, ce plini de viață ne simțim în clipa asta!

— Va rămâne micul nostru secret.

— S-a făcut! Ea se lăsă puțin pe spate, cercetându i chipul. Trebuie să se întreb ceva. Da e o întrebare jalnică, stângace, dar trebuie să ți-o adresez.

— Ce întrebare?

— Până acum…Ea clipi, vrând să înăbușe, practic, întrebarea, renunțând la ea. Înainte, cu altă femeie…

— Nu. El o sărută încet pe frunte, pe coama nasului, pe gropița din bărbie. Niciodată până acum, pe nimeni.

— Nici eu. Ea inspiră adânc, ca și cum l-ar fi atras cu totul înăuntrul ei, adulmecându-i aroma. Acum atinge-mă. Vreau să mă mângâi.

— Cum să nu!

Făcu întocmai, prăbușindu-se cu ea în brațe pe mulțimea de pernițe împrăștiate pe podea, în timp ce soarele strălucitor se cufundat de tot în apa oceanului.

16

A face o pauză în compania lui Roarke nu era ca și cum te-ai opri undeva să servești pe fugă o salată de legume și o cafea de soia. Ea nu știa cum de reușise el să pună totul la punct, dar își imagina că la mijloc era o mare cantitate de bani, care-și spunea cuvântul, cu stil și greutate.

La cină avuseseră homar fript și suculent, cu sos de unt din belșug. Șampania era atât de rece, încât lui Eve îi înghețase gâtul, la propriu. La desert, avuseseră la dispoziție o întreagă simfonie de fructe, reprezentând niște hibrizi exotici care ți pișcau limba cu aromele lor bine armonizate.

Cu mult înainte de a recunoaște faptul că-l iubea, Eve fusese nevoită să accepte că devenise dependentă de toate aceste bunătăți pe care el le obținea printr-o simplă mișcare.

Ea se cufundă, goală-pușcă, în laguna mică, decupată chiar sub un pâlc de palmieri, direct în bătaia lunii, mușchii durând-o îngrozitor și părând niște cărbuni aprinși din cauza apei fierbinți și a partidei de sex prelungite și pasionale. Ascultă cântecul păsărilor de noapte - care nu reprezentau o simulare, ci erau cât se poate de reale - cântecul lor rămânând suspendat în aer asemenea lacrimilor.

În clipa aceea, în noaptea aceea, cel puțin, toate problemele și presiunile meseriei ei păreau la mii de ani lumină depărtare.

Da, el reușea să-i inducă această stare, să facă toate astea de dragul ei, realiză ea.

Roarke rămase uitându-se la ea, mulțumit că încordarea dispăruse de pe chipul ei, și asta datorită câtorva ceasuri de tandrețe și răsfăț. Adora să o vadă astfel, fără a se simți rănită, moleșită și abandonată plăcerii simțurilor, prea relaxată pentru a se învinovăți fiindcă își oferea câteva clipe de răgaz. Așa cum îi plăcea la nebunie s-o vadă renăscând, revenind la realitate, cu mintea alergându-i frenetic de colo-colo, pregătită să treacă la acțiune, inclusiv din punct de vedere fizic.

Nu, până acum nu mai simțise nimic asemănător, cu nimeni altcineva. Dintre toate femeile pe care le cunoscuse, ea era singura de care se simțea atât de atras, fericit să-i fie alături, dorindu și cu nesaț să o atingă, s-o mângâie. Dar dincolo de dorința fizică, primară, instinctivă și insațiabilă pe care ea i-o inspira, exista și aceea fascinație continuă. Îl fasci nau mintea ei, sufletul ei, secretele și rănile ei.

Odată, demult, el îi declarase că ei doi erau două suflete rătăcite. Și acum, în clipa de față, realiză că nu spusese decât adevărul. Dar avându-se unul pe altul, descoperiră acel ceva care îi făcuse să prindă rădăcini.

Pentru un bărbat care se temuse o viață întreagă de polițiști, era ceva de-a dreptul tulburător faptul că, în prezent, viața lui depindea de prezența unei femei-polițist.

Amuzat de propriile reflecții, el intră ușor în apă, lângă ea. Eve reuși să adune suficientă energie pentru a întredeschide ploapele.

— Nu cred că sunt în stare să mă mișc.

— Atunci nu te mișca. El îi oferi încă un pahar de șampanie, așezându-i degetele strâns în jurul cupei.

— Sunt mult prea relaxată ca să mă îmbăt. Cu toate astea reuși să nimerească buzele cu marginea cupei. Ce viață stranie! La a ta mă refer, elaboră ea propoziția. Vreau să spun că poți avea tot ce vrei, poți pleca oriunde, poți face tot ce ai chef. Dacă vrei să petreci o

noapte departe de casă, vii cu avionul până în Mexic, după care te apuci și mănânci homar după placul inimii și - cum ziceai că se numește chestia aceea pe care ai întins-o pe biscuiți?

— Pateu de gâscă.

Ea clipi, scuturându-se.

— Nu, nu i-ai spus astfel când mi-ai împins bucățica aceea în gură. Avea un nume mult mai plăcut.

— *Foie gras*[1]. Exact același lucru.

— Așa sună mult mai bine. Ea schimbă poziția picioarelor, încrucișându-le cu ale lui. În orice caz, majoritatea oamenilor folosește, mai degrabă o casetă video, făcând o călătorie rapidă cu ajutorul „valurilor virtuale", ori dacă nu, dau câțiva bănuți și se urcă în bărcuțele-simulatoare din Time Square. Tu, în schimb, faci ceva real.

— Pentru că prefer realitatea.

— Știu. Și aceasta este o altă ciudățenie a firii tale. Îți plac chestiile făcute ca în vremurile de demult. Preferi să citești o carte adevărată, în loc să „răsfoiești" un CD, de exemplu, să bați atâta cale până aici, în loc să programezi o simulare în camera destinată hologramelor. Buzele ei se strâmbară ușor, a visare. Îmi place că ești astfel.

— Ce convenabil!

— Când erai abia un puști și duceai viața aceea grea, aceasta era viața la care visai?

— Îmi doream să pot supraviețui, să pot pleca de acolo. Să dețin controlul vieții mele. La tine nu era la fel?

— Bănuiesc că da. O mare parte din visele ei erau amestecate și lipsite de claritate. Oricum, mi-am dorit asta după ce am reușit să intru și eu în societate, la școală. După care mi-am dorit cu disperare

[1] *lb. franceză în orig. - pate de gâscă* (n. t.)

să devin polițist. Un polițist bun. Deștept. Dar tu ce-ți doreai să devii?

— Să fiu bogat. Ca să nu mai rabd de foame.

— Amândoi am obținut ce ne am dorit, mai mult sau mai puțin.

— Cât am fost eu plecat, te-au bântuit din nou acele coșmaruri.

El nu avea nevoie să deschidă ochii ca să vizualizeze îngrijorarea de pe chipul lui. O sesizase deja în vocea sa.

— Ei, nu au fost chiar atât de groaznice. Doar că acum sunt mult mai regulate.

— Eve, dacă ai sta de vorbă cu dna dr. Mira…

— Nu mă simt pregătită să rememorez perioada aceea. Cel puțin nu în mare parte. Te mai doare și acum ceea ce ți-a făcut tatăl tău?

Cuprins de neliniște din pricina acelor amintiri, el se cufundă și mai mult în apa fierbinte și înspumată.

— Au fost doar câteva bătăi, câteva cruzimi fără însemnătate. De ce ar mai conta în momentul de față?

— Ai reușit să le uiți, să le alungi din viața ta. În secunda aceea, ea deschise ochii, îl privi, dându-și seama că brava. Ele te-au ajutat să fii cel de astăzi, nu? Ceea ce s-a întâmplat atunci te-a transformat în omul de astăzi.

— Bănuiesc că așa e, într-o formă neșlefuită.

Ea mișcă din cap, încercând să adopte un ton neutru.

— Roarke, tu crezi că în cazul în care un om suferă o pierdere și asta-l face să-și maltrateze copii - așa cum ni s-a întâmplat nouă - tu crezi că lucrul acesta se moștenește? Crezi că…

— Nu.

— Dar…

— Nu. El o apucă de gambă, strângând-o ușor. Noi ne-am străduit să ajungem ceea ce suntem azi, și asta după o luptă grea. Amândoi ne-am străduit, și tu, și eu. Dacă lucrul acesta n-ar fi adevărat, atunci eu m-aș găsi acum într-o tavernă din Dublin, beat

criță, uitându-mă în jur după un amărât pe care să-l iau la pumni. Iar tu, Eve, ai fi astăzi o femeie rece, fără inimă, afurisită și fără pic de milă.

Ea strânse din nou ploapele.

— Uneori chiar așa sunt.

— Nu, niciodată nu ești astfel. Ești o femeie puternică, cu principii și adesea te îmbolnăvești fiindcă ți-e milă de sufletele nevinovate.

Globii ei oculari rămaseră nemișcați în spatele pleoapelor închise.

— Un om pe care-l respect și-l admir mi-a cerut ajutorul, mi-a cerut o favoare. Dar l-am dezamăgit fără drept de apel. Prin urmare, ce fel de om sunt?

— Ești o femeie care a fost nevoită să facă o alegere.

— Roarke, ultima dintre victime. Louise Kirsky. La ea mă gândeam acum. Avea douzeci și patru de ani, era talentată, o femeie îndrăzneață, îndrăgostită de un muzician nu chiar atât de cunoscut. Deținea o garsonieră în West 26 și adora mâncarea chinezească. Familia ei, care locuiește în Texas, nu-și va mai reveni niciodată. Era nevinovată, Roarke, și, în afară de asta, imaginea ei nu-mi dă pace.

Ușurată, Eve expiră lung și apăsat.

— Nu am fost în stare s-o mărturisesc nimănui.

— Mă bucur că ai reușit să mi-o spui mie. Acum ascultă-mă cu atenție. El lăsă cupa deoparte, aplecându-se ca să-i poată prinde bărbia în palme. Pielea ei era moale, iar ochii erau pe jumătate închiși, având tonuri închise de chihlimbar. Soarta e schimbătoare, Eve. Faci totul, urmezi fiece regulă, plănuiești, muncești, iar soarta îți scapă printre degete, pufnind în râs, râzând de tine, de fiecare în parte. Uneori o păcălim, ghicim ce va urma, dar, în majoritatea cazurilor, destinul ne e deja scris. Iar al unora e scris cu sânge. Asta nu înseamnă că trebuie să ne oprim, să renunțăm, ci înseamnă că nu putem întotdeauna să ne consolăm cu sentimentul acut al vinovăției.

— Asta crezi că fac? Mă consolez astfel?

— E mult mai simplu să ți asumi vina decât să recunoști că nu aveai cum să eviți tot ce s-a întâmplat. Tu ești o femeie arogantă, Eve. Și acesta e încă unul din aspectele pentru care te-am considerat atractivă. Asumarea responsabilității în privința unor fapte pe care nu le poți controla e o dovadă de aroganță.

— Ideea e că ar fi trebuit să le țin sub control.

— Ooo, da! zâmbi el. Sigur că da.

— Nu au de-a face cu aroganța, insistă ea, ofensată. Au de-a face cu meseria mea.

— L-ai tachinat, l-ai ademenit, presupunând că el te va urmări. Și fiindcă ideea aceea încă îi măcina măruntaiele, ca și cum acolo s-ar fi ghemuit o mulțime de șerpi sâsâitori, Roarke îi strânse ceva mai tare fața în palme, în clipa asta, tu ești ofensată, nemulțumită, plină de nervi fiindcă el nu a acționat conform regulilor impuse de tine.

— Ce hidoșenii spui! Fir-ai tu să fii, eu nu - ea se opri, inspirând greu. Mă calci pe nervi, așa că nu am de gând să-mi mai plâng de milă.

— Ei, se pare că strategia mea a dat roade.

— Bine. Ea coborî din nou pleoapele. Bine. Nu mă voi mai gândi acum la toate astea. Poate mâine voi găsi o cale mai eficientă de a pune toate datele acelea în ordine. Să știi că ești al dracului de priceput, Roarke, zise ea, surâzând misterios.

— Din mii de puncte de vedere, șopti el, prinzându-i ușor sfârcul între degetul mare și arătător.

Fiorul pe care-l resimți imediat o scutură până în verful degetelor de la picioare.

— Nu la asta m-am referit.

— La asta mă refeream eu. El începu să tragă de sfârc, ascultând cum începe să gâfâie.

— Ei, dacă aș reuși să ies de aici, măcar târândumă, poate că aș lua în considerare oferta ta interesantă.

— E de-ajuns să te relaxezi. Cu ochii la fața ei, își strecură palma între coapsele ei, cuprinzându-i între degete regiunea delicată dintre ele.

— Dă-mi voie. El reuși să prindă paharul care tocmai îi aluneca printe degete, așezându-l deoparte. Dă-mi voie să te am, Eve.

33A

Înainte ca ea să-i poată da replica, el îi provocă un orgasm rapid și de-a dreptul exploziv. Șoldurile ei se arcuiră în clipa în care degetele lui abile își făceau de lucru în miezul acela fierbinte, după care se relaxară brusc.

Nu mai avea putere să gândească, era sigur de asta. Se va abandona șirului nesfârșit de senzații. Și după toate aparențele, nu se așteptase la așa ceva. Astfel că surpriza ei, reacția ei dulce și naivă, erau, ca de fiecare dată, ucigător de excitante pentru el. Ar fi putut să o satisfacă astfel la nesfârșit, pentru simpla plăcere de a urmări cum ea se bucura, absorbind cu nesaț fiecare atingere, mângâiere, tresărire.

Ea îi făcu pe plac, lăsându-l să exploreze trupul ei lung și zvelt, să-i sugă avid sânii mici și fierbinți, pe care se prelingea apa aceea înspumată și parfumată, captivând apoi lacom respirația ei întretăiată și șuierătoare care se strecura printre buzele întredeschise.

Ea simțea cum se afundă tot mai mult, neputincioasă, în valul de senzații, trupul ei arzând de plăcere. O parte a ființei ei era în stare de șoc sau măcar încerca să pară astfel. Nu datorită a ceea ce-i permisese să facă, ci pentru că-l lăsase să aibă un control total asupra ființei ei. Nu ar fi avut cum să-l împiedice și nici nu ar fi făcut asta, nici măcar atunci când aproape că o făcu să strige aducând-o aproape de un nou punct culminant, înainte de-a o lăsa pradă unui climax de nota zece care o zgudui toată.

— Încă o dată. Lacom, el îi trase capul pe spate, apucând-o de păr, vârându-și degetele înăuntrul ei și le mișcă măiastru și neobosit, până ce brațele ei se prăbușiră în apă, lipsite de vlagă.

— Nu mai exist decât pentru noaptea asta. Nu mai existăm decât pentru noaptea asta. Îi sărută sălbatic gâtul, căutând apoi drumul spre buzele ei, iar ochii lui păreau acum doi sori de foc, dar albaștri. Spunemi că mă iubești. Spune-o!

— Da, te iubesc. Chiar te iubesc. Gâtul ei slobozi un vaiet înăbușit când el o penetră, după care, ridicându-i și mai mult șoldurile, se avânta mai adânc, cu mai multă forță.

— Spune-o încă o dată! Simți cum mușchii ei îl strângeau în adânc ca o menghină, așa că strânse tare din dinți ca să nu explodeze. Hai, mai spune-mi o dată!

— Te iubesc. Simțind cum se cutremură în fața acelor vorbe, ea îi înconjură talia cu picioarele, lăsându-l să plonjeze înăuntrul ei până, iar și iar, conducând-o dincolo de limita delirului.

Fu obligată să iasă târâș din piscină. Capul o durea îngrozitor, iar trupul era, practic, moale ca o cârpă.

— Presimt că nu mai am oase.

Roarke pufni în râs, pocnind-o amical peste fese.

— De data asta nu te iau în brațe, iubito. Amândoi suntem epuizați.

— Poate că o să mă așez chiar aici. Ea se lupta din răsputeri să stea în patru labe pe dalele de gresia alunecoasă și netedă.

— O să răcești. Făcând un efort, el adună un rest de energie, reușind să o ridice în picioare, după care rămaseră așa, agățați unul de altul precum doi bețivi.

Ea începu să chicotească, clănțănind din dinți.

— Ce dracu' mi-ai făcut? Zici că am înghițit vreo două tablete de „Freebirds".

El reuși să o apuce de talie.

— Dar de când te joci tu cu substanțele ilegale?

— Face parte din antrenamentul standard al unui ofițer de poliție. Ea încercă să-și muște buza superioară, descoperind că aceasta era într-adevăr amorțită. La Academie a trebuit să facem un curs despre substanțele interzise. Eu le-am ascuns pe majoritatea și le-am aruncat la toaletă. Pe tine te doare capul, amețești?

— Când o să-mi recapăt sensibilitatea de la brâu în sus, te anunț. El îi dădu capul pe spate, sărutând-o tandru. Hai înăuntru să vedem ce putem face acolo. Am putea…Se opri, mijind privirea concentrându.se undeva peste umărul ei.

Da, se simțea ca o invalidă, dar tot polițist rămânea. Instinctiv, ea se întoarse, îmbrățișându-l, protejându-l în mod inconștient cu trupul ei.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. EI își drese gâtul, bătând-o pe umăr. Nimic, repetă ea. Ia-o înainte, vin și eu imediat.

— Ce e? Ea se sprijini pe propriile picioare, privind neliniștită în toate părțile, vrând să descopere pericolul.

— Nu se petrece nimic, crede-mă. Doar că…Am uitat să dezactivez camera care asigură securizarea acestui spațiu. Are atât funcție video, cât și audio, depinde ce preferi. Complet dezbrăcat, o porni repede spre zidul scund de piatră, apăsă un buton, după care în palma lui căzu un CD.

— Camera video. Eve ridică un deget. Adică ea a înregistrat în tot timpul acesta, cât noi ne-am aflat aici? Ea se holbă o secundă la lagună, cu coada ochiului. A filmat tot.

— Uite de ce prefer eu oamenii și nu aparatele, în general.

— Am fost înregistrați? Tot ce-am făcut noi acolo e pe CD?

— Nu-ți face griji, rezolv imediat.

Ea vru să adauge ceva, dar se uită mai atent la chipul lui. Părea întruchiparea unui mic demon.

— Să mă ia naiba, Roarke! Ți-e jenă de chestia asta?

— Bineînțeles că nu mi-e. Dacă nu ar fi fost în pielea goală, în secunda aceea el și-ar fi vârât adânc mâinile în buzunare. Pur și simplu, mi-a scăpat. Dar ți-am spus, nu-i nimic, mă ocup.

— Hai să revedem imaginile.

El rămase nemișcat, iar Eve avu rara plăcere de a-l vedea cum realmente încurcat și bâlbâindu-se:

— Po - pof - tttiim?

— Hei, ți-e rușine, serios! Ea se aplecă să-l sărute și, într-o clipă de neatenție din partea lui, îi smulse CD-ul din mână. Ce drăguț. Foarte drăguț, serios!

— Taci. Dă-mi-l înapoi!

— Nu cred. Încântată, ea se retrase ceva mai încolo, balasându-se de pe un picior pe altul, ridicând discul cât mai sus, ca el să nu-l poată apuca. Cred că e nemaipomenit, plin de pasiune. Nu ești curios?

— Nu. El vru să-l prindă, dar ea era cât se poate de iute.

— Eve, dă-mi drăcia aia!

— E de-a dreptul fascinant. Ea se îndreptă din nou către ușile deschise care dădeau spre curte. Sofisticatul și versatul Roarke se rușinează, se înroșește.

— Nu-i adevărat. În numele Cerului, el spera să nu fie îmbujorat. Asta ar fi pus capac la toate. Dar nu văd rostul înregistrării momentelor în care faci dragoste. E ceva intim.

— Dar nu am de gând să-i ofer CD-ul lui Nadine Furst, ca să prezinte imaginile în programul ei live de știri. Pur și simplu, mă uit încă o dată la imagini. Și o să fac asta chiar acum. Ea intră în fugă în casă, iar el alergă pe urmele ei, înjurând printre dinți.

Ea păși în biroul ei la ora 9:00 a.m., cu pas ușor și sprinten. Privirea era limpede, cearcănele dispăruseră, cu trupul și mintea revigorate, fără a-și mai simți umerii grei și încordați. Era toată numai vibrație.

— Ei, se pare că unii dintre noi mai au și noroc, mormăi Feeney nemulțumit, fără a-și retrage picioarele de pe biroul ei. Pariez că Roarke e din nou pe Terra.

— Am dormit ca un prunc astă-noapte, i-o întoarse ea, dându-i picioarele la o parte.

El mormăi în semn de protest.

— Să zici mersi, atunci, fiindcă ziua de azi nu va fi deloc una liniștită. A sosit raportul celor de la laborator. Cuțitul acela blestemat nu e cel pe care-l căutăm.

Buna ei dispoziție dispăru ca prin farmec.

— Cum adică nu e cel pe care-l căutăm?

— Lama e prea groasă. Are un centimetru. Ar putea avea și-un metru grosime, mă rog, să o ia dracu'!

— Depinde acum și de adâncimea rănilor, de puterea loviturii. Mexicul dispăru din mintea ei precum un balon de săpun. Punându-și creierul la treabă, ea începu să se miște de colo-colo. Și urmele de sânge?

— Au reușit să răzuie suficient sânge de pe lamă pentru a determina grupa și pentru a face și testul ADN. Fața lui ridată deveni și mai posacă. E al amicului nostru. E sângele lui David Angelini, Dallas. Cei de la laborator spun că e vechi, are pe puțin șase luni. Judecând după fibrele care au rămas lipite de lamă, se pare că l-a folosit la desfacerea unor pungi, pachete și, la un moment dat, s-a tăiat. Nu e arma pe care-o căutăm noi.

— Am dat-o dracului! Ea expiră cu putere, refuzând să se descurajeze. Dacă poseda un cuțit, de ce n-ar fi avut, de fapt, încă unul. Să vedem ce spun și ceilalți tehnicieni de la amprente.

Permițându-și un moment de reflecție, ea își frecă fața cu palmele. Ascultă, Feeney, dacă considerăm declarația lui Marco drept o aiureală, atunci trebuie să aflăm ce motiv a avut s-o facă. El nu e unul dintre nebunii sau vagabonzii care vin la secție și se declară drept autori ai crimelor doar ca să atragă atenția asupra lor. El vrea să-și apere fiul, acesta e adevărul. Așa că trebuie să-l facem să asude, să-l presionăm, la greu. O să-l duc în camera de interogare și o să încerc să scot ceva de la el, poate cedează.

— O să fiu și eu acolo.

— Peste două ore mă întâlnesc cu Mira. O să-l lăsăm pe băiețelul nostru, pe suspectul nr. 1 să fiarbă puțin.

— Între timp, ne rugăm ca unul dintre oamenii noștri să descopere ceva.

— Nu-i rău să te rogi. Dar iată care-i marea problemă, Feeney, avocații pușt iului împiedică interogarea lui, după care împiedică și audierea la tribunal pe motiv că acuzațiile împotriva lui sunt minore. O să umblăm cu limba scoasă după o acuzare.

— Ei, dată fiind situația și în lipsă de probe concrete, o să fie eliberat, Dallas.

— Mdaa. Nemernicul dracului!

Marco Angelini semăna cu un stâlp de ciment înfipt adânc în asfalt. Nu avea de gând să schimbe nimic din cele declarate. Două ore de interogare intensă nu reușiră să zdruncine cu nimic povestea fabricată de el. Dar, se consolă Eve, nici nu reușiră să astupe cumva „golurile mari" ale acesteia. În clipa aceea, ea nu avea decât o singură șansă, oricât de micuță ar fi fost ea, și anume să se bazeze cât mai mult posibil pe raportul alcătuit de dna dr. Mira.

— Poți să-ți spun, își începu Mira prezentarea în stilul ei lipsit de aroganță și prețiozitate, că David Angelini e un tânăr care are o

mulțime de probleme, un tânăr căruia îi place în mod deosebit să se răsfețe și să-și poarte de grijă.

— Spune-mi că e în stare să-i taie gâtul mamei lui.

— Ahhh. Mira se rezemă de spătarul scaunului, împreunându-și degetele impecabile. Ceea ce pot să-ți spun e că, în opinia mea, e mai degrabă capabil să fugă de probleme decât să le înfrunte, indiferent care ar fi nivelul acestora. Combinând toate aceste elemente și încercând să-i găsim un loc conform teoriei Murdock Lowell și a sinergiei evaluărilor…

— Putem sări peste aceste detalii teoretice ale pshiatriei, dnă dr.? Oricum, le pot citi în raport.

— Bun. Mira se întoarse cu spatele la panoul pe care se pregătea să afișeze respectivele evaluări. Pentru un moment, voi prezenta aceste date în termeni cât mai simpli cu putință. Suspectul tău e un mincinos, unul care se convinge pe sine, cu minim efort, că minciunile sale sunt purul adevăr, și asta pentru a-și menține la un nivel ridicat aprecierea față de sine. El pretinde ca lumea să aibă o părere bună despre el, ba chiar să i se acorde și recompense, fiind obișnuit, de fapt, să le și primească. Și să le primească după bunul său plac.

— Și dacă nu le primește?

— Dă vina pe altcineva. Nu e vina lui, nu e răpunderea lui. Lumea lui are o formă insulară, dră lt…se comprimă, în mare măsură, la el însuși. Se consideră un om de succes, o persoană talentată, iar dacă dă greș, atunci asta se întâmplă din vina altcuiva. Ia parte la jocuri de noroc fiindcă nu crede că ar fi capabil să piardă și savurează din plin acel fior pe care ți-l provoacă riscul. Pierde fiindcă se crede mai puternic decât ceea ce joacă.

— Și ce reacție ar avea dacă cineva l-ar bate măr fiindcă nu și-a achitat datoriile pe care le are la aceste jocuri?

— Ar fugi și s-ar ascunde, fiind abominabil de dependent de părinții săi, așteptând ca aceștia să-i rezolve problemele.

— Și dacă ei ar refuza?

Mira tăcu câteva clipe.

— Ai vrea să-ți răspund că ar ieși val-vârtej din ascunzătoare, ar reacționa violent, ba chiar ar ajunge să ucidă. Nu pot să-ți ofer un asemenea răspuns. Da, în fiecare dintre noi există o asemenea posibilă reacție, nu avem cum să o excludem. Niciun text și nicio evaluare nu poate stabili cu certitudine reacția unei persoane într-o situație dată. Dar în cazul acestor teste și evaluări, cele de care discutăm, subiectul nostru ar reacționa într-un procent destul de mare disimulând, fugind, dând vina pe alții, în loc să atace în mod deschis sursa problemelor sale.

— În afară de asta, ar putea să.și ascundă adevărata reacție pentru a scăpa de o evaluare negativă.

— Da, e posibil și acest lucru, însă într-o foarte mică măsură. Îmi pare rău.

Eve renunță la plimbatul prin încăpere, trântindu-se brusc pe unul dintre scaune.

— Adică, în opinia ta, criminalul poate fi bine mersi, în libertate?

— Mi-e teamă că da. Iar lucrul acesta îți îngreunează și mai mult misiunea.

— Dacă oare caut în direcția greșită, își zise Eve, vorbind cu ea însăși, atunci care e direcția corectă? Și care e următoarea victimă?

— Din nefericire, nicio știință și nicio tehnologie nu sunt capabile să prevadă viitorul. Poți programa variante, poți chiar calcula probabilitățile, dar ele nu pot ține cont de impulsuri și de planul emoțional. Ai aranjat lucrurile în așa fel încât Nadine Furst să beneficieze de protecție?

— Da, atât cât este posibil. Eve bătu cu degetul în genunchi. E o fire dificilă, iar moartea lui Louise Kirsky a dat-o completamente peste cap.

— La fel ți s-a întâmplat și ție.

Eve se uită în treacăt la ea, aprobând printr-o mișcare încordată a capului.

— Da, poți spune că m-a afectat.

— Dar în dimineața aceasta pari foarte odihnită, ceea ce nu ți se întâmplă prea des.

— Am dormit bine noaptea trecută.

— Un somn netulburat?

Eve ridică din umăr, ascunzând într-un colț al minții cazul la care lucra și pe David Angelini, gândându-se intens la aceste lucruri și sperând că îi va veni o idee nouă.

— Ce părere ai despre o femeie care se pare că nu are somn dacă nu-l are pe partener alături de ea?

— Aș zice că e foarte posibil să fie îndrăgostită de partenerul său și că e din ce în ce mai obișnuită cu prezența lui alături de ea.

— Nu ți s-ar părea că e prea dependentă de el?

— Dar ea poate trăi, funcționa fără el? Te simți capabilă să iei o decizie fără să-i ceri sfatul, opinia, fără ca el să te îndrume, ghideze?

— Sigur că da, dar…Ea se opri, simțindu-se asemenea unei idioate. Ei, păi dacă tot te simți așa, ce loc mai bun ai putea găsi dacă nu cabinetul unui psihiatru? Acum două zile, când el era încă plecat de pe Terra, am venit la serviciu îmbrăcată cu o cămașă de-a lui. E de-a…

— E un gest foarte drăguț, rosti Mira, zâmbind încet și sincer. E ceva romantic. De ce ești îngrijorată când vine vorba de romantism?

— Dar nu sunt. Eu…Bine, mă sperie al dracului de tare, și habar nu am de ce. Nu sunt obișnuită să am pe cineva lângă mine, să am

alături pe cineva care să mă privească ca și cum…așa cum mă privește el pe mine. Uneori te simți dezarmat.

— De ce?

— Pentru că eu nu am făcut nimic care să-l facă să țină atât de mult la mine. Fiindcă știu cât de mult ține.

— Eve tu ți-ai canalizat întotdeauna energiile, valoarea sinelui în direcția satisfacțiilor

34fl profesionale. Dar în momentul de față, relația pe care o ai de ceva vreme te determină să-ți etalezi calitățile de femeie, să te dezvolți pe planul respectiv. Ți-e teamă de ce vei descoperi în direcția cu pricina?

— Nici nu m-am gândit la acest aspect. Mereu am fost preocupată de meseria mea. De momentele ei bune, proaste, de rapiditatea cu care trebuie să acționezi, de monotonia ei. Simțeam nevoia să fiu acolo, atât. M-am străduit să devin locotenent, gândindu-mă că va trebui să muncesc și mai mult ca să obțin gradul de căpitan, ori chiar o funcție mai înaltă. Să-mi fac mesria ca la carte, asta era deviza mea, unica mea grijă. Important era să fiu cea mai bună, să fac lucruri care să conteze, să fiu un as în meserie. Da, lucrul acesta a rămas la fel de important, dar nu mai e unicul țel al vieții mele.

— Eu mi-aș permite să spun, Eve, că datorită acestui nou țel, vei deveni un polițist și mai bun, o femeie cu și mai multe calități. Dorința de a fi singuri ne transformă în ființe cu țeluri limitate, care adesea devin niște obsesii ale vieții noastre. O viață sănătoasă presupune existența mai multor țeluri, mai multor hobby-uri, pasiuni.

— Prin urmare, trag concluzia că viața mea devine din ce în ce mai sănătoasă.

Stația de comunicare a lui Eve sună de mai multe ori la rând, reamintindu-i că timpul ei era drămuit și că ea era, în primul rând, un ofițer de poliție.

— Dallas.

— Cred că o să vrei să urmărești în secunda asta programul postului TV Canal 75, o anunță Feeney, după care mișcă-ți fundul și revino în Turn. Noul șef vrea să ne pună nițeluș în frigare.

Eve închise stația, în vreme ce Mira deschisese deja ecranul. Acolo se afla deja C.J. Morse, care prezenta ultimele știri.

„— …mereu existând probleme în privința anchetei desfășurate de poliție în cazul ultimelor asasinate. O sursă de la Departamentul Central al Poliției a afirmat că în vreme ce David Angelini a fost acuzat de obstrucționarea justiției, rămând în continuare suspectul principal în cazul celor trei crime, Marco Angelini, tatăl acuzatului, a mărturisit că el ar fi autorul lor. Dnul Angelini, președinte al companiei Angelini Exports și fostul soț al celei dintâi victime, dna procuror Cicely Towers, s-a predat ieri la poliție. Cu toate că a declarat că e autorul unui triplu asasinat, deocamdată nu a fost acuzat, iar poliția continuă să-l rețină pe David Angelini."

Morse făcu o pauză, rotindu-se ușor, camera filmându-l acum dintr-un alt unghi. Fața lui plăcută și tânără radia îngrijorare.

„— Într-o altă ordine de idei, cuțitul care a fost ridicat din casa dlui Angelini în timpul unei percheziții efectuate de poliție, s-a dovedit, în urma testelor efectuate asupra sa, a nu fi arma crimei. Mirina Angelini, fiica decedatei Cicely Towers, mi-a acordat un interviu în exclusivitate, chiar în această dimineață."

Pe ecran apăru o nouă înregistrare video, chipul frumos și scandalizat al Mirinei apărând deodată în prim-plan.

„Cei de la poliție îmi persecută familia. Nu-i de ajuns că mama mea a murit, că a fost omorâtă în stradă. Acum, încercând cu disperare să ascundă lipsa lor de profesionalism, l-au arestat pe fratele meu, iar tata e reținut în continuare la sediul central al poliției. Nu m-ar surprinde dacă dintr un moment în altul ar veni să mă «salte» și pe mine."

Eve strânse cu putere din dinți în vreme ce Morse îi adresa Mirinei câteva întrebări, impulsionând-o astfel să aducă și alte acuzații, cu ochii înotând în lacrimi. În clipa în care pupitrul știrilor apăru iar în prim-plan, chipul lui era unul cât se poate de încruntat.

„— O familie aflată sub asediu? Se zvonește că la mijloc ar fi niște mușamalizări ale poliției care îngreunează mersul anchetei. Momentan, nu am putut lua legătura cu dra locotenent Eve Dallas, cea care conduce această investigație."

— Vierme nenorocit! Vierme nenorocit, mormăi Eve, întorcându-se cu spatele la ecran. Nici măcar nu m-a căutat pentru a obține vreun comentariu din partea mea. Furioasă, își luă geanta, aruncând o ultimă privire în direcția Mirei. Pe ăsta ar trebui să-l analizezi, rosti ea, arătând cu capul spre ecranul tv. Viermele ăsta nenorocit suferă de deziluzia grandorii.

17

Harrison Tibble lucra în poliție de 35 de ani.

Promovase în carieră, fiind mai întâi un polițist de cartier, lucrând în cartierele din West Side, pe vremea când atât polițiștii, cât și cei de care aveau grijă, purtau încă arme asupra lor. Ba mai mult, cu mulți ani în urmă fusese rănit: trei gloanțe îi găuriseră urât de tot abdomenul, trei gloanțe care cu siguranță ar fi putut ucide pe cineva care nu ar fi dovedit bărbăția lui, în vreme ce polițiștii cu mai puține calități s-ar fi gândit chiar și la o schimbare a carierei. Dar Tibble revenise la datorie în mai puțin de șase săptămâni.

Era un bărbat uriaș, având o înălțime de peste 1,9 m și o greutate de 160 de kilograme, numai fibră și mușchi. După pățania aceea de demult, își punea la bătaie rânjetul rece, larg și înspăimântător de buldog pentru a-i intimida pe certăreții și bătăușii cu care avea de-a face. Avea și acum instinctele unui polițist de stradă, iar cazierul lui era atât de curat, încât puteai servi ceaiul, folosindu-l, desigur, pe post de șervet.

Fața lui era mare, pătrată, pielea avea nuanța onixului lăcuit, palmele largi păreau niște vapoare cu aburi, neavând timp pentru făcături și alte mizerii.

Eve îl simpatiza, recunoscând în sinea ei că, într-un fel, îi era chiar teamă de el.

F ARA UNITE

— În ce rahat am mai intrat acum, dră lt.?

— Domnule. Eve stătea cu fața la el, flancată de Feeney și Whitney. Dar în clipa aceea era conștientă că era, în realitate, cât se poate de singură. David Angelini se afla la locul crimei în noaptea în care a fost ucisă Louise Kirsky. Așa că l-am arestat. Iar în cazul celorlalte două asasinate, el nu deține un alibi solid. Are datorii mari, fiind urmărit de cei cărora le datorează sumele respective, astfel că, în urma decesului mamei sale, va moșteni o avere considerabilă. S-a confirmat că de data aceasta ea a refuzat categoric să-i achite datoriile.

— Se pare că tu consideri aceste sume de bani drept o adevărată unealtă care să vină în sprijinul anchetei dumitale, o cale către adevăr, dră lt. Dar cum rămâne cu celelalte două crime?

Cunoaște deja toate amănuntele, cugetă Eve, străduindu-se din răsputeri să nu facă o grimasă. Fiecare cuvânt, fiecare raport ajunseseră deja pe biroul lui.

— El o cunoștea pe dra Metcalf, fusese la ea în apartament, colaborând chiar și în cadrul unui proiect de-al lui. Voia neapărat ca ea să semneze acel contract, dar ea se juca de-a nemulțumita și de-a nehotărâta, ca să-și asigure niște avantaje de bază. Cea de a treia victimă a fost o greșeală. Avem motive serioase să credem că adevărata „țintă" era Nadine Furst care, la sugestia mea și cu ajutorul meu, a dezbătut insistent acest subiect. În afară de asta, îi cunoaște bine personalitatea.

— Până aici a mers destul de bine. Scaunul scârțâi sub greutatea lui în clipa în care se așeză ceva mai confortabil. Chiar foarte, foarte bine. L-ai plasat la unul dintre locurile în care s-au produs asasinatele, ai reușit să stabilești mobilul crimelor, stabilind și punctele lor comune. Dar de-abia de acum încolo începe greul. Nu ați reușit să descoperiți arma și nici vreo urmă de sânge. Și dacă nu avem probe concludente, nu avem nici crimă.

— Deocamdată.

— Ai obținut și o mărturisire, dar nu din partea acuzatului.

— Mărturia aceea nu-i altceva decât o perdea de fum, interveni Whitney. Încercarea unui părinte de a-și proteja copilul.

— Asta-i părerea ta, rosti cu blândețe Tibble. Dar adevărul e că, în clipa de față, decarația lui e una oficială, ajungând deja și la urechile opiniei publice. Profilul psihologic nu se potrivește, arma nu se potrivește nici ea și, în opinia mea, procurorul se grăbește mult prea tare să-l arate cu degetul. Așa se întâmplă când victima e cineva din branșă.

El ridică mâna mare cât o farfurie înainte ca Eve să poată vorbi.

— O să vă spun eu ce avem, cum li se pare toată povestea celor de-acasă, care stau și privesc la televizor. Ei văd o familie care suferă enorm, dar e hărțuită de poliție, văd niște dovezi de circumstanță și trei femei cărora li s-a tăiat gâtul.

— Dar nu i s-a mai tăiat nimănui gâtul din momentul în care David Angelini a fost arestat. Iar acuzațiile împotriva lui sunt curate și limpezi.

— Da, și asta e destul de adevărat, dar realitatea e că noi urmează să pierdem - în clipa în care jurații vor începe să-l compătimească, iar avocatul va susține că oricum capacitatea lui mentală în momentul acela era una destul de redusă.

Așteptă câteva clipe, studiindu-le fețele și pocnind din degete în secunda în care ei nu aduseră niciun contraargument. Tu reprezinți inteligența numerică, Feeney, geniul electronicii. Cum o să reacționeze marele juriu dacă îl acuzăm pe tânărul nostru pentru obstrucționarea justiției și mituirea unui ofițer de poliție?

Feeney strânse din umeri.

— Va fi împărțit în două tabere, juma'-juma', replică Feeney, supărat și trist, cu gândul la reportajul idiotului acela de Morse.

— Nu-i suficient. Da-ți-i drumul!

— Să-l eliberăm? Șef Tibble.

— Tot ce putem obține, în caz că insistăm să-l acuzăm, va fi o publicitate de rău-augur din partea presei și simpatia publicului pentru fiul celei care a fost un soi de martir, lucrând în slujba cetățeanului. Dă-i drumul, locotenente, și după aceea continuă cercetările, mergând în profunzime. Pune pe cineva să-l supravegheze, îi ordonă el lui Whitney. Și la fel și în cazul tăticului său. Nu vreau să plece cine știe pe unde și să nu mai știm nimic de ei. Și aflați dracului o dată cine e ăla care „ciripește", adăugă el, privindu-i aspru. Vreau să știu cine e idiotul care-i furnizează date lui Morse. Rânjetul lui se lăți, înfricoșător. După care vreau să stau și eu puțin de vorbă cu el. Iar tu, Jack, stai cât mai departe de familia Angelini. Nu-i momentul să vă demomstrați prietenia.

— Speram să pot sta de vorbă cu Mirina. Poate reușeam să o conving să nu mai acorde interviuri.

— E cam târziu pentru ținerea sub control a urmărilor nefaste, comentă Tibble. Așa că renunță. M-am străduit mult ca nimeni să nu mai poată spune că departamentul nostru s-ar ocupa cu *mușamalizări.* Și vreau ca lucrurile să decurgă la fel și de aici înainte. Găsiți-mi arma aia. Aduceți niște urme de sânge. Și pentru Dumnezeu, faceți toate astea înainte ca altei femei să i se taie gâtul.

Vocea lui explodă precum un tunet, iar degetelei pocniră în timp ce el împărțea ordine cu autoritate.

— Feeney, folosești încă o dată magia. Verifică din nou numele care apar în jurnalele victimelor, după care confruntă-le cu cele din lista dnei Furst. Găsiți-mi o altă persoană care era interesată de cele trei femei. Asta-i tot, domnilor. El se ridică în picioare. Dră lt. Dallas, vreau să mai discutăm câteva clipe.

— Dle Tibble, rosti Whitney pe un ton formal. Vreau să se știe în mod oficial că în calitate de șef și comandant al lt. Dallas, consider că ea a avut un parcurs exemplar în cadrul desfășurării acestei anchete. În ciuda circumstanțelor dificile, a acționat cum nu se poate

mai bine, atât din punct de vedere personal, cât și profesional, chiar dacă eu sunt în parte vinovat pentru unele dintre deciziile sale.

Tibble înălță o sprânceană stufoasă.

— Sunt convins că dra lt. Dallas apreciază această prezentare, Jack. Nu mai adăugă nimic, așteptând ca cei doi bărbați să părăsească încăperea. Eu și Jack am trecut prin multe împreună, începu el conversația pe un ton lejer. Dar după părerea lui, dacă stau în fostul birou al mizerabilului ăla de Simpson, cu fața aceea de plăcintă, cel care nu-și mișca fundu' de pe scaunul acesta, crede că mă folosesc de dumneata ca un soi de paravan și că te voi arunca în gura presei pe post de fripturică, spre deliciul câinilor hămesiți ai mass-mediei. El se uită lung la Eve, susținându-i privirea lipsită de teamă. Și dumneata ești de aceeași părere, Dallas?

— Nu, domnule. Dar ați putea proceda și astfel.

— Mda. El își scărpină partea laterală a gâtului. Aș putea. Dră locotenent, ai cam dat peste cap ancheta asta?

— Tot ce-i posibil. E una destul de grea. Dacă se dovedește că David Angelini e nevinovat.

— Tribunalul e cel care decide dacă ești vinovat sau nu. Dumneata trebuie să strângi dovezi. Dumneata ai deja niște dovezi drăguțe, iar nemernicul era de față când a murit Kirsky. Chiar dacă nu a ucis-o el, nefericitul a stat acolo și a urmărit cum altul tăia gâtul femeii, după care a fugit. În fața mea nu are niciun merit.

Tibble își uni degetele, după care le privi atent. Știi ce m ar putea determina să-ți iau cazul, Dallas? Ți l-aș lua dacă aș crede că ai făcut prea mult în cazul Kirsky. Văzând că ea deschide gura să spună ceva, închizând-o la loc, el surâse. Daap, e mult mai indicat să nu spui nimic. Ai riscat, te-ai cam oferit pe post de momeală. Ai avut mare noroc că nu te-a urmărit, vrând să te omoare. Aș fi făcut același lucru în vremurile mele de glorie, adaugă el, regretând oarecum că acestea se sfârșiseră. Problema e că el nu a venit pe

urmele dumitale și femeia aceea, o biată împătimită a tutunului, s-a nimerit să cadă victimă. Te consideri vinovată pentru cele petrecute?

Ea vru mai întâi să mintă, dar adevărul ieși învingător.

— Da.

— - Ei, e cazul să treci peste acest moment, zise el rapid. Știi care-i problema cu cazul acesta, există prea multă implicare emoțională. Jack nu poate să și depășească suferința, tu nu poți să alungi sentimentul de vinovăție. Asta vă transformă în doi neputincioși. Dacă vrei să te lași copleșită de vinovăție, să te enervezi pentru toate astea, atunci așteaptă mai întâi să-l prindem pe nemernic, de acord? S-a înțeles?

— Da, șefu'.

Satisfăcut, el se relaxă din nou. După ce vei pleca de aici, presa va sări pe tine precum păduchele.

— Mă descurc.

— Sunt convins că te descurci. El expiră aerul cu putere. La fel și eu. Mă pregătesc pentru o conferință de presă. Întrevederea s-a încheiat.

Exista un singur loc unde se putea duce, și anume locul unde începuse întreaga poveste. Eve stătea pe trotuar, în fața clubului „Five Moons", privind de-a lungul străzii respective. Reconstituind în mintea ei întregul parcurs, se îndreptă grăbită spre stația de metrou, spre intrarea acesteia.

Afară ploua, își aminti ea. *Eu țineam umbrela într-o mână, geanta era agățată de umăr, fiind foarte atentă să nu mi-o ia careva. Cartierul are o reputație proastă. Eu sunt plină de nervi. Merg repede, dar mă tot uit în stânga, în dreapta ca să zăresc la timp pe vreunul care-mi vrea geanta pe cât de mult îmi doresc eu să nu o pierd.*

Intră în clubul „Five Moons", ignorând capetele care se întoarseră cât ai clipi în direcția ei și privirea lipsită de expresie a androidului care servea la bar, încercând să ghicească gândurile lui Cicely Towers.

Ce loc dezgustător! Murdar. Nu voi servi nimic de băut și nici nu am să iau loc la masă. Nu se știe cu ce se poate păta costumul meu. Ia să văd ce oră e. Dar pe unde dracu' umblă și ăsta? Vreau să terminăm odată. De ce naiba mi-o fi dat întâlnire aici? Ce idiot, ce idiot! Ar fi trebuit să-i spun să vină la birou, pe teritoriul meu.

De ce nu i-am spus?

Fiindcă e ceva personal, cugetă Eve, închizând ochii. *E ceva personal. Acolo erau prea multe persoane, se puneau prea multe întrebări. Nu era vorba de o problemă de serviciu. Era ceva ce o privea pe ea, în mod direct.*

De ce nu la ea în apartament?

Fiindcă nu-și dorea ca el să intre acolo. Fusese prea furioasă - supărată - nerăbdătoare - să se certe atunci când el îi precizase ora și locul.

Nu, e doar supărată, nerăbdătoare, decise Eve, amintindu-și declarația androidului care servea la bar. *Ea se uitase de mai multe ori la ceas, se încruntase, după care renunțase să mai aștepte și ieșise din local.*

Eve urmă aceeași rută, fără a uita chestia cu umbrela și geanta. *Pașii sunt repezi, tocurile țăcănesc pe pavaj. Pe trotuar așteaptă cineva. Ea se oprește. Oare îl vede, îl recunoaște? Precis că da, fiindcă stau față în față. Poate că i se adresează: „Ai întârziat".*

El reacționează rapid. E vorba de un cartier răufamat. Traficul nu e mare, dar nu se știe niciodată ce se poate întâmpla. O singură tăietură de cuțit, circulară, și ea se prăbușește pe pavaj, El e plin de sânge. Nenorocitul de sânge trebuie să fie peste tot.îi ia umbrela. Un impuls sau pentru as e proteja. Se îndepărtează, repede Mo spre metrou. E acoperit de sânge. Chiar și într-un cartier ca acesta e posibil să te observe cineva.

Ea cercetă câte două străzi, câte două în fiecare direcție, după care le străbătu din nou, punând întrebări celor pe care-i întâlnea. Majoritatea răspunsurilor constau în ridicări din umeri, în priviri furioase sau supărate. Poliția nu era bine primită în West End.

Zări, la un moment dat un soi de comerciant stradal, care în mod sigur, în opinia ei, nu vindea doar accesorii și haine, acesta tocmai vrând s-o ia după colț, cocoțat pe motoreta sa. Ea îl urmări cu o privire ageră și nervoasă.

— Te-am mai văzut prin zonă.

Eve privi într-acolo.

Femeia era atât de albă, încât ai fi putut să spui că e invizibilă. Chipul ei era precum o bucată de chit albit, părul ei fiind tuns atât de scurt, încât lăsa să se vadă scalpul osos, la fel de alb, pupilele fiind la fel de deschise și apoase ca ale unui bebeluș de numai câteva zile.

Ce mai ciudățenie, cugetă Eve. Creaturile de felul ei obișnuiau să consume niște tablete care ți păstrau mintea încețoșată, ducând și la depigmentarea tegumentelor.

— Mdaa, am mai fost pe aici.

— Copoi. Ciudățenia sări mai aproape de ea, cu mișcări țepene, precum un robot care ar avea mare nevoie de o revizie. Acesta era un semn că ceva nu funcționa cum trebuie. Acum ceva vreme te-am văzut stând de vorbă cu Crack. Cam prostănac el așa.

— Mdaa. E cam prostănac. Erai prin preajmă când femeia aceea a fost omorâtă, mai încolo, pe stradă?

— Femeie elegantă, cu bani, elegantă. Când eram la detoxificare, am văzut-o la tv

Eve renunță la o vorbă de duh, dând rapid firul istoriei înapoi.

— Păi dacă te aflai la detoxificare, cum de m-ai văzut stând de vorbă cu Crack?

— Chiar în ziua aceea am plecat la spital. Sau poate că a doua zi. Timpul e o chestiune relativă, nu?

— Dar poate că ai mai văzut-o și altădată pe femeia aceea elegantă și bogată, nu doar la televizor.

— Nuuu. Albinoasa începu să-și sugă degetul. Nu am mai văzut-o.

Eve cercetă cu privirea clădirea aflată în spatele creaturii, cântărind priveliștea ce s-ar fi putut deschide în fața ei.

— Locuiești în clădirea aceea?

— Pe ici, pe colo, pe unde apuc. Am un apartament ceva mai deteriorat la ultimul etaj.

— Și, în noaptea în care a murit femeia aceea, erai acolo, sus?

— Probabil. Nu prea aveam bani. Ea zâmbi, dezvelindu-și dinții mici și rotunzi. Respirația ei era de-a dreptul copleșitoare. Când nu ai bani, nu prea ai cum să te distrezi pe afară.

— În seara aceea ploua, interveni Eve.

— Oooo, da. Mie îmi place ploaia. Mușchii ei continuau să se contracte spasmodic, dar privirea căpătă un aer visător. Eu priveam pe fereastră cum plouă.

— Și ai mai văzut și altceva?

— Oameni, unii veneau, alții plecau, răspunse ea, ca și cum ar fi fredonat o melodie. Uneori nu ai cum să auzi muzica străzii. Dar în seara aia era cu totul altfel. Ploaia curgea cu găleata. Iar oamenii o luaseră la fugă, încercând să se adăpostească. Ca și cum ploaia aceea i-ar fi putut topi sau ceva de genul acesta.

— Ai văzut cum cineva alerga prin ploaie.

Privirea aceea lipsită de culoare deveni mai ageră.

— Poate. Da' eu cu ce mă aleg?

Eve se căută în buzunar. Da, avea destul mărunțiș, suficient pentru ceea ce ar fi putut afla. Creatura albă își dădu ochii peste cap, stând cu palma întinsă.

— Ce ai văzut? întrebă Eve fără grabă, păstrând încă mărunțișul în posesia ei.

— Un tip care se plimba nervos pe aleea de colo. Ea înălță din umeri, cu ochii la bani. Poate că voia să plece. Nu știu sigur.

— Avea ceva la el? Ținea ceva în mână?

— Doar „scula", atât. Zicând asta, ea râse cu poftă, gata să cadă. Ochii ei începură a lăcrima din abundență. Se fâțâia de colo-colo prin ploaie, atâta tot. În noaptea aia, mare noroc dacă vedeai pe careva pe afară. Tipu' s-a urcat într-o mașină.

— Tipul de care vorbeai?

— Nuuu, altul, care-și parcase mașina uite acolo. Ea făcu un gest vag, imprecis. Nu era de p'aci.

— De ce?

— Mașina lui era lăcuită. La noi în cartier nu are nimeni mașină dată cu lac. Asta dacă au mașină. Ei, Crack are, și mai are și enervantul ăla de Reeve, care stă la capătul palierului, la etajul unde locuiesc eu. Dar mașinile lor nu strălucesc.

— Povestește-mi despre bărbatul care s-a urcat în automobil.

— S-a urcat în mașină și a întins-o.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Hei, ți se pare că semăn cu un ceas. Ticc-taaac! Ea râse din nou, scoțând un hohot gutural. Era seară, în cel mai bun caz noapte. Ziua pe mine mă dor ochii, se văită ea. Mi-am pierdut ochelarii de soare.

Eve scoase din buzunar o pereche de ochelari de protecție. Oricum, nici nu mai ținea minte că-i avea la ea. Îi întinse albinoasei, aceasta înhățându-i pe loc.

— Sunt ieftini. Dintr-ăștia poartă polițaii. Nu-s cine știe ce.

— Dar el cum era îmbrăcat? Cel care s-a urcat în mașină?

— La naiba, habar nu am. Creatura începu să se joace cu ochelarii de soare. Datorită lentilelor speciale, ochii păreau să nu o mai usture

chiar atât de tare. Parcă purta un pardesiu. Unul de culoare închisă, care-i venea strâns pe trup.

Eve tresări pe neașteptate, ca și cum tocmai ar fi primit un pumn în stomac.

— Avea și umbrelă?

— Heiii, afară ploua. Și unora nu le place să-i ude ploaia. Era frumoasă, zise ea, din nou visătoare. Era strălucitoare, veselă.

— Ce culoare avea?

— Era strălucitoare, repetă ea. Ai de gând să-mi dai bănuții ăia?

— Mdda, o să-i primești, fii sigură. În secunda următoare, Eve o prinse de braț, o conduse până în dreptul treptelor ciobite de la intrarea blocului, așezând-o apoi pe una din ele. Dar, mai întâi, hai să mai vorbim puțin despre asta.

— Polițiștii nu au avut șansa să stea de vorbă cu ea. Eve se plimba de colo-colo prin biroul ei, în vreme ce Feeney se lăfăia în scaunul ei, învârtindu-se dintr-o parte în alta. Ea a intrat la detoxificare chiar a doua a zi după comiterea primului asasinat. Am verificat. A fost externată acum o săptămână.

— Adică martorul tău e o drogată albinoasă, punctă Feeney.

— Dar ea l-a văzut, Feeney. L-a văzut când se urca în mașină, a văzut umbrela.

— Dar tu știi bine ce calitate au imaginile unei asemenea persoane, Dallas. Afară ploua, era întuneric, se uita pe partea opusă a străzii, ce crezi că a reușit să vadă?

— Mi-a pomenit de umbrelă. Până acum, nimeni nu avea habar de umbrelă, fir-ar să fie.

— Iar culoarea sa era, citez: *strălucitoare.* El ridică brațele în aer înainte ca Eve să se repeadă la el. Eu vreau să te scutesc de o nouă suferință, atâta tot. Dacă vrei să-l bagi la zdup pe Angelini bazându-

te pe mărturia unei drogate, atunci fii sigură, copile, că avocații săi te vor face arșice.

Se gândise și ea la asta. Și, la rândul ei, respinsese această idee.

— Da, nu l-a putut identifica cu precizie. Nu-s idioată, ce naiba! Dar era vorba de un bărbat, ea era sigură de asta. A intrat în mașină și a plecat. Avea umbrela cu el. Purta o haină lungă, de culoare închisă.

— Ceea ce corespunde cu declarația lui David Angelini.

— Era vorba de o mașină nouă. Am reușit să scot informația asta de la ea. Strălucitoare, lăcuită.

— Iar dăm peste ceva strălucitor.

— În concluzie, ei nu percep culorile în mod normal, se răți ea. Individul era singur, iar mașina era mică, fiind un automobil de uz personal. Portiera șoferului se deschidea în sus, nu într-o parte, iar el a fost nevoit să se aplece ca să poată intra în mașină.

— Putea fi vorba de un Rocket, de un Midas sau de un Spur. Sau de un Midget, dacă vorbim de un model foarte nou.

— Ea a declarat că mașina era nouă și să știi că are o anumită slăbiciune pentru ele. Îi place să le studieze.

— Okay, o să verific. El o privi, zâmbind cu tristețe. Ai idee câte modele de felul acesta s-au vândut în ultimii doi ani, dacă luăm în considerare doar cinci orașe? Ei, dacă ar fi știut și ea numărul de înmatriculare, măcar parțial…

— Ei, da, e cam greu. Am fost din nou la Metcalf acasă. În garajul aflat în zonă erau parcate vreo douăzeci și cinci de mașini noi și strălucitoare.

— Ooooo, ce fericire!

— E posibil ca el să fi fost vecinul ei, zise Eve, ridicând din umeri. Dar posibilitatea era una foarte mică. Oriunde ar fi locuit, probabil că putea să intre și să iasă cu ușurință, fără a fi observat. Sau avea de-a face cu oameni neatenți. Poate că a lăsat haina în automobil ori

a pus-o într-o pungă ca să poată intra înăuntru și, ajungând acolo, s-o spele. Probabil că în mașină și pe haină au mai rămas pete de sânge, Feeney, oricât ar fi frecat sau ar fi șters el. Trebuie să mă duc neapărat la Canal 75.

— Ai înnebunit?!

— Trebuie să stau de vorbă cu Nadine. Mă tot bate la cap.

— Dumnezeule Mare, asta înseamnă să te vâri în vizuina leului.

— Ahhh, nu voi păți nimic. Ea surâse răutăcios. O să-l iau cu mine pe Roarke. De el le e frică.

— Ce drăguț din partea ta să-mi ceri să te însoțesc. Roarke parcă mașina proprie în parcarea destinată oaspeților aparținând celor de la Canei 75, aplecându-se apoi în direcția ei. Sunt impresionat.

— Bine, îți rămân datoare. Omului acesta nu-i scăpa absolut nimc când venea vorba de ea, cugetă Eve, dezgustată, coborând din mașină.

— Iar eu fac o adevărată colecție. El o luă de braț. Însă, pentru început, spune-mi de ce ai vrut să te însoțesc.

— Ți-am mai spus, economie de timp, din moment ce-ți doreai să mergem și la Operă.

El îi măsură foarte insistent pantalonii de lucru și cizmele puțin cam uzate.

— Draga mea Eve, e adevărat că mie îmi pari de-a dreptul perfectă indiferent în ce ai fi îmbrăcată, dar nu vei merge la Operă în hainele astea. Așa că o să mergem acasă, să te schimbi. Să faci o baie.

— Dar poate că eu nici nu-mi doresc să merg la Operă.

— Mi-ai spus asta deja. Și cred că de mai multe ori. Cu toate astea, a rămas stabilit că mergem.

Ea se încruntă, jucându-se câteva clipe cu unul din nasturii cămășii lui.

— E vorba de o cântare, atâta tot.

— Eu am acceptat să stau la înghesuială, între două locuri, la Veverița Albastră, ca să o ajut pe Mavis să obțină un contract. Și nimeni - dar absolut nimeni care are cu adevărat urechi - n-ar putea spune că ce făcea ea acolo se numea cântat.

Ea oftă lung. La urma urmei, o înțelegere, rămânea o înțelegere.

— Bine, în regulă. Am spus deja că merg.

— Dar dacă tot ai reușit să eviți întrebarea mea, e cazul să o repet. De ce mă aflu eu aici?

Ea luă ochii de la nasture, studiindu-i chipul. Niciodată nu recunoscuse cu ușurință că ar fi fost posibil să aibă nevoie de ajutorul cuiva.

— Feeney are treabă, verifică niște e mailuri. Nu poate lăsa baltă ce are de făcut. Am nevoie de încă o pereche de ochi, de urechi, de opinia altcuiva.

El făcu o grimasă.

— Să înțeleg că sunt opțiunea ta nr. 2.

— Dintre civili, tu ești opținea nr. 1. Intuiești foarte bine caracterul omului.

— Ooo, sunt flatat! Și dacă tot mă aflu aici, cred că aș putea să-i dau un pumn în față lui Morse, în numele tău.

Ea rânji cât ai clipi.

— Tare mi-ești drag, Roarke. Îmi ești tare drag, pe bune.

— Și tu mi-ești dragă. Asta înseamnă că-mi dai voie? O, ce plăcere mi-ar face.

Ea râse, dar o parte a ființei ei se simți foarte flatată la gândul că avea, în sfârșit, un apărător.

— E o idee excelentă, Roarke, dar să știi că prefer să-l pocnesc cu mâna mea. Când va fi cazul și la locul potrivit.

— Pot asista și eu?

— Desigur. Dar pentru un moment, ce-ai zice să fii Roarke cel bogat și puternic, trofeul meu și atât?

— Oooo, ce idee sexy! Sunt în extaz.

— Perfect. Rămâi așa. Poate că, până la urmă, nici nu mai mergem la Operă.

Pășiră împreună dincolo de intrarea principală, iar Roarke urmări încântat cum ea deveni instantaneu ofițer de poliție. Îi arătă celui de la pază legitimația, îi sugeră să nu-i stea în cale, ceea ce nu-l făcu fericit pe respectivul, după care o porni în pas grăbit spre ascensor.

— Ce-mi place să te văd „în acțiune", îi șopti el la ureche. Ești…plină de forță, decise, lăsându-și mâna să alunece ușor pe spatele ei, până aproape de fese.

— Încetează.

— Ce-ți spuneam? El își frecă stomacul, chiar în zona în care îl înghiontise cu cotul. Ia mai lovește-mă o dată. S-ar putea să-mi și placă, în cele din urmă.

El reuși să transforme chicotitul într-un mormăit.

— Ce ți e și cu civilii ăștia, se mărgini ea să replice.

În studioul știrilor, lumea umbla de colo-colo, discutând și agitându-se. Jumătate din cei aflați la pupitru vorbeau la Iink, în cască sau lucrau ceva pe computer. Pe ecrane puteai urmări emisiunea programată la ora respectivă. O parte din conversații încetară în secunda în care Eve și Roarke coborâră din ascensor. După care, ca o haită de copoi care adulmeca același lucru, reporterii se grăbiră să le iasă în întâmpinare.

— Dați-vă la o parte, ordonă Eve, cu destulă forță, astfel încât unul dintre vulturi, nerăbdător din fire, se împiedică, trăgându-se înapoi, călcându-l pe vârfuri pe altul din cohortă. Nimeni nu va beneficia de niciun comentariu. Nimeni nu face nimic până nu termin eu ce am de făcut.

— Dacă o să cumpăr sediul acesta, rosti Roarke, adresându-i-se lui Eve cu un glas suficient de puternic încât acesta să fie auzit și de ceilalți, va trebui, în mod cert, să mai reduc din personal.

Vorbele lui creară pe dată o breșă suficient de mare ca ei să poată trece nestingheriți. Eve își îndreptă atenția asupra unui chip pe care-l recunoscuse imediat.

— Rigley, unde e doamna Furst?

— Bună ziua, dră locotenent. Era un dințos cu păr mult, emanând, în plus, ambiție prin toți porii. Dacă sunați drăguți să poftiți în biroul meu, îi invită el, făcând semn cu brațul spre consola sa.

— Dna Furst, repetă ea, glasul său semănând cu șuierul unui glonț.

— Nu am văzut-o toată ziua. De dimineață a trebuit să prezint reportajul în locul său.

— A dat telefon. Zâmbind slugarnic, Morse apăru cât ai clipi în preajma lor. Și-a luat câteva zile libere, explică el, iar chipul lui mobil adoptă imediat o expresie tristă. E devastată din pricina lui Louise. De fapt, toți suntem afectați.

— E acasă la ea?

— A zis că are nevoie de timp, atâta știu. Iar cei de la direcție i-au acordat o pauză, un concediu. O să lipsească două săptămâni. O să preiau eu atribuțiile ei. El rânji din nou. Prin urmare, Dallas, dacă vrei timp de emisie. Să știi că-ți stau la dispoziție.

— E suficient cât mi-ai acordat, Morse.

— Treaba ta. El o ignoră disprețuitor, întorcându-se spre Roarke. Zâmbetul lui deveni brusc mai larg, dar și mai mieros. Mă bucur să vă cunosc. Greu reușește omul să stea de vorbă cu dumneavoastră.

În mod deliberat, ca să-l insulte, Roarke nu luă seama la mâna întinsă a lui Morse.

— Eu nu le acord atenție decât celor care îmi stârnesc interesul.

Morse lăsă mâna în jos, dar continuă să zâmbească.

— Sunt convins că în cazul în care mi-ați acorda câteva minute, aș găsi câteva subiecte care să vă trezească interesul.

Roarke zâmbi, rapid și letal.

— Tu chiar ești idiot, nu-i așa?

— Calmează-te, băiete, îi șopti Eve, bătându-l ușor pe brat pe Roarke.

— Cine v-a oferit ilegal date confidențiale?

Morse lupta din greu să-și recapete demnitatea, iar lucrul acesta se observa cu ochiul liber. Își întoarse privirea către ea, uitându-se în ochi, reușind aproape să-i ofere un zâmbet arogant.

— Ei, ei, sursele beneficiază de protecție. Să nu uităm ce prevede Constituția. Cu un gest patriotic, el își așează palma în dreptul inimii. Dar dacă doriți să comentați acest aspect, să mă contraziceți, sau să-mi oferiți și alte informații, în afara celor pe care le dețin, vă ascult cu mare plăcere.

— Ce-ar fi să încercăm și varianta următoare? zise ea, schimbând macazul. Tu ai fost cel care a descoperit cadavrul lui Louise Kirsky - iar acesta nici măcar nu apucase să se răcească.

— Exact. Gura lui deveni o linie strâmbă. Deja am declarat acest lucru la poliție.

— Erai cam supărat, așa e? Nervos. Ai vărsat după aceea în tufișurile din apropiere. Acum te simți mai bine?

— Nu voi uita niciodată momentele acelea, dar e adevărat, mă simt mult mai bine. Mulțumesc de întrebare.

Ea făcu un pas în față, făcându-l să se retragă.

— Te simțeai destul de bine și atunci, astfel că în numai câteva minute ai intrat în emisie, live, ai făcut în așa fel ca un cameraman să sosească la fața locului și să ia imagini în prim-plan cadavrului femeii care până atunci fusese colega ta.

— Rapiditatea reacțiilor e o cerință a profesiei mele. Am procedat așa cum am fost învățat. Asta nu înseamnă că nu am regretat cele întâmplate. Vocea îi tremura, dar el lupta cu o voință atroce să o țină sub control. Asta nu înseamnă că nu-i văd chipul, ochii, noaptea, ori de câte ori încerc să adorm.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă ajungeai acolo cu cinci minute mai devreme?

Întrebarea ei îl fripse, pur și simplu, și cu toate că ea era conștientă că întrebarea ei avusese caracter personal și era neplăcută, reacția lui o umplu de satisfacție,

— Ba da, m-am întrebat, rosti el cu demnitate. Poate că aș fi reușit să văd cine e sau să-l împiedic s-o ucidă. Dacă nu aș fi fost prins în trafic, poate ca Louise ar fi fost astăzi în viață. Dar asta nu schimbă cu nimic evenimentele. Ea e moartă, și la fel li s-a întâmplat și celorlalte două. Iar tu nu mai ai niciun suspect arestat.

— Poate că nici nu ți-a trecut vreodată prin minte că tu îl alimentezi cu informații. Că tu i-ai oferit exact ce-și dorea. Ea își luă ochii de la Morse, studiind încăperea, de jur împrejur, și pe cei care-i ascultau nerăbdători și cu răsuflarea tăiată. Cred că individul acela a ascultat cu mare drag, toate reportajele, toate detaliile oferite, toate speculațiile care se lansau. Pentru că l-ai transformat în cea mai mare vedetă a micului ecran.

— Responsabilitatea noastră e aceea de a transmite - începu Morse fraza.

— Morse, tu habar nu ai ce e aceea responsabilitate. Tu nu știi decât să-ți numeri atent minutele de emisie, să urmărești atent când ești în prim-plan și în centrul imaginii pe micul ecran. Cu cât mor mai mulți, cu atât crește ratingul emisiilor tale. Dacă vrei, poți să citezi fraza asta în reportajul următor. Ea se răsuci apoi pe călcâie.

— Acum te simți mai bine? o întrebă Roarke în clipa când păși din nou pe trotuar.

— O, nu prea bine. Impresii?

— În studioul știrilor e o agitație continuă, sunt prea mulți în peisaj care fac prea multe lucruri deodată. Și toți sunt nervoși, puși pe hartă. Primul cu care ai vorbit, întrebând unde e Nadine?

— Rigley? Seamănă cu un peștișor. Cred că l-au angajat din pricina danturii pe care o etalează.

— Își rodea continuu unghiile. Alții păreau oarecum jenați, rușinați în timpul micului tău discurs. S-au întors cu spatele, s-au prefăcut foarte ocupați, dar în realitate nu făceau absolut nimic. Unii dintre ei păreau chiar încântați văzând că-l mușteruluiai puțin pe Morse. Nu cred că-l simpatizează prea tare.

— Uaaau, ce surpriză!

— El e mai priceput decât credeam, cugetă Roarke cu voce tare.

— La ce naiba se pricepe? Să prezinte abil tot felul de mizerii?

— Mă refer la imagine, se corectă Roarke. În cele mai multe cazuri, semnificația e cam aceeași. Știe cum să afișeze toate acele emoții. Ele nu vin din interior, dar el știe cum să poarte masca fiecărei emoții, acest lucru reflectându-se și în vocea sa. Domeniul în care lucrează i se potrivește mănușă și e clar că e în ascensiune.

— Dumnezeu să ne aibă în pază. Ea se rezemă de mașina lui Roarke. Tu crezi că știe mai mult decât a declarat în reportajele sale?

— Cred că e posibil. E chiar foarte posibil. Îi place la nebunie să prezinte în direct toate aceste detalii, mai ales acum când a preluat frâiele responsabilității, fiind singurul care se ocupă de această poveste. În afară de asta, te urăște de moarte.

— Ahhh, să știi că sufăr nespus. Ea vru apoi să deschidă portiera, dar se opri, întorcându-se cu fața spre el. Mă urăște?

— Dacă ar avea cum, te-ar distruge. Așa că ai mare grijă.

— Poate să mă pună într-o postură ridicolă, dar nu mă poate distruge. Ea deschise larg portiera. Unde naiba o fi Nadine? Nu e genul ei să reacționeze astfel, Roarke. Da, înțeleg cum se simte din cauza morții lui Louise, dar nu-i stă în fire să-și ia concediu, să nu ia legătura cu mine sau să-i paseze o poveste de o asemenea anvergură unui nemernic ca cel de adineauri.

— Oamenii reacționează în diferite feluri în fața șocului și a durerii.

— Acest mod de a reacționa e o tâmpenie. Ea era, de fapt, ținta. Și rămâne în continuare o posibilă țintă a criminalului. Trebuie să o găsim.

— Așa crezi tu că vei scăpa de mersul la Operă?

Eve se urcă în mașină, întinzându-și relaxat picioarele. Să zicem că e vorba doar de un mic avantaj colateral. Hai să dăm o fugă până la ea acasă, okay? Locuiește pe strada nr. 18, situată undeva între Second și Third.

— Bine. Dar să știi că mâine seară nu vei putea lipsi de la cocktail.

— Cocktail? Despre ce vorbești?

— Cel pe care l-am aranjat acum o lună, îi aminti el, urcându se lângă ea. Pentru mobilizarea strângerii de fonduri în beneficiul Institutului de Artă de pe Stația Grimaldi. Iar tu ai fost de acord să participi la petrecere, ca să dai o mână de ajutor gazdei.

Da, acum își aducea aminte. El îi adusese deja o rochie elegantă pe care se presupunea că o va purta cu această ocazie.

— Dar nu cumva eram beată când am fost de acord cu această participare? în vorbele unui bețiv nu trebuie să te încrezi niciodată.

— Nu, nu erai beată. El surâse, scoțând între timp mașina din parcarea destinată oaspeților. Erai, oricum, goală-pușcă, te legănai de zor, gâfâind și cred că mai aveai foarte puțin și începeai să mă implori.

— Aiurea. Dar la urma urmei, își zise ea, încrucișându-și brațele la piept, era foarte posibil să aibă dreptate. Detaliile acelui moment erau deja neclare.

Bine, bine, o să particip, o să port pe chip un surâs stupid, purtând, desigur rochia aceea elegantă, cu toate că, fiind atât de scurtă, consider că ai dat prea mulți bani pe ea. Asta dacă nu…apare ceva.

— Ceva?

Ea oftă. El nu-i ceruse decât să participe la una dintre acțiunile sale trăsnite, la un eveniment care, după toate aparențele, era important pentru el.

— O urgență a poliției. Dacă nu apare ceva urgent de la serviciu. Dacă nu intervine nimic, particip la brambureala aceea elegantă și fițoasă.

— Adică să înțeleg că ar fi imposibil să te și distrezi?

— Ei, da, poate că aș putea s-o fac și pe asta. Ea întoarse capul, ridicând mâna, instinctiv, spre obrazul lui și mângâindu-l. Da, puțin.

18

Acasă la Nadine, nu răspunse nimeni la sonerie. Robotul ceru, pur și simplu, apelantului să lase un mesaj care urma să fie apoi returnat cât mai curând posibil.

— Poate că e în casă, stând, pur și simplu, și gândându-se la tot ce s-a întâmplat, reflectă Eve, pocnind nervoasă cu tocurile în ciment în momentul în care emise această părere. Sau poate că e plecată la vreo sală de gimnastică. În ultimele zile a cam lăsat garda jos. E cam șireată Nadine a noastră.

— Iar tu te vei simți mult mai bine dacă afli unde e.

— Mdaa. Cu fruntea plină de cute din pricina încruntării, Eve se gândi dacă ar fi fost oportun să folosească codul de urgență al poliției pentru a dezactiva sistemul de securitate al apartamentului. Dar motivul nu părea unul întemeiat, așa că preferă să-și afunde mâinile adânc în buzunare.

— Probleme de etică, zise Roarke. Întotdeauna reprezintă o adevărată lecție dacă stau și privesc cum lupți cu tine însăți ca să nu încâlci aceste reguli. E cazul să-ți dau o mână de ajutor. El scoase din buzunar un briceag, după care deschise ușița sistemului de securitate.

— Dumnezeule, Roarke, infracțiunea asta îți poate aduce șase luni de arest la domiciliu.

— Hmmm-hmm. Adoptând o atitudine calmă, el studie atent circuitele. Mi-am cam pierdut îndemânarea. Modelul acesta e produs de compania noastră, să știi.

— Pune totul la loc și nu mai…

Dar el deja reușise să anuleze circuitele panoului principal, lucrând cu o rapiditate și cu o eficiență care o făcu să clipească.

— „Mi-am ieșit din mână, aiureeea", mormăi ea, în clipa în care în locul beculețului roșu se aprinse cel verde.

— Ei, mereu mă prind ce trebuie făcut. Ușa se deschise, iar el o trase repede înăuntru.

— Dezafectarea sistemului de securitate, intrare prin efracție, cercetarea fără autorizație a unui spațiu privat. Ooo, pedeapsa crește văzând cu ochii.

— Dar tu o să mă aștepți, așa e? Cu palma pe brațul lui Eve, el studie atent livingul. Spațiul era curat, aranjat, dotat cu foarte puține piese de mobilier, dar stilul acesta minimalist era de departe unul costisitor.

— Trăiește pe picior mare, comentă el, luând seama la dalele mari și strălucitoare de gresie care placau podeaua, la cele câteva obiecte de artă aranjate frumos și ordonat pe câte un piedestal. Dar nu vine prea des în locuința asta.

Eve știa bine că el se pricepea la astfel de lucruri, așa că aprobă printr-o mișcare a capului.

— Da, așa e, ea nu locuiește aici, ci doar doarme în casa asta din când în când. Totul era la locul lui, iar pernițele nu erau deloc deranjate, ca semn că se sprijinise cineva pe ele. Ea trecu pe lângă el, îndreptându-se spre bucătăria care se afla chiar lângă living, verificând meniul disponibil al *AutoChef*-ului. Dar nici la capitolul alimente văd că nu stă prea bine. Cele mai multe sunt brânzeturi și fructe.

Eve se gândi la stomacul ei gol, fu tentată să comande ceva, după care se răzgândi. Traversă sufrageria largă, îndreptându-se spre primul dormitor.

— Îl folosește ca birou, declară ea, studiind aparatura, consola și panoul imens din fața ei. Da, locuiește și aici din când în când. O pereche de pantofi era lăsată sub consolă, pe link era uitat un singur cercel, lângă care stătea o cană goală care fusese, probabil, plină cu cafea.

Cel de al doilea dormitor era mult ma; larg, patul era nearanjat, cearceafurile având o sumedenie de cute, iar așternuturile erau mototolite și ele aiurea, ca și cum cineva s-ar fi acoperit și s-ar fi descoperit de multe ori, răsucindu-se de pe o parte pe alta, întro noapte lungă și agitată.

Eve zări imediat costumul purtat de Nadine chiar în seara în care Louise fusese ucisă, acesta fiind aruncat neglijent sub măsuța pe care trona o vază plină cu margarete aurii ofilite.

Ele erau un semn al suferinței, iar ei îi păru rău pentru ele, pentru tot. Se duse la șifonier, apăsând pe butonul care activa deschiderea acestuia.

— Ooo, Dumnezeule, cum să-ți dai seama dacă a împachetat ceva? Are haine cât pentru zece femei, toate elegante și frumoase.

Cu toate astea, își continuă cercetarea, în timp ce Roarke se duse lângă linkul montat alături, derulând CD-ul robotului până la prima transmisie. Eve se uită peste umăr, observând cu ce se ocupă. Însă imediat după aceea ridică din umeri.

— S-ar putea ca în final intimitatea ei să fie invadată complet.

Eve continuă să caute un semn că Nadine putea fi plecată într-o călătorie, în timp ce mesajele și apelu rile se derulau rând pe rând.

Ascultă ușor amuzată un dialog cu clare conotații sexuale, acesta având loc între Nadine și un bărbat pe nume Ralph. Existau în conversația aceea o mulțime de insinuări, de sugestii fără perdea, la

care se adăugau, în partea finală a transmisiei, câteva hohote de râs și promisiunea că aveau să se întâlnească imediat ce el va reveni în oraș.

Urmară rapid și alte mesaje: unele care aveau legătură cu serviciul, altul care reprezenta un apel la un restaurant din apropiere, pentru a comanda ceva de mâncare. Apeluri obișnuite, pe care le faci în fiecare zi. Dar situația se schimbă pe neașteptate.

Nadine stătuse de vorbă cu familia Kirsky a doua zi după comiterea asasinatului. Erau lacrimi și de-o parte și de cealaltă. Da, dar poate că ele le aduseseră și puțină alinare, cugetă Eve, apropiindu-se de ecran. Poate că împărțind lacrimile și șocul trecuseră mai ușor peste toate.

„— Nu știu cât de mult contează asta în clipa de față, însă persoana care conduce ancheta, Dallas - dra locotenent Daiias - nu va renunța până nu1 va afla cine i-a făcut asta lui Louise. Nu va renunța.”

— O, Doooamne! Eve închise ochii îndată ce transmisia luă sfârșit. Dar nu mai erau și alte meaje, CD-ul rulând, practic, în gol, așa că ea deschise ochii. Dar unde e apelul către postul tv? întrebă ea pe un ton aspru. Morse spunea că a sunat la serviciu și a solicitat câteva zile libere.

— Poate că a sunat din mașină, de la un link portabil. Poate că a trecut ea însăși pe la birou.

— Hai să aflăm. Ea scoase din buzunar stația de comunicare. Feeney, vreau să-mi afli locul de producție și modelul mașinii lui Nadine Furst, dar și numărul de înmatriculare al acesteia.

Nu dură deloc mult ca el să acceseze datele respective, citind rapid inventarul garajului și descoperind că mașina ei fusese luată de acolo în ziua precedentă, fără a reveni, ulterior, la locul ei.

— Nu-mi place deloc chestia asta. Stând în mașină, alături de Roarke, Eve începu să se agite, plină de nervi. Ea mi-ar fi lăsat

măcar un mesaj. Mi-ar fi lăsat vorbă. Va trebui să stau de vorbă cu unul dintre directorii postului la care lucrează, ca să văd cu cine a discutat. Începu să formeze numărul la linkul din mașina lui Roarke, dar se opri. Nu, mai bine fac altceva. Scoțând agenda din buzunar, solicită un alt număr: familia Kirsky, Deborah și James, Portland, Mâine. Numărul se formă imediat, iar ea îl transferă pe link. I se răspunse cât ai clipi, la capătul celălalt al transmisiei aflându-se o doamnă cu păr blonddeschis și cu niște ochi extremi de obosiți.

— Dnă Kirsky, sunt locotenent Dallas, de la Departamentul Poliției și Securității New York.

— Da, dnă locotenent, mi-amintesc cine sunteți. Aveți vești proaspete?

FARA HUITE

— Deocamdată nu vă pot comunica absolut nimic. Îmi pare rău. La naiba, ar fi trebuit să-i spună ceva femeii. Dar verificăm câteva informații pe care le-am primit de curând. Suntem încrezători, dnă Kirsky.

— Azi am condus-o pe Louise pe ultimul drum. Se luptă să surâdă. Mi-am simțit sufletul mângâiat văzând câtă lume a iubit-o. Au venit foarte mulți prieteni de ai săi de când era la școală și, în plus, a primit o mulțime de flori și mesaje din partea colegilor ei din New York.

— Nimeni nu o s-o poată uita, dnă Kirsky. Îmi puteți spune dacă Nadine Furst a luat parte la înmormântare?

— Am sperat că va participa. Ochii aceia umflați și plini de lacrimi părură, câteva clipe, de-a dreptul confuzi. Acum câteva zile, am sunat-o la birou, ca să-i comunic data și ora la care va avea loc înmormântarea. Ea a promis că va veni, dar presupun că a intervenit ceva.

— Nu a reușit să ajungă. Eve își simți stomacul sfâșiat de o senzație ciudată, de un soi de tristețe. Și nu ați primit nicio veste de la ea?

— Nu, în ultimele zile nu. Știu că e o femeie extrem de ocupată. Își vede de viața ei, desigur. Credeți că ar avea altă soluție?

Eve nu voia să o îngrijoreze și mai tare, ținând cont că, oricum, nu avea cum să-i aline durerea.

— Îmi pare rău că v-ați pierdut fiica, dnă Kirsky. Dacă aveți nelămuriri sau doriți să stați de vorbă cu mine, sunați-mă. Oricând.

— Sunteți deosebit de amabilă. Nadine spunea că veți face totul pentru a afla cine i ucigașul fetiței mele. Nu-i așa că nu veți renunța să 1 căutați, dnă locotenent Dallas?

— Nu, doamnă, nu voi renunța. Ea închise linkul, trântindu-și capul în spate, pe tetieră, și închizând ochii. Nu sunt amabilă. Nu am sunat-o ca să-i spun cât de rău îmi pare, ci pentru că mă gândeam că îmi va oferi răspunsul dorit.

— Dar ne pare rău. Roarke își așeză cu tandrețe palma deasupra mâinii ei. Iar tu ești un om amabil, bun.

— Dacă stau să număr câte persoane contează pentru mine, cred că mi-ajung douăzeci de degete sau chiar mai puțin. Același lucru se întâmplă și cu cei care țin la mine, pentru care însemn ceva. Dacă ar fi venit după mine, așa cum am presupus că va face, aveam eu ac de cojocul lui. Iar dacă nu…

— Taci. El o pocni peste mână atât de tare că fu nevoită să-și înăbușe un țipăt, în vreme ce în privirea lui citi mânie și hotărâre. Gata, ajunge, taci!

Cu gândul aiurea, ea își frecă mâna, în timp ce el străbătu în viteză strada.

— Da, așa e, ai dreptate, nu procedez bine. Mă las copleșită de toate astea, le iau ca pe ceva personal, și lucrul acesta nu ajută la nimic. Prea multe emoții, murmură ea, amintindu-și de sfatul dat de

șeful poliției. Am început ziua gândind limpede, și la fel trebuie să fac și în continuare. Următorul pas e să dau de Nadine.

Sună la Dispeceratul poliției, cerând toate datele legate de femeia în cauză și de automobilul ei.

Ceva mai calm, simțind cum vorbele ei anterioare îi răscolesc mai departe măruntaiele, el micșoră viteza, după care întoarse privirea spre ea.

— Cam câtor crime le-ai ținut piept în ilustra ta carieră, dră locotenent?

— Le-am ținut piept? Ce mod straniu de a-mi caracteriza activitatea. Ea ridică din umeri, încercând să-și concentreze întreaga atenție asupra unui individ îmbrăcat într-o haină lungă, de culoare închisă, posesorul unei mașini strălucitoare și noi. Nu știu. E vorba de sute. Crima rămâne la modă întotdeauna.

— Ei, atunci mi-aș permite să spun că ai depășit de mult numărătoarea celor douăzeci de degete, în ambele sensuri. Acum ai nevoie să te alimentezi.

Ei îi era mult prea foame ca să-l mai contrazică.

— În cazul verificării paralele am avut necazuri cu jurnalul drei Metcalf, îi explică Feeney. E plin de notații drăgălașe și codate și de simboluri. În plus, le modifica mai tot timpul, așa că e greu să alcătuiești o legendă a acestora. Avem nume precum „Față drăgălașă", „Cel cu fese sexy", „Cel cu fund de 2 cenți". Avem acolo și inițiale, steluțe, inimioare, niște fețe micuțe și zâmbitoare sau, dimpotrivă, unele supărate. Voi avea nevoie de timp, chiar de un timp considerabil, ca să pot confrunta datele din jurnal cu cele din lista lui Nadine și cu cea a procurorului.

— Adică îmi declari că nu poți s-o faci.

— Nu am spus că nu pot. El părea ofensat.

— Bun, scuză-mă. Da, știu că îți distrugi chip-urile computerului tot lucrând la chestia asta, dar nu se știe cât timp avem la dispoziție. Cred că are de gând să lovească din nou. Și până dăm de Nadine…

— Tu crezi că a omorât-o. Feeney își scărpină nasul și bărbia, căutând apoi cu înfrigurare punga cu praline. Lucrul acesta schimbă stilul lui de acțiune, Dallas. În plus, cele trei victime pe care le-a măcelărit au fost lăsate în locuri în care le puteai descoperi cu ușurință, împiedicându-te, practic, de cadavru.

— Deci, are un stil nou. Ea se cocoță pe colțul biroului, dar coborî de acolo cât ai clipi, fiindcă era mult prea nervoasă ca să stea locului.

— Fii atent, e nemulțumit, nervos. Și-a ratat ținta. Totul mergea conform planului, după aia o dă în bară, omorând pe cine nu trebuie. Dacă ne orientăm după raportul Mirei, el beneficiază acum de foarte multă atenție, ore întregi de transmisii în direct, dar uite că ceva nu i-a ieșit. E ceva legat de putere.

Ea se duse în fața ferestrei de mici dimensiuni, se uită pe geam, dând cu ochii de un airbus care trecea chiar prin dreptul privirii ei, semănând cu o pasăre ciudată care-și urma traiectoria. Jos, oamenii erau împrăștiați precum furnicile, traversând grăbiți trotuarele, rampele, urcând grăbiți scările rulante care le stăteau la dispoziție, folosind orice mijloc care îi ajuta să-și rezolve treburile ce nu sufereau amânare.

Erau atât de mulți, cugetă Eve. Și toți reprezentau o posibilă „țintă".

— Da, e vorba de putere, repetă Eve, privind încruntată spre mulțimea de oameni care traversa grăbită trotuarele. Iar femeia aceasta beneficia de toată atenția cuvenită, de o glorie imensă. Atenție și glorie care trebuiau să-i revină lui. Dar când le elimină, el se încarcă cu gloria acelei crime, beneficiind de toată publicitatea posibilă în astfel de cazuri. Femeia aceea e moartă, iar asta reprezintă un beneficiu. Ea voia să distrugă tot ce-i ieșea în cale. Dar,

în clipa asta, opinia publică își îndreaptă toată atenția asupra lui. Cine e el, ce face, ce meserie are și unde se află în acest moment?

— Parcă ai fi dr. Mira, comentă Feeney. Dar fără expresiile specifice meseriei.

— Poate că ea a reușit să-l dibuie, să-l descopere. Cel puțin să-și dea seama ce fel de om e. Ea crede că-i vorba de un bărbat, de un om incapabil să stabilească relații de apropiere, intime. Fiindcă în opinia lui femeile reprezintă o problemă. Nu le poate permite să-l domine, așa cum făcea mama lui. Sau figura proeminentă din existența sa, ca femeie. A beneficiat de oarecare succes în existența sa, dar nu e de ajuns. Și nu vrea să renunțe până nu ajunge în vârf. Și poate că vrea acest lucru tocmai fiindcă o anumită femeie îi încurcă ascensiunea. Ori poate că e vorba de femei, în general.

Ea miji ochii, închizând apoi ploapele.

— E vorba de femeile care vorbesc, care transmit, șopti ea. Femei care folosesc cuvântul ca pe un instrument cu ajutorul căruia devin mai puternice.

— Iată o idee nouă.

— E ideea mea, zise ea, revenind de la fereastră. El le taie beregata. Nu le face nimic altceva, pentru că nu există urme de mutilare sau dovezi că le-a agresat sexual. Cu toate că are legătură cu sexul, nu e vorba de dominare sexuală. E vorba de determinarea genului. Poți ucide în multe feluri, Feeney.

— Mie îmi spui. Oricând se găsește un mod nou și inventiv de a ucide pe cineva.

— El folosește un cuțit, ceea ce reprezintă, practic, o prelungire a trupului său. O armă de uz personal. Ar putea să le lovească în inimă, în abdomen, să le scoată…

J D ROBB

— Bine, bine. El înghiți bărbătește o alună, fluturând din mână. Nu e cazul să prezinți tabloul complet.

— Towers avea prestanță la Tribunal, iar glasul ei era un instrument extrem de puternic. Metcalf, actrița, era asul dialogării. Furst se adresează în mod direct telespectatorilor. Poate că de aceea nici nu m-a ales ca victimă, șopti ea. Arta de a vorbi nu e sursa mea de putere.

— În clipa asta te descurci de minune, copile.

— E, nu prea contează, zise ea, clătinând din cap. În concluzie subiectul nostru e un bărbat care nu are o relație, care în cariera lui nu reușește să reprezinte un punct forte, un brand, dar pe care l-a influențat o femeie puternică și plină de succes.

— Portretul acesta i se potrivește lui David Angelini.

— Da, dar i se potrivește și tatălui său, dacă mai adăugăm și faptul că afacerea lui are ceva probleme. Și i se potrivește și lui Slade. Mirina Angelini nu, e în realitate, o floare delicată și fragilă, cum credeam eu. Și-l mai avem și pe Hammett. El o iubea pe dna Towers, dar ea nu-l prea lua în serios. Și asta e o lovitură zdravănă în testicule, să spunem așa.

Feeney mormăi, foindu-se pe scaun.

— Putem găsi dintr-un foc încă două mii de bărbați, frustrați și furioși, care sunt capabili de gesturi violente. Eve respiră șuierător, printre dinți. Unde dracu' e Nadine?

— Fii atentă, nu au reușit să dea de urma automobilului ei. Niciodată nu a lipsit atât de mult din oraș.

— În ultimele 24 de ore au reușit să dea de ea, folosind orice mijloc?

— Nu. Feeney oftă. Cu toate astea, dacă a hotărât să plece de pe Terra, ne va fi mult mai greu să luăm legătura cu ea.

— Nu cred că s-ar fi decis să plece de pe Terra. Voia să rămână aproape de pulsul evenimentelor. La dracu', ar fi trebuit să-mi dau seama că are de gând să facă o prostie. Trebuia să-mi dau seama cât de deprimată era. Da, era suficient să mă uit în ochii ei.

Copleșită de sentimentul frustrării, Eve își trecu palmele prin păr. După aceea strânse spasmodic din degete, simțind cum se încordează din creștet până în tălpi.

— Da, trebuia să văd asta în ochii ei, repetă ea în șoaptă. Ahhh, Dumnezeule! Ochii…

— Poftim? Ce spui?

— E vorba de ochi. El a privit-o în ochi. Se repezi spre link. Fă-mi legătura cu Peabody ordonă ea aparatului. E polițist de teren la - fir-ar a dracului de viață, la - fir-ar - unde anume? La 402.

— Dar ce anume ai descoperit, Dallas?

— Răbdare. Ea își frecă buzele cu degetele. Să avem răbdare.

— Peabody. Fața drei polițist apăru pe ecran, poziția gurii demonstrând că era iritată. În aparat răsunau o mulțime de voci, acorduri de muzică.

— Dumnezeule, Peabody, dar unde te afli?

— Supraveghez mulțimea. Iritarea se transformă într-un rânjet ironic. Parada care are loc la Lex. E o sărbătoare irlandeză.

— Ziua eliberării celor șase continente, comentă Feeney cu oarecare mândrie. Nu le strica ziua.

— Dar nu te poți îndepărta de zona aceea atât de agitată? țipă Eve.

— Sigur că da. Dacă îmi părăsesc postul și mă duc fuga trei intersecții mai încolo. După care realiză cu cine stătea de vorbă.

— Vă ascult, șefa.

— La dracu', mormăi Eve, străduindu-se să se facă auzită. E vorba de cazul Kirsky, Peabody. O să-ți trimit o fotografie a cadavrului. Să te uiți atent la ea.

Eve ceru computerului să deschidă dosarul, îl răsfoi, după care transferă prin intermediul linkului fotografia lui Kirsky, prăbușită, întinsă pe trotuar, sub răpăiala ploii.

— În poziția asta ai găsit-o? Exact în poziția aceasta ai găsit-o? întrebă Eve pe un ton ridicat, încercând să acopere hărmălaia.

— Da, șefa. Exact în poziția aceasta.

Eve extrase imaginea în computer, poziționând-o într-unul din colțurile ecranului.

— Are gluga trasă pe față. Nu a umblat nimeni la glugă?

— Nu, șefa. Cum am declarat și în raport, echipa postului tv era deja acolo și filma. Eu i-am îndepărtat din zona cu pricina, după care am sigilat intrarea. Iar victima avea fața acoperită cam până în dreptul gurii. Când am ajuns eu la fața locului, nu fusese identificată oficial. Iar declarația martorului care a descoperit cadavrul nu ne era aproape de niciun folos. El era isteric în acele momente. Aveți toate aceste date la dosar, pe înregistrare.

— Mdda, le am. Îți mulțumesc, Peabody.

— Deci, vorbi Feeney imediat ce ea încheie transmisia. Ce informații suplimentare ai obținut?

— Hai să cercetăm încă o dată înregistrarea. Declarația inițială a lui Morse. Eve se dădu puțin mai în spate, astfel ca Feeney să o poată căuta în computer. Studiară împreună chipul lui Morse. Fața lui era udă, părând astfel și din pricina ploii, dar și a transpirației, poate chiar a lacrimilor. În jurul buzelor se observa o dungă albicioasă, iar privirea lui era fixă, înflăcărată, speriată.

— Tipul se afla aici în stare de șoc, comentă Feeney. Așa se șochează unii când dau cu ochii de un cadavru. Peabody are talent, adăugă el, ascultând înregistrarea. Cu toate astea, se mișcă cam încet.

— Mda, dar, cu timpul, va deveni mult mai energică, zise Eve, absentă.

„— După aceea am observat că era vorba de un om. De un corp omenesc. Doamne, și ce de sânge în jur. Peste tot. În plus, ea avea gâtul tăiat…mie

mi s-a făcut rău. Simțeai mirosul - mi s-a făcut rău. Nu m-am putut abține. După aceea am alergat înăuntru după ajutor."

— Asta-i esența primei lui declarații. Eve își împreună palmele, rezemându-și bărbia și fălcile de podul lor. Bun, acum caută, te rog, fragmentul în care eu am stat de vorbă cu el în noaptea aceea, după ce am întrerupt difuzarea știrilor.

Da, arăta în continuare palid, decise ea, dar buzele aveau un aer ironic, de superioritate. Ea îi ceruse numeroase detalii, exact așa cum făcuse și Peabody și, în mare parte, primise aceleași răspunsuri. Dar el se dovedise mult mai calm. Ceea ce era de așteptat, fiind ceva obișnuit în astfel de cazuri.

„— Ai atins cadavrul?

— Nu, nu cred - nu. Ea zăcea întinsă acolo, având o rană lungă pe gât. Ah, ochii ei. Nu, nu am atins-o. Mi s-a făcut greață. Probabil că tu nu înțelegi chestia asta, Dallas. Unii oameni reacționează instinctiv, primitiv. Cât sânge și ce ochi avea ea. Doooamne!"

— Ieri mi-a declarat aproximativ același lucru, șopti Eve. Nu a putut să dea uitării expresia chipului ei. Ochii ei.

— Ochii unui mort sunt de-a dreptul înfricoșători. Te pot bântui o viață întreagă.

— Da, nici eu nu i-am putut uita privirea. Ea se uită la Feeney. Dar nimeni nu i-a văzut privirea până nu am ajuns eu acolo, în miez de noapte, Feeney. Pentru că avea gluga trasă peste ochi. Nu i-a văzut nimeni fața înaintea mea. Cu excepția ucigașului.

— Dumnezeule Mare, Dallas! Doar nu crezi că viermele ăla de Morse taie gâturile femeilor în timpul liber. Da, e posibil ca povestea asta să aibă un impact mai mare asupra publicul, dându-i și lui ceva mai multă importanță.

Buzele se curbară ușor într-un zâmbet, mai mult cinic decât amuzat.

— Mdaa, iar lui îi place să se dea important, nu? îi place să fie în centrul atenției. Feeney, spune-mi, te rog, ce faci când ești un reporter de mâna doua, ambițios și incapabil să respecți principiile eticii, și, peste toate astea, nu ai la îndemână o poveste care să „rupă gura târgului"?

El fluieră lung.

— Ei, da, aici ai pus punctul pe i.

— Ia să-i cercetăm puțin trecutul. Ia vezi tu de unde vine băiețelul nostru.

În câteva minute Feeney reuși să obțină datele de bază ale acestuia.

C.J. Morse se născuse cu treizeci și trei de ani în urmă, în Stanford, Connecticut. Aceasta fu, de fapt, prima surpriză. Eve îl credea cu șapte ani mai tânăr. Mama lui, în prezent decedată, fusese un lider, un cercetor științific de elită în domeniul IT-ului la Carnegie Melon, acolo unde fiul ei își luase masteratul în jurnalism de televiziune și în Informatică.

— Deștept viermișorul ăsta, comentă Feeney. Al douăzecilea în promoția lui.

— Mă întreb dacă asta îl situa cu adevărat printre fruntași.

Avusese mai multe locuri de muncă, posturile fiind destul de variate. Se mutase de la un post tv la altul. Un an de zile, de exemplu, lucrase la o mică filială, situată în apropierea orașului său de reședință. Șase luni lucrase la o filială-satelit din Pennsylvania. Aproape doi ani fusese angajat la un post tv de top din Noul Los Angeles, după care lucrase în Arizona, la un post tv pe jumătate independent, după care revenise în Est. O perioadă staționase în Detroit, după care se întosese în New York. Aici lucrase la „AII New 60", reușind să se transfere, printro manevră colaterală, la Canal 75,

mai întâi la Departamentul Informțiilor din domeniul Social, și apoi la Departamentul știrilor de impact.

— Amicul nostru nu prea a știut să-și păstreze locurile de muncă. Cel mai mult a rezistat la Canal 75, adică trei ani, până în prezent. În afară de asta, în dosarul lui, printre datele legate de situația familială, nu se menționează nimic referitor la tatăl lui.

— Da, se pomenește doar despre mamă, aprobă Feeney. O femeie de succes, care a deținut o funcție importantă. „Dar mama lui murise", cugetă ea. Trebuiau să-și facă timp și să verifice în ce condiții decedase aceasta.

— Verifică-i cazierul.

— E curat, n-are, răspunse Feeney, privind încruntat spre monitor. Amicul nostru a avut un parcurs impecabil.

— Ia verifică-i tu și primii ani ai tinereții. Ia te uită, ia te uită, vorbi ea, citind informațiile afișate imediat pe ecran. Un dosar clasat și inaccesibil, Feeney. Oare ce crezi tu că a făcut băiatul nostru cel imaculat când era tinerel, astfel încât cineva să-și folosească brațul lung și să sigileze acel dosar?

— Nu-mi va lua mult să descopăr. Se înveseli brusc, degetele fiind gata pregătite să danseze grațios pe taste. Dar am nevoie de echipamentul meu și de undă verde din partea dlui comandant.

— Atunci la treabă. Și fă niște săpături mai adânci și în privința slujbelor pe care le-a avut. Să vedem dacă nu cumva a avut necazuri. Cred că o să dau o fugă până la Canal 75, ca să stau frumușel și serios de vorbă cu „băiețelul" nostru.

— Ca să punem laba pe el trebuie să avem mai mult decât un simplu profil psihologic, care se poate potrivi sau nu.

— În cazul acesta, vom face rost de acel „mai mult". Ea ridică din umeri, simțindu-i încordați la maximum. Știi, dacă nu mi-ar fi fost atât de antipatic, poate că aș fi observat totul mai devreme. Cine are beneficii de pe urma acestor asasinate? Mass-media. Ea își fixă arma

la șold. În plus, primul asasinat a avut loc, ce convenabil, când Nadine era plecată de pe Terra. Și uite așa Morse a intrat „în prim-plan”.

— Și în cazul drei Metcalf?

— Nemernicul ajunsese înaintea mea la locul crimei. Da, chestia asta m-a scos din sărite, dar uite că nu mi-a căzut fisa. Doamne, ce cinic putea fi. Și cadavrul lui Kirsky cine l-a găsit? Cine era în direct peste doar câteva minute, realizându-și reportajul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Asta nu-l transformă într-un ucigaș. Exact asta o să declare și procurorul.

— Ei vor să afle care e conexiunea. Ratingul, zise ea, îndreptându-se deja spre ușă. Asta e afurisita de conexiune.

19

Eve dădu o fugă prin studioul știrilor, privind atent spre ecrane. Morse nu se vedea acolo, dar lucrul acesta nu o îngrijora. Complexul în care se afla era unul destul de mare. În plus, el nu avea de ce să se ascundă, de ce să-și facă griji.

Iar ea nu voia să-i ofere un asemenea motiv.

Pe drum alcătuise un plan cât se poate de simplu. Nu atât de satisfăcător ca momentul în care l-ar fi scos din clădire trăgându-l de frizura aceea care în fața camerei arăta întotdeauna impecabil, dar mult mai simplu.

Avea de gând să-i vorbească despre Nadine, dându-i de înțeles că și făcea griji pentru ea, după care, în mod natural, discuția putea să se îndrepte spre cazul Kirsky. Putea să joace rolul polițistului eficient pentru o cauză meritorie. Putea să-i demonstreze că înțelegea foarte bine trauma prin care trece, fabricându-i apoi o poveste despre ce simțise ea în momentul în care fusese prima dată în fața unui cadavru. Ba chiar putea să-i solicite ajutorul, rugându-l să prezinte la știri una din fotografiile lui Nadine, imagini cu vehiculul ei, căzând de acord să colaboreze cu el.

Atitudinea nu va fi una mult prea amicală, decise ea. Va fi un soi de râcă, sub pretextul că era presată de timp. Dacă presupunerile ei vizavi de el erau corecte, atunci el va fi încântat să știe că avea nevoie de el, el având șansa de a se folosi de ea pentru a-și crește și mai mult audiența și timpul de emisie.

Însă, dacă presupunerile ei se dovedeau a fi adevărate, atunci era foarte posibil ca Nadine să fi murit deja.

Eve alungă imediat acest gând. Situația putea fi cu totul alta, iar regretele puteau fi amânate pe mai târziu.

— Căutați ceva?

Eve privi în jos. Femeia era atât de perfectă, încât Eve ar fi fost tentată să-i verifice pulsul. Chipul ei părea că e din alabastru, iar ochii semănau leit cu două smaralde sub formă lichidă, în vreme ce buzele aveau nuanța de foc a rubinului. Marile talente ale televiziunilor erau renumite tocmai fiindcă „aruncau" extrem de mulți bani pe cosmetice, echivalentul salariului pe primii trei ani de muncă în postul cu pricina, de exemplu.

Eve putea să parieze că femeia din fața ei, în caz că nu se născuse o norocoasă încă din fașă, cheltuia, să spunem, echivalentul a cinci ani de salariu pe așa ceva. Părul ei de culoarea bronzului era prins undeva sus de tot, în creștet, lăsând descoperită fața aceea pe care nu o poți uita. Glasul era și el unul bine antrenat, semănând leit cu torsul răgușit al unei feline, ceea ce dădea de înțeles că la capitolul sex nu avea inhibiții.

— Sunteți de la Departamentul „Bârfe și mondenități", nu?

— Nu, de la Departamentul Informații sociale. Numele meu e Larinda Mars. Ea îi întinse o mână perfectă, degetele sale având unghii perfect aranjate și lăcuite în roșu-aprins. Dv. sunteți probabil dra locotenent Dallas.

— Mars. Îmi sună cunoscut.

— Ar fi cazul. În caz că Larinda era iritată de faptul că Eve nu o recunoscuse imediat, acest lucru fu disimulat în spatele unui zâmbet larg și dezarmant care îi dezvălui dantura impecabilă și de o voce cu un ușor accent britanic, specific clasei superioare. De săptămâni întregi încerc să obțin un interviu cu dv. și cu fascinantul dv. partenener de viață. Dar nu mi-ați răspuns la niciunul din mesaje.

— Eu am un obicei destul de prost. Consider că viața personală e un lucru care nu-i privește și pe alții.

— Când ai o relație cu un bărbat ca Roarke, viața ta devine brusc de domeniul public. Ea își mută privirea într-o parte și apoi ceva mai jos, oprindu-se ca un cârlig între sânii lui Eve. Oaaau, oaau, ce mai pietricică în formă de lacrimă! E un dar din partea lui Roarke, am dreptate?

Eve se strădui să nu-i arunce o vorbă de duh, așezându-și palmele în dreptul diamantului. De obicei, când era căzută pe gânduri, se juca cu el între degete, astfel că uitase să-l vâre, la loc, sub cămașă.

— Îl caut pe Morse.

— Hmmm. Larinda calculase deja mărimea și valoarea pietrei prețioase. Ce mai știre pentru reportajul următor. Polițistă care purta la gât pietre de bilioane. Ar fi posibil să vă ajut în privința asta. Iar dv. o să-mi întoarceți favoarea. În casa lui Roarke va avea loc, astăzi, o mică serată. Ea flutură din genele sale incredibil de lungi și mult prea încărcate cu rimei. Cred că mi-am pierdut invitația pe undeva.

— Roarke se ocupă de acest aspect. Discutați cu el.

— Aaaa. Expertă în apăsatul pe butoane, Larinda se lăsa pe spate. Aaaa, deci el conduce show-ul? Bănuiesc că fiind un bărbat obișnuit să ia decizii de unul singur, nu o consultă și pe micuța pe care o are prin preajmă.

— Eu nu sunt „micuța" nimănui, îi replică aspru Eve, înainte de a reuși să se stăpânească. Trase adânc aer în piept, reevaluând apoi chipul acela drăgălaș. Drăguța încercarea ta, Larinda.

— Da, ai dreptate. Deci, cum rămâne cu invitația la petrecere? Te pot ajuta să nu-ți mai pierzi vremea căutându 1 pe Morse, adăugă ea în secunda când Eve făcu ochii mici, rotindu-și privirea prin încăpere.

— Dovedește-o și vom vedea abia după aceea ce și cum.

— A plecat cu cinci minute înainte de sosirea ta. Fără să se uite la ecran, Larinda apăsă pe buton, lăsând apelul de pe link în „așteptare". În realitate, folosise un bastonaș în locul manichiurii ei impecabile și scumpe. Era tare grăbit, de fapt, atât de grăbit că era gata-gata să mă dărâme, în fața liftului. Arăta chiar bolnav, drept să-ți spun. Bietul copilaș.

Veninul din vorbe o făcu pe Eve să o simpatizeze ceva mai mult pe Larinda.

— Nu-ți place de el.

— Seamănă cu rahat de pisică, zise Larisa cu o voce melodioasă. Draga mea, acesta e un domeniu care implică competitivitatea, așa că nu am nimic împotrivă ca cineva să calce, din când în când, pe spinarea altuia ca să înainteze în carieră. Dar Morse e genul acela de om care calcă peste tine, după care îți mai dă și una în testicule, fără să aibă nici cea mai mică apăsare. A încercat să-mi facă și mie asta când eram colegi la Departamentul Informații Sociale.

— Și cum ai reușit să rezolvi problema?

Ea înălță din umerii săi superbi.

— Dragă, eu mănânc viermișori ca el la micul dejun. Dar să știi că, per total, nu-i chiar atât de rău. E destul de deștept, șmecherul, și la cameră dă al dracului de bine. Doar că la capitolul bârfă nu e prea priceput, bărbat fiind.

— La capitolul Informații sociale, o corectă Eve, zâmbind.

— Corect. Oricum, după ce a plecat la Știri, nu mi-a părut deloc rău. Dar o să vezi că nici acolo nu și-a făcut prea mulți prieteni. Vrea să-i „ia gâtul" lui Nadine.

— Poftim? în mintea lui Eve se aprinseră pe dată niște beculețe.

— Vrea să preia „cârma", vrea să fie singur. De câte ori stau amândoi la pupitru, el scuipă câte-o prostioară sau câte-o bâlbă. Ori îi ia fraza din gură, ori vorbește mai mult față de timpul alocat. Îi

distruge textele. O dată sau de două ori TelePromTerul ei s-a defectat în timpul emisiei. Vinovăția lui nu s-a putut dovedi, însă Morse e un geniu al computerelor și al electronicii, în general.

— Da?

— Cu toții îl urâm, declară ea veselă. Cu excepția celor din biroul de sus. Directorii consideră că ratingul lui e unul grozav și îi apreciază instinctul ucigaș.

— M-aș mira să fie așa, șopti Eve. Și unde a plecat?

— Nu ne am oprit să stăm la taclale, dar după cum arăta, cred că s-a dus direct acasă, să se culce. Ea mișcă o secundă umerii curbați, și în aer se răspândi de îndată aroma proaspătă a unui parfum clasic. Bănuiesc că nu și-a revenit nici acum după trauma suferită în clipa în care a descoperit cadavrul lui Louise, așa că ar trebui să am ceva mai multă compasiune pentru el, dar mi-e tare greu să simt așa ceva când vine vorba de Morse.

— Unde e biroul lui?

Larinda oftă, setă linkul pe funcția „mesaje", după care se ridică.

— În direcția asta. Ea se strecură printre rândurile de birouri, dovedind că trupul era la fel de impresionant și atrăgător ca și fața. Nu știu exact ce cauți, dar te asigur că nu o să găsești. Ea zâmbi șmecherește, privind peste umăr. A făcut ceva? A transformat cumva micile lui rahaturi într-o infracțiune, încălcând legea?

— Trebuie să discut cu el, atâta tot. Dar de ce nu o să găsesc nimic?

Larinda se opri în fața unei console rotunde, așezate pe colț, astfel că oricine s-ar fi așezat în spatele acesteia, ar fi stat cu spatele la perete și cu fața spre restul încăperii, putând observa tot ce se petrece în jur. O dovadă destul de clară de suferință paranoică, cugetă Eve.

— El nu lasă nimic la vedere, nici cea mai mică agendă, nici cea mai mică foiță de hârtie pe care a notat ceva. Își încuie computerul și

dacă se duce până la baie să se scarpine în dos. Pretinde că la una din slujbele pe care le-a avut, cineva i-ar fi furat documentația referitoare la una din temele pe care le pregătea. Ba mai mult, folosește și un sistem audio performant, ca să poată discuta în șoaptă la link, să nu-l audă nimeni. Ca și cum noi nu am avea altă treabă decât să ciulim urechea ca să auzim ce fraze „prețioase" emite gâtlejul lui.

— Atunci cum se face că ai aflat de acel sistem audio performant?

Larinda surâse.

— Punct ochit, punct lovit, dră locotenent. Până și consola și-o ține încuiată, adăugă ea. Sistem de securizare monitorizat pe CD. Ea o privi pe sub genele lungi și aurii. Dar fiind polițist, îți poți da seama foarte bine cum am reușit să descopăr lucrul acesta. Ei, ia spune, cum rămâne cu invitația aceea?

Biroul era în perfectă ordine, cugetă Eve. Mult prea ordonat pentru cineva care muncise intens și apoi plecase în grabă, fiindcă îi era rău.

— Are o sursă de informații la sediul central al poliției?

— Cred că e posibil, deși nu văd cine ar intra în joc cu unul ca Morse.

— Vorbește despre asta, se laudă că are o „relație" acolo?

— Heei, dacă te iei după ce spune Morse, el are relații și surse de informație în cele patru colțuri ale universului. Vocea ei deveni brusc mult mai profundă, pierzându-și din aerul acela sofisticat, și având un ceva mai pronunțat accent britanic, specific celor din Queens. Dar pe Nadine nu a reușit s-o dea la o parte.

4D0

Ei, de fapt, asta până la cazul Towers, dar nu va mai lucra multă vreme la cazul acesta.

Inima lui Eve bătea acum ca un ciocan, ritmic și cu forță. Dădu din cap în semn de aprobare și făcu stânga împrejur.

— Heeei, strigă Larinda în urma ei. Cum rămâne cu petrecerea? Serviciu contra serviciu, Dallas.

— Dacă văd vreo cameră de filmat în preajma ta, pleci înainte de a intra, o avertiză Eve, văzându-și de drum.

Fiindcă îi aducea aminte de zilele în care purtase uniformă și de ambiția care o încerca atunci, Eve îi ceru lui Peabody să-o însoțească..

— O să-și aducă aminte de tine. Eve aștepta nerăbdătoare ca liftul să ajungă la etajul 33 al clădirii unde locuia Morse. Are memoria chipurilor. Tu să nu spui absolut nimic înainte să-ți cer eu acest lucru, și apoi să vorbești concis și oficial. Adoptă, te rog, o expresie hotărâtă, rigidă.

— Cred că așa arăt încă de la naștere.

— Dar cred că ar fi cazul să te joci, din când în când, cu expresia respectivă. Ai putea arăta puțin…îngrijorată, nerăbdătoare.

Colțul gurii lui Peabody se înălță brusc.

— Adică mi-ar plăcea să trec la atac, dar nu îndrăznesc să fac asta în prezența unui ofițer superior.

— Te-ai prins. Ea ieși din lift, cotind-o la stânga.

— Feeney încă lucrează la adunarea datelor, așa că nu prea am cu ce să-l presionez. Adevărul e că e posibil să mă înșel.

— Dar sunteți de altă părere.

MDI

— Da, nu prea cred că m-am înșelat. Dar uite că în cazul lui David Angelini m-am înșelat.

— Din punct de vedere circumstanțial, ați alcătuit un caz perfect, iar în timpul interogatoriului, el părea al dracului de vinovat. Văzând că Eve o măsoară cu privirea, Peabody roși. Ofițerii care lucrează la un caz au dreptul să acceseze toate datele ce fac referire la acesta.

— Cunosc proceduiile, Peabody. Pe un ton distant și oficial, Eve se prezentă prin intermediul videofonului de la intrare. Colega, tocmai te pregătești să-ți cauți legitimația?

Peabody își îndreptă umerii.

— Da, să trăiți.

Eve se mărgini să aprobe printr-o mișcare a capului, își rosti din nou numele la aparat, după care așteptă.

— Te rog să mergi până la capătul coridorului, stimată colega, și să verifici dacă ieșirea destinată urgențelor e încuiată.

— Șefa?

— Du-te la capătul holului, repetă Eve, înfruntând privirea nedumerită a lui Peabody. E un ordin.

— Am înțeles, șefa.

Imediat ce Peabody se întoarse cu spatele, Eve scoase dispozitivul de decodare și deblocă încuietorile. După aceea deschise ușa preț de câțiva milimetri și vârî repede decodorul în geantă, înainte ca Peabody să revină alături de ea.

— Ușa e încuiată, șefa.

— Perfect. Se pare că domnul nu e acasă, cu toate că…Ei, ia fi atentă, Peabody, ușa asta nu e perfect securizată.

Peabody privi spre ușă, după care se uită din nou la tv și făcu o grimasă.

— Drept să vă spun, nu mi se pare chiar atât de straniu. Poate că e vorba de o intrare prin efracție, dră locotenent. E posibil ca dnul Morse să fi pățit ceva.

— Bine zis, Peabody. Haide să înregistrăm cele constatate. În vreme ce Peabody puse în funcțiune recorderul, Eve deschise ușa încet, scoțându-și arma din dotare.

— Morse? Sunt locotenent Dallas, de la Departamentul Poliției și Securității New York. Ușa de la intrare nu era securizată. Suspectăm

comiterea unui jaf, așa că vom intra în apartament. Păși înăuntru, făcându-i semn lui Peabody să rămână în spatele ei.

Intră cu grijă în dormitor, verifică fiecare dulap, aruncând o privire asupra aparaturii destinate comunicării, consola acesteia ocupând mai mult loc decât patul.

— Nici urmă de infractor, i se adresă ea lui Peabody, vârându-și apoi capul în bucătărie. Oare unde o fi zburat pasărea noastră? se miră ea. Scoțând din geantă stația de comunicare, îl contactă pe Feeney. Dă-mi te rog toate datele pe care ai reușit să le aduni, fiindcă am ajuns deja în apartamentul lui, dar el nu este aici.

— Sunt de-abia la jumătate, dar cred că o să-ți placă ce am aflat. În primul rând, dosarul acela din tinerețe care a fost sigilat - și să știi, copile, că am avut de furcă cu el. Micul C.J. a avut o problemă cu profesoara lui de informatică, cea care se ocupa de informațiile sociale, când avea abia zece ani. Ea nu i-a acordat notă maximă la una din lucrări.

— Ca să vezi ce scorpie!

— Se pare că la fel a gândit și el. A intrat hoțește în casa ei și a distrus tot ce i-a ieșit în cale. În afară de asta, i-a ucis cățelușul.

— Dumnezeule, a omorât cățelul profesoarei.

— I-a tăiat gâtul, Dallas. De la o urechiușă bleagă la cealaltă. Și în urma acestei fapte, poliția l-a condamnat la terapie psihiatrică, la muncă în folosul comunității, beneficiind de eliberare condiționată.

— Bun. Eve simțea că puzzle-ul începea să capete formă. Zii mai departe.

— Bine. Sunt la dispoziția ta. Amicul nostru conduce un Rocket nou-nouț, de două locuri.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Feeney.

— N-am terminat, rosti el cu oarece mândrie. Prima sa slujbă a fost aceea de dispecer, la o stație situată în apropierea orașului său

de reședință. Și-a dat demisia imediat ce un coleg de al său a reușit să transmită un reportaj în direct, el pierzând, desigur, această șansă. Era vorba de o doamnă.

— Nu te opri tocmai acum. Cred că te iubesc, nu alta.

— Toate femeile de valoare mă iubesc. Din cauza chipului meu frumos, așa cred. La următoarea slujbă, el reușește să facă transmisii live, dar ca „înlocuitor" al reporterilor buni și foarte buni. A plecat de acolo în graba mare, pretinzând furios că era discriminat. Editorul-șef era o femeie.

— Din ce în ce mai bine.

— Stai așa, că „bomba" de-abia acum urmează. E vorba de postul tv din California. Acolo s-a descurcat destul de bine, urcând în ierarhie din ce în ce mai mult, începând cu poziția de reporter de linia a treia,

4 4

astfel că a reușit să aibă propria sa emisie la ora prânzului, pe care o modera împreună cu altcineva.

— Cu o colegă?

— Daap, dar nu-i asta partea cea mai interesantă, Dallas. Stai să vezi. Puștoaica de la „Meteo" primea toate e mailurile. Directorii postului au plăcut-o atât de mult, încât i-au permis să prezinte, la prânz, subiectele mai „ușurele". Ratingul creștea în clipa în care ea intra în emisie, astfel că au apărut comentarii lăudabile la adresa muncii ei. Morse și-a dat demisia pe motiv că, și acum citez: „nu vrea să lucreze alături de o neprofesionistă". Dar la scurt timp după aceea, tinerica noastră de la „Meteo" a dat marea lovitură, primind un rol într-o comedie. Nu vrei să ghicești numele ei.

Eve închise ochii.

— Spune-mi că e vorba de Yvonne Metcalf.

— Da-ți-i, vă rog, o țigară drei locotenent. Metcalf își notase că-l reîntâlnise pe „Funduleț umed", colegul ei pe vremea când lucra la

Meteo. Pot să pun pariu că băiețelul nostru a venit după ea în marele și cinstitul nostru oraș. Ciudat e că nu a menționat niciodată în reportajele lui că ei doi au fost colegi. Îți dai seama ce aură ar fi avut amândoi.

— Te iubesc, cu disperare, să știi. O să-ți sărut chipul acela urât pe care-l posezi.

— Să știi că totul vine din interior. Așa îmi spune soția mea.

— Daaa, da, sigur. Îmi trebuie mandat de percheziție, Feeney și, în afară de asta, te vreau aici, acasă la Morse, ca să intri în computerul lui.

— Am solicitat deja eliberarea mandatului. Imediat ce îmi parvine ți-l transmit prin intermediul linkului. După aceea vin acolo.

Câteodată roțile mergeau ca unse. Feeney și mandatul sosiră în mai puțin de treizeci de minute. Eve se ținu de cuvânt și-l sărută, cu destul de mult entuziasm, astfel că el se înroși precum un puiuț de sfeclă.

— Securizează mai întâi ușile, Peabody, după care te ocupi de living. Și nu te strădui să lași ordine în urma ta.

Eve o porni și ea spre dormitor, Feeney aflându-se la doi pași în urma ei. El deja își freca palmele, entuziast.

— Ce sistem frumos, rosti el. Dincolo de toate greșelile sale, măgarul ăsta afurisit se pricepe când vine vorba de informatică. Va fi o adevărată plăcere să mă joc la chestia asta. El se așeză în fața aparatului, în vreme ce Eve se apucă să cerceteze sertarele.

— Îl obseda ideea de a fi la modă, comentă Eve. Nimic nu pare prea uzat, nimic nu i se pare prea scump.

— Își dă toți banii pe „jucăriile" astea. Feeney se aplecă deasupra tastelor, încruntându-se. Tipul are un respect deosebit pentru aparatura sa, dovedindu-se deosebit de prevăzător. Oriunde ai vrea să intri, codurile de protecție îți interzic accesul. Dumnezeule, are și un program de protecție prin eroare.

— Poftim? Eve își îndreptă spatele. Pe computerul de acasă?

— Da, chiar aici. Grijuliu, Feeney se relaxă, rezemându-se de spătarul scaunului. Dacă nu folosesc codul potrivit, datele respective se șterg automat. Ciudat e că pot fi accesate și cu ajutorul amprentei vocale. Nu-mi va fi prea ușor să le accesez, Dallas. Va

4Db trebui să aduc ceva echipament și asta înseamnă că voi avea nevoie de ceva mai mult timp.

— El a fugit deja. Sunt convinsă că și-a luat picioarele la spinare. S-a prins că i-am dat de urmă.

Sprijinându-se pe călcâie, ea reflectă la cele două variante posibile: sursele de informație - puteau fi niște persoane - dar puteau fi și de natură electronică computerizată.

— Spune-le celor mai buni oameni ai tăi să vină încoace. Iei computerul și-l duci la secție. De acasă a fugit, precis, din fața computerului.

— O să avem o noapte lungă.

— Locotenent. Peabody veni în dreptul ușii. Chipul ei era impasibil, cu excepția privirii. Ochii ei păreau două făclii aprinse. Cred că trebuie să vedeți ceva.

Ajungând în living, Peabody făcu semn spre canapeaua solidă cu formă pătrată.

— Tocmai o cercetam pentru a doua oară. Probabil că nu l-aș fi observat, numai că tatălui meu îi place să construiască tot felul de obiecte. I-a plăcut întotdeauna să creeze tot felul de sertare secrete, de nișe în care puteai să ascunzi tot felul de chestii. Iar nouă ne-a plăcut la nebunie obiceiul lui, și obișnuiam să ne jucăm de-a „comoara ascunsă". La prima vedere, pare un sertar oarecare, un obiect de decor care maschează colțul unei canapele construite după un model vechi.

Ea păși în fața canapelei, făcând semn în direcția respectivă.

Eve simți furnicături pe piele.

Vocea lui Peabody se înălță cu o octavă.

— Iată și comorile pe care le ascundea.

Eve își simți inima tresărind, o dată, cu putere. Acolo, în setarul acela lung și spațios care pornea din dreptul pernelor, erau așezate o umbrelă în culorile curcubeului și un pantof cu toc înalt, pe care se desenau elegant dungi albe și roșii.

— L-am prins. Eve se întoarse spre Peabody, zâmbind larg și hotărât. Dragă colega, tocmai ai făcut un pas uriaș către postul de polițist-anchetator.

— Omul meu zice că-l hărțuiești.

Eve se încruntă la Feeney, privind în ecranul stației de comunicare.

— Îi cer doar ca informațiile să fie updatate periodic, nimic mai mult. Ea se îndepărtă puțin de echipa de la amprente care lucra de zor în livingul lui Morse. Luminile pe care le foloseau erau puternice. Afară, soarele se pregătea deja să apună.

— Pretinde că-l întrerupi mereu. Dallas, ți-am spus că treaba va înainta destul de greu. Morse e un expert în informatică și comunicare. Cunoaște toate trucurile posibile.

— A notat totul, pas cu pas, Feeney. Ca un adevărat reporter care lucrează la „Știri". Și dacă a luat ostatică pe Nadine, atunci pe unul din CD-urile alea afurisite se află și informația aceasta.

— De acord cu tine, copile, dar să știi că frângându-le gâtul celor din echipa mea, nu vei obține mai repede ceea ce cauți. În numele Cerului, lasă-ne puțin să ne vedem de treabă. Nu trebuia să fii la o petrecere în seara asta?

— Poftimmm? Ea făcu o grimasă. Oooo, drăcia dracului!

— Hai, du-te acasă, îmbracă-ți rochița elegantă și dă-ne pace.

— Nu am chef să mă îmbrac ca o idioată și să mă îndop cu cine știe ce delicii în vreme ce el bântuie, liber și nepăsător, Dumnezeu știe pe unde.

— Indiferent cu ce te îmbraci, el tot așa o să bântuie. Ascultă-mă, deja îl căutăm în tot orașul, mă refer, desigur, la automobilul lui. Apartamentul și postul tv sunt strașnic supravegheate. Iar aici nu ai cum să mă ajuți. Aici e teritoriul meu.

— Pot…

— Să mă întârzii de la treabă, ținându-mă de vorbă, i-o întoarse el. Du-te unde ai treabă, Dallas. Imediat ce găsesc ceva, oricât de neînsemnată ar fi informația, te contactez.

— L-am prins, Feeney. Știm cine e ucigașul, știm de ce a făcut ce-a făcut.

— Atunci dă-mi voie să descopăr și încotro a pornit. Dacă Nadine Furst e încă în viață, fiecare minut e neprețuit.

Acest „dacă" o bântuia fără încetare. Ar fi vrut să protesteze, dar îi lipseau argumentele.

— Bine, plec, dar…

— Nu mă suna tu, o întrerupse Feeney. Te voi suna eu. El întrerupse transmisia înainte ca ea să apuce să-l înjure.

Eve încerca din greu să înțeleagă care erau valorile unei relații, importanța punerii în balanță a traiului de zi cu zi și a obligațiilor pe care le ai, valoarea unui compromis. Relația ei cu Roarke era, deocamdată, mult prea recentă, ca sincronizarea lor să fie perfectă, semănând cu un pantof care te jenează puțin, dar era destul de atrăgător ca să-l porți până ce vei reuși să te acomodezi cu el.

Prin urmare, intră ca vântul în dormitor, observând că el se afla în apropierea dressingului, pregătit, probabil să o ia la rost.

— Să nu mă certi că am întârziat. Summerset m-a luat deja în primire. Își scoase teaca armei, aruncând-o apoi pe un scaun. Roarke

își încheie, în sfârșit, butonul auriu fixat la manșeta cămășii, degetele lui având o alură elegantă și calmă.

— Nu ai nicio obligație față de Summerset. După aceea o privi, rapid, urmărind cum ea își dezbrăca cămașa. Și nici față de mine.

— Uite ce e, am avut treabă. Goală de la bust în sus, ea se trânti pe scaun ca să-și scoată cizmele. Am spus că vin, și am venit. Știu că oaspeții vor sosi în zece minute. Ea aruncă prima cizmă lângă scaun, amintindu-și de vorbele dure ale lui Summerset. O să fiu gata. Nu durează ore în șir să îmbrac o rochie și să mă smăcuiesc.

După ce scăpă de cizme, își ridică șoldurile, trăgând de jeans până reuși să-i scoată. Înainte ca aceștia să alunece în întregime pe podea, ea alergă în baia de lângă dormitor. Zâmbind din pricina ieșirii ei intempestive, Roarke porni pe urmele ei.

— Nu-i nicio grabă, Eve. La un cocktail party nu trebuie să ajungi la oră fixă, și nici nu te arestează nimeni dacă ai întârziat.

— Am spus deja că voi fi gata la timp. Ea se strecură sub jetul încrucișat al cabinei de duș, turnându-și pe păr câteva picături de lichid verzui. Săpunul începu apoi să-i picure în ochi. Da, o să fiu gata.

— Dar să știi că tot nu se va supăra nimeni dacă o să cobori peste douăzeci sau treizeci de minute. Te așteptai să fiu supărat pe tine fiindcă ai și tu propria ta viață?

Ea se șterse la ochi, simțind cum o ustură, încercând să-l privească prin dâra de spumă și aburii de apă fierbinte.

— Poate că da.

— Ei atunci o să fii groaznic de dezamăgită. Dacă îți mai amintești, eu te-am cunoscut tocmai datorită celeilalte vieți, adică profesiei tale. Și, în afară de asta, și eu am o mulțime de alte obligații. El urmări cum își clătește părul. Era plăcut să vezi cum își lăsa capul pe spate, privind în tavan, în timp ce apa și săpunul alunecau în jos

pe pielea ei și apoi dispăreau. Nu încerc să te țin prizonieră. Ci doar să-mi fac o viață alături de tine.

Ea își dădu părul ud la o parte de pe obraji, după care deschise dispozitivul de uscare rapidă. Păși în direcția lui, răsucindu se în direcția opusă. După care îl luă prin surprindere, cuprinzându-i fața în palme și sărutându-l cu deosebit entuziasm.

— Nu e prea ușor. Păși în cadă, după care apăsă pe buton, aerul cald țâșnind în direcția ei și învă luând-o plăcut. Uneori eu însămi nu mă suport. Sunt momente în care stau și mă întreb cum de nu m-ai trimis la plimbare încă de la bun început, când am pus ochii pe tine.

— Mi a trecut prin cap, dar tu ești mult prea des cu „armele pregătite!".

Cu pielea complet uscată și simțindu-se proaspătă din pricina săpunului parfumat, ea ieși din cadă.

— În secunda asta nu sunt.

El o prinse de talie, după care își așeză palmele pe fesele ei tari și musculoase, masându-le.

— Când ești nud, gândul meu zboară la cu totul altceva.

— Mddda. Ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui, bucurându-se că ridicându-se ușor pe vârfuri, buzele și ochii lor erau la același nivel. Cum ar fi?

Regretând suficient de tare, el o îndepărtă cam la un metru de el.

— De ce nu-mi spui de ce ești atât de entuziasmată, plină de energie?

— Poate fiindcă ador să te privesc în cămașa aceasta elegantă. Ea se îndepărtă, luând un capot de pe umeraș. Sau că sunt entuziasmată la gândul că în următoarele ore voi purta niște pantofi care aproape mă vor face să țip de durere.

Se privi atent în oglindă, presupunând că acum era obligată să folosească măcar puțin din machiajul pe care Mavis și-l aplica ori de câte ori se ivea ocazia. Apropiindu-se ceva mai mult de oglindă, așeză cu grijă dispozitivul de aplicare a rimelului deasupra genelor de la ochiul stâng, după care apăsă pe buton, acestea devenind brusc mult mai lungi și închise la culoare.

— În plus, cauza ar putea fi, cine știe, continuă ea, privind o clipă în jur, și faptul că, dra Peabody, colega mea, dra Peabody, a dat peste comoara ascunsă.

— Felicitări lui Peabody. Despre ce comoară ascunsă e vorba?

Eve se ocupă și de genele de la ochiul drept, după care clipi, vrând să vadă cum îi stă.

— Despre o umbrelă și un pantof.

— L-ați prins!

Prinzând-o de umeri, Roarke o sărută pe ceafă.

— Felicitări!

— Aproximativ, îl corectă ea.

Încercă să-și amintească următoarea etapă, alegând, în cele din urmă, rujul. Mavis îi tot lăuda virtuțiile unui ruj special, dar lui Eve nu-i plăceau acele nuanțe care se presupunea că pot dura și trei săptămâni.

— Deocamdată am găsit dovezile. În plus, echipa de la amprente a confirmat prezența amprentelor ucigașului pe acele suveniruri. Pe umbrelă au descoperit doar amprentele lui și ale victimei. Pe pantof au descoperit și altele, dar ne așteptam să le găsim și pe cele ale vânzătorilor sau ale clientelor care au probat perechea respectivă. Pantofii erau noi-nouți, abia dacă aveau o mică zgârietură la vârfuri, dar, în afară de asta, ea a cumpărat mai multe perechi de la magazinul Sacks, chiar cu puțin înainte să moară.

Ea reveni în dormitor, amintindu-și de crema de corp parfumată pe care i-o adusese Roarke de la Paris, scoțându-și apoi capotul și ungându-se uniform.

— Problema e că nu am reușit să punem mâna pe el. Nu se știe cum, dar a aflat că mă pregăteam să-l înhaț, și a fugit. Feeney lucrează acum la computerul lui, încercând să vadă dacă poate extrage de-acolo câteva date care să ne ajute să-l găsim. E deja dat în urmărire, dar e posibil să fi părăsit orașul. Nu cred că aș fi reușit să ajung la petrecere, dar Feeney m-a trimis nițeluș la plimbare. A zis că i-am bătut la cap subalternul.

Deschise șifonierul, pregătită să se revolte, însă zări cât ai clipi rochia aceea minusculă de culoarea aramei. O scoase din șifonier și o așeză în fața ochilor. Mânecile lungi și strâmte porneau din dreptul gâtului, acesta beneficiind de un decolteu îndrăzneț. Trena rochiei nu era nici scurtă, nici lungă, oprindu-se la o înălțime medie față de gambă.

— Ar trebui să port ceva pe dedesubtul unei asemenea creații?

El deschise sertarul de sus al comodei ei, scoțând de acolo un triunghi de aceeași culoare care numai în glumă putea fi denumit chilot.

— Cred că asta i s-ar potrivi de minune.

Ea prinse perechea din zbor, îmbrăcând-o în doi timpi și trei mișcări.

— Dumnezeule, rosti ea, privindu-se o clipă în oglindă. Dar ce rost are să protestez? Din moment ce era prea târziu pentru dezbateri pe această temă, ea îmbrăcă repede și rochia, aranjând apoi materialul mulat al acesteia.

— Mă amuză întotdeauna felul în care te îmbraci, însă în clipa asta mă gândesc la cu totul altceva.

— Știu, știu. Coboară tu. Vin și eu imediat.

— Nu, Eve. Cine e?

— Cine? Ea aranjă ușor umerii căzuți ai rochiei. Nu ți-am spus?

— Nu, răspunse Roarke, cu o răbdare demnă de admirat. Nu mi-ai spus.

— Morse. Deschise dulapul, căutând o pereche de pantofi.

— Glumești.

— C.J. Morse. Luă pantofii din dulap, ridicându i în aer asemenea unei arme, în timp ce privirea ei deveni imobilă și întunecată. În afară de asta, când voi reuși să-l pun la zid pe nemernic, o să aibă mai multă publicitate și timp de emisie decât a visat vreodată.

Linkul de interior beepăi de câteva ori. Vocea plină de reproș a lui Summerset se răspândi pe neașteptate în atmosferă.

— Sosesc deja primii invitați, domnule.

— Foarte bine, Morse? îi zise el lui Eve.

— Chiar el. Te pun la curent între două platouri cu bunătăți. Ea își trecu mâna prin păr. Ți-am zis că o să fiu gata. Aaaa, Roarke, știi ceva? Ea îl luă de mână, pornind împreună spre ușă. Am nevoie să treci pe listă o invitată de-a mea care a apărut pe ultima sută de metri. Larinda Mars.

20

Eve bănuia că existau variante și mai rele de așteptare, având în vedere că ancheta era pe ulti ma sută de metri. Atmosfera nu se compara nicicum cu cea din biroul ei amărât și strâmt de la Sediu Central al Poliției, iar meniul oferit aici depășea cu mult așteptările paradisiace.

Roarke pusese la dispoziție sala de recepții a casei sale, tavanul ei fiind la fel de înalt ca al unei catedrale, aceasta dispunând de pardoseli din lemn lăcuit, de pereți placați cu oglinzi și de lumini de-a dreptul feerice. De-a lungul pereților cu formă rotundă, fuseseră așezate mese mari și curbate la capete, deasupra fiind amenajate platourile cu meniuri exotice, servite sub forma unor porți minuscule.

Ouă micuțe și bine prăjite, pe care le puteai consuma dintr-o singură înghițitură, provenind de la guguștiucii pitici crescuți în fermele coloniei ce viețuia pe Lună, delicații creveți de culoare roz proveniți din Marea Japoniei, spirale elegante de brânză ce ți se topeau, practic, pe limbă, feliuțe de pâine unse fie cu paté, fie cu diferite creme, formele de prezentare fiind variate, bobițele strălucitoare ale caviarului cocoțate pe cuburi de gheață de diverse dimensiuni și modele, o bogăție de fructe proaspete pe care le puteai orna cu cremă de zahăr rece.

Dar lucrurile nu se opreau aici. Pe masa cu meniuri la cald, situată în partea opusă a sălii, sfârâiau fripturile condimentate. O

porțiune destul de mare a acestui spațiu conținea tot felul de comori culinare pentru cei care preferau meniurile vegetariene, în vreme ce la o distanță discretă se amenajase colțul iubitorilor de carne.

Roarke preferase muzica live în locul simulării computerizate, astfel că formația chemată să încânte audiența cânta în surdină, acompaniind fericit murmurul discret al conversațiilor. Muzica avea să devină ceva mai antrenantă odată cu lăsarea nopții, seducându-i pe cei dornici să danseze.

În mijlocul atâtor tonuri de culoare, arome, străluciri și frumuseți, chelnerii, purtând fracuri negre cu croială sobră, se perindau de colo-colo, aducând cu ei tăvi din argint pe care erau etalate cupele zvelte din cristal pline cu șampanie.

— Ce petrecere decentă! Mavis vârî în gură o ciupercă mică și rotundă ca un nasture. Ținând cont de tonul seratei, adoptase o vestimentație conservatoare, ceea ce însemnă că marea parte a trupului ei era acoperit, iar părul avea o nuanță roșie-temperată. Dar fiindcă Mavis era Mavis, nu uitase să strălucească. Nu-mi vine să cred că Roarke m-a invitat la petrecerea sa, până la urmă.

— Ești prietena mea.

— Daa. Hei, crezi că după ce oaspeții vor mânca și vor bea pe săturate, aș putea vorbi cu cei din formație pentru a-mi da voie să interpretez și eu o melodie?

Eve cercetă câteva secunde grupul numeros al celor avuți, observând sclipirile ademenitoare ale podoabelor din aur, ale pietrelor prețioase veritabile, după care zâmbi.

— Da, cred că ar fi o idee minunată.

— De-a dreptul înălțătoare. Mavis o strânse de mână pe Eve. Mă duc să vorbesc chiar acum cu membrii formației, poate găsesc o cale de a-i îmbuna.

— Dră locotenent.

Eve își luă privirea de la silueta lui Mavis ce se îndepărta agale, ridicând-o și dând cu ochii de chipul șefului Departamentului de Poliție, dle Tibble.

— Domnule.

— Astă-seară nu arăți deloc…ca la serviciu. Văzând-o cum se strâmbă ușor, el pufni în râs. Era un compliment, să știi. Petrecerea lui Roarke e de-a dreptul grandioasă.

— Da, domnule, aveți dreptate. E destinată unei acțiuni de binefacere. Cu toate astea, ea nu-și mai aducea bine aminte despre ce era vorba.

— Da, la fel am crezut și eu. Soția mea s-a implicat trup și suflet în povestea asta. Luă o cupă de șampanie de pe tava care tocmai trecea prin dreptul lor, după care sorbi puțină șampanie. Singurul meu regret e că aceste costume, mult mai potrivite unor maimuțe, nu se mai demodează. Trase puțin de guler cu mâna liberă.

Gestul și replica o făcură să surâdă.

— Cred că ar merita să încercați perechea mea de pantofi.

— Dacă vrei să fii în pas cu moda, trebuie să plătești destul de scump.

— Aș prefera niște haine uzate și vechi în care să mă simt confortabil. Cu toate astea, reuși să nu tragă cu furie de rochia ei mulată pe fese.

— În fine. El o luă de braț, conducând-o către un arbore al vieții care îi ferea de privirile celorlalți. Acum că am încheiat conversația aceasta formală, aș vrea să-ți spun că ai făcut o treabă minunată în privința anchetei de care te ocupi.

— Dar am dat-o în bară în privința lui Angelini.

— Nu, ai urmat un traseu logic, dar după aceea ai făcut cale întoarsă și ai descoperit acele fragmente care lipseau la alcătuirea corectă a puzzle lui.

— Informațiile oferite de femeia care suferă de albinism au fost oferite, practic, într-o doară. Pur și simplu, am avut noroc.

— Norocul contează. La fel ca și tenacitatea - și atenția la detalii. L ai încolțit, Dallas.

— Dar el e încă în libertate.

— Nu va ajunge prea departe. Propria lui ambiție ne va ajuta să dăm de urmele lui. Opinia publică știe cine e.

Pe lucrul acesta se baza și Eve.

— Domnule, dra Peabody a făcut o treabă remarcabilă. Are o privire ageră și un instinct de nota zece.

— Da, ți-am citit raportul. Nu voi uita acest aspect. Văzându-l cum își privește ceasul, realiză că era la fel de nerăbdător ca și ea. I-am promis lui Feeney o sticlă de whisky irlandez dacă reușește să descopere datele de care avem nevoie până la miezul nopții.

— Dacă nici asta nu-l motivează, atunci nu cred că vom reuși să găsim și altă variantă. Ea surâse. Nu avea rost să-i reamintească șefului poliției că nu găsiseră arma crimelor în apartamentul lui Morse. Cunoștea deja acest amănunt.

În clipa în care îl zări pe Marco Angelini pășind în încăpere, simți cum îi înțepenesc umerii.

— Mă scuzați, dle Tibble. Trebuie să stau de vorbă cu cineva.

El îi puse palma pe umăr.

— Nu-i obligatoriu, Dallas.

— Ba da, este, domnule.

Ea realiză că o localizase în secunda în care bărbia lui tresări brusc. El se opri, duse mâinile la spate, așteptând-o.

— Dle Angelini.

— Dră locotenent Dallas.

— Regret toate acele neajunsuri pe care le-am pricinuit atât dv…cât și familiei dv. În timpul anchetei.

— Da?! Privirea lui era rece și imperturbabilă. Faptul că l-ați acuzat de crimă pe fiul meu, că l-ați supus la teroare și umilință, că ați provocat și mai multă durere într-un moment în care durerea familiei noastre atinsese deja limita imposibilului, faptul că l-ați pus în spatele gratiilor, deși el nu făcuse altceva decât să fie martorul unui atac violent?!…

Ea ar fi putut să-și justifice fiecare hotărâre în parte. Ar fi putut foarte bine să-i spună că fiul lui nu doar asistase la o crimă, ci fugise de la locul faptei, gândindu-se doar la propria sa supraviețuire, și că agravase lucrurile, devenind un infractor, în clipa în care încercase să scape de răspundere mituind-o.

— Îmi pare rău că am provocat și mai multă suferință, din punct de vedere emoțional, familiei dv.

— Mă îndoiesc că puteți înțelege adevărata semnificație a acestor vorbe. El privi în jos. În afară de asta, mă întreb dacă nu ați reușit, totuși, să-l prindeți pe adevăratul făptaș nu v-ați afla aici, bucurându-vă de această serată, alături de partenerul dv. În realitate, se poate observa cu ochiul liber ce fel de femeie sunteți. O oportunistă, o carieristă care iubește succesul, un soi de târfă care adoră media și publicitatea.

— Marco. Roarke vorbi încet, punând o palmă pe umărul lui Eve.

— Nu. Ea se crispă sub atingerea lui. Nu-mi lua apărarea. Dă-mi voie să închei această conversație.

— Îmi pare rău, nu pot să fac ceea ce îmi ceri. Marco, încerc să iau în considerare faptul că starea de spirit care te domină în această perioadă reprezintă și motivul pentru care o ataci pe Eve în felul acesta, chiar la ea acasă. N-aș zice că-ți dorești cu adevărat să te afli în această casă, rosti el încet, dar pe un ton tăios, semn că nu voia să țină cont de absolut nimic. O să te conduc chiar eu până la ieșire.

— Cunosc drumul. Marco se uită atent în ochii lui Eve. Vom încheia partenariatul nostru cât mai curând posibil, Roarke. Nu mai am încredere în raționamentul tău.

Cu brațele pe lângă corp și cu pumnii strânși, Eve tremură de furie, privindu-l pe Marco cum se îndepărta.

— De ce ai făcut una ca asta? M aș fi descurcat.

— Da, așa e, admise Roarke, întorcând-o cu fața la el. Dar era ceva între mine și el. Nimeni nu poate veni la noi acasă și, pe deasupra, să-ți vorbească într-un asemenea hal.

Ea încercă să scape cumva din situația aceea penibilă.

— Summerset face asta deja.

Roarke zâmbi, sărutând-o tandru.

— El e excepția care confirmă regula, din motive mult prea complicate ca să mai fie și explicate. El masă cu degetul mare linia ce apăruse între sprâncenele ei, făcând-o să dispară.

— Perfect. Cred că de Crăciun nu ne vom trimite cărți poștale unii altora, nici eu, nici membrii fam. Angelini.

— Ei, vom trece și peste asta. Ce spui de o cupă de șampanie?

— Imediat. Mă duc să mă aranjez puțin. Ea îl mângâie pe obraz. Acum îi era mai ușor să facă asta, să-l atingă, să-l mângâie în public. Cred că e cazul să-ți spun că dna Mars are un recorder în geantă.

Roarke îi dădu un mic bobârnac în gropița din bărbie.

— L-a avut. Dar acum el e în borseta mea, după ce a stat ceva mai aproape de mine la masa dedicată vegetarienilor.

— Oaaau, ce îndemânare! Nu mi-ai spus niciodată că furtul de prin buzunare e una dintre abilitățile tale.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Să-mi aduc aminte să te întreb, despre asta și despre multe altele. Vin imediat.

Nu avea de gând să-și refacă machiajul. Dar voia câteva minute de singurătate ca să se liniștească și poate și câteva în plus ca să aibă

timp să-l apeleze pe Feeney, cu toate că era convinsă că o va taxa pentru întreruperea pricinuită.

Mai avea doar un ceas până la pierderea acelei sticle de whisky irlandez. Ea considera că nu era rău să-i amintească și despre acest lucru. Tocmai se oprise în dreptul ușii de la bibliotecă, pregătindu-se să formeze codul ca să poată intra, în clipa în care Summerset apăru în spatele ei, venind dintr-un ungher ceva mai întunecat al coridorului.

— Dră locotenent, ați primit un apel care se pare că e atât personal, cât și urgent.

— Din partea lui Feeney?

— Nu s-a recomandat, rosti Summerset, mustăcind ușor.

— Bine, voi prelua apelul din bibliotecă. Ea avu o mică satisfacție, binemeritată, de altfel, în clipa în care ușa se închise, practic și isteț, chiar în nasul lui. Aprinde lumina, ordonă ea, iar încăperea se umplu de o lumină strălucitoare.

Aproape se obișnuise cu pereții plini de rafturi, pe acestea fiind înșirate cărți legate în piele, cu pagini din pergament ce scărțâiau atunci când le răsfoiai. De data asta le aruncă doar o privire rapidă, îndreptându-se apoi spre linkul așezat pe biroul lui Roarke.

Apăsă pe buton, după care, pur și simplu, înlemni.

— Surprize, surprize, rosti Morse, făcând o plecăciune și rânjind. Pariez că nu te așteptai să fiu chiar eu apelantul. Vai, văd că ești îmbrăcată ca pentru o petrecere. Arăți fantastic.

— Chiar voiam să dau de tine, C.J.

— O, daaa, știu. Ai căutat o mulțime de chestii în ultima vreme. Da, știu că înregistrezi, dar nu are importanță. Dar te rog să mă asculți cu mare atenție. Trebuie să rămână între noi, altfel o s-o fac bucățele-bucățele pe una dintre bunele tale prietene. Salut-o pe Dallas, Nadine.

El se dădu într-o parte, pe ecranul linkului apărând chipul lui Nadine. Eve, care văzuse de foarte multe ori tot felul de chipuri pe care era întipărită groaza, avea în fața ochilor exact același lucru.

— Nadine, ți-a făcut ceva?

— Eu…Ea scoase un vaiet speriat în secunda când el o trase cu putere de păr, împingându-i capul pe spate și lipindu-i de gât o lamă lungă și subțire a unui cuțit.

— Haide, spune-i că m-am purtat foarte frumos cu tine. Haide, zii. El plimbă lama cuțitului pe gâtul ei, de jos în sus. Scorpia dracului!

— Sunt okay. Da, sunt bine. Ea închise ploapele, și printre gene se ivi o lacrimă. Îmi pare rău.

— Îi pare rău, rosti Morse printre dinți, cu buzele lipite, atingându-și obrazul de al ei, astfel că acum se vedeau amândoi pe ecran. Îi pare rău de tot că i-a fost atât de foame așa că, de scorpie ce e, a reușit să fugă de escorta oferită de tine, și uite așa a picat în brațele mele, care o așteptau cu mare nerăbdare. Nu-i așa, Nadine?

— Da.

— În afară de asta, am de gând să te ucid, dar nu atât de rapid ca pe celelalte. Am să te ucid cu încetinitorul, provocându-ți multă durere, asta dacă dra locotenent, amica ta nu-mi urmează instrucțiunile. Nu-i așa? Hai, spune-i tu, Nadine.

— O să mă ucidă. Ea strânse cu putere din buze, însă nimic nu ar fi putut opri tremuratul acestora. Dallas, o să mă omoare!

— E adevărat. Nu-i așa că nu vrei să moară, Dallas? Din vina voastră a murit Louise, a ta și a lui Nadine. Nu merita să moară. Era o fată la locul ei. Nu voia să fie buricul pământului, șefă. Din vina voastră a murit. Și nu cred că ați vrea să mai moară și altcineva.

El ținea mai departe lama cuțitului la gâtul lui Nadine, iar Eve observă cum îi tremura mâna.

— Ce vrei, Morse? Amintindu-și de profilul alcătuit de dr. Mira, Eve apăsă cu grijă pe butoanele potrivite. Tu deții controlul. Tu dai comenzile.

— Da, așa e. Pe fața lui apăru brusc un zâmbet larg, larg de tot. Ai mare dreptate. Cred că deja s-a afișat pe ecran locația exactă în care mă aflu. Să știi că mă aflu într-o zonă liniștită și drăguță din Parcul Greenpeace, așa că nu o să ne deranjeze nimeni. Mari admiratori ai naturii, ecologiștii au plantat în zonă o mulțime de arbori. E un loc minunat. Și bineînțeles că după căderea întunericului, nu mai vine nimeni pe aici. Asta dacă nu sunt suficienți de deștepți pentru a dezactiva câmpurile electronice care încearcă să-i descurajeze pe vagabonzi și pe drogați. Ai la dispoziție fix șase minute ca să ajungi aici și să începem negocierile.

— Șase minute, nici dacă conduc cu viteză maximă nu voi reuși să ajung. Iar pe un asemenea trafic dacă conduci cu viteză mare…

— Atunci n-ai decât să nu conduci cu viteză. Din momentul încheierii transmisiei, ai la dispoziție șase minute, Dallas. Dacă întârzi minimum zece secunde, în care să zicem că suni la poliție, încercând să iei legătura cu cineva, să chemi întăriri, eu încep s-o tai pe Nadine bucățică cu bucățică. Să vii singură. Dacă „adulmec" cumva prezența vreunui alt polițist, mă apuc de treabă, să știi. Vrei să vină singurică, nu-i așa, Nadine? Drept exemplu, el întoarse vârful cuțitului spre pielea gâtului ei, făcând o mică crestătură pe partea laterală a gâtului femeii.

— Te rog. Ea încercă să se ferească, dar sângele țâșni imediat din rană.

— Dacă repeți gestul, nu voi respecta înțelegerea făcută.

— Ba da, zise Morse. Șase minute. Din secunda asta.

Ecranul linkului se înnegri brusc. Degetele lui Eve, dansară pe butoane, cu gândul la Dispeceratul Sediului Central al Poliției, la zecile de patrule care în câteva minute puteau încercui parcul. Se

gândi la conexiunile pe care le avea la dispoziție, mai ales la cele electronice.

Dar se gândi și la picăturile de sânge care țâșniseră din gâtul lui Nadine, scurgându-se apoi în jos.

Dintr-o singură săritură traversă încăperea, apăsând apoi pe butonul ascensorului. Avea nevoie de armă.

C.J. Morse se simțea în culmea gloriei. Începuse deja să realizeze că nu-i folosise, practic, la nimic să ucidă atât de repede. Era mult mai incitant să „faci curte" fricii, s-o seduci, să o vezi cum transpiră și apoi să ajungi la punctul culminant.

Văzuse frica oglindindu-se în ochii lui Nadine Furst. Ochii aceia păreau acum sticloși, pupilele ieșind mult din orbite, alunecoase și negre, culoarea zărindu-se doar pe margini. O speria, literalmente, de moarte, gândi el, ușurat.

Nu, nu avea de gând să-i provoace o nouă rană. Aaa, da, ce mult și-ar fi dorit lucrul acesta, astfel că îi arătă destul de des cuțitul, ca ea să nu piardă cumva sentimentul de teamă pe care el se baza. Dar o parte a ființei lui își făcea griji, gândindu-se la afurisita și deșteaptă dră polițist.

Putea avea ac de cojocul ei, așa e, calculă Morse. Și cum altfel, decât în acel unic mod pe care-l pricepea o femeie. Ucigând-o. Dar nu avea de gând s-o omoare repede, cum procedase cu celelalte. Ea încercase să facă pe deșteaptă în fața lui, iar acest lucru reprezenta pentru el o jignire intolerabilă.

— Femeile încearcă mereu să conducă, să-ți stea în cale, chiar când ești gata să pui mâna pe lozul cel mare. Toată viața avusese ghinionul acesta. Toată viața, și asta încă de pe vremea când mama lui cea insistentă și a dracului era încă în viață.

„— Nu te-ai străduit suficient, C.J. Puneți creierul la treabă, ce Dumnezeu! Nu poți reuși în viață numai datorită farmecului și frumuseții. Iar tu, în afară de asta, nu ești nici fermecător, nici frumos. Mă așteptam la mai mult de la tine, să știi. Dacă nu poți deveni cel mai bun, atunci nu exiști."

Iar el suportase toate astea, nu? Zâmbind în sinea lui, începu să mângâie părul lui Nadine, simțind cum ea tremura din tot corpul. Suportase totul ani de zile, jucând rolul copilului bun și devotat, în timp ce noaptea visa la momentul în care o va ucide. Niște vise minunate, pline de dulceață, făcându-l să asude de plăcere, vise în care reușea, în sfârșit, să reducă la tăcere glasul acela răgușit și poruncitor.

— Așa că am ucis-o, zise el cu indiferență, ca și cum ar fi făcut conversație, atingând cu vârful cuțitului gâtul lui Nadine, în locul unde pulsul bătea cu putere. Și ce simplu a fost. Ea era singură, în casa aceea mare și importantă, ocupându-se de afacerea ei la fel de importantă. M-am dus direct la ea.

zise ea, „ce faci aici? Să nu-mi spui că iar ți-ai pierdut slujba. Tu ai reușit în viață doar atunci când ți-ai pus în minte să faci asta." Iar eu am privit-o zâmbind, spunându-i: „Taci, mamă, taci dracului odată!" Și după aceea i-am tăiat gâtul.

Ca să-și demonstreze propriile vorbe, el trecu ușor cu lama de-a lungul gâtului lui Nadine, aceasta crăpându-i pielea fină.

— Ea a icnit, făcând ochii mari, mari de tot, tăcând definitiv, fir-ar ea a dracului! Dar știi ceva, Nadine, am învățat un lucru de la bătrâna scorpie. Da, venise vremea să mă axez pe ceva, având nevoie de urmărirea unui scop. Și atunci, în clipa aceea, am decis că scopul vieții mele va fi să scap lumea de femeile cu gură mare, de cele care insistă, de cele care-i înlătură din calea lor pe alții. Așa cum

făceau dna Towers și dra Metcalf. Așa cum făceai și tu, Nadine. El se aplecă deasupra ei, sărutând-o în mijlocul frunții. Femeile ca tine.

Ea nu mai putea decât să icnească, scoțând niște vaiete lungi. Mintea îi înlemnise. Nu mai încerca să-și extragă mâinile din legăturile care îi imobilizaseră încheieturile, nu mai încerca absolut nimic. Stătea nemișcată, ca o păpușă ascultătoare, nemișcarea ei fiind întreruptă doar de cutremurări ocazionale ale trupului său.

— Ai încercat în continuu să mă dai la o parte. Ba chiar te-ai dus la cei doi directori, solicitând să fiu mutat de la Departamentul „Știri". Le-ai spus că sunt un…Lovi cu latul lamei peste gâtul ei, ca să dea și mai mare prestanță vorbelor lui. O adevărată pacoste. Știai foarte bine că scorpia aceea de Towers nu mi-ar fi acordat nici măcar un interviu. M-a făcut să mă simt ca ultimul rahat, Nadine. La conferința de presă nici măcar nu m-a recunoscut. Dar eu am remarcat-o imediat. Un reporter de nota zece știe să afle ce vrea, nu-i așa, Nadine? Iar eu am făcut întocmai și am aflat o poveste „suculentă" despre iubitul idiot al fiicei ei. Ooo, și ce-am mai studiat eu povestea, și ce-am mai întors-o pe toate fețele, în timp ce fericita mamă a miresei făcea planuri de nuntă. Aș fi putut s-o șantajez, dar nu ăsta era adevăratul meu scop, nu? Era așa de nervoasă și de crispată în noaptea aceea când am sunat-o și i-am aruncat totul în față.

El făcu ochii mici. Aveau o strălucire aparte.

— Da, atunci era dispusă să vorbească cu mine, Nadine. Da, poți paria că voia să discute cu mine. Avea de gând să mă distrugă, cu toate că eu nu făceam altceva decât să relatez niște fapte. Dar Towers era o femeie importantă, cu renume, așa că precis ar fi încercat să mă strivească ca pe un gândac. Chiar așa mi-a spus în momentul în care am stat de vorbă pe link. Și sunt convins că s-ar fi ținut de cuvânt. Însă când am apărut în fața ei pe strada aia mizeră, m-a privit cu ură și dispreț. Da, scorpia dracului s-a răstit la mine,

zicându-mi: „Ai întârziat. Ei, vierme nenorocit, o să vezi tu acum cum pun eu lucrurile la punct."

El râse cu atâta forță că fu nevoit să-și ducă mâna în dreptul stomacului și să apese.

— Oooo, da, am pus-o la punct. I-am tăiat beregata și sângele a țâșnit, exact ca și în cazul scumpei mele mame.

O pocni pe Nadine cu palma peste creștetul capului, după care se ridică și se uită spre obiectivul camerei de filmat pe care o pornise cu puțin înainte. „Sunt C.J. Morse și vă transmit de la fața locului. Având în vedere că secundele trec una după alta, iar eroica noastră dră locotenent «Știu tot, fac tot» nu a sosit încă aici ca să o salveze pe scorpia care va deveni, prin urmare, noua mea victimă. Cu toate că povestea asta cu timpul a fost considerat ani și ani la rând un clișeu sexy, adevărul e că doamnele întârzie întotdeauna."

El râse arogant, lovind-o nepăsător pe Nadine, astfel că ea se lovi din nou cu spatele de băncuța pe care el o așezase de la bun început. După ce râse cu poftă și ascuțit, se controlă, privind din nou în obiectivul camerei și adoptând o atitudine sobră.

— Difuzarea în direct a execuțiilor a fost interzisă în țara noastră în anul 2012, cu cinci ani înainte ca pedeapsa capitală să fie declarată neconstituțională de către Curtea Supremă. Desigur, Curtea Supremă a fost forțată să ia decizia respectivă din pricina a cinci femei idioate și cu gura mare, așa că eu, în calitate de reporter, declar decizia respectivă nulă și neavenită.

Înainte de a se întoarce cu fața spre Nadine, el scoase la iveală o mică lanternă de buzunar.

— Acum o să fac legătura cu postul tv, Nadine. În douăzeci de secunde intrăm în direct. Căzând pe gânduri, el înălță capul în aer. Știi ceva, ar fi trebuit să fii machiată, măcar așa, discret. Ce păcat că nu mai avem vreme. Sunt convins că ai fi vrut să arăți de milioane în ultima ta transmisie live.

Se apropie de ea, așeză cuțitul vertical la gâtul ei, după care se întoarse iar cu fața către cameră. În zece, nouă, opt…El întoarse capul auzind niște pași grăbiți care traversau aleea bifurcată din apropiere. Ei, ia te uită, ia te uită, a sosit și ea. Și chiar mai devreme cu câteva secunde.

Eve se opri brusc pe alee, uitându-se atent la priveliștea din fața ei. În cei zece ani de activitate ca polițist, văzuse o mulțime de lucruri. Pe multe dintre ele ar fi vrut să aibă puterea de a le șterge din memorie. Dar nu mai văzuse nicicând o imagine ca aceea.

Ea urmări direcția fasciculului de lumină, singura lumină care licărea în jurul acelui tablou. O bancă pe care era așezată Nadine, inertă și nepăsătoare, în timp ce picăturile de sânge se scurgeau în jos, având apăsată la gât lama rece și lungă a unui cuțit. În spatele ei stătea C.J. Mose, îmbrăcat impecabil într-o cămașă cu romburi de diverse culori, haina având și ea același model și aceeași culoare, acesta stând cu fața la camera de filmat așezată pe un trepied subțire. Beculețul ei roșu clipea intermitent, asemenea ochiului unui judecător.

— Morse, ce dracu' faci?

— Mă pregătesc pemtru un spectacol live, răspunse el vesel. Vă rog, dră locotenent, veniți și dv. aici, în fața camerei, ca să vă poată vedea și telespectatorii noștri.

Fără să-l scape din ochi, ea păși în cercul de lumină.

A întârziat cam mult, cugetă Roarke, iritat brusc de toate acele conversații care se auzeau în jurul lui, la petrecere. În mod evident ea fusese mult mai supărată decât își imaginase el, așa că regreta că nu fusese ceva mai dur și mai eficient cu Angelini.

Să fie el al naibii dacă o va lăsa să se gândească la acel moment ori să se considere vinovată. Și singurul mod prin care o putea face să-l uite era fie să o bine dispună, fie s-o enerveze puțin. Se strecură

pe neobservate din încăpere, lăsând în urmă luminile puternice, tumultul vocilor și ritmul muzicii. Casa era mult prea mare ca s-o cerceteze pas cu pas, dar ar fi putut afla unde e adresând o singură întrebare.

— Eve, rosti el, în momentul în care Summerset apăru dintr-o încăpere situată în dreapta coridorului.

— A plecat.

— Cum adică a plecat? Unde a plecat?

Fiindcă discuția despre o femeie îl dădea întotdeauna peste cap pe Summerset, el înălță din umeri.

— N-aș putea să spun exact, ea a ieșit în fugă din casă, s-a urcat în mașina sa și a demarat în trombă. Dar nu a avut de gând să-mi comunice și mie destinația.

Senzația aceea stranie din stomac îl făcu pe Roarke să ridice vocea, vorbind pe un ton aspru.

— Nu te juca cu mine, Summerset. De ce a plecat?

Ofensat, Summerset strânse din maxilare.

— Poate că a avut legătură cu apelul pe care l-a primit acum câteva minute. A răspuns din bibliotecă.

Făcând stânga împrejur, Roarke o porni în pas grăbit spre ușa bibliotecii, anulând imediat codul de închidere. Cu Summerset în spatele lui, el se îndreptă grăbit spre birou.

— Reprodu ultima conversație.

Urmărind și ascultând ultimul apel primit pe linkul respectiv, senzația din stomac deveni, practic, o arsură puternică ca semn al unei frici fără margini.

— Dumnezeule, a plecat în căutarea lui! Și a plecat de una singură!

Acum era deja ieșit pe ușă, alergând spre ieșire, în timp ce-i striga un ordin peste umăr, vorbele lui semănând cu raza unui laser.

— Transmite-i informația dlui Tibble, șeful Poliției. Între patru ochi.

*

— Cu toate că nu avem prea mult timp la dis poziție, dră locotenent, cred că telespectatorii noștri ar vrea să afle cum a decurs ancheta poliției, fiind de-a dreptul fascinați de amănuntele respective. Morse continuă să zâmbească fericit în fața camerei, ținând cuțitul la gâtul lui Nadine. O vreme ai urmat o pistă falsă, tocmai de-aceea ai fost pe punctul de a condamna un om nevinovat, așa cred.

— De ce le-ai omorât, Morse?

— Oooo, am făcut o cercetare exhaustivă pentru viitorul meu reportaj. Așa că ce-ar fi să vorbim despre tine?

— Cred că te-ai simțit groaznic când ai văzut că ai ucis-o pe Louise și nu pe Nadine.

— Da, m-am simțit foarte prost, mi s-a făcut rău. Louise era o fată drăguță, liniștită care își cunoștea locul și lungul nasului. Dar nu a fost vina mea. A fost vina ta și a lui Nadine fiindcă ați încercat să mă ademeniți.

— Tu ți-ai dorit să fii în centrul atenției, să te expui. Ea se uită o clipă spre camera de filmat. Ei, uite că în clipa asta, ai ceea ce ți-ai dorit atât de tare. Dar să știi că ce faci tu acum o să te pună, în sfârșit, în lumina reflectoarelor, o să te pună într-o lumină nouă. Să știi că nu o să mai ai cum să fugi din parcul acesta.

— Ei, nu-ți face griji, am deja un plan gatapregătit. Și până la marele final nu au mai rămas decât câteva minute. Iar publicul are dreptul să știe. Vreau ca el să fie martor la această execuție. Dar am vrut să fii și tu de față. Să vezi ce ai provocat.

Ea se uită la Nadine. Nu avea cum s-o ajute, observă ea. Femeia aceea era într-o stare profundă de șoc și era posibil să fie și drogată.

— Să știi că nu mă las chiar așa ușor bătută sau dusă de nas.

— Aaa, în cazul acesta distracția va fi una și mai mare.

— Cum ai reușit s-o răpești pe Nadine? Veni mai aproape, privindu-l tot timpul direct în ochi și ținându-și brațele drepte, lipite de corp. Cred că ai dat dovadă de inteligență.

— Da, sunt un bărbat extrem de inteligent. Dar oamenii - mai ales femeile - nu prea au încredere în capacitățile mele. l-am vândut un „pont" legat de cele trei asasinate. I am transmis mesajul unui martor înfricoșat care voia să discute cu ea despre asasinatele comise de curând. Eram sigură că va reuși să scape cumva de pază și, ca o femeie ambițioasă ce e, o să ia urma acestei povești grozave. Am reușit s-o prind chiar în garaj. Simplu ca bună ziua, după cum vezi. l-am administrat apoi o doză destul de mare dintr-un tranchilizant foarte puternic, am băgat-o apoi chiar în mașina ei, după care m-am suit la volan și am pornit la drum. I-am lăsat mașina într-o parcare micuță, unde aveau locuri de închiriat, undeva în centrul orașului.

— Ei da, ai dat dovadă de inteligență. Ea păși ceva mai aproape, oprindu-se în clipa în care el ridică din sprâncene, lipind și mai mult cuțitul de gâtul femeii.

— Daa, da, pe bune, foarte inteligent, declară ea, ridicând mâinile în aer. Știai foarte bine că o să te urmăresc. Cum ți-ai dat seama de lucrul acesta?

— Tu crezi că ridatul ăla de Feeney, amicul tău, știe totul despre IT și computere? Hei, eu sunt mai tare ca hackerul ăsta, poți să ți-o demonstrez. De săptămâni întregi sunt logat în computerul tău. Am știut din prima cu cine ai vorbit, ce planuri aveai, fiecare pas pe care-l făceai sau vrei să-l faci. Mereu am fost cu un pas înaintea ta, Dallas.

— Da, ai dreptate. Tu nu vrei să o ucizi pe ea, Morse. Tu pe mine mă vrei, de fapt. Eu sunt cea care te-a enervat rău de tot, care te-a făcut să suferi. De ce nu o lași să plece, de ce nu-i dai drumul? Oricum ea nici nu știe pe ce lume e. Ia-mă pe mine în locul ei.

El rânji, rapid și viclean.

— Dar de ce să nu o ucid mai întâi pe ea și apoi pe tine?

Eve ridică din umăr.

— Credeam că te atrage o nouă provocare. Dar cred că m-am înșelat. Dna Towers a fost o provocare. Ca să o atragi a trebuit să vorbești mult și repede. Metcalf, însă, nu a fost.

— Vorbești serios? Ea mă credea o adevărată felină. El strânse din dinți, sâsâind printre ei. Dacă nu avea țâțele alea mari, era și acu' tot la „Meteo", iar ei ce au făcut - au băgat-o pe ea în emisie în locul meu. I-au acordat ei timpul meu de emisie, la dracu'! A trebuit să mă prefac că sunt un mare fan al ei și că vreau să realizez un reportaj de douăzeci de minute despre ea. Doar despre ea. I-am zis că emisiunea se va transmite prin satelit în întreaga lume, iar ea a reacționat extrem de pozitiv mușcând momeala.

— Așa că v-ați întâlnit noaptea, în curtea din spate a blocului ei.

— Da, era toată numai farmec, aranjată, toată numai un zâmbet, și nu-mi purta pică. A încercat să-mi zică că e tare bucuroasă că mi-am găsit și eu un mic drum în viață. Auzi la ea, un mic drum. Ei bine, am redus-o și pe ea la tăcere.

— Da, așa e. Cred că și în cazul ei te-ai dovedit deosebit de inteligent. Dar în cazul lui Nadine, uite, ea nu-ți spune absolut nimic. În clipa asta nici măcar nu poate raționa. Nici nu va ști că vrei să i-o plătești.

— Important e că voi ști eu. Gata, timpul a expirat. Ori te dai la o parte, Dallas, ori frumoasa ta rochiță de party va fi stropită toată cu sânge.

— Stai pe loc. Ea făcu un pas în față, se aplecă puțin într-o parte, după care ducând una din mâini spre un mic dispozitiv agățat la spate, scoase de acolo arma. E de ajuns să clipești, dobitoc nemernic și te-am prăjit.

El chiar clipi, de mai multe ori. Ca și cum pentru el arma aceea apăruse de nicăieri.

— Dacă tragi, o să-mi tremure mâna, o să tresară, iar ea va muri înaintea mea.

— Tot ce-i posibil, replică Eve cu calm. Dar s ar putea să te înșeli. Tu oricum vei muri. Aruncă arma, Morse, treci dincolo de banca unde se află ea, că de nu, sistemul tău nervos va reacționa cu viteza sunetului.

— Cățea împuțită! Crezi că ai puterea să mă învingi. El o ridică pe Nadine de pe bancă, punând o pe post de scut în fața traiectoriei eventualului glonț, după care o împinse ușor înainte.

Eve o prinse cu brațul liber pe Nadine, continuând să țină arma îndreptată spre el, dar el ajunsese deja sub pâlcul des de arbori. Văzând că nu are altă soluție, Eve o pocni pe Nadine, atât în spate, cât și peste abdomen.

— Trezește-te! Fir-ar să fie!

— Mă omoară. Nadine își dădu ochii peste cap, după care ei reveniră în poziția normală în clipa în care Eve o pocni iar.

— Trebuie să pleci de aici, mă auzi? Pleacă și anunță poliția. Acum.

— Da, să chem poliția.

— Da, asta e ideea. Eve o împinse pe Nadine, direcționând-o spre alee, în speranța că aceasta avea cum să se țină pe picioare, alergând apoi spre pâlcul de arbori.

Declarase că avea un plan, iar ea nu se îndoia de asta. Chiar dacă reușea să iasă din parc, ei aveau să-l aducă înapoi, în cele din urmă. Dar în clipa de față el își dorea să ucidă. Victima putea fi o femeie

careși plimba câinele pe o alee, pe un trotuar sau o alta care se întorcea târziu din oraș, de la o întâlnire.

Avea să se avânte cu cuțitul asupra oricui, fiindcă suferise un nou eșec.

Se opri în întuneric, ascuțindu-și auzul pentru a sesiza până și cel mai mic sunet, controlându-și, în același timp, respirația șuierătoare. Zgomotele străzii și ale traficului aerian le percepu destul de slab, dar dincolo de pâlcul des de arbori se zăreau luminile orașului.

În fața ei se deschideau vreo douăsprezece alei care șerpuiau apoi prin luminiș și prin grădinițele cu flori atât de frumos amenajate, plantate cu grijă și aranjate cu foarte mult talent.

La un moment dat, ea auzi ceva. Era posibil să fi fost foșnetul unui pas, sau al unui tufiș prin care trecea în grabă o viețuitoare de mici dimensiuni. Cu arma pregătită, se afundă și mai mult în întunericul din jur.

În partea aceea exista o fântână, dar pe timpul nopții nu funcționa. Un părculeț pentru copii fusese construit în apropiere, având în dotare topogane, spirale, tot felul de aparate pentru gimnastică și joacă, acestea fiind prevăzute cu apărători, asfel ca micii cățărători să nu se poată lovi la coate și la tibie.

Ea cercetă zona, blestemându-se că nu avusese inspirația de a lua o lanternă din automobilul său. Întunericul dintre arbori era mult prea dens și mult prea periculos. Iar în aer era mult prea multă liniște care ți dădea fiori.

Imediat după aceea se auzi țipătul.

A făcut cale întoarsă, își zise ea. *Nemernicul a făcut cale întoarsă și a reușit, până la urmă, să o prindă pe Nadine.* Eve se răsuci pe călcâie, iar instinctul său de autoapărare îi salvă viața.

Cuțitul nimeri chiar în clavicula ei, pregătit să taie lung și circular, dar, în mod surprinzător, intenția sa fu dejucată la vreme. Ea blocă mișcarea respectivă cu cotul, îl lovi pe bărbat peste maxilar, astfel că

el pierdu ținta. Dar lama cuțitului alunecă în afară, tăind-o chiar deasupra încheieturii. Iar arma alunecă neputincioasă din mâna rănită.

— Credeai că am de gând să fug. Ochii lui sclipiră patologic în vreme ce el trecu în spatele ei. Femeile mă subestimează întotdeauna, Dallas. 0 să te fac, bucăți-bucățele. Și o să-ți tai și beregata. EI sări spre ea, determinând-o să facă un pas în spate. O să-ți scot și măruntaiele, crede-mă, te eviscerez. El sări din nou, iar ea simți o ușoară adiere de la cuțitul care îi trecu pe lângă tâmplă. Eu decid acum, nu?

— Pe dracu'! Lovitura ei ținti cu mare precizie, fiind legitima apărare a unei femei care nu mai avea altă soluție. El căzu la pământ, expirând aerul din plămâni asemenea unui balon spart pe neașteptate. Cuțitul căzu pe pavajul aleii. Iar ea sări deasupra lui.

El luptă conform cu ceea ce era - adică un nebun. O strânse tare cu degetele, asmuțindu-și dinții în carnea ei. Brațul ei rănit era deja plin de sânge, așa că alunecă undeva în afara lui, în vreme ce ea încercă să-l apuce de undeva de sub maxilar, ca să-l poată imobiliza.

Se rostogoliră amândoi pe pavajul crăpat, pe pământul umed, singurul zgomot din jur fiind gâfâielile, mârâielile și respirațiile greoaie ale celor doi. El întinse brațul pe alee, vrând să apuce mânerul cuțitului, dar ea se repezi și îi prinse palma la timp. Dar în clipa următoare, când el o lovi cu pumnul în față, ea simți cum în cap îi explodează mii de steluțe lucitoare.

Câteva clipe se simți amețită, dar convinsă, în același timp, că murise deja. Văzu cuțitul, simți că soarta îi era pecetluită, așa că își ținu respirația, pregătită să-și accepte destinul.

Ceva mai târziu, reflectând la ceea ce auzise, comparase acel sunet cu urletul unui lup, cu urletul furios al unei creaturi însetate de sânge. Morse nu mai era acum deasupra ei, trupul lui fiind luat pe sus. Se așeză în patru labe, clătinând amarnic din cap.

Cuțitul, gândi ea la repezeală, unde dracu' era cuțitul ăla blestemat. Dar nu reuși să dea de el, așa că se orienta înspre beculețul armei ei, care sclipea destul de anemic în întuneric.

Arma era deja în mâna ei, încărcată, în clipa în care mintea i se limpezi suficient ca să înțeleagă ce se petrece. Doi bărbați se luptau unul cu altul, părând doi câini furioși care se reped unul asupra celuilat într-un ring de lupte. Iar unul dintre cei doi era Roarke.

— Îndepărtează-te de el. Ea se ridică cu chiu cu vai în picioare, clătinându-se și ajutându-se singură ca să nu se prăbușească din nou, punând un braț în jurul taliei. Dă-te la o parte ca să pot trage.

Dar ei se rostogoliră din nou, încleștați unul de altul, de mai multe ori la rând. Roarke reuși să prindă brațul lui Morse, dar Morse ridicase deja cuțitul în aer. Și dincolo de furie, de simțul datoriei, de instinctul care funcționa bine în acele clipe, ea se simți cuprinsă de o frică amenințătoare, titanică.

Cu ultimele puteri, pierzând în continuare sânge, ea se rezemă de una din piesele de gimnastică ale copiilor, sprijinând cu celălalt braț mâna în care ținea arma. În lumina puternică a lunii zări pumnul lui Roarke care plonja în direcția adversarului, auzind cum oasele scrâșnesc lovindu-se unul de altul. Cuțitul luă o poziție verticală, lama lui înclinându-se brusc.

După aceea o urmări cum plonjează, cum tremură câteva clipe, găsindu-și, în sfârșit, locul bine meritat, în gâtul lui Morse.

Cineva se ruga. În secunda în care Roarke se ridică în picioare, realiză că ea era cea care făcea asta. Îl privi atent, coborând arma spre pământ. Pe chipul lui se citea hotărârea, ochii părând două globuri de foc. Iar pe frumosul lui frac se zărea o pată proaspătă de sânge.

— Arăți ca naiba, reuși ea să spună.

— Ar trebui să te uiți la tine. El respira greu, știind din experiență cât îl vor durea, abia mai târziu, fiecare zgârietură sau vânătaie. Nu știai că nu-i frumos să pleci de la petrcere fără să ceri voie?

Cu picioarele tremurând din pricina reacției, ea făcu un pas spre el, după care se opri, înghițindu-și plânsul rămas undeva în gât.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Doooamne, ești rănit?

Se repezi spre el, tremurând toată în clipa în care el o lipi de pieptul lui.

— Te-a tăiat? Ți-a făcut vreo rană? Ai vreo tăietură? Ea se trase puțin mai înapoi, începând să caute pe sub îmbrăcăminte.

— Eve. El îi ridică bărbia în aer, prinzând-o între degete. Tu sângerezi rău de tot.

— Da, m-a prins de câteva ori. Ea își șterse nasul cu dosul palmei. Nu-i chiar atât de rău. Dar Roarke folosea deja o bucată de lână irlandeză, scoasă de la buzunarul său pentru a opri sângerarea și a-i înfășură strâns încheietura mâinii. În plus, mi-am făcut datoria. Ea inspiră adânc, simțind, ușor-ușor, cum negura aceea se ridică de pe ochii ei, iar ea începu să vadă limpede.

— Unde te-a tăiat?

— E sângele lui, zise Roarke, calm. Nu al meu.

— Sângele lui. Eve își stăpâni un nou hohot de plâns, străduindu-se să oprească tremurul genunchilor. Nu ești rănit?

— Câteva zgârieturi, atâta tot. Procupat de starea ei, îi lăsă capul într-o parte pentru a-i examina rana de pe claviculă și umflătura din jurul ochiului, care se mărea constant. Ai nevoie de îngrijirile unui medic, dră locotenent.

— Da, da, imediat. Dar mai întâi, permite-mi o întrebare.

— Da, poți să mă întrebi și pe drum. Fiindcă nu avea nimic altceva la îndemână, rupse o bucată din mâneca deja sfâșiată a hainei lui, tamponând apoi sângele de pe umărul ei.

— Am dat eu buzna în sala ta de ședințe când ai avut probleme cu una din afacerile tale?

El se uită brusc în ochii ei. O parte din hotărârea aceea plină de furie dispăru pe neașteptate din privirea lui, fiind înlocuită, să spunem așa, cu un surâs vag.

— Nu, Eve, n ai dat buzna în sala de ședințe. Sincer, nu știu ce diavol mă poseda.

— E în ordine. Din moment ce nu o putea agăța în altă parte, ea își lipi arma la spate, chiar sub talie, folosind puțin adeziv. De data asta, șopti ea, prinzându-i fața în palme, e okay. E în regulă. Mi-a fost teamă când mi-am dat seama că nu aveam cum să te ocolesc în clipa în care aș fi tras. Mi-a fost tare frică că el te va ucide înainte ca eu să-l pot opri.

— Prin urmare, înțelegi perfect ce am simțit. Susținând-o cu brațul de talie, înaintară târâș-grăpiș pe aleea din fața lor. După câteva clipe, Eve realiză că șchiopăta, în primul și-n primul rând fiindcă îi lipsea un pantof. Aproape din mers, îl scoase și pe celălalt. Imediat după aceea zări niște lumini ce tocmai se apropiau.

— Poliția?

— Cred că da. În graba mea, am dat peste Nadine care traversa buimacă și clătinându-se pe aleea ce ducea spre intrarea principală a parcului. O amețise rău de tot, săraca, dar a fost, totuși capabilă să și adune ultimele puteri și să-mi arate în ce direcție ai luat-o la fugă, urmărindu-l.

— Cred că, până la urmă, reușeam și singură să-l pun la punct pe nemernic, șopti Eve, suficient de recuperată pentru a începe să și facă probleme. Bineînțeles că și tu te-ai descurcat de minune, Roarke. Ești un expert în lupta corp la corp.

Niciunul dintre ei nu pomeni despre metoda prin care cuțitul ajunse să se înfigă în gâtul lui Morse.

La mijlocul cercului de lumină din fața lor, ea îl zări pe Feeney, care stătea chiar lângă trepiedul camerei de filmat, înconjurat de alți doisprezece polițiști. El abia dacă reuși să miște din cap, făcându-le semn paramedicilor să se apropie. Nadine era deja întinsă pe una din tărgi, cu chipul palid ca ceara.

— Dallas. El ridică mâna, după care o lăsă să cadă.

— Am dat-o în bară. Eve se aplecă spre ei, în vreme ce unul dintre medicii de la ambulanță desfăcu bandajul făcut de Roarke, înlocuindu-l cu unul eficient și adevărat.

— Ți-a administrat un pumn de medicamente.

— Am dat-o în bară, repetă Nadine, în vreme ce un brancardier urca targa în salvare. Îți mulțumesc pentru tot restul vieții mele.

— Mdda. Ea se îndepărtă câțiva pași, trântindu-se pe unul dintre suporturile tapițate montate în zona de triaj a unității medicale. Nu puteți să-mi puneți ceva pe ochiul acesta? Se zbate în continuu.

J D ROBB

— O să se învinețească, i se comunică pe un ton glumeț, imediat ce un pansament cu gheață sub formă de gel fu așezat deasupra acestuia.

— Oooou, ce veste minunată! Nu vreau să aud de mersul la spital, adăugă ea pe un ton ferm. Medicul pocni din limbă, apucându-se să-i curețe și să-i închidă rănile.

— Îmi pare rău de rochie. Ea surâse spre Roarke, ridicând în aer mâneca aproape ruptă. Nu era foarte bine cusută. Ridicându-se în picioare, îl dădu la o parte pe medicul care se agita de zor în jurul ei. Va trebui să merg acasă să mă schimb, după care voi pleca la secție pentru a-mi întocmi raportul. Ea se uită adânc în ochii lui. Ce păcat că Morse s-a rostogolit în lama propriului lui cuțit. Tare i-ar mai fi plăcut procurorului să-l târască în sala de judecată, întinse mâna, studiind apoi încheieturile aspre și jupuite ale degetelor lui Roarke. Ia spune-mi, ai urlat precum lupii?

— Poooftim?

Ea chicoti vesel, sprijinându se de el, după care o porniră amândoi spre poarta parcului.

— Ei, una peste alta, a fost o petrecere pe cinste.

— Hmmm. În fine, vor mai fi și altele. Dar ar mai fi ceva.

— Hmmmmm? Ea își flexă brusc degetele, fericită să constate că funcționau deja la întreaga capacitate. Medicii făceau întotdeauna o treabă impecabilă.

— Vreau să te căsătorești cu mine.

— Uaau-aaah. Ei, o să…- Ea se opri, gata-gata să se împiedice, după care se holbă la el cu ochiul sănătos. Ce vrei?

— Să devii soția mea.

Da, avea o vânătaie pe maxilar, o pată de sânge pe haină și o strălucire aparte în priviri. Ea se întrebă brusc dacă nu cumva își pierduse mințile.

— Ne aflăm aici, suntem bătuți măr, ne îndepărtăm târâș-grăpiș de zona unde tocmai a avut loc o crimă, de locul unde chiar noi puteam da ortul popii, și tu mă ceri în căsătorie?

El o prinse din nou de mijloc, strecurându-și brațul în jurul ei și ajutând-o cu tandrețe să înainteze pe alee.

— Acesta e momentul cel mai potrivit.

Sfârșit

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025